ACTA
SACRORVM SAECVLARIVM ACADEMIAE ALTORFINAE.

Paulus Decker. del. *Hieronymus Bölm*

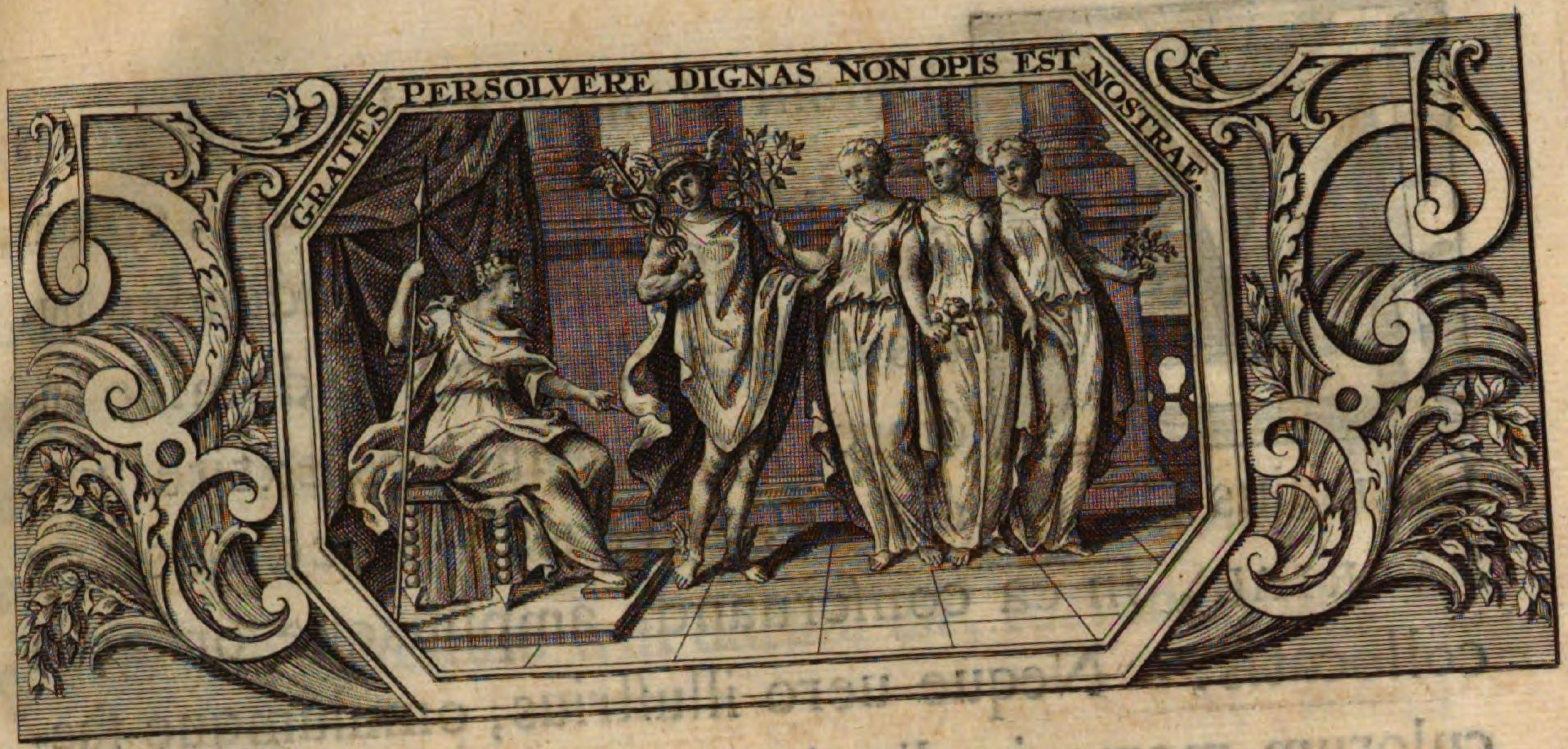
ACTA
SACRORVM SAECVLARIVM
QVAE
FAVENTE
DEO IMMORTALI
SVB
AVSPICATISSIMO GLORIOSISSIMOQVE IMPERIO
CAROLI VI
AVGVSTISSIMI ATQVE INVICTISSIMI
ROMANORVM IMPERATORIS
EX AVCTORITATE ET MVNIFICENTIA
ILLVSTRIS
SENATVS NORIMBERGENSIS
A. D. III KAL. QVINCTIL. A. S. R. CIↃ IↃCCXXIII
PIO SOLENNIQVE RITV
CELEBRAVIT
ACADEMIA ALTORFINA

EXCVDEBAT
IODOC. GVIL. KOHLESIVS ACAD. TYPOGR.

a Yge 28

082 412 775

5

S. R. I. LIBERAE AC PERILLVSTRIS
REIPVBLICAE NORIMBERGENSIS

SENATVI SPLENDIDISSIMO

PATRIBVS PROCERIBVSQVE PATRIAE
VETVSTA GENTILITIARVM IMAGINVM DIGNITATE
ET IMMORTALIVM VIRTVTVM MERITORVMQVE
GLORIA ILLVSTRIBVS

DOMINIS AC NVTRITORIBVS SVIS
MVLTO BENIGNISSIMIS

D. D.

SVMMA FIDE ET OBSEQVIO DEVINCTISSIMA

ACADEMIA ALTORFINA.

MAgnum et immortale erga bonas artes, genusque humanum, eorum fuit beneficium, qui condendae huius dedicandaeque Academiae auctores atque principes extiterunt; ſed maius eſt, quod VOS, PATRES PROCERESQVE PATRIAE, in ea conſeruanda ampliusque ornanda collocatis. Neque uero illuſtrius, omniumque ſaeculorum memoria dignius, dare potuiſſetis documentum, quanta cura, quantoque impendio, literarum uirtutumque ſtudia prouehatis; quam cum, aperto ſingularis munificentiae fonte, decerneretis, ut haec alumna et filia ueſtra, centum annorum ſpatio feliciter confecto, nouum ſaeculum auſpicato aperire, et DEI pariter ac AVGVSTORVM, itemque VESTRA IPSORVM, ſumma in ſe beneficia, ſolenni feſtoque ritu celebrare poſſet.

Equidem, quo maius ueſtrae in adminiſtranda Republica iuſtitiae, et incorruptae integritatis, priſcaeque grauitatis, lumen elucet; quo ſanctiori fide ac ueneratione AVGVSTVM, IMPERIVMQVE SACRVM, ſemper proſequimini; quo denique honeſtioribus praemiis literas literatosque ornatis: hoc facilius orbem cultiorem iamdudum in ueſtrorum admirationem meritorum excitaſtis, IPSORVMQVE CAESARVM SACRATISSIMORVM honorifica uobis identi-

identidem conciliaſtis iudicia. At enimuero, hoc nouo excellentis beneficentiae exemplo, promeritis laudibus ueſtris addidiſtis cumulum, eamque ſimul animorum magnitudinem comprobaſtis, quam omnis poſteritas, ſi quem ueris uirtutibus, artibusque eximiis, habitura ſit honorem, ſuſpiciet, nosque, quibus hac felicitate frui datum eſt, fortunatiſſimos praedicabit.

Quemadmodum igitur de VOBIS, NVTRITORES SERVATORESQVE ACADEMIAE MVNIFICENTISSIMI, nunquam conticeſcent Muſae, ueſtram in ſe benignitatem gratis perpetuisque praeconiis proſecuturae; ita nos eam pietatem uenerationemque, quae altis defixa radicibus in noſtris inſedit animis, quodammodo teſtaturi, haec ipſa ſacri ſaecularis Acta, quae munificentiae ueſtrae unice debentur, VOBIS publica ueterique dedicandi formula conſecramus. Quae monimenta etſi ad concelebrandam gloriam ueſtram non erunt ſatis; erunt nihilo ſecius erga VOS, INCLVTAMQVE REMPVBLICAM, cuius clauum iam tenetis, ueluti teſtes aeterni cultus atque obſequii noſtri.

Nec uero VOBIS non poterit eſſe iucundum, ſi hinc intelligatis, tot praecipue ILLVSTRES ORBIS CHRISTIANI ACADEMIAS, ad ueſtra, quibus rem publicam atque literariam amplificatis, merita ueriſſi-

me praedicanda, tam mirifico conſenſu, tamque laeta congratulatione, conſpiraſſe: credibileque eſt, MAIORVM etiam VESTRORVM, PATRVM egregie cordatorum, cineres ſingulari quodam laetitiae ſenſu affici, ſi quidem ſenſerint, hoc ſuum conſilium, inſtitutumque glorioſum, DEO fortunante, tam bene proſpereque proceſſiſſe, neque a VOBIS ſolum, poſteris digniſſimis, prolixe approbari, ornarique; ſed etiam, poſt decurſam tot temporum aetatem, tam ſolenni orbis eruditi applauſu, adhuc magnifice condecorari.

Interim, ſicut in hac animorum religione, et in fiducia clientelae ac conſtantis ueſtri erga nos fauoris, conquieſcimus; ita DEVM, moderatorem tanti operis et muneris, atque beneficiorum remuneratorem largiſſimum, pie comprecamur, ut REMPVBLICAM NORIMBERGENSEM, tot illuſtrium egregiorumque VIRORVM PARENTEM, et tam beneficam praeſtantiſſimarum artium doctrinarumque Altricem, coeleſti praeſidio fultam, perpetuoque florentem, praeſtet, ac vos, VESTRASQVE GENTES GENEROSISSIMAS, in poſſeſſione maximarum laudum, ſempiternaeque felicitatis, retineat, confirmetque, ut, omnium rerum optandarum affluentia diuinitus cumulati, tot parta decora, totque eximias uirtutes, publico Patriae Reique ſacrae ac literariae bono, cum immortali laude ueſtra, quamdiutiſſime impendatis!

LECTO-

LECTORI BENEVOLO
S. D.
CHRISTIANVS GOTLIBIVS SCHVVARZIVS, P. P.

Fulserat alma dies! Iam uidit tempora festa,
Quae multa optarat Norica Musa prece.
Vidit ter felix, quae nunquam uiderat ante;
Quaeque aetas hominum conspicit una semel.
Centenos abiit reuolubilis annus in orbes;
Et decies decimum sol superauit iter:
Ecce, renascentes reserarunt templa Camenae;
Et noua Pieriae fata iniere domus!
Aurea doctrinae reuirescit protinus aetas;
Virtutique suus continuatur honor.
Laeta Palaecome solennia uota rependit:
Namque suo sospes statque uigetque loco.
Gestiit, et plausu retulit sua gaudia Pindus;
Omnia festiuis sunt operata sacris.
Pulchraque tunc doctae dedimus spectacula turbae;
Et dignis uenit laurea grata comis.
Aoniae faciles ierant in carmina Diuae;
Auratamque tulit Cynthius ipse chelyn.
Gaudia conspirans Ciuis celebrauit, et Hospes;
Aut si quem Patriae cura DEIque tenet.
Ecquis tot memoret iactas ad sidera uoces?
Quisque tot ominibus uota probata canat?
Vicini colles, nemorum uicina uireta,
Laetitiae plenos tunc retulere sonos.
Pegnesus solito caput altius extulit udum,
Atque exultantes plenior egit aquas.
Nec minus iuerunt passim gratantibus undis
Nominis haud parui flumina Teutoniae.
Quis credat? Voces nostras Thetis audiit ipsa,
Et miti motu signa secunda dedit.
Hei, quot Musarum, celsae quot Apollinis arces,
Visae sunt nostris plaudere uelle bonis!
Gratia summa DEO, qui tanta haec gaudia nobis
Praestitit, et pondus iussit habere preces.
Huic succensa piis crepitauit laurea flammis;
Auspicio ut felix magnus hic annus eat.

Huic arsere sacrae facibus melioribus aedes:
Nam quodcunque sumus, muneris omne DEI *est.*
Et TVA *tunc fuimus uenerati Numina,* CAESAR*;*
O CAESAR, *quo nil altius orbis habet!*
Qua dextra tot sceptra regis, Populosque gubernas;
Hac Artes etiam Pieridesque foues.
Auspice TE, *fulget studiis ornatius aeuum;*
Otia iam tellus, otia Pindus agit.
Diximus: AVSTRIADVM, *quorum est celsissima uirtus,*
Perstet, et aeternum floreat, alma DOMVS*!*
Augeat imperium CAROLI DEVS, *augeat annos;*
Inque oras coeli non nisi tardus eat!
O utinam surgat tanto de sanguine Natus,
Qui gerat auspicio, quo PATER, *orbis onus!*
Iam tibi, iam quantum debemus, o INCLVTA NORIS,
Sancta o uirtutum Castalidumque Parens!
Quid tibi, iustitiae uindex, VENERANDE SENATVS;
VOBIS, *o Patriae lumina clara piae!*
In uestras equidem audebamus surgere laudes;
Viribus at nostris copia maior erat.
Ingenium exsuperat rerum grauitasque, nitorque;
Et nostra his meritis ora minora patent.
Tot benefacta tamen ne postera nesciat aetas;
Haec animi memoris iam monimenta damus.
Quamuis defuerint uires; at recta uoluntas
Se probat, in magnis si uoluisse sat est.
Hic loquitur Pietas, et grati pectoris ardor;
Si quid habet charta haec, hinc petit omne decus.
Inuida gens Musis, procul hinc! procul inde facesse,
Ah, Liuor, meritis ingeniisque grauis!
Quisquis amas Musas, quisquis uirtutis honores,
Huc ades, et nobis lingua animoque faue!
Huc ades, et laudes dignorum laudibus addas;
Atque iuues uotis publica uota tuis!
Tu uero salue, qui surges, optime Vates,
Si quondam renouant altera saecla uiam!
Nostros excuses ausus, tenuesque labores;
Et melius praestes nobilis artis opus.
Vt maiore canas res magnas ore, lyraque;
Non animo poteris candidiore loqui.

✿ ✿ ✿

INDEX SCRIPTORVM
QVAE
IN ACTA SACRORVM SAECVLARIVM ACADEMIAE ALTORFINAE
SVNT RELATA.

PARTE I continentur :

BReuis expositio de ortu et progressu ACADEMIAE ALTORFINAE, rebusque quibusdam singularibus, quae in superiora eius tempora inciderunt. pag. I.
Ordo et series ILLVSTRIVM ACADEMIAE CVRATORVM, a primo huius Lycei ortu. p. 49.
Ordo et series RECTORVM ACADEMIAE. p. 53.
Ordo et series PROCANCELLARIORVM ACADEMIAE. p. 58.
Ordo et series PROFESSORVM PVBLICORVM, qui intra hos centum annos in hac Academia uixerunt, et ex parte adhuc uiuunt. p. 59.

PARTIS II
SECTIONE I
exhibentur :

Commemoratio SOLENNIVM SACRI SAECVLARIS ACADEMIAE ALTORFINAE, III Cal. Iul. A. S. R. CIↃIↃCCXXIII feliciter celebrati. p. 65.

SECTIONE II:
Scripta Academiae Altorfinae ad promulgandum solennitatis saecularis institutum exarata.

I. Programma RECTORIS SENATVSQ. ACADEMIAE ALTORFINAE, quo sacri saecularis celebrandi ratio, auctoritate publica, primum denuntiata est. p. 85.
II. Literae Academiae Altorfinae ad ILLVSTRISSIMVM S. R. I. COMITEM DE VVOLFSTEIN. p. 89.
III. Literae ad ILLVSTRISSIMVM S. R. I. MARESCHALLVM HEREDITARIVM SVBSEN. ET COMITEM DE PAPPENHEIM. p. 90.
IIII. Literae ad INCLVTAS ACADEMIAS inuitandi causa perscriptae; nimirum ad HEIDELBERGENSEM, LIPSIENSEM, FRANCOFVRTENSEM, IENENSEM, HELMSTADIENSEM, et HALENSEM. p. 91. Conf. p. 69.
V. Literae itidem inuitandi caussa scriptae ad INCLVTAS ACADEMIAS, INGOLSTADIENSEM, et VVIRZEBVRGENSEM. p. 92.
VI. Literae, quibus instituti sacri saecularis ratio INCLVTIS ACADEMIIS, VPSALIENSI et HAFNIENSI, fuit significata. p. 94.
VII. Literae, quibus decreta celebritas saecularis aliis INCLVTIS GERMANIAE ACADEMIIS, nimirum ERFVRDIENSI, ROSTOCHIENSI, GRYPHISVVALDENSI, TVBINGENSI, VVITTENBERGENSI, MARPVRGENSI, REGIOMONTANAE, GISSENSI, RINTELENSI, ARGENTORATENSI, TEVTOBVRGENSI, et KILONIENSI, fuit significata. p. 95.

SECTIONE III:

Responsiones ad superiores Academiae Altorf. Literas redditae.

Responsio ILLVSTRISSIMORVM S. R. I. COMITVM DE VVOLFSTEIN, et DE PAPPENHEIM. p. 97, 98.

Responsiones INCLVTARVM XXII ACADEMIARVM; quarum Epistolae, secundum aetatem cuiusque Academiae, quantum quidem nobis constat, sunt collocatae. p. 99, seqq.

SECTIONE IV:

Epistolae quaedam eucharisticae Academiae Altorfinae, de honore Legationis sibi ab aliis inclutis Academiis destinato, habitoque.

I. Literae eucharisticae ad inclutam Academiam HEIDELBERGENSEM. p. 129.

II. Literae eucharisticae ad inclutam Academiam LIPSIENSEM. p. 130.

III. Literae ipsius Ablegati Honorarii, GODEFRIDI THOMASII, ad inclutam Academiam LIPSIENSEM. p. 131.

IIII. Literae eucharisticae ad inclutam Academiam IENENSEM. p. 133.

V. Literae eucharisticae ad inclutam Academiam IVLIAM. p. 134.

VI. Literae eucharisticae ad inclutam Academiam FRIDERICIANAM. p. 135.

SECTIONE V:

Scripta ad ipsam celebrationem sacri saecularis pertinentia.

I. Programma, MAGNIFICI ACADEMIAE RECTORIS nomine, publice propositum, ad Ciues Academiae pietatis et modestiae intra solennia sacra commonefaciendos. p. 137.

II. D. GVSTAVI GEORGII ZELTNERI concio sacra, ipso die saeculari, in templo habita. p. 139.

III. Oratio solennis, nouo Academiae Altorfinae saeculo, iussu et auctoritate ILLVSTRIVM ACADEMIAE NVTRITORVM, dicta a CHRISTIANO GOTLIBIO SCHVVARZIO, P. P. p. 157.

IIII. Eiusdem ODAE SAECVLARES, quas ante et post orationem modulati sunt symphoniaci. p. 185.

V. Descriptio NVMISMATVM, in memoriam saeculi noui Academiae Altorfinae percussorum. p. 189.

VI. Descriptio LVMINVM QVORVNDAM FESTIVORVM, primo die sacri saecularis post solis occasum accensorum. p. 194.

VII. Carmen Germanicum, ILLVSTRIBVS ACADEMIAE CVRATORIBVS a *Studiosa Iuuentute* oblatum, et sub uesperam natalis saecularis inter concentus musicos decantatum. p. 196. *d.*

SECTIONE VI:

Acta alterius diei festi, quo honorum Academicorum Candidati solenniter sunt inaugurati.

I. Programma BRABEVTAE Ordinis Theologici, ad promulgandam II Candidatorum Theologiae inaugurationem, III Cal. Quinctil. propositum. p. 197.

II. Programma DECANI Ordinis Iuridici, quo septem Candidatos summis in Iure honoribus ornandos indixit. p. 198.

III. Programma DECANI Ordinis Medici, quo octo Candidatis summos in arte medica honores impertiendos significauit. p. 200.

IIII. Programma DECANI Ordinis Philosophici, quo septem Candidatos summis in Philosophia honoribus, et praeterea duos laurea poetica, condecorandos indicauit. p. 202.

V. D. IO. IACOBI BAIERI, RECTORIS ACADEMIAE, Allocutio ad omnium Ordinum Candidatos, antequam ad ſolennem inaugurationem honorum Academicorum deducerentur. p. 204.
VI. Oratio IOHANNIS IACOBI PFIZERI, Theol. Doct. et Prof. Publ. Brabeutae Ord. Theol. recitata in ſaeculari inauguratione duorum Doctorum Theologiae. p. 205.
VII. Oratio D. IOHANNIS GEORGII FICHTNERI, ICti, Decani et Brabeutae Ord. Iuridici, in ſolenni inauguratione VII Doctorum Iuris dicta. p. 213.
VIII. Oratio IOANNIS HENRICI SCHVLZE, Medic. Doct. et Prof. Publ. Decani et Brabeutae Ord. Med. in ſolenni inauguratione VIII Doctorum Medicinae recitata. p. 221.
VIIII. Oratio GEORGII CAROLI VVOELCKERI, Magnifici Academiae Procancellarii, in panegyri ſaeculari, pridie Cal. Iul. A. cIↄ Iↄccxxiii, habita, qua tribus Decanis facultatem Doctorum ſui cuiusque Ordinis creandorum conceſſit. p. 229.
X. Renuntiatio duorum Doctorum Theologiae. p. 237.
XI. Renuntiatio VII Doctorum Iuris. p. 239.
XII. Renuntiatio VIII Doctorum Medicinae. p. 242.
XIII. Oratio IOHANNIS HENRICI MVLLERI, Phyſic. et Matheſ. Prof. Publ. Decani et Brabeutae Ord. Philoſophici, ſolenni renuntiationi VII Magiſtrorum Philoſophiae et duorum Poetarum praemiſſa. p. 244.
XIIII. Altera pars Orationis GEORGII CAROLI VVOELCKERI, Magnifici Academiae Procancellarii, qua Decano Ord. Philoſophici poteſtatem dedit creandi Magiſtros et Poetas. p. 251.
XV. Renuntiatio VII Magiſtrorum Philoſophiae. p. 255.
XVI. Renuntiatio II Poetarum. p. 256.
XVII. Carmen euchariſticum, quod finita inaugurationis Doctorum et Magiſtrorum Poetarumque caerimonia, *Io. Ignatius Michahelles*, Poeta recens creatus, recitauit. p. 347.

SECTIONE VII:

Acta tertii diei feſti, quo Conſulatus Academici munus Succeſſori traditum eſt.

I. Oratiuncula RECTORIS ACADEM. IO. IAC. BAIERI, dicta in templo, cum ipſe Magiſtratum deponeret. p. 260.
II. Oratio IACOBI VVILHELMI FEVERLINI, P. P. RECTORIS ACAD. in primum noui ſaeculi annum conſtituti. p. 263.

SECTIONE VIII:

Solennia quaedam Gratulationis Monimenta, ex ILLVSTRIBVS ACADEMIIS, LIPSIENSI et TVBINGENSI, transmiſſa.

I. Carmen Gratulatorium Inclutae Academiae LIPSIENSIS. p. 270.
II. IOHANNIS MICHAELIS HALLVVACHS, in perantiqua ſtudiorum Vniuerſitate TVBINGENSI, Hiſtoriarum, Eloqu. ac Poeſeos Prof. Publ. Ordinarii, Programma, quo tres Orationes in memoriam et honorem natalis ſaecularis Academiae Altorfinae habendas indixit. p. 279.

III. Oratio FRIDERICI CHRISTOPHORI DIZINGERI, Philoſophiae Candidati et SS. Theologiae Cultoris, in incluta Academia TVBINGENSIVM ſacris ſaecularibus Altorfinis dicata. p. 285.
IIII. Oratio CHRISTOPHORI VLRICI GRASSI, Philol. et Philoſ. Cultoris, de quibusdam Iureconſultis Altorfinis, TVBINGAE dicta. p. 294.
V. Oratio ligati generis IACOBI FRIDERICI MOEGLINGII, Philol. et Philoſ. Cultoris, de origine et incrementis Academiae et urbis Altorfinae, TVBINGAE habita. p. 301.

SECTIONE VIIII:

Gratulationes QVORVNDAM NORIMBERGENSIVM.

I. IOACHIMI NEGELINI, Antiſtitis Norimbergenſis, CHRONOGRAPHA. p. 309.
II. CHRISTOPHORI AVGVSTI LAEMMERMANNI, V. I. D. et Aduocati Ordin. Reip. Norimb. *Metrum ſaecularibus Altorfinis accommodatum*. p. 311.
III. Dedicatio omnium Imaginum Procancellariorum et Profeſſorum Academiae Altorfinae, quas in memoriam ſacri ſaecularis Academici aere exſcribi curarunt *Heredes Tauberiani*, Bibliop. Norimbergenſes et Altorfini. p. 314.

SECTIONE X:

Gratulationes quaedam Altorfinae.

I. Programma CHRISTIANI GOTLIB. SCHVVARZII, Eloqu. Prof. ad Orationem publicam de *Schola aulica* *CAROLI M.* audiendam, et ad uota pro auſpicata ſacri ſaecularis celebratione facienda, inuitantis. p. 317.
II. IOHANNIS ALBERTI SPIESII, Norimbergenſis, Philoſ. et Legum Cultoris, Oratio, de *Schola aulica* *CAROLI M.* die III ante ſolennitatem ſaecularem recitata. p. 319.
III. Programma CHRISTIANI GOTLIBII SCHVVARZII, P. P. poſt ſacra ſaecularia feliciter peracta, ad *Orationem euchariſticam* nomine Beneficiariorum Noricorum dicendam inuitantis. p. 327.
IIII. IOH. BALTHASARIS STARCKII, Philoſ. et Theol. Cultoris, Oratio nomine Beneficiariorum Noricorum, in fidem demiſſi cultus gratique animi erga NVTRITORES MVNIFICENTISSIMOS, dicta. p. 329.
V. Carmen Germanicum, ILLVSTRIBVS ACADEMIAE CVRATORIBVS a Beneficiariis Noricis, feſtiuitate ſacri ſaecularis feliciter finita, declarandae pietatis cauſſa exhibitum. p. 340.

Acceſſio.

RECTORIS SENATVSQVE ACADEMIAE ALTORFINAE Programma de ordine Praelectionum et Acroaſium publicarum in poſterum obſeruando. p. 351.

CORRIGENDA QVAEDAM:

Pag. 6, uerſu 16. et pag. 53, u. 5, lege: *Io. Thomas Freigius*. Pag. 8, u. 37, lege: *Henricus Riſius*. Pag. 19, u. 33, leg. SCHOLARCHAS. Pag. 32, l. 28, leg. *condecorarit*. Pag. 40, u. 16, leg. *Altorfinae*. Pag. 107, u. 27, leg. *benigniſſimum*. Pag. 208, u. 9, leg. *auctoritate*. Pag. 213, u. 29, leg. *beneficiis*. Pag. 236, u. 37, leg. PHILIPPVM LVDOVICVM. Pag. 238, u. 9, leg. *Doctoribus*. Pag. 268, u. 19, leg. *neceſſaria*. Pag. 292, u. 8, leg. *ſecundus*. Pag. 334, u. ult. leg. IO. LEONHARDO. Pag. 339, u. 44, leg. *Ob.* cIↃIↃC LXXII. Pag. 340, u. 6, leg. *Ob.* cIↃIↃC XCII. Ibid. u. 10, leg. *Ob.* cIↃIↃC LXXVII. Ibid. u. 16, leg. *Ob.* cIↃIↃC XCIV. Ibid. u. 28, leg. *Ob.* cIↃIↃCC XXII. Ibid. u. 29, leg. *Hilpoltſteinio-Noricus*, *nat.* 1672, *acceſſ.* 1695. etc.

BREVIS

BREVIS EXPOSITIO
DE
ORTV ET PROGRESSV ACADEMIAE ALTORFINAE
REBVSQVE QVIBVSDAM SINGVLARIBVS QVAE IN SVPERIORA EIVS TEMPORA INCIDERVNT.

SAecularem huius Academiae ſolennitatem, pro eo, ac a DEO IMMORTALI optaueramus, proſpere feliciterque celebrare nobis diuinitus contigit. Neque uero huic feſtiuitati iucundior alia, et pietati conuenientior, conſtare potuit ratio, quam quum ad praeterita conuerteremus animos, et praecipua, quibus per ſuperiorum temporum decurſum hic coetus fuit ornatus, diuina humanaque beneficia in memoriam reuocaremus. Quorum ſumma ut in aliorum quoque notitiam quodammodo perueniat, ac ſerae grataeque tradatur poſteritati; operae pretium facturi uidemur, ſi primaria rerum noſtrarum momenta, quae in praeterlapſa huius Academiae tempora inciderunt, paullo altius repetita mittamus in compendium, et Lectorum ſciendi cupidorum oculis animiſque, quanto fieri poteſt breuitatis ſtudio, ſubiiciamus. Neque uero attinet iam digredi in ueriſſimas quidem, at multo maiores laudes, quam quae hoc loco pro dignitate ſatis praedicari poſſint, quas mirifico amplectendarum ornandarumque optimarum artium ſtudio, iam ab illo tempore inprimis ſibi proprias reddere coepit SENATVS POPVLVSQVE NORIMBERGENSIS, ex quo primum manſuetioribus Muſis in Germania aliquis locus honoſque datus eſt. Ne uero nunc antiquiora huius rei et uelut remotiora afferamus teſtimonia, inde ordiemur, unde primum quaſi gradum aditumque ad altius prouehendam rei literariae in his locis culturam, condendamque Academiam, factum intelligimus.

Equidem iam diu quatuor potiſſimum ſcholae maiores publica auctoritate inſtitutae ſunt Norimbergae, in quibus adoleſcentes erudiuntur ad pietatem ac doctrinam, et ad altiora artium ſtudia praeparantur: in his primo loco habendum eſt merito Gymnaſium Aegidianum, iam anno cIↃIↃXXVI, ſub initium diuinarum humanarumque literarum in Germania renaſcentium, publice dedicatum, et coenobio ſodalitatis D. Benedicti ſurrogatum, primas eo tempore in Republica partes tenentibus, CASPARO NVZELIO, et HIERONYMO EBNERO; *(a)* rem-

(*a*) Vid. Camerar. *in Vita Philippi Melanchthonis*, *p.* 103.

que sacram ac literariam sigillatim curantibus, SIGISMVNDO FVRERO, LEONE SCHVRSTABIO, et HIERONYMO BAVMGARTNERO, singulis Senatoribus egregia sapientiae ac uirtutis laude illustribus. Iam tum de hoc insigni ludo literario praeclara quaeque polliciti sunt uiri ad disciplinas honestas ibidem tradendas publico consilio accersiti, IOACHIMVS nimirum CAMERARIVS, *Papebergensis;* HELIVS EOBANVS HESSVS, MICHAEL ROTINGVS, *Sulzfeldensis Francus;* IOHANNES SCHONERVS, *Carolostadiensis*; et IOHANNES PODENSTEINIVS: quorum plurimorum eruditio quantum lumen attulerit rei literariae, aliunde facile constat. Imo ad bene praeclareque sperandum optimis auspiciis signum etiam extulit ille communis Germaniae Praeceptor, PHILIPPVS MELANCHTHON; qui non solum, ab illustri SENATV NORIMBERGENSI inuitatus, comite CAMERARIO, anno cIↃIↃXXV, VVitemberga uenerat Norimbergam, de Lyceo nouo aperiendo consilium initurus; sed etiam altero post anno reuersus eius scholae inaugurandae caussa, in solenni totius fere SENATVS inclyti consessu, et in corona doctissimorum uirorum, eximiam habuit orationem: adhaec et anno cIↃIↃLII, cum ad concilium Tridentinum profecturus aliquandiu substitisset in Vrbe, triginta acroases in publico auditorio habuit, ut et hoc nomine de re literaria Norimbergensium bene mereretur. Cuius tota oratio *(b)* uti ad praedicandas inclyti SENATVS laudes, animosque in tam glorioso instituto confirmandos, erat comparata; ita non possumus, quin sequentia inprimis uerba inde hunc in locum transferamus. *Non pigeat*, inquit, *adiecisse hoc decus reliquis ornamentis Vrbis uestrae, quae iam ante opibus, aedificiis, opificum ingeniis, ita floruit, ut conferri cum quauis laudatissimarum urbium apud ueteres recte possit. Neque alia urbs in Germania doctiores hactenus ciues habuit, qui, quia ad gubernandam rempublicam scientiam optimarum artium adhibuerunt, effecere, ut reliquis Germaniae urbibus haec longe praestaret omnibus. Nunc autem, cum hic domicilium honestis disciplinis constituitis, ad illum cumulum laudum uestrarum, incredibile est, quanta fiat accessio. Nam si pergitis excitare hominum studia ad discendum, praeclare merebimini primum de patria, deinde et de exteris.*

Tantum autem abest, ut in his initiis substiterit cura sapientissimorum SENATORVM; ut de literarum studiis magis magisque ornandis diu multumque deliberarint. Auspicato illis in mentem uenit, extra Vrbem, in alium ditionis Norimbergensis locum, transferre Gymnasium literatum, ut uel hac ratione animi adolescentum, a strepitu aliisque auocamentis uitae urbanae seiuncti, intentius exquisitiusque literis ac uirtuti nauarent operam, et quasi extra Lares patrios bene recteque uiuere maturius adsuefierent. Nullus huic consilio aptior commodiorque locus uisus est, quam hoc ipsum opidum Altorfinum, tribus tantum milliaribus ab Vrbe disiunctum, quod multis nominibus prae ceteris facile se commendauit. Nihil igitur curae, nihilque laboris ac sumtus, reliquum factum est, ut commodum huic bonarum mentium officinae domicilium extrueretur. Cuius fundamenta feliciter iacta sunt pridie Calendas Octobres, A. cIↃIↃLXXI, praesen-

(*b*) Vid. *T. I. Declamationum selectarum Philippi Melanchthonis*, *p.* 447.

praesentibus SENATORIBVS splendidissimis, HIERONYMO PAVMGAERTNERO et CHRISTOPHORO FVRERO. Quorum autem sigillatim Patrum Conscriptorum cura atque prouidentia potissimum tota ea res tunc gesta fuerit, commonstrat numus argenteus, fundamento aedificii insertus, in cuius anteriore facie haec leguntur uerba:

D. O. M. S

ANNO A NATO CHRISTO CIↃIↃLXXI ROM IMP. DIVO MAXIMILIANO II RESPVBLICA NORIBERGENSIS PATRIBVS PATRIAE ET SEPTEMVIRIS EIVSDEM ANDREA IM HOF SEBALDO HALLER IODOCO TETZEL BALTHASARO DERRER GABRIELE NVZEL GEORGIO VOLCKAMER ET THOMA LOEF FELHOLZ TVM OPPIDI PRAEFECTO BAL THASARO PAVMGAERTNER DOMVM HANC PRO GYMNASIO IVVENTVTI IN STVDIIS PIE TATIS ET LITERARVM INSTITVENDAE A PRIMIS FVNDAMENTIS EXTRVI CVRAVIT IN CVIVS MEMORIAM GEORGIVS VOLCKA MER ET HIERONYMVS PAVMGAERTNER OB DEMANDATAM ECCLESIARVM ET SCHOLA RVM PROCVRATIONEM HOC NVMISMA F. F.

Alteri eiusdem numismatis parti, circum insignia Reipublicae Norimbergensis, supra quae S. R. I. Aquila biceps conspicitur, haec inscripta sunt uerba:

FVNDAMENTVM SALVTIS NOSTRAE CHRISTVS.

Totum aedificium lapide quadrato substructum, quod paucis in Germania *Collegiis Academicis* commoditate ac dignitate cesserit, iam stetit anno CIↃIↃLXXV, et, die diuis Petro et Paullo in fastis sacro, solenni ritu inauguratum est. *(c)* In cuius exaedificationem, praeter impensas publicas, etiam liberalitas *Generosissimarum* quarundam *Familiarum Norimbergensium* non parum contulit; cum in maiore, eaque media totius Collegii parte, inferioris contignationis auditoria, IMHOFII, GEVDERI, et PFINZINGII; superioris pauimenti conclauia, ad dextram, FVRERI, PAVMGARTNERI, TEZELII, LOEFFELHOLZII; ad sinistram, NVZELII, VOLCAMERI, SCHEVRLII; et denique tertiae contignationis musea, ad dextram, POEMERI, TVCHERI, DERRERI, HOLZSCHVHERI; ad laeuam, iterum TVCHERI, PFINZINGII, et OELHAFII, munifice extrui curarint.

Praecipua uero cura ILLVSTRIS MAGISTRATVS fuit, ut noua haec ingeniorum palaestra non solum utilissimis legibus institutisque, sed et eruditis ornaretur uiris, qui optimis artibus disciplinisque aetatem adolescentium ad humanitatem atque uirtutem informarent. Quo consilio, nominatim Argentorato huc euocatus est *Valentinus*

B *Ery-*

(c) Huius inaugurationis solennitas peculiari libello descripta extat, cui hic titulus factus est: *Introductio nouae Scholae Altorfianae Noribergensium, exposita aliquot doctorum Virorum orationibus. Accesserunt Leges et Instituta huius nouae Scholae. Norimb.* CIↃIↃLXXVI.

Erythraeus, Lindauienſis, haud infelix diſciplinae Sturmianae aemulus; qui moderandis regendisque huius Gymnaſii rebus praefectus ſpartam ſuam magno ardore, neque impari ſucceſſu, aggreſſus erat: cui adiuncti fuerunt alii uiri eruditi, nominatim *Iohannes Piccartus*, Papebergenſis, Theologus; *Georgius Glacianus*, Vilſecco-Palatinus; *VVolfgangus Hegius*, Norimbergenſis; *Caſpar Odontius*, VVeiſenburgenſis; et *Georgius Pulmarius*, Reichenhallenſis: qui omnes coniunctis uiribus, et pulchra contentione, ad erudiendam iuuentutem ſcholaſticam, quisque pro ſua parte, operam contulere. Verum, ſicuti identidem rerum praeclararum initia ſuis obſtructa difficultatibus eſſe ſolent; ita et parum abfuit, quin haec eximia ſchola, ſeptem circiter menſibus poſt, quam condita erat, partim imminentis luis timore, partim immatura Rectoris ſui morte, concuteretur. Sed malum, quod inſtabat, DEVS propitius auertit; atque in *Erythraei* locum, anno cIↃ IↃ LXXVI, die diuo Andreae ſacro, *(d)* ſurrogatus eſt *Thomas Freigius*, uir iuris et literarum politiorum bene peritus, ſimulque in Collegium docentium adſcitus eſt *Iohannes Praetorius*, mathematicus eximius: qui omnes nulli pepercerunt labori, quo partes ſibi demandatas recte feliciterque ſuſtinerent.

Fortunauit DEVS inſtitutum, ita, ut noua haec ingeniorum officina in dies maiora caperet incrementa; ad quae impenſius amplificanda haud ita diu poſt, pro ſingulari munificentia ſua, ILLVSTRIS SENATVS NORIMBERGENSIS curauit, ut ne illi, qui in ſapientiae atque humanitatis ſtudiis egregias fecerant progreſſiones, nulla Academica operae bene collocatae praemia conſequi poſſent, neque adeo neceſſe haberent, hanc bonarum artium ſedem intempeſtiue relinquere, et ad alias Academias, non ſine graui incommodo, ſe conferre, aliunde hos doctrinae induſtriaeque fructus petituri. Voto precibusque PATRVM BENIGNISSIMORVM clementiſſime annuit, qui tunc ſummae rei Imperii Romani glorioſiſſime praeerat, DIVVS RVDOLPHVS II, Imp. diplomate iam anno cIↃ IↃ LXXVIII, XVI Nouembris, eam in rem dato, ut in hoc Gymnaſio Altorfino primi pariter atque ſummi honores ſtudii philoſophici impertirentur bene merentibus, hoc eſt, ut, qui idonei cogniti iudicatique fuerint, pro cuiusque doctrina ac meritis, more aliarum Academiarum, *Baccalaurei* et *Magiſtri bonarum artium atque Philoſophiae*, publice ſolenniterque crearentur. Sed temporum aliarumque rerum conditio fuit impedimento, quo minus ante annum a Chriſto nato cIↃ IↃ LXXX, die quidem diui Iacobi, iſtud Auguſtiſſimi IMPERATORIS priuilegium promulgaretur. Anno autem ſequenti, Calendis Iuniis, primum hoc loco honores philoſophici, in templo ſolenniter fuerunt diſtributi, ipſis quatuor Profeſſoribus claſſicis, boni auſpicii cauſſa, ſummam lauream capeſſentibus, *Procancellarii* uices obeunte *Philippo Camerario*, et *Decano* ac diribitore *D. Iohanne Buſenreutho*, ICto. *(e)*

Ini-

(*d*) Videantur primae PANEGYRES ALTORFINAE, *una cum Natali Academiae Altorfinae, anno* cIↃ IↃ LXXX *celebrato. Altorfii*, cIↃ IↃ LXXXI.

(*e*) Prodiit eodem anno Norimbergae *Deſcriptio ſolennitatis et actus huius renunciationis*, adiecta primis *Panegyribus Altorfinis*.

Iniquum uero foret, non recolere nomina SENATORVM de patria ac re literaria immortaliter meritorum, quorum auſpiciis ac conſilio, maximeque cura ſingulari, tunc eae res geſtae adminiſtrataeque ſunt, ita, ut non ſolum Gymnaſium Altorfinum primum ſolenniter dedicaretur; ſed et deinde tam eximia dignitatis acceſſione ornaretur. Quarum rerum memoriam omnium optime nobis tradit tabula aureis literis inſcripta, quae in porticu *Collegii Academici* publice propoſita eſt:

B. F.
HOC PIETATIS ET DOCTRINARVM OMNIVM LAV
DANDARVM DOMICILIVM INCLVTVS SENATVS
NORIB. LIBERALITER EXSTRVI CVRAVIT DIE
QVAE BB. PETRO ET PAVLO SACRA INAVGVRAVIT
ET PVBLICAVIT ANNO CHRIST. SALVTIS CIↃIↃLXXV
IMPERANTE DIVO MAXIMILIANO II CAES. AVG. P. P
CVRATORIBVS ECCLES. ET SCHOLARVM
GEORGIO VOLCAMERO PHILIPPO GEVDERO
ET HIERONYMO BAVMGARTNERO
OPPIDIQVE PRAEFECTO BALTHAS. BAVMGARTNERO
ADES O DEVS ET PIIS CONATIBVS VOLENS PRO
PITIVSQVE FAVE

*

VT CERTE FAVOR EXINDE NVMINIS ELVXIT
DVM ANNVS QVIDEM CIↃIↃLXXVIII
SVBSCRIBENTE VOTIS LAVDATISSIMI SENATVS
AVCTORITATE ET CLEMENTIA
AVGVSTISSIMI ET INVICTISS. IMP. RVDOLPHI II
CVRATORIBVS
HIERONYMO BAVMGARTNERO VVILI
BALDO SCHLVSSELFELDERO BARTHO
LOMAEO POEMERO ET IVLIO GEVDERO
IN CVLMEN ACADEMIAE GYMNASIVM E
VEXIT.
TANDEMQVE ANNVS AE. CHR. CIↃIↃCXXIII
EIVSDEM SENATVS DESIDERIVM SANCTISSIMVM
PROSPERANTE DIVINITVS PLENISSIMA INDVLGENTIA
SACRATISSIMI CAESARIS AVG. D. FERDINANDI II
SCHOLARCHIS
CHRISTOPHORO FVRERO
GEORGIO CHRISTOPHORO VOLCAMERO
VDALRICO GRVNDHERRO
ET CAROLO SCHLVSSELFELDERO
VNIVERSITATIS TITVLO PRIVILEGIISQVE PERBEAVIT.
FAC PROPRIVM HOC NOBIS BONVM O FONS AETERNE BONI

Ab eo tempore uidiſſes hoc ipſum bonarum mentium ſacrarium uelut nouam uitam maiusque robur ſumſiſſe; cum non ex Germania ſolum, ſed etiam ex Gallia, Britannia, Scotia, Hibernia, Suecia, Dania, Polonia, Vngaria, Pruſſia, Lotharingia, Liuonia, Tranſiluania, aliisque cultioris orbis partibus, identidem iuuenes, maioris ingeniorum cultus

 capeſ-

capeſſendi cauſſa, huc confluerent, et famam tam felicis literarum domicilii longe lateque amplificarent. Neque id mirum fuit, cum paſſim uiri, quorum eruditio et uirtus multis experimentis ſpectata erat, honorificis conditionibus huc inuitarentur, qui omnes diuinae humanaeque ſapientiae partes, magno cum applauſu, exoptatoque cum ſucceſſu, publice priuatimque explicarent. Praeter THEOLOGOS enim eximios, quorum nomina et uitas, ſingulari Libro ante hoc biennium edito, diligenter copioſeque deſcripſit *D. Guſtauus Georgius Zeltner*, Theologus noſter primarius, intra annos circiter quinquaginta a prima huius Lycei origine, huc uenerant IVRISCONSVLTI praeſtantiſſimi: *Io. Thomas Freigius*, Friburgo-Brisgouienſis, A. cIↃ IↃ LXXVI, cuius iam ſupra iniecta eſt mentio; *Io. Buſenreuthus*, Auguſtanus, A. cIↃ IↃ LXXX; *Obertus Giphanius*, Bura-Geldrius, A. cIↃ IↃ LXXXI; *Hugo Donellus*, Catalauno-Burgundus, A. cIↃ IↃ LXXXVIII; *Matthias Indenius*, Marcoduro-Iuliacus, A. cIↃ IↃ XC; *Scipio Gentilis*, ex Caſtello S. Geneſii Marcae Anconitanae, eodem anno; *Petrus VVeſenbecius*, Antuerpienſis, et *Conradus Rittershuſius*, Brunſuicenſis, A. cIↃ IↃ XCI; *Iacobus Tetenſius*, Eiderſtadio-Holſatus, A. cIↃ IↃ XCIII; *Matthias Hubnerus*, Anclamo-Pomeranus, A. cIↃ IↃ XCVIIII; *Andreas Dinnerus*, VVurzburgenſis, A. cIↃ IↃ C VI; *Aegidius Agricola*, Solisbaco-Palatinus, A. cIↃ IↃ C XIII; *Eraſmus Vngebauer*, Numburgo-Miſnicus, A. cIↃ IↃ C XVI; et *Io. Gerhardus Frauenburger*, Norimbergenſis, A. cIↃ IↃ C XVIII.

Neque minus, iisdem temporibus, in arte ſalutari illuſtranda excelluerunt MEDICI egregii, qui huic Academiae ſuam addixerant operam: *Nicolaus Taurellus*, Montbeliardenſis, A. cIↃ IↃ LXXXI; *Philippus Scherbius*, Epiſcopo-Cellenſis Heluetus, A. cIↃ IↃ LXXXVI; *Erneſtus Sonnerus*, Norimbergenſis, A. cIↃ IↃ C V; *Caſpar Hofmannus*, Gothano-Thuringus, A. cIↃ IↃ C VII; et *Georgius Noeslerus*, Berolino-Marchicus, A. cIↃ IↃ C XVIII.

Sed nec ii quicquam fidei et induſtriae in erudienda iuuentute Academica fecerant reliquum, qui tradendis philoſophiae diſciplinis, proferendisque liberalium artium literarumque elegantiorum ſtudiis, publica auctoritate fuerunt conſtituti: nimirum, praeter *Valentinum Erythraeum*, iam ſupra commemoratum, *Georgius Glacianus*, Vilſecco-Palatinus, A. cIↃ IↃ LXXV; *Io. Praetorius*, ex Valle Ioachimica Bohemus, A. cIↃ IↃ LXXVI; *Georgius Riſius*, VVertheimio-Francus, A. cIↃ IↃ LXXIX; *Georgius Pfalerus*, Norimbergenſis, A. cIↃ IↃ LXXX; *Matthias Bergius*, Brunſuicenſis, A. cIↃ IↃ LXXXII; *Theophilus Maderus*, Heluetus, A. cIↃ IↃ LXXXIII; *Georgius Queccius*, Norimbergenſis, A. cIↃ IↃ LXXXVII; *VVolfgangus VValdungus*, Norimbergenſis, A. cIↃ IↃ XCII; *Georgius Mauritius*, VVittembergenſis, A. cIↃ IↃ XCIII; *Chriſtophorus Colerus*, Francus, A. cIↃ IↃ XCVIII; *Michael Piccartus*, Norimbergenſis, A. cIↃ IↃ XCIX; *Arnoldus Clapmarius*, Bremenſis, A. cIↃ IↃ C; *Michael Virdungus*, Kizinga-Francus, A. cIↃ IↃ C V; *Daniel Schvventer*, Norimbergenſis, A. cIↃ IↃ C VIII; *Io. Caſpar Odontius*, Norimbergenſis, A. cIↃ IↃ C XII; *Petrus Saxonius*, Huſa-Holſatus, A. cIↃ IↃ C XVII; *Iohannes Kobius*, Hilpershuſanus, A. cIↃ IↃ C XX.

Licebit

Licebit et illud hoc loco annotemus, ſtatim poſt prima impetrata Auguſtiſſimi IMPERATORIS priuilegia, diſtinctas ſeparatasque fuiſſe rationes Academiae atque Gymnaſii. In illa tradebantur ſublimiores diſciplinae a Profeſſoribus publicis quatuor ordinum, qui iam tum more aliarum Academiarum peculiarem conſtituebant Senatum Academicum, ita quidem, ut tantiſper, dum haec Academia pleniora iura atque honores conſequeretur, etiam iuris ac medicinae Profeſſores, qui ſimul aliquam philoſophiae partem publice docebant, aeque ac Philoſophi ipſi, certa ſtataque ſerie, uices *Decani philoſophici* obirent, honoresque philoſophicos Candidatis ex legum ſanctione probatis impertirentur. In Gymnaſio autem, in quatuor claſſes, ſiue curias, diuiſo, tanquam in *Seminario* quodam, adoleſcentes praeparabantur ſtudiis Academicis a Praeceptoribus ac Profeſſoribus, qui *claſſici* inde cognominabantur. Quorum non pauci uti ad Academica deinceps munia ſunt euecti; ita ſuo loco et tempore aliquando ordini philoſophico, *Decani* nomine praeſederunt, unusque ex illis alternis uicibus quotannis ad publicos Senatus Academici conuentus admiſſus eſt. Cui diſciplinae ſcholaſticae ut eo maior conſtaret auctoritas, gubernando Gymnaſio, explorandisque adoleſcentum profectibus non ſolum praefuit Rector Academicus, cum Profeſſoribus quibusdam, *Viſitatorum* nomine ſibi adiunctis; ſed et ipſi illuſtres rei ſacrae ac literariae CVRATORES quotannis praeſentes adeſſe non grauati ſunt; qui ad excitandam confirmandamque adoleſcentum induſtriam, ſingulis annis, luculento publici erga literas fauoris ac munificentiae argumento, diligentioribus nummos diſtribuerunt argenteos, eo conſilio flatos, ac *ſingularibus emblematibus* ingenioſe ſignatos; quae *emblemata* deinceps a quatuor diſcipulis breuibus oratiunculis conſueuerant explicari. *(f)* Quemadmodum uero Rectoris munus ab initio coeperat eſſe perpetuum; ita, ab anno cIↃ IↃ LXXXII, poſt abitum *Io. Thomae Freigii*, conſtitutum eſt, ut ſingulis annis mutaretur, et exinde usque huc per uices annuas a Profeſſoribus quatuor ordinum Academicorum geratur.

Statim ſub initium naſcentis huius literarii coetus huc etiam translatum eſt *Contubernium XII Alumnorum Norimbergenſium*, quorum uitae ſtudiisque moderandis praeeſt *Inſpector*, uir ſpectatae eruditionis uirtutisque; et quibus apparet famulus communis. Hi, ILLVSTRIS SENATVS NORIMBERGENSIS munificentia atque cura ſuſtentantur, et communi conuictu, communique muſeo, itemque bibliotheca quadam (cui poſtea ſigillatim ex legato B. *Reinharti*, Theologi, non parum acceſſit,) aliisque commodis, fruuntur. Hanc ſodalitatem CONRADVS GROSS, uir de publica re Norimbergenſi optime meritus, iam anno cIↃ CCCXXXIII liberaliter inſtituerat, eo potiſſimum conſilio, ut in *aede Spiritus Sancti* ſtatis horis pſallerent, et, inter ſacra, cantus numerosque moderarentur. *(g)* Poſtea uero, anno quidem cIↃ IↃ XXVI, eadem ſodalitas, maioris ingeniorum cultus capeſſendi

 cauſſa,

(*f*) Extant *Emblemata anniuerſaria Academiae Norimbergenſis*, inde ab anno cIↃ IↃ LXXVII usque ad annum cIↃ IↃC XVI, typis exſcripta, 4.

(*g*) Vid. *Io. Heldii Hiſtor. Enarrat. de Gymnaſii Aegidiani origine, incrementis, et decrementis, translatione et propagatione ad annum usque* cIↃ IↃC LXXIII.

caussa, cum Gymnasio Aegidiano tunc recens condito fuit coniuncta, usque dum Altorfium commigrare iuberetur. Praeter hos autem XII Alumnos etiam alii beneficiarii ex eiusdem munifici SENATVS beneficio ad conuictum publicum duarum mensarum iam inde ab anno cIↃIↃCXV institutarum admittuntur, quibus ut in coenaculo Academico uictum quotidianum pro exiguo statoque pretio praebeat, oeconomus publica auctoritate constitutus est. Praeterea incredibile memoratu est, quam multa et quam egregia *stipendia* atque subsidia literaria ad excitandos iuuandosque indigentiores Musarum cultores in hac illustri Republica publice priuatimque quotannis liberalissime dispensentur.

Anno cIↃIↃLXXXV, ex singulari liberalitate Senatoris Norimbergensis optime meriti, SEBALDI VVELSERI, maius Academiae auditorium adornatum, et publicis solennibusque Actibus Academicis destinatum est, teste hac *epigraphe*, marmori insculpta:

DEO VNI ET TRINO SACRVM
SEBALDVS VVELSER PATRICIVS AVGV
STANVS ET NORIMBERGENSIS LOCVM
HVNC PVBLICIS ALTORFIANAE SCHOLAE
VSIBVS DESTINATVM SVA IMPENSA EX
ORNARI FECIT CAL. IVNII ANNO A CHRI
STO CIↃIↃXXCII.

Anno cIↃIↃLXXXXVIII, *Georgius Sigelius*, Theologiae Professor et Antistes huius opidi eximius, libris suis Academiae legatis, auspicata publicae Bibliothecae fundamenta posuit, quae progressu temporis in dies felicius succreuit.

Exurgentis Academiae felicitas non parum interpellari uisa est, cum anno cIↃIↃCVI contagio quaedam in uicinia uulgaret morbos, qui et ipsi hoc opidum infestare coeperant, ita, ut non solum quidam Ciues Academici, sed et celeberrimus, qui tunc hoc loco florebat Medicus, *Nicolaus Taurellus*, necopina morte extinguerentur. Quam Academiae calamitatem cum nimis exaggeraret Fama extera, eam ob rem, eodem anno, mense quidem Octobri, carmen edidit *Cunradus Rittershusius*, Iurisconsultus, et tunc Academiae Pro-Rector, cui titulum fecerat: *Fama de pestilentia Altorfina, refutata studio ueritatis boni publici, illius disseminatione impediti.* *(h)* Quod malum, licet sexto post anno recruduerit, diuina tamen prouidentia contigit, ut, mense uix

(*h*) Illam calamitatatem Rittershusius sequentibus uersibus expressit:

Visa fuit sane nobis prope dira minari
Pestis, uastitiemque Scholae inuectura fugaci,
Quando decus nostrum, TAVRELLVS, *transit ad umbras.*
Praetereaque unus comes illi accessit et alter,
De Grege Museo. Hinc quasi fulmine territa plebes
Cetera dilapsa est, quaerens fugiendo salutem,
Praesidio et uitam satagens tutarier isto,
Dum feriunt unum, plures quoque fulmina terrent.
Parua tamen constans manus in statione remansit.

uix elapſo, remitteret, *(i)* nec ab illo tempore, usque ad hunc diem, quae immenſa DEI immortalis benignitas eſt, unquam amplius hoc opidum attigerit, uexaritque.

Cum annus cIↄIↄcxvii ſacrorum centum ante annos emendatorum memoriam renouaret; eam et haec Academia pio ritu proſecuta eſt, non ſolum pridie Cal. Nouembr. habitis in templo opidano concionibus ſacris; ſed etiam illa ipſa hebdomade orationibus Academicis ab *Andrea Dinnero*, ICto; *Caſpare Hofmanno*, Medico, et *Michaele Piccarto*, Philoſopho, iuſſu publico ſolenniter recitatis.

Annus cIↄIↄcxxi coetui huic erudito ſatis accidit grauis, nec nihil metus damnique intulit, cum ob infelicem cauſſam Friderici V, regnum Bohemiae prenſantis, duo exercitus potentiſſimi, Bauarus nempe et Palatinus, peditum et equitum circiter quinquaginta millia, uno tantum milliari ab hoc opido caſtra haberent, nec ſatis certo conſtaret, quae ducum conſilia eſſent, quis ordo, quisque finis belli futurus. Quo metu autem per diuini Numinis gratiam propulſato, *Dinnerus*, Iurisconſultus, eodem anno, III Cal. Nouembr. grauem orationem habuit, et publici iuris factam ξενικὰ στρατεύματα inſcripſit; in qua faſſus eſt, ſe incredibili dolore affici ex maximae ſolitudinis deſertorumque auditoriorum huius Academiae conſpectu, quae paucas ante hebdomadas fuerint frequentiſſima.

Sed exitium omni lue ac bello maius huic Academiae minabatur peſtilentiſſima infauſti illius Socini doctrina; cuius uirus uti in aliis quibusdam Europae partibus paullo ante ſparſum fuerat, ita inde plantae quaedam uenenatae furtim in hunc quoque fundum fuerant translatae. Nominatim, anno cIↄIↄcvii, huc uenerat *Michael Gittichius*, Venetus, qui moderandis quorundam Polonorum nobilium ſtudiis praeerat. Acceſſerat poſtea etiam *Samuel Przicopuius a Przopkovvice*, aliique, qui ſenſim quorundam imprudentum iuuenum animos noxiis deteſtandisque illis opinionibus imbuerant; inter quos praecipui innotuerunt *Martinus* ac *Ioachimus*, *Ruari*, Crempenſes Holſati, Socinianorum partes poſtea palam ſecuti; item et *Iohannes Crellius*, Hemelhemenſis Francus, cui aliquandiu locus fuerat inter alumnos Noricos, et qui poſtea, ad ſocios ſe dignos extra Imperii Romani limites digresſus, itidem Socinianorum placita publice propugnarat; adhaec *Iohannes Vogelius*, et *Ioachimus Peuſchelius*, Norimbergenſes; quorum ille in VVittembergenſem Academiam, hic in Ienenſem, ſe receperant. Iſtis autem occultis ueritatis diuinae corruptelis uix patefieri et in lucem proferri coeptis, illico ſapientiſſimi huius Academiae NVTRITORES omnem ſolicitudinem, omnemque curam et operam, in eo collocarunt, ut mentibus iuuenum praua opinione illuſis mature adhiberetur remedium, eaque ratione errores pullulantes quaſi in herba opprimerentur. Vtque adeo uniuerſo orbi Chriſtiano facerent teſtatum, ſe non aliarum rerum, quam incontaminatae ueritatis coeleſtis retinendae tuendaeque eſſe ſtudioſiores; grauiſſimis edictis propoſitis, praeſcriptaque a ſe *L. Aphoriſmorum* norma, ad quam cumprimis Alumni Norici

 explo-

(*i*) Vid. Andr. Dinneri, ICti, *Gratiarum actio ad* DEVM OPT. MAX. *cum in Academia Norimbergenſi peſtis remiſiſſet, pridie Cal. Ian. A.* cIↄIↄcxiii *edita.*

explorarentur, prouide ſeuereque cauerunt, ne incauta iuuentus in ſimiles errores abrepta ſalutis aeternae iacturam faceret. Anno igitur cIↃIↃCXVI, ipſo die natali Academiae, in magno hoſpitum ciuiumque concurſu, in medio huius opidi foro, libros eiusmodi prauis opinionibus refertos cremari iuſſerunt: cuius incendii flammam tam alte adſcendiſſe, *Dinnerus*, IC. argute commemorat, *(k)* ut ex ipſa Sarmatia atque Belgio conſpici potuerit. Decreuerunt praeterea iidem, praeceperuntque publice, ut ciues ſui ſe abſtinerent lectione peſtilentium huiusmodi ſcriptorum, atque hominum eo ueneno infectorum congreſſum conſuetudinemque, quantum fieri poſſet, defugerent; et ut denique omnes tam corruptae doctrinae addicti ſe ab hac literaria ſocietate quam primum ſeiungerent. Imo et re ipſa exteros non nullos eius ſectae, alias nobiliſſimo honeſtiſſimoque loco prognatos, hinc diſcedere iuſſerunt; quosdam uero beneficiarios ſuos, qui, eiusdem damnatae doctrinae rei, alibi uel latebant, uel uagabantur, tempeſtiue conquirendos ſtatuerunt, ac ſigillatim Vogelium et Peuſchelium, ſupra iam memoratos, ex Saxonum Academiis retractos ſic ad ſaniorem mentem redigi curarunt, ut, tandem meliora atque rectiora edocti, anno cIↃIↃCXVII, XXV Ianuarii, in ore et conſpectu illuſtrium Academiae CVRATORVM, itemque Profeſſorum ac Ciuium omnium, in Auditorio VVelſeriano, erroribus ſuis publice ſolenniterque renunciarint. *(l)* Atque adeo ſingulari Numinis diuini prouidentia, et incredibili illuſtris SENATVS NORIMBERGENSIS circumſpectione, facile contigit, ut, euulſis iſtis zizaniis, plantisque noxiis eradicatis, mox priſtina forma, atque fama integra, fundo huic Academico redderetur. Qua de re plura fortaſſe poſſent commemorari, niſi ſatius eſſet, adhuc DEO immortali pro doctrina coeleſti pure integreque ſeruata, meritam gratiam iuſtis honoribus piaque mente perſoluere, et quaſi poſtliminio admirari ſummam illam curam atque prudentiam, qua illuſtris SENATVS NORIMBERGENSIS in hoc atroci malo tempeſtiue ſuffocando uſus eſt; quam uetera illa Academiae noſtrae uulnera nunc ueluti retegere, et rerum tam calamitoſarum copioſius hoc loco meminiſſe. *(m)*

Poſſumus nunc animos paulliſper ad gratiorem rerum uiciſſitudinem referre, quae memoriam noſtram ad melioris fortunae cogitationem excitat. Quemadmodum enim ILLVSTRIS SENATVS NORIMBER-

(k) Vid. *Fama Altorphina, auctore Andr. Dinnero, IC.* perſcripta ad *Iacobum Schopperum*, Doctorem Theologum, et Academiae tunc Rectorem: *impreſſa Norimbergae, A.* cIↃIↃCXVI; cui ſcripto iterum edito adiunctum eſt illuſtris SENATVS NORIMBERGENSIS *Edictum Germanicum*, A. cIↃIↃCXVI, in die feſto Petri et Paulli publicatum; item et Rectoris ac Senatus Academici *Programma* eodem anno, Calendis Auguſti, eadem de cauſſa propoſitum.

(l) Extant illae Orationes publicis typis ſub hoc titulo exſcriptae: PHOTINISMVS *a Iohanne Vogelio et Ioachimo Peuſchelio, Norimbergenſibus, S. Theologiae Studioſis, die* XXV *Ianuarii, qui memoriae Conuerſionis D. Paulli ſacer eſt, publice retractatus, in inclyta Norimbergenſium Altorfina, A.* cIↃIↃCXVII. 4.

(m) Plenam *Crypto-Socinismi Altorfini* hiſtoriam dabit *D. D. Zeltnerus* noſter.

BERGENSIS nullis hucusque curis, nullisque impensis, pepercerat, ut haec Academia omnibus studiorum colendorum commodis ornamentisque abundaret; ita, quamuis iam passim in Germania gliscerет belli calamitas, et alias Academias dissipatura, aut certe grauiter afflictura, uideretur: hic tamen magnis tunc animis, et omni aeuo memorabili munificentia, Academiae suae altius euehendae rationes iniit. Qua de re publico nomine missi sunt in Augustissimi IMPERATORIS aulam, CHRISTOPHORVS FVRER AB HAIMENDORF, illustris Reipublicae Septemuir, atque Academiae Curator et Scholarcha; itemque, D. GEORGIVS HEHER, S. CAES. MAIEST. et INCLVTI SENATVS consiliarius: quorum precibus humillimis annuit clementissime Diuus FERDINANDVS II, Imperator; qui, diplomate anno cIↃIↃcXXII, III Octobr. dato, hanc Academiam ad peculiarem tutelam suam atque indulgentiam pertinere uoluit, eiusque priora priuilegia non solum confirmauit, sed etiam iis omnibus commodis, iuribus, dignitatibus atque praerogatiuis, largissima manu adauxit, quibus tot aliae sacri Romani Imperii Societates eruditae, quas *Vniuersitates* uocant, alibi fruuntur. Sigillatim uero, magno clementiae argumento, tunc indulsit, ut, qui id studiis moribusque mererentur, hic non tantum *Poetae laureati*, et *Philosophiae Baccalaurei* atque *Magistri*, sed etiam *Iuris ac Medicinae Licentiati et Doctores*, legitimo solennique ritu crearentur. Vt igitur istis Sacratissimi IMPERATORIS priuilegiis nouisque iuribus solennissime inaugurraretur haec Academia, pro insitato suo ornandarum literarum omnisque generis scientiarum studio atque ardore curarunt, et Senatusconsulto in peruigilio S. Pentecostes A. cIↃIↃcXXIII publice proposito, ac paullo post etiam uoce Ministrorum uerbi diuini, Norimbergae et Altorfii, significari iusserunt CONSVLES, ACADEMIAE CVRATORES AC SCHOLARCHAE, TOTVSQVE SENATORIVS ORDO REIPVBLICAE NORIMBERGENSIS. Quam multiplici autem apparatu, qua religione et caerimonia, quibusque potissimum curantibus, ista celebritas Academica, eo ipso anno cIↃIↃcXXIII, die quidem XXVIIII mensis Iunii, felicissime fuerit peracta, pluribus edocet peculiaris libellus, qui illius solennitatis caerimonias et omnes eius argumenti orationes sacras atque Academicas complexus est. (n) Sed, cum libellus iste non amplius in multorum uersetur manibus, descriptionem illius inaugurationis, ex iis ipsis *Actibus Priuilegiorum Academiae Altorfinae Anno Christi* cIↃIↃcXXIII *publicatorum*, repetitam hoc loco exhibere uisum est.

CVm dies, Diuis Petro Pauloque Apostolis sacer, Sole serenissimo, quod boni ominis signum libenter interpretamur, illuxisset, iamque tum pridie, tum illo ipso diluculo, maxima honoratissimorum hospitum multitudo affluxisset, primum mane inter quintam et sextam, signum campana datum fuit in Collegio, eoque paulo post conuene-

(n) Cui libello Altorphii A. cIↃIↃcXXIV typis exscripto hic titulus factus est: *Actus publicationis Priuilegiorum doctoralium Vniuersit. Altorph. Norimbergensis, in anniuersaria Panegyri DD. Petri et Pauli Apostolor. A. C.* cIↃIↃcXXIII *celebratus.*

uenerunt Magnificus Dominus Rector, quatuorque Facultatum Decani, cum caeteris Professoribus et Studiosis, adeoque totum corpus Academicum. Magnificus Dominus Rector, qui tunc erat GEORGIVS NOESSLERVS, *Philosophiae ac Medicinae Doctor ac Professor publ. amictus toga talari coccinea, cui epomis eiusdem coloris aureo limbo praetexta, superinducta erat, pileum quoque rubrum ex holoserico uilloso striatum gestabat: cui ornatui cultus quoque Decanorum fere respondebat, nisi quod color uestitus Theologi niger, Iurisconsulti ruber, Medici purpureus, ac denique Philosophi, uiolaceus inesset. Erant autem Decani, Theologicae quidem Facultatis, Dn.* GEORGIVS KOENIG, *Pastor et Professor; Iuridicae, Dn. D.* ANDREAS DINNERVS, *Antecessor primarius; Medicinae, Dn. D.* CASPARVS HOFMANNVS, *Professor publ. Philosophici denique Collegii, Dn. M.* DANIEL SCHVVENTERVS, *Sacro-sanctae linguae Professor. Sexta iam audita, Magnif. Dn. Rector caeterique Professores et Studiosi, praeeunte cum sceptro Pedello, ordine bini incedentes, contulerunt se in aream interiorem arcis oppidi, praestolaturi illic Nobilissimis et Amplissimis Dominis Senatoribus et Scholarchis etc. ubi mox a Dominis Duumuiris, caeterisque primariis Reipublicae Norimbergensis Senatoribus ac Consiliariis, Rector, Decani, aliique omnes Professores, oblatione dextrarum, ut moris est, excepti fuerunt. Hinc pompa duci coepit extra arcem, ubi in oppido dextra sinistra armati, qua ciues, qua milites, longa serie satisque pulcro ornatu dispositi constiterant, uia, qua eundum, desabulata, siue arena atque herbis insuper odoriferis iniectis constrata, superque arboribus, siue frondibus uiridibus, utroque latere defixis amoena. Sic igitur itum est, primo quidem ad hospitium Caesarei Legati, deinde porro in templum, ubi Actus Publicationis Priuilegiorum celebrandus erat. Ante hospitium, quod diximus, praestolabantur sex tubicines, siue buccinatores ciuitatis Norimbergensis, rubro et albo serico conspicui, qui simulac pompa ex arce progrediens in conspectu fuit, tubas siue buccinas inflare coeperunt, moxque ubi iam prima pars pompae aderat, pone praefectum oppidi sese collocantes, concentu suo Processionem ad templum usque celebrare perseuerarunt. Caeterum ordo agminis in hac Processione in tres partes descripti talis fuit: Primum incesserunt tres simul ordinum Ductores, splendide uestiti, telisque militaribus instructi. Hosce secutus est Praefectus oppidi, Dn.* GEORGIVS POEMERVS, *scipionem dextra tenens. Dehinc duo simul ingressi sunt Senatores Reipubl. Norimb. Dn.* GEORGIVS PAVLVS NVTZELIVS, *et Dn.* IOANNES CHRISTOPHORVS TVCHERVS, *ad deducendum ex hospitio* SACRAE CAES. MAI. LEGATVM *constituti, ac subinde duo alii, nempe Dn.* LVCAS FRIDERICVS BEHAIM, *et Dn.* IOANNES CHRISTOPHORVS HARSDOERFFER, *quibus deductio Illustrissimi ac Celsissimi Principis ac Domini, Domini* GEORGII OTTONIS, *Comitis Palatini ad Rhenum, Ducis Bauariae et Comitis*

tis Veldentii, ac Spanheimensis etc. iniuncta fuerat. Atque ab his in arcem ex hospitio suo honorifice deductus, ibique a DD. Duumuiris debita reuerentia exceptus Illustrissimus PRINCEPS *solus in Processione exinde incedens, perrexit ad hospitium usque* CAESAREI LEGATI. *Hinc longum agmen Nobilium, Consiliariorum, Doctorum, aliorumque hospitum splendidissimorum, successit. Postquam ad illud, quod memorauimus, Legati Imperatorii hospitium in foro peruentum est, ibi paulisper pompa siue agmen Processionis substitit, donec* LEGATVS *(is erat Illustris ac Generosissimus Dominus, Dn.* HENRICVS HERMANNVS, *Baro ac Dynasta in Burgmilchling et VVilhermsdorff etc.) cum Illustri et Generoso Dn. Barone, Dn.* GEORGIO ALBERTO *a VVolffstein, Dynasta in Ober-Sulzburg et Pyrbaum etc. deductus, a quibus dictum Senatoribus, hospitio progrederetur: moxque Legatus ad latus Principis dextrum accessit: Baro uero ad sinistrum sese applicuit, atque ita terni cnm magno comitatu subsequentium, quorum paulo ante mentio facta, ad templum porro oppidi incesserunt. Et haec quidem fuit facies primi agminis.*

Alterum uero agmen duxit nouus Pedellus, absque sceptro adhuc ambulans, toga rubra amictus: quem septem adolescentuli Patricii insecuti sunt, eodem ac pari inter se cultu uestituque omnes, ac nouae Vniuersitatis insignia gestantes. Ex his singulares item tres, alius post alium, incesserunt. Primus, PAVLVS HARSDOERFFER, *iunior, Sceptrum nouum deauratum in panno filis argenteis contexto prae se ferens: secundus,* CHRISTOPHORVS FVRER, CHRISTOPHORI, *Scholarchae, filius, Priuilegia noua operimento serico uilloso coloris rubri contecta gestans in puluino Attalico, siue auro intexto: tertius,* IOANNES IACOBVS KRESS, *noua sigilla, Iuridicum et Medicum, in aurata pelui portans. At gemini post hos ingressi,* GEORGIVS CHRISTOPHORVS VOLCKAMER, GEORGII CHRISTOPHORI, *Scholarchae, filius, Matriculam Vniuersitatis, tegmine item uilloso-serico uiolacei coloris, auratisque bullis insigni conspicuam: et* VLRICVS GRVNDHERR, VLRICI, *Scholarchae, filius, Matriculam Facultatis Iuridicae pari ornatu, sed colore rubro insignem, gestarunt: nec non* OCTAVIANVS IMHOFF, *cum Matricula Facultatis Medicae, pari cultu, uiridem colorem, ut et* IOHANNES ANDREAS BEHAIM, *cum Matricula Poeticae Facultatis, purpureum referente, bini subsecuti sunt. Hanc pompam Duumuiri exceperunt, Dn.* GEORGIVS VOLCKAMER, *et Dn.* LEONHARDVS GRVNDHERR, *bini item incedentes: mox caeteri Senatores primarii progressi sunt, intermixtis Consiliariis eiusdem Reipublicae, nec non Praefecti oppidorum, Patriciique alii, et Assessores Iudiciorum: quin et Aduocati, Medici ac Theologi eiusdem Ciuitatis subsecuti fuere: tandemque hoc agmen clausit magna copia mercatorum, aliorumque ciuium splendidissimorum eiusdem Vrbis Noriberg. nec non hospites paris dignationis sat multi.*

Tertium agmen, interiectis aliquot passibus, praecessit CONRADVS IBERER, *Notarius Academiae, quem sex cornicines siue symphoniaci Ciuitatis Norimb. consecuti, alterno cum praecedentibus buccinatoribus cantu personuerunt. Hinc alii septem Patricii adolescentes, itidem, ut priores, culti uestitique, uetera insignia Academiae portarunt: ac primus quidem,* VVOLFGANGVS LOEFFELHOLTZ, *in puluino Attalico prae se tulit Priuilegium uetus Academiae, serico uilloso coloris rubri tegmine munitum: at secundus,* SIGISMVNDVS GABRIEL HOLTZSCHVHER, *iunior, uetera sigilla, Theologicum et Philosophicum, in argentea pelui gestauit: tertius denique,* CAROLVS SCHLVSSELFELDER, CAROLI, *Scholarchae, filius, claues fisci et carceris serico funiculo aptas tenuit. Atque hos tres praecedentes ordine singulos, gemini subsecuti sunt,* GEORGIVS VVILHELMVS POEMERVS, *cum matricula ueteri Academiae, serico heteromallo uiolacei coloris conspicienda; et* MARCVS LAVRENTIVS TVCHERVS, *cum legibus Academiae, aurato operimento fulgentibus: ac subinde* LAZARVS HALLERVS, *iunior, matriculam Facultatis Theologicae, nigro uilloso-serico uelatam; et* IACOBVS VVELSERVS, *iunior, matriculam Facultatis Philosophicae, heteromallo serico uiolacei item coloris opertam, praeferentes. Inde uetus pedellus togam suam rubram indutus, ac sceptrum antiquum tenens, incessit. Mox in conspectum sese dederunt Domini Scholarchae: e quibus Dn.* CHRISTOPHORVS FVRER *et Dn.* GEORGIVS CHRISTOPHORVS VOLCKAMER *medium duxerunt Dn. Rectorem,* GEORGIVM NOESSLERVM, *Med. D. etc. cuius uestigia pressit patricius adolescens,* PAVLVS ALBRECHT RIETER*: at Dn.* VLRICVS GRVNDHERR *et Dn.* CAROLVS SCHLVSSELFELDER *latera cinxerunt Decano Facultatis Theologicae, Dn.* GEORGIO KOENIG, *pastori etc. Deinde D.* GEORGIVS REMVS, *Consiliarius Reip. Norimb. loco Procancellarii, et D.* ANDREAS DINNERVS, *Iuridicae Facultatis Decanus, et D.* ERASMVS VNGEPAVR, *Prof. Pand. terni itidem incesserunt. Hosce D.* AEGIDIVS AGRICOLA, *Iurisconsultus, et D.* CASPARVS HOFMANNVS, *Decanus Facultatis Medicae, et D.* IOHANNES GERHARDVS FRAVENBVRGIVS, *IC. item terni ingredientes, exceperunt: Sic et Dn.* GREGORIVS QVECCIVS, *Iun. Med. D. et M.* DANIEL SCHVVENTERVS, *Decanus Facultatis Philosophicae, et M.* GEORGIVS RITTERVS, *Ecclesiastes, terni simul ambularunt, ac dehinc eodem modo caeteri Professores, ut M.* CORNELIVS MARCI, *Ecclesiastes; M.* GEORGIVS QVECCIVS, *Ethicorum et Graecae linguae Professor;* MICHAEL VIRDVNGVS, *Eloquentiae et Histor. Prof. publ. Item* PETRVS SAXONIVS, *Mathematum; M.* IOANNES KOBIVS, *Logicae et Metaphys. M.* GEORGIVS MAVRITIVS, *Poeseos, Professores publici, eundem in progrediendo ordinem tenuerunt, subsecutis Praeceptoribus classicis, et Inspectore Alumnorum, cum ipsis Alumnis, in togis suis nigris per strias diuisis. Hinc longus*

longus studiosorum omnium Facultatum ordo, ac dein Consules et decuriones oppidi Altorphini successerunt, tandemque hoc agmen tertium rursus clausit ingens multitudo omnis generis hospitum, qui ex diuersis locis ad spectandum audiendumque et frequentandam Panegyrin adfluxerant. Vix dum, qui pompam ducebant, templi limen libauerant, quum inibi symphoniaci in tres choros diuisi, simul uniuersi concentu suauissimo Musicae, qua uocalis (ut uulgo appellant) qua instrumentalis, canere coeperunt. Exinde in sedibus ad hoc ipsum dispositis, Caesareus Legatus, Princeps, Baro, Nobiles, Senatores, caeterique omnes, suo quisque ordine, collocantur. Erant autem templi parietes non solum tectorio nouo opere politi eleganter, sed et aulaeis ac peripetasmatis intus magnifice uestiti exornatique, quo cultu inprimis etiam altaria et umbo concionatorius et hyperoa, siue tabulata templi, superbiebant. Porro, depositis iam nouis quidem insignibus Vniuersitatis in altari summo siue primario, ueteribus autem in altari medio siue minore, subselliisque iam omnibus undique occupatis, cani coeptus est hymnus: VENI SANCTE SPIRITVS, *etc. quo finito, Reuerendus Dn. M.* IOANNES SAVBERTVS, *Altorphinus, Ecclesiae Norimb. ad Diu. Mariae Pastor, suggestum conscendens, concionem habuit luculentam, qua* SPIRITVI SANCTO *hanc nouam Vniuersitatem, ter iterata consecratione, uoce gestuque ardentissimis usus, dedicauit. Finita concione rursus symphoniaci concinuerunt:*

Das Aug am Leib / die Schul im Land /
Wie wirs gar wohl erfahren /
Werd'n für zwey nöthig Stück erkannt /
GOtt woll sie uns bewahren.

Inde D. IOANNES CHRISTOPHORVS OELHAFIVS, *Comes Palatinus Caes. et inclytae Reipublicae Norimb. Consiliarius, eloquentissimus, grauissimus, ac prudentissimus uir, accedens ad altare summum, nomine* SENATVS NORIMBERGENSIS *dicendi initium fecit, orationemque habuit Germanicam, quo ab omnibus, qui aderant, intelligeretur, qua primum antiquitatem Academiarum, a primo, quod aiunt, ouo, hoc est, ab Adamo usque repetens, demonstrauit: in cuius rei probationem spatiosius excurrens, per omnium fere nationum historias peregrinatus est, totoque orbe dispersas Academias collegit. Quibus fauorabili oratione praemissis, tandem de Priuilegiis ueteribus a Dn.* RVDOLPHO II *laudatissimae memoriae Augusto etc. Scholae Altorphinae* XXVI *Nouembr. anno* CIↃIↃLXXIIX *concessis uerba facere coepit: quo simulac peruentum est, Dn.* IOANNES MVLLER, *Senatus Norimbergensis Bulogrammateus, surgens de loco suo, ad altare minus accessit, atque inde summa cum reuerentia Diploma ueterum priuilegiorum tollens, ad altare primarium adtulit: in cuius gradu infimo inter duos liberalium artium Magistros, Dn.* GEORGIVM FRIDERICVM BLINZIGVM, *Sueuo-Hallensem, et Dn.* MENONEM HENNECKE, *Frisium, consistens, illud*

 aperuit,

aperuit, et ambobus Caesareum sigillum ad recognoscendum exhibuit, moxque concessionem eorum Priuilegiorum inibi perscriptam (utrinsecus Diploma tenentibus Magistris, et in eo singulos uersus siue lineas ad legendum digito demonstrantibus) clara, et quae ab omnibus exaudiri percipique posset, uoce perlegit. Quo facto, eadem Priuilegia Dn. OELHAFIVS *Germanice interpretatus, summam eorum ad certa capita redegit, ac subinde quatuor Facultates Academicas cum quatuor fluentis Paradisi comparauit, quae in diuersas inde partes terrarum orbis diffunderentur, eaque ipsa occasione nomina Comitum, Baronum, ac Nobilium ordine Alphabetico, (uidelicet absque praeiudicio dignitatis singulorum,) percensuit, quotquot his quinquaginta ferme annis hic Altorphii studiis operati fuerant. Exinde noua Priuilegia Dn. FERDINANDI II, Imperatoris etc. Domini nostri clementissimi, (quibus etiam uetera illa Dn. RVDOLPHI II repetita et confirmata continebantur,) eadem prorsus ratione, ab illo, quem diximus, Bulogrammateo, illis duobus, quos itidem nominauimus, Magistris adminiculantibus, perlecta fuerunt. Dies autem ei Diplomati locusque subscripti erant* VIENNAE III OCTOBRIS ANNO CIↃ IↃCXXII. *Neque solum* SACRA CAES. MAIESTAS *propria manu eis Priuilegiis subscripserat, sed et Reuerendissimus atque Illustrissimus Princeps ac Dominus, Dn.* IOANNES SCHVVEICKHARTVS, *Archiepiscopus et Elector Moguntinus, Sacri Romani Imperii in Germania Archicancellarius etc. insuperque eadem se uidisse etiam, Illustris Baro, Dn.* IOANNES LVDOVICVS AB VLM, *Imperii Vicecancellarius, sua item manu consignatum reliquerat, ultimoque loco subscripserat* HERMANNVS A QVESTENBERG, *Secretarius. Horum quoque Priuilegiorum summam Dn.* OELHAFIVS *Germanice paucis complexus, post etiam multae mentionem fecit, quae uiolatoribus tam ueteris, quam noui Priuilegii in utroque Diplomate irrogatur, centenae nempe marcae auri puri: adstruens insuper sex argumentis, id omne a Deo esse factum, atque ita quidem, ut sit mirabile in oculis nostris, sumpta ansa a textu concentus Musicalis, qui lectionem noui Priuilegii, ad demonstrandam publicam laetitiam, statim insequebatur. Hinc oratione ad* DOMINOS SCHOLARCHAS *conuersa, nomine* SENATVS NORIMBERGENSIS, *ipsis Priuilegia illa noua Academiae in Vniuersitatem exaltatae quam diligentissime commendauit.*

Tunc D. GEORGIVS REMVS, *Patricius Augustanus, et Reipubl. Norimb. consiliarius, quum in praesentiarum D.* PHILIPPI CAMERARII, *Academiae Procancellarii, qui uiribus ob extremam senectutem* LXXXVI *annorum defectus, hunc obire actum non potuerat, uices gereret, conscensa cathedra a D.* OELHAFIO, *noua Priuilegia, deauratum sceptrum, noua sigilla Facultatum, aliaque Insignia, in nomine* SS. ET INDIVIDVAE TRINITATIS, *loco* DOMINORVM SCHOLARCHARVM, *cum debito honore ac reuerentia accepit: atque heic* OELHAFIVS *idem nomine*

SENA-

SENATVS NORIMBERGENSIS, *studiosos illos, qui in ueteri matricula, duntaxat absque infamia, relegati habebantur, tanquam per repentinas Ferias, a relegatione illa absoluit, adeoque in integrum restituit, ea spe, fore, ut cum nouo Priuilegio posthac etiam nouum uitae emendatae ac Deo placentis genus amplexi, integros et a culpis uitiisque immunes sese praestarent. His peractis, D.* GEORGIVS REMVS, *conuersus ad* DOMINOS SENATORES REIPVBLICAE NORIMBERGENSIS, *breui oratione, item Germanica, gratias* AMPLISSIMO ORDINI, *nomine* DOMINORVM SCHOLARCHARVM, *pro commissis et concreditis Priuilegiis egit, moxque Magnifico Dn.* RECTORI, *(qui, D.* OELHAFIO *interim ad priorem suum locum regresso, cathedram tunc conscenderat,) praemissa oratione Latina pereleganti, eadem Priuilegia, cum caeteris nouis insignibus, tradidit, ipsi et Vniuersitati illa commendans: postremo orationem suam tali uoto clausit, ut eadem Vniuersitas perpetua felicitate florens gigneret et educaret Augustinos, Scaeuolas, Hippocrates, Galenos, Platones, Aristoteles, Cicerones, Marones, Archimedes, Scaligeros, horumque pares ac similes.*

Iamque illo etiam digresso, Magnificus Dominus RECTOR *orationem habuit pereruditam, qua primum* DEI OPT. MAX. *deinde* CAESARIS *ac* SENATVS NORIMBERGENSIS *beneficia erga Academiam debita gratiarum actione celebrauit: deinde eiusdem Academiae, siue nouae Vniuersitatis, salutem, incrementum et dignitatem, porro* NOBILISSIMO ET AMPLISSIMO SENATVI *commendauit. Qua forma fere, ut sic dicam, percussa fuerunt argumenta orationum, quas panxerunt* DECANI *singularum Facultatum, cum orationibus Hebraicae Graecaeque linguae Professorum. Sed et carmine M.* GEORGIVS MAVRITIVS, *nomine Facultatis Poeticae, idem tinniit; qui tamen Poeta insignis, ut et caeteri iam dicti Decani ac Professores, tunc ob temporis breuitatem, audiri non potuit. Postremo D.* MICHAEL VIRDVNGVS, *Professor Eloquentiae et Historiarum, gratiarum actione generali, non solum erga* DEVM TER OPT. MAX. CAESAREAMQVE MAIESTATEM, *ac* SENATVM NORIMBERGENSEM, *item* NOBILISSIMOS DOMINOS SHOLARCHAS, *nominatimque erga* DOMINOS LEGATOS, *quorum opera potissimum Priuilegia Vniuersitatis obtenta fuerant; sed et erga omnes, quotquot actum cum sua praesentia cohonestarant, omnium dignitatum ordinumque spectatores et auditores, nomine Rectoris ac Professorum, perfungi debuerat. Verum et hic temporis breuitate tunc exclusus, sequenti demum die, eodem tamen loco, post creationem Rectoris noui, omnium cum admiratione et applausu perorauit. Illis uero, quae supra diximus, primo die peractis, rursus hymnus cani coeptus est:* Sey Lob und Ehr mit hohem Preiß: *cui tubicines et cornicines laetitiae publicae testificandae sono suauissimo, iuxta atque aptissimo, concinuerunt,*

 ac

ac mox post collectam a M. CHRISTOPHORO REICHIO, *Ecclesiaste Norimbergensi, recitatam, ac Benedictionem pronunciatam, actus iste in templo finem accepit.*

Inde Pompa uniuersa eodem, quo templum ingressa fuerat, ordine rursus egressa est, nisi quod quatuordecim Patricii illi adolescentes, Insignia qua uetera qua noua Academiae portantes, in tertio agmine pone cornicines, siue symphoniacos, gemini tunc, alii post alios, collocati fuerunt, sequentibus utroque sceptro duobus Pedellis: atque ita primo quidem ad LEGATI CAESAREI, *deinde eodem ordine ad* ILLVSTRISSIMI PRINCIPIS *hospitium processum est: tandemque in arcem caeteri, praecinentibus tubicinibus, deducti fuerunt. At Nobilissimi Dn. Scholarchae, cum Rectore et Professoribus coetuque Studiosorum, deflexerunt, ordine incedendi seruato, in Collegium: quumque ingressi essent Auditorium VVelserianum, inibi in Repositorio ad hoc parato, a quatuordecim illis, quos diximus, Patriciis adolescentibus, Insignia Vniuersitatis, qua uetera, qua noua, collocata, eademque mox, inspectantibus omnibus, arcae ibidem inclusa, arcaeque claues Dn. Rectori et Vniuersitati commissae atque concreditae sunt. Paulo post cornicinibus et buccinatoribus in arce personantibus, tempus conuiuii indicatum est, iterumque ad* LEGATVM CAESAREVM, *item ad* ILLVSTRISSIMVM PRINCIPEM, *bini Senatores, inuitatos eos deducturi, ierunt: sed et ad idem conuiuium plerique omnes alicuius dignitatis hospites inuitati conuenerunt, adeo, ut cum* LEGATO CAESAREO, PRINCIPE PALATINO, *et* BARONE A VVOLFSTEIN, *circiter ducenti, qua extranei Nobiles, qua Senatores, Patriciique, et Consiliarii Reipublicae Norimb. qua eiusdem Ciuitatis Aduocati, Medici ac Theologi, aliique ciues primarii, qua pari splendore hospites, humilioris uero conditionis plures quadringentis, in arce publico epulo accepti fuerint. Quod quidem non sine honore* SAC. CAES. MAIESTATIS *peractum fuit. Etenim nomine incluti* SENATVS NORIMBERGENSIS *poculum argenteum inauratum magni ponderis, et arte Daedalea elaboratum, paulo ante a Magnifico et Nobilissimo Viro, Dn.* GEORGIO VOLCKAMERO, *Duumuiro Seniore, Dn. Rectori, caeterisque Professoribus, praesentibus et futuris, in memoriam alterius huius Natalis Academiae dono datum erat, quod mox, praeeunte illo ipso Magnifico Patrono Vniuersitatis, per omnes mensas circumlatum, et cum debita reuerentia a singulis conuiuis in manus acceptum, et in salutem* SAC. CAES. MAIEST. *eductum fuit. In cuius quidem poculi operculo intus haec uerba incisa sunt:*

VNIVERSITATIS ALTORPHINAE
BONO FVNDATAE PVBLICO
RECTORI MAGNIFICO DOCTORI
BVS PROFESSORIBVS VIRIS CLARISSIMIS
AC EORVNDEM SVCCESSORIBVS

IN

IN PERENNATVRAM REI MEMORIAM
INAVGVRALE HOC POCVLVM
COSS. ET SENATVS R. P. NORIMB.
CVM VOTO DESTINARVNT
A. S. CIↃ IↃC XXIII ANNIVER
SARIO PETRO PAVLINO

In fundo autem, siue pede, haec insculpta leguntur:

CVRATORIBVS VNIVERS. ALTORPH.
CHRIST. FVRER GEORG. CHRIST.
VOLCAMER VLR. GRVNDHERR
CAROL. SCHLVSSELFELDER
PROCANCELLARIO PHILIP. CAMERARIO I. C
OPIDI ALTORPH. PRAEFECTO
GEORGIO POEMERO

Praeterea duo Numismata argentea, Caesareum beneficium, nouaeque Vniuersitatis erectionem, ipsa forma, qua incusa fuerant, loquentia et contestantia, singulis conuiuis distributa fuerunt. Numismatis uero maioris epigraphen cum emblemate, altero die quatuor adolescentes in promotione Classicorum solenni, oratiunculis explicarunt. Soluto uero conuiuio illo solenni, quod diximus, comoedia Latina in theatro Collegii Academici, de amicitia Titi et Gisippi, actore et auctore M. Christophoro Speccio, praeceptore classico, acta fuit: quae, iam appetente nocte, finita, finem quoque huic festiuitati imposuit.

Postremo illud quoque silentio minime praetereundum uidetur, quod in tanto hominum numero, non solum arce, sed et omnibus diuersoriis, adeoque plerisque ciuium et incolarum aedibus, multitudine conuiuantium, hilariterque sese (ut in tali festiuitate) inuitantium refertis, nihil omnino turbarum, nihilque rixarum extiterit, quod eius diei laetitiam hilaritatemque publicam interpellaret, ac uel minima ex parte offuscaret: Sole insuper, luce floridissima, ac serenitate non interrupta uelut huic festiuitati fauente, et, ut audacius quispiam dixerit, suis radiis applaudente.

Denique laeta, tranquilla, quieta omnia, Studiosis etiam modestiam singularem, ergaque hospites, tum comitatem, tum obseruantiam, praestantibus, boni ominis auguriique loco in futurum quoque accepta sunt. Quod quidem augurium, ut re ipsa euentuque comprobetur, DEVM TER OPT. MAX. *supplices ueneramur: cui et pro immensis hisce beneficiis sit laus, honor et gloria in omnia post futura secula, Amen.*

Altero illius festiuitatis die, octo philosophiae et bonarum artium Magistri a *Daniele Schvventero*, Linguae sanctae Professore, qui eo tempore praefuerat ordini Philosophorum, publice sunt renunciati. At Iurisconsultorum et Medicorum ordinis *Decani*, eodem die, *programmata* saltem publico in loco proposuerant, quibus etiam Candidatos ad honores et praemia suae doctrinae rite capessenda inuitarent. Neque euentus non respondit optatis, cum adhuc illo ipso anno, die quidem XXIIII Nouembris, praesentibus illustribus Academiae CVRATORIBVS, CHRISTOPHORO FVRERO ab Haymendorf, Ephoro, GEORGIO CHRISTOPHORO VOLCAMERO, VLRICO GRVNDHERRO, et CAROLO SCHLVSSELFELDERO, itemque comitante GEORGIO REMO, qui *Procancellarii* uices gerebat, et magna honoratiorum hospitum corona congratulante, *Andreas Dinnerus*, Collegii iuridici *Decanus*, tres Iuris Doctores solennissime crearet; et *Caspar Hofmannus*, Medici ordinis *Decanus*, duobus Candidatis summos in medicina honores pari caeremoniarum solennitate largiretur. *(o)*

Quo minus autem, a prima origine usque in hunc diem, summa cura atque munificentia illustrium CVRATORVM unquam defessa fuit, aut cessauit, in salute ac dignitate Academiae suae non solum retinenda, sed etiam cumulatius augenda; eo felicius, DEO excitante, identidem et alii extiterunt, qui priuata pietate inducti suum erga hoc Musarum sacrarium fauorem eximiis documentis declararunt. Sic, anno CIↃ IↃC XXVI, ex singulari ILLVSTRIS SENATVS munificentia, Hortus medicus, in magnum huius Academiae ornamentum, coepit condi; cuius cultura deinceps eo usque progressa est, ut is nulli alii in Germanorum Academiis nunc secundus uideatur. Ei autem ornando primam curam adhibuit *Ludouicus Iungermannus*, celeberrimus Medicus, ex Gissensi Academia huc euocatus.

Eodem anno, *Georgius Vogelius*, Iurium Candidatus, pro suo erga patriam Academiam amore, trecentos *florenos* legauit, quorum annuo reditu Bibliotheca publica augeretur. Cui tunc hoc monimentum positum fuisse legimus:

MEMORIAE AETERNAE SACRVM
GEORGII VOGELII
QVI HONESTO LOCO NATVS NORIMBERGAE
HONESTATI ETIAM PIETATIQVE
DVM VIXIT LITAVIT
HANC ACADEMIAM STVDIORVM SVORVM NVTRICEM
VITAEQVE ET MORVM RECTRICEM
LEGATO CCC FLORENORVM
IN VSVM BIBLIOTHECAE
GRATE PIEQVE PROSECVTVS
OBIIT LVGDVNI BATAVORVM
A. CIↃIↃCXXVI PRID. NON. IANVAR.
FORMA GENVS SPLENDORQVE ET OPES POST FATA VALETE
HOC HABEO QVODCVNQVE DEDI PIETATE MAGISTRA

Sicuti

(o) *Actus Promotionis quinque Doctorum primus, celebratus in Vniuersitate Altorphina, ad diem* XXIIII *Nouembr. Anno Christi* CIↃIↃCXXIII, singulari libello descriptus et *Actui publicationis Priuilegiorum doctoralium* adiunctus, tunc in lucem prodiit.

Sicuti uero, a condito hoc Lyceo, a munificentissimis NVTRITORIBVS laudabilissime institutum fuit, ut ad ingenia Ciuium Academicorum crebrius exercenda frequentiores Disputationes a singularum disciplinarum Professoribus, item et Declamationes, in *Circulo Academico* haberentur, sumtibus publicis eo nomine liberalissime suppeditatis; ita A. cIↄIↄcXXVII idem officium, ex eadem ILLVSTRIS SENATVS munificentia, sigillatim et Theologiae Professoribus iniunctum, aut certe tunc renouatum est. Quod insigne beneficium ad hunc usque diem haec Academia cum paucis aliis Germaniae Academiis commune habet.

Cum anno cIↄIↄcXXX memoria *Confessionis* CAROLO V, Imperatori gloriosissimo, Augustae Vindelicorum, centum ante annos traditae, pio ritu recoleretur; haec etiam Academia, sacris praecipue concionibus orationibusque publice institutis, diem XXV Iunii eo nomine solennem festumque habuit.

Sed nobis uel inuitis nunc relabendum est ad rerum tristium commemorationem; cum grauissimi illius, quo Germania per triginta circiter annos misere flagrauit, belli calamitates haec quoque Musarum sedes diu multumque persenserit. Inprimis uero annus supra millesimum et sexcentesimum tricesimus primus, item et tricesimus secundus, ei perquam fatalis accidit; cum non solum exercitus amplissimi hanc inundarent uiciniam; sed etiam non exiguae copiae militares hoc ipsum opidum inuaderent, occuparentque. Quamuis uero tunc belli duces ac praefecti Academiae obsecranti supplicantique hanc facerent gratiam, ut Professores moderatius benigniusque haberentur, et ut, data fide praesidioque, caueretur, ne hoc opidum praedae ac direptioni militum cederet; impediri tamen non potuit, quo minus coetus Academicus aliquantisper dissiparetur, omnesque Professores de uoluntate ac iussu illustrium NVTRITORVM per aliquot menses Norimbergam se reciperent. Quid? quod VIII Iunii A. cIↄIↄcXXXII contigerat, ut *Georgius Noeslerus*, tunc Prorector Academiae, et *Agricola*, Iurisconsultus, itemque aliquot Ciues Academici, ex Vrbe ituri Altorfium, a Croatiis palantibus in captiuitatem fuerint abducti; quorum plurimi non exiguo pretio se redimere necesse habuerunt. DEVS autem immortalis tandem his quoque malis finem imposuit. Postquam enim pax omnium uotis desideriisque diu efflagitata, denique Osnabrugae et Monasterii constituta, ac Norimbergae anno cIↄIↄcL confirmata, tam diuturno tamque atroci bello exoptatum attulit exitum, et incredibili gaudio uniuersum perfudit Imperium Romanum; hoc etiam bonarum artium domicilium uenit in partem publicae felicitatis, et quasi nouam uitam, nouasque uires, tunc recipere uisum est: quamquam iam inter ipsas communes Germaniae turbas eidem melior identidem fortuna affulserit.

Vt enim in praesenti non attingamus inusitatam nullisque temporum calamitatibus interruptam ipsius ILLVSTRIS SENATVS erga Musas suas munificentiam, quae uerbis exprimi satis non potest; anno cIↄIↄcXXXIII, *Iacobus Schnerr*, Norimbergensis, uir spectatae fidei atque integritatis, Academiae nostrati legauit donauitque praedium

rusticum *Deckersbergii*, ex quo usque adhuc aliquid commodi prouenire solet. Praeterea, anno cIↃ IↃC XXXXI, uir generosae propaginis, inclytaeque uirtutis, *Iohannes Iodocus Schmidmaier a Schvvarzenbruck*, parario *Hackspanio*, linguarum orientis Professore dexterrimo, nunquam interituram a Musis nostris gratiam initurus, primum *trecentos florenos* muneri dedit, ut Arabum, et Syrorum, Rabbinorumque characterum typi, ad eius generis scripta imprimenda, pararentur. Deinde, anno cIↃ IↃC XXXXIIII, commonente atque instigante uiro illustri, LVCA FRIDERICO BEHAIM, rei sacrae ac literariae tunc Ephoro, idem SCHMIDMAIERVS, aucta liberalitate, uiuus adhuc laetusque, cum perenni nominis sui laude, *mille florenos* elargitus est, e quorum annuo prouentu Bibliotheca Academica etiamnum libris egregiis locupletatur. *(p)*

Data hinc uidetur fuisse occasio, ut haec ipsa Bibliotheca, quae huc usque in angusto superioris ambulacri museo latuerat, in ampliorem commodioremque *Collegii Academici* locum, in quo ad hunc usque diem felicia capit incrementa, transferretur. *(q)* Quae res quorum auctoritate et opera fuerit peracta, haec superstes commonstrat inscriptio:

BIBLIOTHECA
HVC TRANSLATA
AVSPICIIS
NOBILISS. AMPLISS. DNN. SCHOLARCHARVM
LVCAE FRIDERICI BEHAIM
ALBERTI POEMERI
GEORGII IMHOF
IODOCI CHRISTOPHORI KRESS
SEPTEMVIRI ET SENATORVM OPTIME MERENTIVM
RECTORE MAGNIFICO
THEODORICO HACKSPAN
S. LINGVAE PROF. PVBL.
BIBLIOTHECARIO
GEORGIO KOENIG S. THEOL. D.
ANNO cIↃ IↃC XXXXIIII.

Sed neque ex memoria nobis excesserit, IO. DITERICVM, S. R. I. *Nobilem Bandophorum et Liberum Baronem de* TAVBE, qui in hac Academia studiorum caussa uersatus, contra uota et opinionem omnium, in florentissima aetate, anno cIↃ IↃC XXXXVII, diem suum obiit, bene uoluisse Musis nostris; utpote quibus ad augendam rem librariam trecentorum *florenorum* annuam legauit usuram, singulisque, qui in hac Academia tunc floruerunt, Professoribus quoddam beneuolentiae suae pignus reliquit. *(r)* Tacemus nunc, et b. *Iungermanni*, medici praestantissimi, legatam supellectilis suae literariae partem, et postea,

(p) Vid. Felvvingeri *Oratio funebris in memoriam huius* SCHMIDMAIERI *bene merentissimi anno* cIↃ IↃC XXXXVIII *dicta*.

(q) Vid. G. Koenigii *Oratio de studiis uirorum illustrium in condendis Bibliothecis, habita Altorphii A.* cIↃ IↃC XXXXIIII.

(r) Videatur Nicol. Rittershusii *Laudatio postuma piis manibus perillustris huius Liberi Baronis eodem anno dicta*.

poſtea, A. cIↄIↄccvii, b. *VVagenſeilii*, ICti celebratiſſimi, quendam rerum curioſarum apparatum Academiae liberaliter donatum, emtosque eiusdem Libros *Rabbinicos*, item et aliorum liberalitatis documenta, identidem Bibliothecae Academicae acceſſiſſe.

Anno cIↄIↄcl, locus ſecandis aperiendisque humanis corporibus, in eodem Collegio Academico, accommodatus, ex munificentia illuſtrium NVTRITORVM adornari coepit. Cuius rei memoriam adhuc ſeruat ſequens elogium:

QVISQVIS ES QVI TE IPSVM NOSSE AMAS
INTVS QVI ET IN CVTE SIS
HVC ADES ET STVDIIS PRAEDITVS FORTIBVS
DISSECTIONES SPECTA HVMANI CORPORIS
SIMVLQVE GRATO ANIMO
INCLVTAE REIPVBLICAE NORIMBERG. BENEFICIVM
AGNOSCE
NON HIC MOMI FENESTRA
SED PARVVM THEATRVM EST.
NOBILISS. ET AMPLISS. DNN. SCHOLARCHAE
GEORGIVS IMHOFF SEPTEMVIR
ALBERTVS POEMER
IODOCVS CHRISTOPH. KRESS A KRESSENSTEIN
LEONHARDVS GRVNDHERR
SENATORES BENE MERENTISSIMI
MAGNO ACADEMIAE INCREMENTO F. F.
RECTORE MAGNIFICO
VVILHELMO LVDVVELL ICTO
ANATOMICO
MAVRICIO HOFFMANNO DECANO MEDICO.
A. CIↄ Iↄ C L.

Non minus et annus cIↄIↄclvi arti ſalutari fuit auſpicatus, cum hortus medicus noua acceſſione, et nominatim hibernaculo, floribus plantisque peregrinis fouendis commodo, ornaretur: id quod ex ſubiecta inſcriptione cognoſcere licet:

B. F.
VITAE ET VALETVDINIS HVMANAE PRAESIDIA
MIRA VARIETATE ET COPIA SESE OSTENTANTIA
CVRAM MINIMAM COLLIGENDI
DISCERNENDI MAXVMAM
AEQVALEM FACILEMQVE REDDI
HORTO IN HOC MEDICO
PAVLLO POST VNIV. COND. ADORNATO
QVICVNQVE CERNIS
GRATVS INCLVTAE REIP. NORIMB. BENEFICIVM
AGNOSCE
NATVRAE MVNIFICENTIAM SVPERANS

CVIVS PERPETVITATI IVVANDAE
NOBILISS. ET PRVDENTISSIMI
DNN.
GEORGIVS IMHOFF III.VIR
LEONHARDVS GRVNDHERR VII.VIR
IODOC. CHRISTOPH. KRESS A KRESSENSTEIN
IO. IACOBVS STARCK A RECKENHOFF
SENATORES ET SCHOLARCHAE BENEMERITISSIMI
MAGNO SALVTIS PVBLICAE COMMODO
REIQVE MEDICAE INCREMENTO
HIBERNACVLVM HOC PLANTARVM
A FVNDAM. EXTRVI CVRARVNT
PRAEFECTO OPPIDI
CHRISTOPH. ANDREA IMHOFF
BOTANICO
MAVRITIO HOFFMANNO DOCT.
A. C. cIↃIↃCLVI.

Altero post anno, itidem ex singulari illustrium NVTRITORVM benignitate, specula spectandis siderum motibus primum extructa, uel certe instaurata est, in turricula, quae est in medio circiter ambitu muri opidani, qua ad septentriones uergit, et a mathematatum Professore illo tempore florente turricula TREVVIANA appellari consueuit. Cui rei hoc dedicatum fuit monimentum:

B. F.
ILLVSTRIS REIPVBLICAE NORIMBERGENSIS
PROCERES NOBILISSIMI AC PERSTRENVI
TRIVMVIR SEPTEMVIRI AC SENATORES
IIDEMQVE
EPHORVS AC SCHOLARCHAE BENIGNISSIMI
DN. GE. IMHOFF DN. LEONH. GRVNDHERR
DN. IOD. CHRISTOPH. KRESS DN. IOH. IACOB. STARCK
TEMPLVM HOC VRANIAE
INSTAVRARI INQVE FORMAM HANC PRO OBSER
VATIONIBVS COMMODIOREM
SINGVLARI MVNIFICENTIA
EXTRVI VOLVERVNT
CVRARVNT
PROF. MATH. ET PHYS. ABDIA TREVV
A. C. cIↃIↃCLVII.

Anno cIↃIↃCLVIIII, partim ex ILLVSTRIS SENATVS NORIMBERGENSIS benignitate, partim ex singulari Generosissimae GENTIS OELHAFIANAE erga hanc Academiam fauore, publica nostra Bibliotheca

theca mille et quadraginta libris liberaliter adaucta fuit, testante hac Epigraphe:

IN HAC BIBLIOTHECAE PARTE
(EX ALTERA EMTIONIS TITVLO A FRATRE
ACQVISITA HVICQVE ADDITA
MAGNIFICO NOBILISSIMO PERSTRENVO AC PRVDEN
TISSIMO
CVRATORVM ACADEMIAE HVIVS COLLEGIO
SINGVLARIS MVNIFICENTIAE GLORIAM
SIBI VINDICANTE)
OLIM SVA
NVNC LEGATI IVRE NOSTRA
VIVERE VOLVIT ET NOMINIS FAMAM PERPETVARE
CETERA MORTALIS
VIR NOBILISSIMVS
DN. HIERONYMVS OELHAFEN A SCHOELLENBACH
PATRIC. NORICVS
QVI COLLATIS AMPLISSIMIS BENEFICIIS
A MAGNIFICO ET NOBILISSIMO PARENTE
DN. IOH. CHRISTOPHORO OELHAFIO
AB ET IN SCHOELLENBACH
ICTO CELEBERRIMO
IN HANC VNIVERSITATEM
CVIVS ERAT PROCANCELLARIVS
HANC ETIAM PATERNAE HEREDITATIS PARTEM
TESTAMENTO ADIECIT
CVI GRATITVDINIS TEST. ERGO H. M. L. M. P.
ACADEMIA ALTORFINA
A. cIↃ IↃC LIX.

Occupauerat eo usque Germaniae Academias nomine *Pennalismi* praua quaedam et inueterata licentia nouellos Ciues Academicos uexandi, seruilique prorsus modo tractandi, unde saepius et animi studiosae iuuentutis ad mores perditos fuere traducti. Cum itaque anno cIↃ IↃ CLXI Ordines Imperii in comitiis Ratisponensibus malum illud acrioribus remediis tollendum communibus suffragiis censuissent; etiam Nutritores huius Academiae tanto maiori curae sibi tunc habuerunt, ut, edicto proposito, disciplinam Academicam grauiter uindicarent, emendarentque; quanto saepius iam antehac compescendae eius generis consuetudini salutaribus consiliis legibusque occurrerant.

Quoties adhuc Senatus Academicus conuocari consueuerat, locis uel non certis, uel non satis commodis, conuenisse uidetur: quamobrem hac etiam ex parte maiori Academiae commoditati, anno

cIↄIↄCLXXVII, conſuluit illuſtris Patriae Senator, GABRIEL NVZELIVS, Curator Academiae primarius, muſeo Nuzeliano conuentibus huiusmodi deſtinato, benigniſſimeque adornato. Id quod ſequentibus uerbis memoriae proditum legitur:

GABRIELI. NVZELIO
PATRIAE. PATRI
SEPTEMVIRO. ATQVE. NVNC. PROTOSCHOLARCHAE
PIO. SAPIENTI. FELICI
QVOD. IS. APPLAVDENTE. ET. APPROBANTE
NOBILISSIMO. AC. STRENVISSIMO
DNN. SCHOLARCHARVM
ORDINE
NVZELIANVM. HOC. MVSEVM
PRIVATVM. ANTIDHAC. IAM. PVBLICVM. FECERIT
ET. INVSITATA. POSTERISQVE. PRAEDICANDA. BENEFICENTIA
ADMINISTRANDAE. IVSTITIAE. COGNOSCENDIS. CAVSSIS
PVBLICIS. ACADEMICI. SENATVS. SINGVLARVMQVE. FACVLTATVM
CONGRESSIBVS. DICAVERIT
AD. PERENNEM. GRATAE. MEMORIAE. TESTIFICATIONEM
MONVMENTVM. HOC. LVBENS. MERITO
RECTORE. VNIVERSITATIS. CENTESIMO
IOHANNE. SAVBERTO
S. THEOL. D. ET. PROF. PRIMAR.
SENATVS. ACAD. P.
MENSE. MAIO. A. cIↄIↄCLXXVII.

Anno cIↄIↄCLXXXII, in foſſa, quae opidum ambit, peculiaris camera, uiribus rerum naturalium igne explorandis, quae *Laboratorium chimicum* appellatur, et ad quam aditus in poſteriore *Collegii Academici* area per murum opidanum patet, impenſis NVTRITORVM munificentiſſimorum, ex quadrato lapide extructa, omnisque generis inſtrumentis huic inſtituto idoneis referta eſt. Cui hanc inſcriptionem conſecratam legimus:

B. F.
CHEMIAE
ARTIVM. ANTIQVISSIMAE
ADMIRANDORVM. NATVRAE. OPERVM. AEMVLAE
SOLVENDO. ET. COAGVLANDO
VNIVS. REI. INTERITVM
ET. ALTERIVS. PRINCIPIVM. SIMVL. AFFECTANTIS
EXERCITIO

DOMI-

DOMICILIVM. HOC. PVBLICVM
EX. SINGVLARI. ET. POSTERIS. PRAEDICANDA
INCLVTAE. REIP. NORIMB.
MVNIFICENTIA
PRO. FVTVRO. ACADEMIAE. ORNAMENTO
MEDICINAE. INCREMENTO
SALVTIS. CIVIVM. EMOLVMENTO
A. R. S. cIↃIↃCLXXXII
FVNDITVS. EXTRVI. CVRARVNT
MAXIME. STRENVI. GENEROSI. ET. PRVDENTISSIMI
DOMINI
GABRIEL. NVZEL. AB. ET. IN. SINDERSPVHL
III. VIR
VVILHELMVS. IMHOFF
IO. PAVLVS. PAVMGARTNER. AB. HOLENSTEIN
ET. LOHNERSTADT. IN. GRVNSBERG
CAROLVS. VVELSER. A. NEVNHOF
SENATORES. ET. SCHOLARCHAE. SVMME. MERITI
RECTORE. VNIVERSITATIS
IACOBO. PANCRATIO. BRVNONE
PHIL. ET. MED. D. HVIVSQ. P. P.
FACVLT. MED. DECANO
IOH. MAVRITIO. HOFFMANNO
MAVR. F. PHIL. ET. MED. D.
TV. VERO
QVICVNQVE. LOCVM. HVNC. ACCESSERIS
LABORIOSAS. EVM. DELICIAS. ALERE. NON. DESIDIAS
ET. VVLCANI. PALLADISQ. IN. IVCVNDA. SOLICITVDINE
NEGOTIOSVM. OTIVM. FOVERE. SCITO
NEVE. TVRBES. CAVETO

Annus cIↃIↃCLXXXXVI huic Academiae memorabilis fortunatusque extitit, cum eius iura atque priuilegia, dato diplomate, non ſolum clementiſſime confirmauit, ſed et inſigniter auxit Diuus LEOPOLDVS, Glorioſiſſimus Romanorum Imperator, et orbis Chriſtiani literatique amplificator optimus maximusque. Poſtquam enim, a condita quidem Academia, Theologi eximii non ſine felici ſucceſſu hic publice priuatimque docuerant literas diuiniores; iis uero ad iſtum usque diem defuerat facultas bene merentibus ſummos in Theologia

 hono-

honores impertiendi : diuinis tandem auſpiciis, et LEOPOLDI, ſacratiſſimi Imperatoris, indulgentia, illuſtriumque NVTRITORVM bonitate, euenit, ut illud quoque egregium ornamentum, et praecipuae dignitatis felicitatisque quaſi ſupplementum, huic ipſi Academiae ex uoto accederet. Decernente igitur ac praeſcribente inclyto SENATV NORIMBERGENSI, anno CIƆ IƆ CLXXXXVII, ipſa anniuerſaria Academiae panegyri, auguſtiſſimum illud priuilegium feſto ſolennique ritu promulgatum eſt, ſimulque DEO, et AVGVSTO, itemque NVTRITORIBVS, eae, quae debebantur, pietatis gratique animi ſignificationes factae, et altero die poſt, non ſolum tunc primum Theologiae, ſed etiam, more iam recepto, Iuris atque medicinae Doctores, itemque bonarum artium ac philoſophiae Magiſtri, unusque Poeta laureatus, ſolenniſſime ſunt creati. (s) Quo tempore rei ſacrae atque literariae curandae ſumma cum laude praefuerunt hi quatuor uiri Generoſiſſimi, nunc beatiſſimi : CAROLVS GOTTLIB. HARSDOERFER, Ephorus; VITVS ENGELHARDVS HOLZSCHVER; CAROLVS SIGISMVNDVS GRVNDHERR, et IACOBVS VVILIBALDVS HALLER, Senatores conſulares optime meriti. Neque uero ab harum rerum commemoratione alienum putamus, iſta DIVORVM IMPERATORVM priuilegia, quae NVTRITORES BENIGNISSIMI noſtrati impetrarunt Academiae, hoc quoque loco poſteris memoriae tradi.

NOS LEOPOLDVS, Diuina fauente clementia electus Romanorum Imperator ſemper Auguſtus, ac Germaniae, Hungariae, Bohemiae, Dalmatiae, Croatiae, Sclauoniae etc. Rex, Archidux Auſtriae, Dux Burgundiae, Brabantiae, Styriae, Carinthiae, Carniolae etc. Marchio Morauiae, Dux Lucemburgiae, ac ſuperioris et inferioris Sileſiae, VVirtembergae et Teckae, Princeps Sueuiae, Comes Habſpurgi, Tyrolis, Ferretis, Kyburgi et Goritiae, Landgrauius Alſatiae, Marchio Sacri Romani Imperii Burgouiae, ac ſuperioris et inferioris Luſatiae, Dominus Marchiae Sclauonicae, Portus Naonis et Salinarum etc.

Ad perpetuam rei memoriam agnoſcimus et notum facimus tenore praeſentium uniuerſis : Ex quo tempore Diuini Numinis benignitate atque conceſſu ad ſupremum Maieſtatis Imperialis faſtigium euecti ac ueluti in ſpecula conſtituti ſumus, ut circumquaque oculos mentis circumferentes, quae ad Rempublicam recte riteque componendam, et laudabiliter adminiſtrandam, perti-

(s) Prodiit hac de re *Actus promulgationis Priuilegiorum Vniuerſitatis Altorfinae Nor. indulgentiſſime confirmatorum et amplificatorum, feſto ſolenni Petro-Paulino, III Kal. Iul. A.* CIƆ IƆC LXXXXVII, *celebratus*, et altero poſt anno typis exſcriptus.

pertinere cognoscimus, sollicite procuremus: in hanc potissimum curam cogitationemque omni studio Nobis incumbendum semper iudicauimus, non solum ut pacem et tranquillitatem publicam populis fidei Nostrae commissis conseruemus, sed etiam ut honestarum artium et literarum studia summis uiribus foueamus et propagemus, quod his florentibus, saluas et incolumes Respublicas esse et permanere, ac uicissim neglectis illis neque imperia laudabiliter administrari, nec belli consilia uigere, atque adeo nec domi nec foris rite et praeclare geri quicquam posse, experientia magistra didicerimus: cumque Maiores et Praedecessores Nostros, Diuos Romanorum Imperatores et Reges *augustae memoriae, ut subditos suos ad Rempublicam probe administrandam, atque alia tam ciuilia quam bellica officia obeunda, aptiores efficerent, Gymnasia et Academias passim in Sacro Romano Imperio instituisse et erexisse, institutas erectasque confirmasse, nouisque immunitatibus, priuilegiis et beneficiis auxisse, earundemque Doctores, Professores, aliosque eximios et insignes uiros, condignis praemiis, honoribus et priuilegiis exornasse constet: Nobis uero honorabiles Nobis et Sacro Romano Imperio fideles dilecti* Consules et Senatores Ciuitatis Nostrae Imperialis Norimbergensis *exposuerunt, quod Praedecessores sui pro bono ac commodo studiosae iuuentutis in oppido suo* Altorphio *ante saeculum, et quod excurrit, publicum Gymnasium aperuerint, quod cum Antecessores Nostri, augustae memoriae* Imperatores, RVDOLPHVS II, et FERDINANDVS II, *Caesarea auctoritate in* Academiam, *seu* Vniuersitatem, *erexerint, uariisque priuilegiis exornauerint, dictique* Consules et Senatores, *ut et* Nos *eandem suprema auctoritate Caesarea illustrare, corroborare et nouis beneficiis clementissime augere, haud dedignemur, submisse petierint; prout supradictarum Imperatoriarum concessionum tenor subsequitur in haec uerba:*

FERDINANDVS SECVNDVS, Diuina fauente clementia, electus Romanorum Imperator, semper Augustus, ac Germaniae, Hungariae, Bohemiae, Dalmatiae, Croatiae, Sclauoniae etc. Rex, Archidux Austriae, Dux Burgundiae, Brabantiae, Styriae, Carinthiae, Carniolae etc. Marchio Morauiae, Dux Lucemburgiae, ac superioris et inferioris Silesiae,

VVirtembergae et Teckae, Princeps Sueuiae, Comes Habſpurgi, Tyrolis, Ferretis, Kyburgi et Goritiae, Landgrauius Alſatiae, Marchio Sacri Romani Imperii Burgouiae, ac ſuperioris et inferioris Luſatiae, Dominus Marchiae Sclauonicae, Portus Naonis et Salinarum etc. Ad perpetuam rei memoriam agnoſcimus et notum facimus tenore praeſentium uniuerſis; ex quo tempore, Diuini Numinis benignitate atque conceſſu, ad ſupremum Maieſtatis Imperialis faſtigium euecti ſumus, Officii Noſtri Caeſarei munus cumprimis requirere exiſtimamus, Maiorum Noſtrorum Romanorum Imperatorum ac Regum, qui inter alias ſupremae poteſtatis curas, hanc praecipue dignitate ſua dignam exiſtimarunt, ut uaria, in Sacro Romano Imperio Gymnaſia, Academias et uniuerſalia ſtudia, uelut publicas ſtudiorum palaeſtras inſtituerent, fundarent et confirmarent, exemplo ſollicite curare: ut liberalium artium ac ſcientiarum diſciplinae, quae ad Reipublicae gubernationem et conſeruationem neceſſariae et oportunae ſint, excolantur, et conuenientibus auſpicio et protectione felicia incrementa conſequantur. Quamobrem ab honorabilibus Noſtris et Sacri Romani Imperii fidelibus dilectis Magiſtris Ciuium & Senatoribus Ciuitatis Noſtrae Imperialis Norimbergenſis *humillime rogati, ut ſcholam ſiue ludum literarium, in oppido ſuo* Altorphii, *ante annos pene quinquaginta, inſtitutam, quam auguſtae memoriae* RVDOLPHVS II, Imperator, *Dominus Patruelis et Anteceſſor Noſter colendiſſimus, peculiari gratia proſecutus, facultate promouendi Baccalaureos et Magiſtros artium atque Philoſophiae, die uigeſima ſexta menſis Nouembris, anno Domini milleſimo quingenteſimo ſeptuageſimo octauo, benigne condecorauit, ſubſequenter Imperator MATTHIAS, ſub auſpicium Regiminis ſui Imperialis, confirmarit: Nos quoque ſuprema auctoritate Noſtra Caeſarea illuſtrare et clementer corroborare dignemur, prout ſupra dicti Diplomatis Rudolphini tenor ſubſequitur in haec uerba:*

RVDOLPHVS SECVNDVS, Diuina fauente clementia electus Romanorum Imperator, ſemper Auguſtus, ac Germaniae, Hungariae, Bohemiae, Dalmatiae, Croatiae, Sclauoniae etc. Rex, Archidux Auſtriae, Dux Burgundiae, Styriae, Carinthiae, Carniolae etc. Marchio Morauiae, Dux

Lucem-

Lucemburgiae , ac ſuperioris et inferioris Sileſiae , VVirtembergae et Teckae , Princeps Sueuiae , Comes Habſpurgi , Tyrolis , Ferretis , Kyburgi et Goritiae , Landgrauius Alſatiae , Marchio Sacri Romani Imperii Burgouiae , ac ſuperioris et inferioris Luſatiae , Dominus Marchiae Sclauonicae , Portus Naonis et Salinarum etc. Notum facimus tenore praeſentium uniuerſis : Poſtquam DEI optimi maximi nutu et uoluntate ; ad hoc Sacri Romani Imperii ſummum faſtigium euecti , ac uelut in ſpecula conſtituti ſumus , ut circumquaque oculos mentis circumferentes , quae ad Rempublicam recte riteque componendam et laudabiliter adminiſtrandam pertinere cognoſcimus , ſollicite procuremus , in hanc potiſſimum curam cogitationemque omni ſtudio Nobis incumbendum ſemper iudicauimus , non tam ut pacem et tranquillitatem publicam populis fidei Noſtrae commiſſis conſeruemus , quam ut honeſtarum artium et literarum ſtudia ſummis uiribus foueamus et propagemus , quod iis florentibus ſaluas et incolumes Respublicas eſſe et permanere ; at uiciſſim , illis neglectis , neque Eccleſias recte conſtitui , nec Respublicas laudabiliter adminiſtrari , nec belli conſilia uigere aut explicari , atque adeo nec domi nec foris rite et praeclare geri quicquam poſſe , experientia magiſtra didicimus. Cumque Maiores Noſtros , Diuos Romanorum Imperatores et Reges *auguſtae memoriae , ut ſubditos ſuos ad Rempublicam probe adminiſtrandam , atque alia tam ciuilia quam bellica officia obeunda , aptiores efficerent , Gymnaſia et Academias undique in Sacro Romano Imperio inſtituiſſe et erexiſſe , et liberalium artium , aliarumque honeſtarum ſcientiarum et diſciplinarum Profeſſores , eximios quosque et inſignes uiros , literis et doctrinis egregie inſtructos delegiſſe , eosque dignis praemiis , honoribus et priuilegiis ornaſſe , conſtet ; Nobis uero , honorabiles Noſtri et Sacri Romani Imperii fideles dilecti , Magiſtri Ciuium et Senatores Ciuitatis Noſtrae Imperialis Norimbergenſis , per Syndicum ſuum , Noſtrum et Imperii Sacri fidelem dilectum , Ioachimum Koenig , humiliter expoſuerint , ſe pro bono atque commodo ſuorum Ciuium , ac in eum praecipue finem , quo iuuentus commodius aliquanto , quam in ipſa Ciuitate Norimbergenſi eo usque factum eſſet , in linguis et artibus ſcientiisque liberalibus inſtrui , ſimulque bonis honeſtisque moribus imbui poſſet , paucos ante annos Ludum literarium , ſiue Scholam par-*

ticula-

ticularem, in oppido ſuo Altorff, *non ſine graui ſumptu, inſtituiſſe, eamque tam aedificiis neceſſariis, quam multis inſignibus artium liberalium et Philoſophiae Profeſſoribus aliunde accerſitis inſtruxiſſe atque ornaſſe; hincque factum eſſe, ut Schola iſta, cuius leue primum fuerit initium, ita florere coeperit, ut a pluribus locis et regionibus, non uicinis ſolum, uerum etiam longiſſime diſſitis, multorum ac tam Comitum et Baronum, quam Nobilium ac aliorum clarorum uirorum liberi, ad eam, ſtudiorum cauſa, confluant, et cum ibidem in omnibus partibus Philoſophiae fundamenta fideliter iaciant, honeſtis inſuper exercitationibus, diſputationibus et declamationibus, ita ſeſe exerceant, ut breui tempore uberes fructus ſtudiorum ſuorum conſequantur, Scholarium numerus in dies auctior fiat, ita quidem, ut eidem a ſe inſtituto Gymnaſio id ſolum deſit, quod eos, qui operae ſuae in linguis artibusque addiſcendis bene collocatae praemium expectent, et ad inſignia titulorum et graduum Baccalaureatus, uel Magiſterii, in artibus et Philoſophia aſpirent, huiusmodi titulis ornandi priuilegio careat: hacque de cauſa, iidem Scholam iſtam Altorffinam intempeſtiue relinquere, et ad alias Academias, non ſine graui incommodo ac detrimento, tum etiam ſtudiorum ſuorum iactura, ſe conferre, ac relicta priore methodo, nouam quaſi ſtudendi rationem inire cogantur. Quamobrem, ut adoleſcentium ſtudiis et felicibus progreſſibus conſulant, demiſſe a Nobis petierunt, ut beneficio atque priuilegio Noſtro Scholam ipſorum ornare, et Rectori, Viſitatoribus et Profeſſoribus eiusdem, facultatem promouendi in Baccalaureos et Magiſtros artium et Philoſophiae concedere clementer dignaremur: Nos igitur laudatis Maiorum ueſtigiis inſiſtere cupientes, praedicti Senatus aequiſſimis precibus annuendum, et honeſtos eius conatus omni ſtudio iuuandos et promouendos duximus. Ac proinde adhibito maturo conſilio, animoque deliberato, ex certa ſcientia et de Caeſareae poteſtatis Noſtrae plenitudine, memoratae Scholae Altorffianae ſpeciale hoc priuilegium, authoritatem et gratiam conceſſimus et indulſimus, ac tenore praeſentium concedimus et indulgemus, quod ſcilicet deinceps eiusdem Rector, Viſitatores, aut Profeſſores, et perſonae idoneae ad id per ſaepe nominatum Senatum et eius ſucceſſores, uel quibus id ipſi demandarint, deputandae, poſſint et ualeant*

in

in praedicta Schola, seu Gymnasio, in Philosophia et artibus siue scientiis liberalibus publice legere, et lectiones, disputationes et repetitiones publicas facere, conclusiones palam sustinere, et praedictas scientias docere, interpretari, glossare et dilucidare, omnesque actus scholasticos exercere, commodo ritu et ordine, qui in ipsorum Schola hactenus usu fuit, aut in eiusmodi Gymnasiis obseruari solitus est. Et cum ipsa studia eo feliciori gradu procedant, et maius sumant incrementum, si ingeniis et disciplinis ipsis sui honoris seu dignitatis gradus statuantur, ut emeriti aliquando digna laborum suorum praemia consequantur: statuimus et ordinamus, ut per Collegia Professorum, electis ad id idoneis et prae caeteris excellentioribus, si qui ad sumendam palmam certaminis sui idonei iudicati fuerint, adhibito prius per ipsos Professores, pro more et consuetudine, atque solennitatibus et ritu, in studiis publicis et priuilegiatis obseruari solitis, rigoroso et diligenti examine, (in quo conscientias ipsorum Professorum onerari uolumus, quos etiam sub iuramenti uinculo ad hoc adstringimus,) in Philosophia et liberalibus artibus ii, qui se examini submiserint, et pro more ac iuxta statuta, Scholarchis, per aliquos dignos et honestos uiros de gremio ipsius Collegii se praesentari fecerint, possint ad ipsum examen admitti, et inuocata Spiritus Sancti gratia examinari, et si hoc modo habiles, idonei et sufficientes reperti et iudicati fuerint, Baccalaurei, aut Magistri artium et Philosophiae, pro uniuscuiusque scientia et doctrina creari, et huiusmodi dignitatibus insigniri, nec non Biretti impositione et annuli aurei ac osculi traditione, caeterisque consuetis solennitatibus inuestiri, et consueta ornamenta atque insignia dignitatum praefatarum eis tradi et conferri, quodque Baccalaurei aut Magistri in eadem Schola promoti et promouendi debeant et possint in omnibus locis et terris Sacri Romani Imperii et ubique terrarum et locorum libere omnes actus Professorum, aut Magistrorum, legendi, docendi, interpretandi et glossandi, facere et exercere, quos caeteri Professores, Baccalaurei et Magistri in aliis studiis priuilegiatis promoti et insigniti exercent et exercere possunt et debent, consuetudine uel de iure. Quodque iidem Magistri *et* Baccalaurei *gaudeant, fruantur et potiantur, ac gaudere, frui et potiri possint et debeant omnibus et quibuscunque*

 gratiis,

gratiis, honoribus, dignitatibus, praerogatiuis, priuilegiis, concessionibus, fauoribus et indultis, ac aliis quibuslibet, quibus in studiis priuilegiatis promoti, ob huiusmodi dignitatem utuntur, fruuntur et potiuntur, quomodo libet consuetudine uel de iure; non obstantibus aliquibus priuilegiis, indultis, praerogatiuis, gratiis, statutis, ordinationibus, legibus, constitutionibus, reformationibus, exemptionibus, aut aliis quibuscunque in contrarium facientibus. Quibus omnibus et singulis ex certa Nostra scientia, animo deliberato et motu proprio, derogamus et derogatum esse uolumus per praesentes, ita tamen, quod memorati, Rector, Visitatores et Professores, uel etiam ipsi Magistri Ciuium et Senatores Ciuitatis Norimbergensis, intra huius Nostrae concessionis terminos consistant, nec ad usurpationem priuilegiorum et iurium Vniuersalis Academiae progrediantur. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc Nostri indulti, concessionis et Priuilegii, gratiam uel facultatem infringere, aut ei quouis ausu temerario contraire, seu illam quouis modo uiolare. Si quis autem id attentare praesumpserit, Nostram et Imperii Sacri indignationem grauissimam et poenam centum marcarum auri puri, toties quoties contra factum fuerit, se nouerit irremissibiliter incursurum, quarum dimidiam Imperiali Fisco, seu Aerario Nostro, reliquam uero partem saepe nominato Senatui Norimbergensi, et eius Successoribus, decernimus applicandam. Harum testimonio literarum manu Nostra subscriptarum et Sigilli Nostri Caesarei appensione munitarum. Datum in Arce Nostra Regia Pragae, die uigesima sexta mensis Nouembris, anno Domini millesimo quingentesimo septuagesimo octauo, Regnorum Nostrorum Romani quarto, Hungarici septimo, et Bohemici itidem quarto.

Nos itaque maturo desuper adhibito consilio, et deliberatione, precibus eiusmodi per sese honestis et aequis non modo benigne deferendum, uerum insuper considerata loci opportunitate, ubi et Iuuentutis et Professorum in unaquaque facultate celebrium frequentia concurrat, simul etiam attenta singulari eiusdem Ciuitatis Norimbergensis *deuotione atque obseruantia, quam erga Nos Sacrumque Romanum Imperium profitetur, ulterius quoque ad plenioris Academiae siue Vniuersitatis concessionem,*

cessionem, liberalitatem Nostram Imperialem extendendam duximus, praesertim cum certo Nobis polliceremur, praeterquam quod ea gratia Caesarea in adolescentiae et consequenter Reipublicae tum literariae, tum ciuilis, commoda amplissime redundabit, Senatum etiam Ciuesque Norimbergenses tam praeclaro beneficio, Augusto Nomini Nostro deuinctos, tanto constantius, praesertim tempore hoc statu Reipublicae turbulento, in fide atque obsequiis, Nobis Sacroque Romano Imperio debitis, perseueraturos.

Ac proinde ex certa scientia ac de Caesareae potestatis Nostrae plenitudine, antedictum studium isthic Altorffii *institutum, et Diui olim Imperatoris, RVDOLPHI IIdi, auctoritate approbatum, et facultate promouendi Baccalaureos et Magistros in artibus et Philosophia, uigore supra inserti priuilegii, insignitum, quo ad solennem et publicam professionem artium liberalium et Philosophiae, omni meliori modo, uia et forma, de nouo approbamus, ratificamus et confirmamus, ac praeterea, in uim motus proprii, ad Medicinae et Iurisprudentiae facultates, nec non potestatem et licentiam creandi Poetas laureatos, extendimus, et in Gymnasium Academicum, siue Vniuersitatem, erigimus, illudque una cum personis ibidem et nunc et olim profitentibus et studentibus, uniuersis priuilegiis, immunitatibus, libertatibus, honoribus, franchisiis, exemptionibus et gratiis, quibus aliae Vniuersitates earumque membra utuntur, fruuntur, potiuntur et gaudent, donamus, insignimus et exornamus: Volentes et eadem auctoritate Nostra Caesarea decernentes, quod Professores et personae idoneae per memoratos Ciuium Magistros et Senatores Ciuitatis Norimbergensis, uel quibus illi negotium dederint, deputandae, possint et ualeant in praedicto Vniuersali studio, seu* Academia Altorffina, *supradictas facultates profiteri, et lectiones, disputationes atque repetitiones publicas facere, theses siue conclusiones palam discutiendas proponere, ac praedictas scientias docere, interpretari, glossare et dilucidare, omnesque actus scholasticos exercere eo modo, ritu et ordine, qui in caeteris Gymnasiis et Vniuersitatibus publicis obseruari consueuit. Porro, cum ipsa studia eo feliciori gradu procedant, et maius incrementum sortiantur, si ingeniis et disciplinis suus honos, seu dignitatis brauium, statuatur, ut emeriti ali-*

quando digna laborum ſuorum praemia conſequantur : Statuimus et ordinamus, ut per Collegia Doctorum, ſeu Profeſſorum, electis ad id idoneis et prae caeteris excellentioribus, ſi qui ad ſumendam palmam certaminis ſui habiles iudicati fuerint, inſtituto prius per ipſos Doctores et Profeſſores in ſupradictis facultatibus, pro more, conſuetudine, ſolennitatibus et ritu in caeteris Vniuerſitatibus obſeruari ſolitis, rigoroſo et diligenti examine (in quo conſcientias ipſorum Profeſſorum onerari uolumus) in liberalibus artibus et philoſophia, nec non medicina et utroque Iure, eos, qui examini ſe ſubmittere uoluerint, atque pro more et iuxta ſtatuta, Scholarchis per aliquos graues et honeſtos uiros praeſentari ſe fecerint, poſſint ad ipſum examen admitti, et inuocata Spiritus Sancti gratia examinari, et ſi hoc modo habiles, idonei et ſufficientes reperti atque iudicati fuerint, in ſupra nominatis facultatibus, Baccalaurei, *aut* Magiſtri, *uel* Licentiati, *uel* Doctores, *quin etiam* Poetae Laureati, *pro uniuscuiusque ſcientia et doctrina, creari et huiusmodi dignitatibus inſigniri, nec non per Biretti uel Corollae laureae impoſitionem et annuli ac oſculi traditionem, caeterisque conſuetis ſolennitatibus inueſtiri, et ſolita ornamenta atque inſignia dignitatum praedictarum eis tradi et conferri, quodque Poetae laureati, aut Magiſtri, uel Licentiati, ſiue Doctores, in eadem Academia promoti, et promouendi debeant et poſſint in omnibus locis et terris, quin et Tribunalibus, Iudiciis et Conſiſtoriis Sacri Romani Imperii libere omnes actus tam ad Iudicum et Aſſeſſorum, quam Profeſſorum officia pertinentes, iudicandi, de iure reſpondendi, legendi, docendi, interpretandi et gloſſandi, facere et exercere, quos caeteri Iudices et Aſſeſſores, Profeſſores, Baccalaurei, Magiſtri, Licentiati et Doctores, nec non Poetae Laureati, in aliis ſtudiis priuilegiatis promoti et inſigniti, exercent et exercere poſſunt et debent, de iure uel conſuetudine.*

Praeterea recipimus eandem Academiam in Noſtram et Succeſſorum Noſtrorum Romanorum Imperatorum et Regum ſingularem protectionem, Saluamguardiam atque patrocinium, *uolumusque et decernimus per praeſentes, quod Scholaſtici, ac ibidem dignitatem, titulum ſeu gradum aliquem aſſumentes, gaudeant et potiantur, utique frui et gaudere poſſint*

ac

ac debeant omnibus et quibuscunque gratiis, honoribus, dignitatibus, praeeminentiis, immunitatibus, priuilegiis, franchisiis, concessionibus, fauoribus et indultis, ac aliis quibuslibet, quibus Vniuersitas Coloniensis, Viennensis, Tubingensis, Friburgensis, Ingolstadiensis, Argentinensis, ac alia studia priuilegiata, nec non Doctores, Licentiati, Magistri, Baccalaurei et Scholastici in supra dictarum facultatum una uel altera isthic promoti, aut aliqua dignitate seu gradu insigniti, gaudent, utuntur, fruuntur et potiuntur, quomodo libet, consuetudine uel de iure; non obstantibus aliquibus priuilegiis, indultis, praerogatiuis, gratiis, statutis, ordinationibus, legibus, constitutionibus, reformationibus, exemptionibus, aut aliis quibuscunque in contrarium facientibus. Quibus omnibus et singulis ex certa Nostra scientia, animo bene deliberato, et motu proprio, per hoc Diploma Nostrum derogamus, et derogatum esse uolumus, benigne confidentes, supra dictum Senatum Norimbergensem, *pro solita prudentia et integritate sua, serio prouisurum, quin etiam tum in publicatione huius Nostri Diplomatis Imperialis, tum alias apud Professores, scholasticos, et ubicunque necessum fuerit, districte inhibiturum, ne quid scandalosum, uel bonis moribus contrarium, aut Sacri Romani Imperii constitutionibus aduersum, siue per Professores, siue Studiosos, ibidem doceatur, uel scribatur, aut doceri, scribi, in lectionibus uel disputationibus publicis proponi, aut scripto uel libris siue clam siue palam uulgari permittatur. Nulli ergo hominum cuiuscunqne status, gradus, ordinis, conditionis, dignitatis, aut praeeminentiae fuerit, liceat, hanc Nostrae confirmationis, erectionis, indulti, concessionis, saluae Guardiae et Priuilegii, gratiam uel facultatem infringere, aut ei, quouis ausu temerario, contraire, seu illam quouis modo uiolare: si quis autem id attentare praesumpserit, Nostram et Imperii Sacri indignationem grauissimam, et poenam centum marcarum auri puri, toties quoties contra factum fuerit, se nouerit irremissibiliter incursurum, quarum semissem Fisco, seu Aerario Nostro Imperiali, reliquum uero supra nominatis Magistris Ciuium et Senatoribus Ciuitatis Norimbergensis decernimus applicandum. Harum testimonio literarum manu Nostra subscriptarum et Sigilli Nostri Caesarei appensione munitarum. Datum in Ciuitate Nostra Viennae,*

die tertia mensis Octobris, anno Domini millesimo sexcentesimo uigesimo secundo, Regnorum nostrorum, Romani quarto, Hungarici quinto, Bohemici uero sexto.

Nos itaque, maturo desuper habito consilio et deliberatione, precibus eiusmodi per sese honestis et aequis benigne deferendum, et attenta singulari eiusdem Ciuitatis Norimbergensis *fide, deuotione atque obseruantia, quam erga* Nos Sacrumque Romanum Imperium *profitetur, nec non clementissime consideratis insignibus meritis et seruitiis, quae cum* Nostris in Imperiali fastigio Antecessoribus, tum Nobis quoque, Sacro Romano Imperio et Archiducali Domui Nostrae, *maxime difficillimis hisce et turbulentis temporibus, aduersus Christiani nominis et Sacri Romani Imperii hostes, indefessa opera et intemerata fide,* dicti Consules et Senatores *praestiterunt, et adhuc laudabiliter praestant, liberalitatem Nostram Caesaream ad illustriorem Academiae huic Altorffiae splendorem et dignitatem conciliandam eo libentius extendendam duximus, quod haud incognitum Nobis sit, quam laudabili studio dicti* Consules et Senatores Norimbergenses *operam hactenus dederint, nullisque sumptibus pepercerint, quo Academiam hanc Doctoribus, Professoribusque integritate famae, doctrinae claritudine, et morum honestate maxime conspicuis, semper ornarent, quorum laudabili et indefessa opera effectum etiam est, quod ex publico hoc et celebri studiorum mercatu tot praeclari et singulari eruditione praediti uiri prodierint, qui publicis muneribus tam in Sacro Romano Imperio, quam passim apud exteros adhibiti, de publica salute insigniter olim sunt meriti, et hodienum magna cum laude merentur.*

Ac proinde ex certa scientia Caesareaeque potestatis Nostrae plenitudine, ante dictum studium uniuersale Altorffinum, *priuilegiaque a* Diuis Imperatoribus, RVDOLPHO II, et FERDINANDO II, *eidem concessa, non solum omni meliori modo, uia et forma, approbamus, ratificamus et corroboramus, sed et nouo Imperiali beneficio ita augemus atque extendimus, ut dicta* Vniuersitas *cum omnibus in ea comprehensis Professoribus, Doctoribus, Scholaribus, adeoque uniuersa pube literis ibidem operam nauante, aliisque ad eam pertinentibus perso-*

personis, aequo per omnia iure censeatur, pari dignitate aestimetur, omnibusque immunitatibus, priuilegiis, libertatibus, honoribus, franchisiis, sicut aliae per Romanum Imperium Vniuersitates, *earumque membra, utatur, fruatur, potiatur, et gaudeat: uolentes, et eadem auctoritate Nostra Caesarea decernentes, quod Professores et personae idoneae, per memoratum* Senatum Norimbergensem, *illiusue ad hoc Delegatos, deputandae, possint et ualeant in praedicta Vniuersitate in omnibus Facultatibus profiteri, et lectiones, disputationes atque repetitiones publicas facere, conclusiones palam discutiendas proponere, interpretari, glossare et dilucidare, omnesque actus scholasticos exercere, eo modo, ritu et ordine, qui in caeteris Vniuersitatibus obseruari solet. Porro, cum ipsa studia eo feliciori gradu procedant, et maius sumant incrementum, si ingeniis et disciplinis ipsis suus honos seu dignitatis gradus statuatur, et emeriti aliquando digna laborum suorum praemia consequantur, statuimus et ordinamus, ut per Collegia* Doctorum seu Professorum in qualibet Facultate, *electis ad id idoneis et prae caeteris excellentioribus, si qui ad sumendam palmam certaminis idonei iudicati fuerint, eamque modeste et conuenientibus locis petierint, nec non iuxta statuta, Scholarchis, uel quibus aliis Senatus hoc munus demandabit, per aliquos graues et honestos uiros praesentari se fecerint, possint, adhibitis prius per ipsos Doctores et Professores pro more et consuetudine solennitatibus et ritu in exteris Vniuersitatibus obseruari solitis, institutoque in timore Dei rigoroso et diligenti examine (in quo conscientias ipsorum Professorum onerari uolumus) eos, qui se examini submiserint, postquam Candidati apti, idonei et sufficientes reperti ac iudicati fuerint,* Baccalaurei, Magistri, Poetae Laureati, Licentiati et Doctores, pro modo uniuscuiusque scientiae et doctrinae, creari, et huiusmodi dignitatibus in qualibet Facultate *insigniri, nec non per Biretti uel Corollae laureae impositionem, et annuli ac osculi traditionem, caeterisque consuetis solennitatibus inuestiri, et solita ornamenta atque insignia dignitatum praedictarum eis tradi ac conferri: Quodque Baccalaurei, Poetae Laureati, aut Magistri, uel Licentiati, uel Doctores, in eadem Academia in qualibet Facultate promoti et promouendi, debeant et possint in omnibus locis et terris, quin et Consistoriis, Tribunalibus et Iudiciis Sacri Romani Imperii, et ubique terrarum*

et locorum, libere omnes actus Professorum legendi, docendi, interpretandi et glossandi, facere et exercere, quos caeteri Professores, Baccalaurei, Magistri, Licentiati et Doctores, in aliis studiis priuilegiatis promoti et insigniti, exercent et exercere possunt et debent, de iure uel consuetudine.

Praeterea recipimus eandem Vniuersitatem in Nostram et Successorum Nostrorum, Romanorum Imperatorum et Regum, singularem protectionem, Saluamguardiam atque patrocinium, *uolumusque et decernimus per praesentes, ut dicta Vniuersitas, eiusdemque Doctores et Professores, quique apud eos titulum seu gradum aliquem assumunt, gaudeant et potiantur, uti, frui, gaudere et potiri possint et debeant omnibus et quibuscunque gratiis, honoribus, dignitatibus, praeeminentiis, immunitatibus, priuilegiis, franchisiis, concessionibus, fauoribus et indultis, ac aliis quibuslibet, quibus Vniuersitas Coloniensis, Viennensis, Heidelbergensis, Ingolstadiensis, Friburgensis, Rostochiensis, Iulia Helmstadiensis, Argentoratensis, Kiloniensis, Hallensis, ac alia studia priuilegiata, et Doctores, Licentiati, Magistri, Poetae Laureati, Baccalaurei et Scholastici, in una uel altera Facultate isthic promoti, aut aliqua dignitate seu gradu insigniti, gaudent, utuntur, fruuntur et potiuntur, quomodo libet consuetudine uel de iure; non obstantibus aliis priuilegiis, indultis, praerogatiuis, gratiis, statutis, ordinationibus, legibus, constitutionibus, reformationibus, exemptionibus, aut aliis quibuscunque in contrarium facientibus. Quibus omnibus et singulis ex certa Nostra scientia, animo bene deliberato et motu proprio derogamus, et derogatum esse uolumus, benigne confidentes, supra dictum* Senatum Norimbergensem, *pro solita prudentia et integritate sua, serio prouisurum, quin etiam tum in publicatione huius Nostri Diplomatis Imperialis, tum et alias apud Professores, Scholasticos, et ubicunque necessum fuerit, districte inhibiturum, ne quid scandalosum, uel bonis moribus contrarium, aut Sacri Romani Imperii constitutionibus aduersum, siue per Professores, siue per Studiosos, ibidem doceatur, uel scribatur, aut doceri, scribi, in lectionibus uel disputationibus publicis proponi, aut scripto uel libris, siue clam, siue palam, uulgari permittatur.*

Concedimus insuper et elargimur benignam facultatem ac potestatem, ut Doctores et Professores in Vniuersitate Altorffina

ſina exiſtentes, *ad exemplum reliquarum Academiarum, praeuio tamen conſenſu et permiſſu* Senatus Norimbergenſis, *ſtatuta condere, ordinationes facere, nec non* Rectorem ac Prorectorem, *(Cancellarii tamen et Procancellarii dignitate ipſi Senatui reſeruata,)* Decanos, *aliosque Officiales, tempore ac more hactenus uſitato, creare et facere poſſint ac ualeant.*

Nulli ergo omnino hominum, cuiuscunque ſtatus, gradus, ordinis, dignitatis aut praeeminentiae, fuerit, liceat hanc Noſtrae conceſſionis, erectionis, confirmationis, indulti, protectionis et ſaluaeguardiae et priuilegii gratiam, uel facultatem, infringere, aut ei quouis auſu temerario contraire, ſeu illam quouis modo uiolare: Si quis autem id attentare praeſumpſerit, Noſtram et Sacri Imperii indignationem grauiſſimam, et poenam centum marcarum auri puri, *toties quoties contra factum fuerit, ſe nouerit irremiſſibiliter incurſurum, quarum dimidiam Imperiali Fiſco, ſeu Aerario Noſtro, reliquam uero partem ſupra nominato Senatui Norimbergenſi, eiusque Succeſſoribus, decernimus applicandam.*

Harum teſtimonio literarum manu Noſtra ſubſcriptarum, et Sigilli Noſtri Caeſarei appenſione munitarum, quae dabantur in Ciuitate Noſtra Viennae, die decima menſis Decembris, anno Domini milleſimo ſexcenteſimo nonageſimo ſexto, Regnorum Noſtrorum, Romani trigeſimo nono, Hungarici quadrageſimo ſecundo, Bohemici uero quadrageſimo primo.

LEOPOLDVS.

L. S. Caeſ.

Vt.
Sebaſtianus VVunibaldus
Comes a Zeyhl.

Ad mandatum Sacr. Caeſ.
Maieſtatis proprium

Luzo Dolberg m. pr.

Inter ea, quae iſtis temporibus grata acciderunt huic Academiae, referri etiam poteſt non poenitenda acceſſio librorum et medicorum, et philoſophicorum, quos eidem teſtamento ſuo liberaliter addixerat b. *Iohannes Leonhardus Stoeberlinus*, Ciuis Norimbergenſis, uir expertae uirtutis, et uſu peritus, inque natura inueſtiganda ſolertiſſimus: cuius et uxor poſtea ſigillatim Ordini Philoſophorum *D florenos* elargita eſt, quorum annuo reditu bibliotheca philoſophica augeatur. Adhaec iisdem annis primum ſpes facta eſt *donationis Fabricianae*, in poſterum ad emolumentum quoddam uiduarum profeſſorum deſtinatae, et a praecipuo auctore atque parario, Theologo celeberrimo, et maxime uenerabili *Abbate Regiae Luterae*, IO. FABRICIO, ſic appellatae; qui uero ut adhuc quamdiutiſſime ſuperſtes ſoſpesque meritorum ſuorum fructus capiat; non poſſumus, quin hoc loco peroptemus.

A. cIↄIↄccII et cIↄIↄccIII, grauis in uicinia ſurrexit belli tempeſtas; quam uero DEVS propitius, cui ſumma habenda eſt gratia, clementiſſime repreſſit, Muſisque noſtris exoptata rurſus halcyonia indulſit.

Anno cIↄIↄccv, III Nonas Maias, diuus LEOPOLDVS, Imperator cunctarum gentium ſaeculorumque laude digniſſimus, mortalitate interceptus, et ad coeleſtia regna translatus eſt. Quam grauiſſimam iacturam ſicut uniuerſum Imperium Romanum uehementer luxit; ita incredibile dictu eſt, quantum ad publicae huius calamitatis famam nominatim conſtrata fuerit inclyta Reſpublica Norimbergenſis; quae, pro demiſſiſſima ſua in AVGVSTVM pietate, ea omnia inſtituit praeſtititque, quae ad ſupremae uenerationis maximique moeroris ſignificationem pertinere uidebantur. Ex ILLVSTRIS igitur SENATVS decreto, Muſae etiam Altorfinae in luctum publicum ſunt uocatae; ubi, praeſentibus Generoſiſſimis Curatoribus, non ſolum inter alia doloris communis ſigna, habita concione ſacra, dictaque oratione Academica, piis Manibus diui LEOPOLDI parentatum eſt; ſed et diuo IOSEPHO, qui, arduis gubernandi imperii partibus tunc ſuſceptis, illam ipſam uim fati ſolabatur, ſubiectiſſimorum animorum religione facta eſt gratulatio. *(t)*

Quo maior uero glorioſiorque fuerat Imperii IOSEPHINI felicitas; hoc grauior plaga impoſita eſt ſacro Imperio Romano, poſtquam anno cIↄIↄccXI, XV Cal. Mai. alieniſſimo tempore, et contra expectationem omnium, inter medias uictorias atque triumphos, rebus humanis eriperetur IOSEPHVS, Auguſtiſſimus Romanorum Imperator, multorumque populorum Rex et Pater indulgentiſſimus. Quo calamitoſiſſimo caſu perculſa inclyta Reſpublica Norimbergenſis, itidem non ſolum in Vrbe, ceteroque territorio ſuo, ſed et ſigillatim in hac Academia Altorfina, inter multas ingentis luctus incredibilisque deſiderii ſignificationes, diuo IMPERATORI iuſta celebrauit. *(u)* Sed

(t) Editum eſt eo nomine: *Templum gloriae, diuis Magni* LEOPOLDI *Manibus dicatum, et arcus triumphalis, in honorem Auguſtiſſimi inuictiſſimique* IOSEPHI, *Caeſareum in ſolium diuinitus euecti, piiſſima mente manuque adornatus a deuotiſſima Glorioſiſſimae Domui Auſtriacae Republica Norimbergenſi.*

(u) Extant: *Supremae pietatis monimenta diuis Manibus Auguſtiſſimi inuictiſſimique* IOSEPHI, *Glorioſiſſimi Romanorum Imperatoris*, XVII *April. A.* cIↄIↄcc XI *rebus humanis erepti, demiſſiſſime conſecrata a tantae Maieſtati deuotiſſima Republica Norimbergenſi.*

Sed et tunc eadem in partes communis solennisque laetitiae uenit, cum DEVS immortalis, in ista publica solicitudine rerumque conuersione, Sacro Imperio Romano mox consuleret, diuinitus dato, felicissimisque auspiciis in summum terrarum principatum maiestatisque fastigium euecto, CAROLO VI, Augusto, Pio, Felice, Forti ac Constante; qui unus omnium mortalitatem diuorum PATRIS FRATRISque tanto magis potuit solari, quanto augustiora omnium retro saeculorum decora complectitur, nullamque priorem ac sanctiorem existimat gloriam, quam ut se suasque uirtutes incomparabiles publicae temporum felicitati impendat. Cui Augustissimo IMPERATORI, uti post sanctissimas inaugurationis caerimonias Francofurti peractas, xv Ian. A. cIↃIↃCCXII Norimbergam ingresso omnem fidem, et pietatem, demississimumque obsequium, inter impensissimi gaudii applausum, sancte testatus est Senatus Populusque Noricus; ita adhuc religiosissimis semper animis precatur et optat, ut DEVS optimus maximus adimpleat tot ardentia bonarum mentium uota, et humani generis commodo quamdiutissime imperare iubeat CAROLVM VI; quo nihil excelsius augustiusque orbis terrarum ueneratur, eiusque DOMVI AVGVSTAE eam, quam meretur, felicitatem, ipsamque aeternitatem, uolens propitius impertiatur!

Si ad priuatas Academiae res redeamus, commemoratione utique dignum est eximium ornamentum, quod cumprimis ad siderum studium magis prouehendum anno cIↃIↃCCXI eidem accessit. Postquam enim *Specula* illa *Astronomica*, ante quinquaginta circiter annos extructa, cuius iam supra fecimus mentionem, temporis tempestatumque iniuria passim fecerat damnum, ex inclytae Reipublicae auctoritate atque munificentia illustres Academiae CVRATORES, non exiguis sumptibus nouam prorsus *Speculam Vranicam*, eamque priori multo ampliorem commodioremque in supremo Collegii Academici fastigio, ea parte, qua Austrum spectat, extrui, et pauimento Speculae conclaue, uariae supellectili astronomicae recondendae accommodatum, subdi, curarunt; neque solum ueteris, ut appellant, *Obseruatorii* instrumenta pristinae integritati restituta atque emendata huc transferri iusserunt; sed et *Sphaeram armillarem*, zodiaco inaurato instructam, et uertici *Quadrantis orichalcei astronomici* impositam, itemque tubum astronomicum XXX pedum, et horologium singulari arte confectum, et pendulo tripedali libratum, aliaque subsidia scientiae siderali inseruientia, liberalissime addiderunt. *(x)* In cuius rei memoriam pristinae tabulae huc translatae, et supra iam descriptae, haec subiecta sunt uerba:

MAIORVM
LAVDATISSIMO ASTRONOMIAE PROVEHENDAE INSTITVTO
INSIGNEM SPLENDOREM
NOVO OBSERVATORIO MVNIFICE CONDITO
IMPOSVERVNT

(x) Vid. D. Prof. Mulleri *Programma de Speculis Vranicis celebrioribus*, quo nouum *Obseruatorium* inaugurandum significauit, Altorfii xv Aug. A. cIↃIↃCCXIII. Item *Orat. de duplici Praxeos physicae et mathematicae scopo*, eiusdem *Collegio experimentali A.* cIↃIↃCCXXI *edito subiecta.*

ILLVSTRES ACADEMIAE CVRATORES
A. C. CIↃIↃCCXI
DN. CHRISTOPHORVS FVRERVS AB HAYMENDORF IN VVOLCKERSDORF TRIVMVIR ET EPHORVS
DN. GVSTAVVS GEORGIVS TETZELIVS A KIRCHSITTENBACH IN VORRA ET ARTELSHOFEN SEPTEMVIR
DN. IOH. CHRISTOPHORVS DE IMHOFF IN MERLACH ET STEPHANSMVHLEN
DN. LEONHARDVS GRVNDHERR AB ALTENTHANN IN VVEYERHAVS
SENATORES CONSVLARES DE REPVBLICA ET ACADEMIA IMMORTALITER MERITI
PROFESSORE MATH. ET PHYS. IO. HENRICO MVLLERO.

In reliquo apparatu rei aſtronomicae ſigillatim adhuc memorabilis eſt *Sphaera armillaris*, ex aurichalco miro artificio ab *Eimmarto*, praeclaro mathematico, confecta, quae ordinem et *ſyſtema* Planetarum ex mente Copernici repraeſentat; quod eximium donarium iam anno cIↃIↃc LXXXXVI Academiae dedicarunt uiri Muſarum noſtrarum quondam cupidiſſimi, *Andreas Ingolſtetterus*, et *Iacobus Graſſelius*, mercatores Norimbergenſes primariae exiſtimationis: quorum prior aliis etiam liberalitatis monimentis hanc Academiam ornauit. *(y)*

Cum anno cIↃIↃccXVII, DEO fauente, rediret illud tempus, quod gratiſſimam renouaret memoriam religionis diuinitus inſtauratae; ea de cauſſa haec quoque Academia DEO immortali uota ſaecularia perſoluit, et in futurum tempus noua nuncupauit. Poſtquam enim nomine magnifici Academiae Rectoris *programma* publicum pridie fuerat propoſitum, ipſis Calendis Nouembribus, pia ſupplicatione in templo opidano prius facta, totus coetus Academicus hinc regreſſus eſt in Auditorium theologicum *Collegii Academici*: ubi humaniorum literarum ac philoſophiae Profeſſor publicus, ad hunc actum ſolennem iuſſu et auctoritate illuſtrium Academiae CVRATORVM Orator conſtitutus, epicum carmen argumenti congruentis recitauit; muſici autem hymnum ſaecularem ab eodem Oratore et Poeta compoſitum inter uarios fidium tibiarumque concentus ſunt modulati. Altero autem die alii etiam non nulli ex ordine Profeſſorum ſua pietate inducti exercitationes quasdam Academicas iſti tempori conuenientes inſtituerunt.

Anno cIↃIↃccXVIIII, ipſo die Michaeli, *Archangelo*, in faſtis ſacro, tempore quidem ueſpertino, coelum ſubito grauiterque, quantumuis ſemel tantum, intonuit, emiſſoque diro fulmine, tactis publicis huius Academiae aedibus, in ea potiſſimum parte, ubi ſpecula aſtronomica eminet, exitium comminari uiſum eſt: ſed DEO immortali ſumma perpetuaque habenda eſt gratia, quod tam praeſens periculum tam propitius clemensque propulſauit.

Ne

(y) Huius Sphaerae armillaris *breuem elucidationem* typis exſcribi curauit b. STVRMIVS noſter.

Ne uero et illud praetereamus documentum, quanta alibi quoque existimatione floruerit hoc eruditionis domicilium; animaduertamus licet, eam doctrinae sectandae caussa frequentatam fuisse non tantum a mediae sortis hominibus, qui praecipuas uitae fortunaeque suae rationes in literis scientiisque excolendis posuerunt; sed identidem etiam a Nobilium, Baronum, Comitum, atque magnorum Principum filiis. Inter Celsissimos adeo Serenissimosque Principes iuuentutis, ea, qua par est, honoris cultusque significatione a nobis possunt commemorari: IANVSSIVS RADZIVIL, Iagellonicae propaginis, *Dux Birsarum ac Dubinkorum, S. R. I. Princeps;* qui anno cIɔIɔcXXX, v Idus Decembr. huc uenit, et, praeter aulae *Mareschallum*, Magistrumque, ac studiorum moderatorem, comitatum XII epheborum administrantium habuit; posteaque Palatini Vilnensis dignitate condecoratus est, et exercitui magni *Ducatus* Lithuaniae Ducis supremi auctoritate praefuit: itemque ADOLPHVS IOHANNES, et, qui adhuc feliciſsime gloriosissimeque floret, GVSTAVVS SAMVEL LEOPOLDVS, *S. R. I. Principes ac Comites Palatini ad Rhenum*, Serenissimi Principis, ADOLPHI IOHANNIS, *Comitis Palatini ad Rhenum*, ac Ducis Bipontini, Filii, et CAROLI GVSTAVI, inuictissimi gloriosissimique Suecorum Regis ex Fratre Nepotes; qui A. cIɔIɔcLXXVI Musis nostris splendorem consortio suo attulerunt. Denique et FRIDERICVS, *Marchio Brandenburgico-Culmbacensis;* qui anno cIɔIɔccXVII albo Academico nomen dare dignatus est; et cui in gloriam Serenissimae Domus suae succrescenti exoptatos excelsae fortunae successus pie apprecamur. Tacemus hic ALBERTVM A VVALDSTEIN, siue VVALLENSTEIN, *Liberum Baronem Bohemiae*, anno cIɔIɔXCIX, XXVIIII Aug. tabulis Academicis inscriptum; qui postea non solum ad dignitatem summi exercituum Caesareorum Imperatoris, sed et Principis Fridlandiensis et Saganensis, Ducisque Megapolitani, euectus est. Quae uero idem in bello Germaniae tricennali gesserit, et quem demum inuenerit uitae exitum, aliunde constat.

Nimii laboris opus foret, si nunc et ceteros enumerare uelimus, qui aut illustri nobilique loco nati huic Academiae fuerunt ornamento; aut qui alias Musarum nostrarum disciplina formati ex priuata sorte in lucem prodiere, amplas splendidasque dignitates consecuti. Inprimis tamen nobis omnique aeuo iucunda semper atque honorifica eorum erit memoria, qui ex ILLVSTRISSIMORVM COMITVM PERILLVSTRIVMque LIBERORVM BARONVM ordine nostrae Ciuitati literariae decus honoremque addidere. Ita enim Annales nostri commemorant, monimentisque nunquam interituris consecrant, quorum splendida Nomina nunc promiscue et sine ullo praeiudicio recolimus, non nisi ordinem literarum secuti: AVERSBERGIOS, BONDIOS, CRONHIELMIOS, DIETRICHSTEINIOS, DHONIOS, ECKIOS, FELSIOS, FREYBERGIOS, GANSIOS, GEYMANNOS, GIECHIOS, GRIESBECKIOS, HERBERSTEINIOS, HERVVARTOS, HOHENFELDIOS, HOYMIOS, IOERGEROS, KAVNIZIOS, KHEVENHVLLEROS, (quorum sex uel uno die A. cIɔIɔcXXXVII hanc Academiam adierunt) KOLLONITSCHIOS, KOLOVVRATIOS, KROTOSKYOS, LIMPVRGIOS, LOEVVENSTEINIOS et VVERTHEIMIOS,

 LYNA-

LYNARIOS, METTERNICHIOS, OETTINGENSES, OSTERBERGIOS, OSTROROGIOS, PAPPENHEIMIOS, PERNAVEROS, POELNIZIOS, POLHAIMIOS, PREVSINGIOS, PRZYPHOROSKIOS, RACKNIZIOS, REISEVVIZIOS, RINDSMAVLIOS, RONAVIOS, ROTENHAHNIOS, SARABIZIOS, SCHAFGOTSCHIOS, SCHERFENBERGIOS, SCHIFEROS, SCHLICKIOS, SCHRATTENBACHIOS, SECKENDORFIOS, SEINSHEMIOS, SIENIENSKIOS, SONNECKIOS, SPANGSTEINIOS, STEENBOCKIOS, STEINIOS, STVBENBERGIOS, TAVBIOS, TEVFFENBACHIOS, TSCHERNEMBLIOS, TYPLVENIZIOS, VVANGIOS, VVCHYNIZIOS et TETAVIOS, VVELZIOS, VVINDISCHGRAEZIOS, VVOLFSTEINIOS, ZEIDLICIOS A SCHOENFELD, ZOVCHAEOS ex Anglia, aliosque multo plures.

Sed haec ex ſuperiorum temporum memoria breuiter repetita in praeſenti ſufficiant ſummam rerum conſectantibus. *(z)* Vt uero generatim conſtet, per quos potiſſimum DEVS immortalis huic Academiae ſua diſpenſarit beneficia, et quorum conſilio, cura, opera, induſtria atque fide, hoc ipſum doctrinae ac uirtutis domicilium non ſolum ſurrexit primum, ſed deinceps creuit etiam feliciter, et, inter tot fortunae temporumque uiciſſitudines, conſeruatum, ad hunc usque diem diuina bonitate perſtat, floretque; nunc primo loco ILLVSTRES GENEROSISSIMOSque Academiae CVRATORES enumerabimus, ipſorumque memoriam, ea, qua decet, pietate, gratique animi cultu, proſequemur. Quemadmodum enim Curia inclytae Reipublicae Norimbergenſis in uniuerſum non admittit niſi Senatores, ex certis Generoſiſſimis Familiis, ſingulari CAESARVM et IMPERII priuilegio ornatis, cooptandos, eosque ſpectata uirtute et ſapientia, uſuque rerum, graues, atque uetuſta nobilitate inſignes, quorum et maiores togae ſagique ornamentis ſplendidi eximios ſibi honores peperere, imaginesque gentilitias transmiſere ad poſteritatem ſuam; ita nec niſi ex his, ILLVSTRIS SENATVS decreto, quoque tempore quatuor Senatores eliguntur conſulares, qui rem ſacram ac literariam praecipue curent, ac ſigillatim res Academiae ſumma auctoritate moderentur. Quorum nomina ſua luce illuſtria nunc duntaxat recenſebimus; cum tot uirtutum meritorumque elogia hae anguſtae paginae non capiant. His deinceps, praeter RECTORES ACADEMIAE, addemus PROCANCELLARIOS; horum enim unus quoque tempore, eiusdem SENATVS iuſſu, ex ſpectatiſſimo inclytae REIPVBLICAE CONSILIARIORVM Collegio conſtituitur: qui uti plerumque et aliorum S. R. I. Ordinum ſimul ſunt a conſiliis; ita iisdem Magnus LEOPOLDVS, Imperator glorioſiſſimae memoriae, Diplomate A. cIↄIↄcxcvII clementiſſime dato, hanc ſingularem indulſit gratiam, ut ſimul *Comitis Palatii Caeſarei* dignitate fulgeant. Denique et PROFESSORVM PVBLICORVM ſubtexemus indicem, qui honeſtis ſtipendiis conducti, intra hos proximos centum annos, in hac Academia de iuuentute ſtudioſa publice priuatimque inſtituenda bene meruerunt.

ORDO

(z) Ad res Academiae Altorfinae cognoſcendas plura conferunt: D. D. IO. IACOBVS BAIER, in Beſchreibung der Nürnbergiſchen Univerſität-Stadt Altdorff; et b. Prof. OMEISIVS, in *Gloria Academiae Altorfinae*.

ORDO ET SERIES ILLVSTRIVM ACADEMIAE CVRATORVM a primo huius Lycei ortu.

IOACHIMVS HALLER, conſtitutus Scholarcha et rei ſacrae ac literariae Curator, A. cIↄIↄLVIII; Ephorus, A. cIↄIↄ LXV. Defunctus cIↄIↄLXX. Quia autem publico conſilio de condendo Lyceo Altorfino iam interfuit, inter Curatores Academiae, quorum nomina et inſignia in porticu *Collegii Academici* exhibet Tabula publica, merito recenſetur.

GEORGIVS VOLCAMER, non ſolum iaciendis fundamentis Lycei Altorfini, A. cIↄIↄLXXI, ſed etiam eidem inaugurando, A. cIↄIↄLXXV, Ephorus praefuit: at paullo poſt inaugurationem, IIII nempe Auguſti, eodem anno, obiit.

THOMAS LOEFFELHOLZ, Senator ab A. cIↄIↄLIIII, paucis diebus ante inaugurandum Lyceum, X uidelicet Iunii, A. cIↄIↄLXXV, uita defunctus eſt.

PHILIPPVS GEVDER *ab Heroldsberg*, Senator ab A. cIↄIↄ LXV; affuit anno cIↄIↄLXXV Curator Eccleſ. et Scholarum inaugurando Lyceo Altorfino; defunctus II Octobr. A. cIↄIↄLXXXI.

HIERONYMVS PAVMGARTNER *a Paumgarten*, iam A. cIↄIↄ LXXI procurationem rei ſacrae et literariae habuit; et anno cIↄIↄLXXVIII, cum hoc Gymnaſium ad dignitatem Academiae proueheretur, Ephori et Curatoris primarii partes geſſit; denique Praetor imperialis, obiit XVIII Decembr. A. cIↄIↄCII.

VVILIBALDVS SCHLVSSELFELDER, Curator, A. cIↄIↄLXXV; Duumuir, A. cIↄIↄLXXVIIII. Praetor imperialis, obiit A. cIↄIↄLXXXIX.

BARTHOLOMAEVS POEMER, affuit A. cIↄIↄLXXVIII Curator, cum prima priuilegia Diui RVDOLPHI II, Imp. ſolenniter publicarentur; poſtea ab anno cIↄIↄLXXXVI Ephorus et Triumuir, obiit A. cIↄIↄXC, d. XXVIII Octobr.

IVLIVS GEVDER *ab Heroldsberg*, teſte ſupra memorata inſcriptione, A. cIↄIↄLXXVIII, publicandis primis priuilegiis Academiae interfuit Curator; def. XXVII Aug. A. cIↄIↄXCIIII.

ANTONIVS GEVDER *ab Heroldsberg*, Curator, A. cIↄIↄxc; ob. xxx Martii, A. cIↄIↄciiii.

PAVLVS KOLER, Cur. A. cIↄIↄxciiii; ob. i Decembr. A. cIↄIↄcv.

MARTINVS HALLER *ab Hallerstein*, Curator, A. cIↄIↄxcv. Ephorus, A. cIↄIↄcxiii. Obiit Praetor imperialis, A. cIↄIↄcxvii, d. xi Ian.

GEORGIVS VOLCAMER, Cur. A. cIↄIↄxcvii; Ephorus, A. cIↄIↄcxiii; Duumuir, A. cIↄIↄcxx; Praetor et arcis imperialis Praefectus, ob. A. cIↄIↄcxxxiii.

IACOBVS POEMER, Cur. A. cIↄIↄciiii. Ob. A. cIↄIↄcvii, d. xi Decembr.

LEONHARDVS GRVNDHERR, Cur. A. cIↄIↄciiii; Ephorus, A. cIↄIↄcxx; Duumuir, A. cIↄIↄcxxii. Ob. ix Sept. A. cIↄIↄcxxiiii.

MARTINVS PFINZING, Cur. A. cIↄIↄcviii. Ob. A. cIↄIↄcxix, d. ix Decembr.

CHRISTOPHORVS LOEFFELHOLZ, Cur. A. cIↄIↄcxiii. Ob. xxii Febr. A. cIↄIↄcxix.

VVOLFGANGVS HARSDOERFER, Cur. A. cIↄIↄcxiii. Ob. x Iul. A. cIↄIↄcxxiiii.

CHRISTOPHORVS FVRER *ab Haimendorff*, Cur. A. cIↄIↄcxx; inaugurandae huic ſtudiorum Vniuerſitati A. cIↄIↄcxxiii adfuit Ephorus; Duumuir, A. cIↄIↄcxxxiii; Praetor imperialis, ob. A. cIↄIↄcliii.

GEORGIVS CHRISTOPHORVS VOLCAMER, Cur. A. cIↄIↄcxx. Ob. A. cIↄIↄcxxxii.

VLRICVS GRVNDHERR, Cur. A. cIↄIↄcxxii; Ephorus, A. cIↄIↄcxxxiii; Duumuir, A. cIↄIↄcxlii; Praetor imperialis, obiit A. cIↄIↄcliiii.

CAROLVS SCHLVSSELFELDER, Cur. A. cIↄIↄcxxii. Ob. viii Sept. A. cIↄIↄcxxiiii.

IOHANNES FRIDERICVS LOEFFELHOLZ, Cur. A. cIↄIↄcxxiiii. Ob. A. cIↄIↄcxl.

GEORGIVS PAVLVS NVZEL, Cur. A. cIↄIↄcxxxiii. Obiit xix Febr. A. cIↄIↄcxliii.

LVCAS FRIDERICVS BEHAIM, Cur. A. cIↄIↄcxxx. Ephorus, A. cIↄIↄcxliii. Ob. xxviii Iun. A. cIↄIↄcxlviii.

GEORGIVS IMHOFF, Cur. A. cIↄIↄcxli; Ephorus, cIↄIↄcxliii; Duumuir, A. cIↄIↄclviii. Ob. A. cIↄIↄclix.

ALBERTVS POEMER, Cur. A. cIↄIↄcxliii. Ob. A. cIↄIↄcliiii.

IODOCVS CHRISTOPHORVS KRESS, Cur. A. cIↄIↄcxliii. Ob. A. cIↄIↄclxiii.

LEONHARDVS GRVNDHERR, Cur. A. cIↄIↄcxlix. Ephorus, A. cIↄIↄclviii. Ob. A. cIↄIↄclxv.

VITVS GEORGIVS HOLZSCHVHER, *in Neuburg*, Curator, A. cIↄIↄcliiii. Rediit ad praefecturam rei militaris, et ob. A. cIↄIↄclxv.

IOHANNES IACOBVS STARCK *a Reckenhoff*, Cur. A. cIↄIↄcliiii. Ob. A. cIↄIↄclix.

GEORGIVS SIGISMVNDVS FVRER *ab Haimendorff*, Cur. A. cIↄIↄclviii; Ephorus, A. cIↄIↄclxv. Ob. A. cIↄIↄclxxvii.

SEBALDVS VVELSER, Cur. A. cIↄIↄclix. Ob. A. cIↄIↄclx.

GABRIEL NVZEL *a Sunderspiel*, Cur. A. cIↄIↄclxi. Ephorus, A. cIↄIↄclxxvii. Duumuir, A. cIↄIↄclxxxvi. Ob. A. cIↄIↄclxxxvii.

GEORGIVS FRIDERICVS BEHAIM, Curat. Acad. A. cIↄIↄclxiiii. Obiit A. cIↄIↄclxxxi.

HIERONYMVS VVILHELM. SCHLVSSELFELDER *a Kirchensittenbach*, Curat. A. cIↄIↄclxxvi. Ob. A. cIↄIↄclxxxii.

VVILHELM. IMHOFF. Curat. A. cIↄIↄclxxiii. Ephorus, A. cIↄIↄclxxxvi. Ob. A. cIↄIↄcxc.

IOHANNES PAVLVS PAVMGARTNER, Curat. A. cIↄIↄclxxvii. Ephorus, A. cIↄIↄcxc. Duumuir, A. cIↄIↄcxciiii. Praetor imperialis, obiit A. cIↄIↄccvi.

CAROLVS VVELSER, Curat. A. cIↄIↄclxxxii. Ephorus, A. cIↄIↄcxciiii. Duumuir, A. cIↄIↄcxcvi. Ob. A. cIↄIↄcxcvii.

IOHANNES PAVLVS EBNER, Curat. A. cIↄIↄclxxxvii. Ob. A. cIↄIↄcxci.

IOHANNES CHRISTOPHORVS TVCHER *a Simmelsdorff*, Curat. A. cIↄIↄcxci. Ob. A. cIↄIↄcxciii.

CAROLVS GOTTLIB HARSDOERFFER, Curat. A. cIↄ Iↄcxci. Ephorus, A. cIↄIↄcxcvi. Ob. A. cIↄIↄccviii.

VITVS ENGELHARTVS HOLZSCHVHER *de Neuenburg*, Curat. A. cIↄIↄcxciiii. Ob. A. cIↄIↄcxcvii.

IACOBVS VVILIBALDVS HALLER *ab Hallerſtein*, Curat. A. cIↄIↄcxciiii. Ephorus, A. cIↄIↄccviii. Duumuir, A. cIↄIↄccviiii. Ob. A. cIↄIↄccx.

CAROLVS SIGISMVNDVS GRVNDHERR, Curat. A. cIↄ Iↄcxcvii. Ob. A. cIↄIↄccv.

CHRISTOPHORVS FVRER *ab Haymendorf, in VVolckersdorf*, Curator Academiae, A. cIↄIↄcxcvii. Ephorus, A. cIↄIↄccviiii. Duumuir, A. cIↄIↄccxviii. Praeterea S. CAES. MAIEST. Conſiliarius *actualis*, item et Eminentiſſimi PR. ELECTORIS MOGVNTINI, aliorumque Sereniſſimorum S. R. I. DVCVM Conſiliarius intimus.

GVSTAVVS GEORGIVS TETZEL *a Kirchenſittenbach, in Vorra et Artelshofen*; Curator Acad. ab A. cIↄIↄccv. Triumuir, et Ephorus, A. cIↄIↄccxviii. Praeterea S. CAES. MAIEST. *Conſiliarius actualis.*

CHRISTOPHORVS ANDREAS TVCHER *a Simmelsdorff et VVinterſtein*; Curator Acad. A. cIↄIↄccviii. Ob. A. cIↄIↄccviiii.

CAROLVS VVILHELMVS VVELSER *a Neuhoff*, Curator Acad. A. cIↄIↄccviiii. Ob. A. cIↄIↄccxi.

CAROLVS BENEDICTVS GEVDER *ab Heroldsberg et Stein*, Curator Acad. A. cIↄIↄccviiii. Iam ab A. cIↄIↄccxi Praefectus rei militaris.

IOHANNES CHRISTOPHORVS AB IMHOFF, *in Merlach et Stephansmuhlen*, Curator Acad. ab A. cIↄIↄccxi. Praeterea, Eminentiſſimi PR. ELECTORIS MOGVNTINI et EPISCOPI BAMBERGENSIS, itemque Sereniſſ. MAGNAE DVCIS HETRVRIAE, Conſiliarius intimus.

LEONHARDVS GRVNDHERR *ab Altenthann, in VVeyerhaus*; Curator Acad. ab A. cIↄIↄccxi.

HIERONYMVS VVILHELMVS EBNER *ab Eſchenbach, in Guttenburg et Erlenſtegen*; Curator Acad. ab A. cIↄ Iↄccxviii.

P. Decker ad vivum delin. J. W. Windter sculpsit.

ORDO ET SERIES
RECTORVM ACADEMIAE.

A. cIↄIↄLXXV, Valentinus Erythraeus.

A. cIↄIↄLXXVI, Iohannes Piccartus.

A. cIↄIↄLXXVII usque ad A. cIↄIↄLXXX, D. Thomas Freigius.

Posthaec ab A. cIↄIↄLXXXI *annuus semper cuiusque esse coepit Consulatus Academicus, qui quotannis postridie Diuorum Petri et Paulli initur.*

A. cIↄIↄLXXXI, D. Edo Hildericus a Varel.

IO. CHRISTOPHORVS A TSCHERNEMBL, *Liber Baro Austriacus,* qui cum fratre suo, GEORGIO ERASMO L. BAR. A TSCHERNEMBL, A. cIↄIↄLXXVIIII huc uenerat: ProRectore D. Io. Busenreuth.

NICOLAVS COMES AB OSTROROG; ProRectore D. Nicolao Taurello.

Iohannes Praetorius.

D. Edo Hildericus.

D. Iohannes Busenreuth.

D. Philippus Scherbius.

Matthias Bergius.

D. Edo Hildericus.

A. cIↄIↄXC. D. Matthias Indenius.

D. Nicolaus Taurellus.

Iohannes Praetorius.

Georgius Sigelius.

D. Petrus VVesenbeck.

D. Philippus Scherbius.

Iohannes Praetorius.

D. Scipio Gentilis.

ABRAHAMVS, *Burggrauius et Lib. Baro* a DHONA, quo sceptra Academica moderante, cum Frater HENRICVS, fratrem iuniorem, ACHATIVM, huc adduceret, ipse HENRICVS Norimbergae immatura morte extinctus, et inde Altorfium delatus, hicque tumulatus est. ProRectore D. Scipione Gentile.

D. Nicolaus Taurellus.

A. cIↄIↄc. RADISLAVS LIB. BARO A VVCHYNIZ ET TETAV; qui cum fratre VDALRICO, eodem anno huc ſe contulerat.

ProRectore Georgio Glaciano.

Georgius Glacianus.

D. Conradus Rittershuſius.

D. Nicolaus Taurellus.

Iohannes Praetorius.

D. Matthias Hubnerus.

CHRISTOPHORVS GANS, *L. Baro in Putliz*,

ProRectore D. Conrado Rittershuſio.

D. Erneſtus Sonerus.

Georgius Queccius.

ADAMVS A SIENNE SIENIENSKY, *Palatinides Podoliae*;

ProRectore D. Andrea Dinnero.

A. cIↄIↄcx. GOTTFRIDVS HENRICVS S. R. I. *Mareſchallus* hereditarius, Lib. Baro, et poſtea Comes, de PAPPENHEIM; qui deinceps ſupremus Caſtrorum Caeſareorum Praefectus, et inclytus ſui aeui Heros, in bello tricennali ingentem ſibi famam peperit, ac tandem A. cIↄIↄcxxxii in acerrimo praelio morti fortiter occubuit.

ProRectore D. Scipione Gentile.

D. Caſparus Hofmannus.

Michael Piccartus.

D. Scipio Gentilis.

D. Caſparus Hofmannus.

Georgius Queccius.

D. Iacobus Schopperus; cuius in conſulatu Academico defuncti partes obiit ProRector, Georgius Queccius.

D. Aegidius Agricola.

D. Caſparus Hofmannus.

ACHA-

ACHATIVS Iunior, *Burggrauius et L. Baro* a DHONA. *(aa)*
ProRectore Michaele Virdungo.

A. cIↄ Iↄc xx. D. Christianus Matthias.
D. Erasmus Vngepauer.
D. Georgius Noesler.
Daniel Schvventer.
Georgius Koenigius.
D. Io. Gerhardus Frauenburger.
D. Caspar Hofmannus.
Iohannes Kobius.
D. Georgius Koenigius.
D. Andreas Dinnerus.

A. cIↄ Iↄc xxx. D. Georgius Noeslerus.
Georgius Mauricius; quo in consulatu Academico mortuo, Academiae praefuit ProRector, D. Georgius Noeslerus; cui ab hostibus bellicis in captiuitatem abducto successit D. Andreas Dinnerus.
D. Aegidius Agricola.
D. Ludouicus Iungermannus.
Iacobus Bruno.
D. Georgius Koenigius.
D. VVilhelmus Ludvvellus.
D. Georgius Noeslerus.
Iacobus Tydaeus.

A. cIↄ Iↄc xl. D. Christophorus Althofer.
D. Nicolaus Rittershusius.
D. Ludouicus Iungermannus.
Theodoricus Hackspanius.
D. Georgius Koenigius.
D. Iohannes Kobius.
D. Georgius Noeslerus.
Io. Paulus Felvvinger.

(aa) Quae in hoc consulatu Academico publice acta sunt, peculiari libello descripta extant, cui hic titulus factus est: ACHATII IVNIORIS BVRGGRAVII, et LIB. BARONIS A DHONA, *Rectoris Academici, in inclyta et florentissima praepotentis Reipublicae Noricae Academia Altorfina Annuum Curriculum, coeptum Mense Iunio, A.* cIↄ Iↄc xix; *finitum eodem mense, A.* cIↄ Iↄc xx.

D. Georgius Koenigius.
D. VVilhelmus Ludvvellus.
A. cIↄIↄcL. D. Ludouicus Iungermannus.
Georgius Matthias Koenigius.
Abdias Treu.
D. Nicolaus Rittershusius.
D. Mauricius Hofmannus.
Iohannes Conradus Durrius.
D. Iohannes VVeinmannus.
D. Iohannes Kobius.
D. Christophorus Nicolai.
Abdias Treu.
A. cIↄIↄcLX. Iohannes Conradus Durrius.
D. Ernestus Cregel.
D. Mauricius Hofmannus.
Iohannes Paulus Felvvinger.
D. Iohannes VVeinmannus.
D. Nicolaus Rittershusius.
D. Iacobus Pancratius Bruno.
Georgius Matthias Koenigius.
Lucas Fridericus Reinhartus.
D. Ernestus Cregelius.
A. cIↄIↄcLXX. D. Mauricius Hofmannus.
Christophorus Molitor.
Iohannes Conradus Durrius.
D. Georgius Reichardus Hammer.
D. Iacobus Pancratius Bruno.
Iohannes Christophorus Sturmius.
D. Iohannes Saubertus.
D. Henricus Linckius.
D. Mauricius Hofmannus.
Daniel VVilhelmus Moller.
A. cIↄIↄcLXXX. Lucas Fridericus Reinhartus.
D. Io. Antonius Geiger.
D. Iacobus Pancratius Bruno.
Magnus Daniel Omeisius.
Iohannes Fabricius.
D. Iohannes Christophorus VVagenseilius.

D. Io-

D. Iohannes Mauricius Hofmannus.
Georgius Paulus Roetenbeccius.
Iohannes Fabricius.
D. Georgius Reichardus Hammer.

A. cIↃIↃcxc. D. Mauricius Hofmannus.
Iohannes Christophorus Sturmius.
D. Christophorus Sontagius.
D. Henricus Linckius.
D. Iacobus Pancratius Bruno.
Daniel VVilhelmus Moller.
D. Iohannes Fabricius.
D. Felix Spizius.
D. Io. Mauricius Hofmannus.
Magnus Daniel Omeisius.

A. cIↃIↃcc. D. Christophorus Sontagius.
D. Io. Christophorus VVagenseilius.
D. Iacobus Pancratius Bruno.
Georgius Paulus Roetenbeccius.
D. Io. Michael Langius.
D. Adamus Balthasar VVerner.
D. Io. Mauricius Hofmannus.
Iohannes Guilielmus Baierus.
D. Christophorus Sontagius.
D. Henricus Hildebrandus.

A. cIↃIↃccx. D. Io. Iacobus Baierus.
Christianus Gotlibius Schvvarzius.
D. Io. Guilielmus Baierus.
D. Io. Georgius Fichtnerus.
D. Laurentius Heister.
Io. Henricus Mullerus.
D. Christophorus Sontagius.
D. Eucharius Gottlib. Rink.
D. Io. Iacobus Iantke.
Iohannes Dauides Koeler.

A. cIↃIↃccxx. D. Io. Guilielmus Baierus.
D. Georgius Henricus Linckius.
D. Iohannes Iacobus Baierus.
Iacobus Guilielmus Feuerlinus.

ORDO ET SERIES PROCANCELLARIORVM ACADEMIAE. (bb)

PHILIPPVS CAMERARIVS, d. IIII Iunii A. cIↃIↃLXXXI, Academiae datus ProCancellarius. Obiit XXIII Iunii, A. cIↃIↃCXXIIII.

GEORGIVS REMVS, ProCancell. d. XXVIII Iunii, A. cIↃIↃC XXIIII. Obiit XV Augusti, A. cIↃIↃC XXV.

IO. CHRISTOPHORVS OELHAFEN *a Schoellenbach*, ProCancell. mense Octobr. A. cIↃIↃC XXV. Obiit XII Maii, A. cIↃIↃC XXXI.

GEORGIVS RICHTER, ProCancell. mense Iunio, A. cIↃIↃC XXXI. Obiit IX Decembr. A. cIↃIↃCLI.

TOBIAS OELHAFEN *a Schoellenbach*, ProCancell. A. cIↃ IↃCLII. Obiit XXVII Octobr. A. cIↃIↃCLXVI.

MAGNVS FETZER, ProCancell. mense Nouembr. A. cIↃ IↃCLXVI. Obiit XV Febr. A. cIↃIↃCXCII.

CHRISTOPHORVS PELLER *a Schoppershoff*, ProCancell. A. cIↃIↃCXCII. Obiit XXV Martii A. cIↃIↃCCXI.

GEORGIVS CAROLVS VVOELCKER, ProCancell. A. cIↃ IↃCCXI.

(*bb*) Vitas ProCancellariorum Academiae Altorfinae descriptas, et A. cIↃIↃCC XXI editas, debemus industriae Dn. Sigismundi Iacobi Apini, Profess. Norimb.

ORDO ET SERIES PROFESSORVM PVBLICORVM, qui intra hos centum annos in hac Academia uixerunt.

IN COLLEGIO THEOLOGORVM:

D. Georgius Koenigius, *Amberga-Palatinus*, A. cIↃIↃCXIIII *Theol. Prof. et Antistes uicarius, deinde et ordinarius; obiit* A. cIↃIↃCLIIII.

M. Georgius Ritter, *Eschenauia-Noricus; Prof. Catech. et Diaconus*, A. cIↃIↃCXVII; *euocatus ad sacrum officium Norimbergam*, A. cIↃIↃCXXIII; *obiit* A. cIↃIↃCXXXII.

M. Iohannes Saubertus, *Altorfinus, Professor classicus Theologiae, et Diaconus*, A. cIↃIↃCXVIII; *at* A. cIↃIↃCXXII *Antistitis ad D. Mariae munus Norimbergae suscepit;* A. cIↃIↃCXXIII *in promulgatis huius Academiae priuilegiis concionem auspicalem habuit; uita defunctus* A. cIↃIↃCXLVI.

M. Cornelius Marci, *Norimbergensis, Prof. Theol. et Diaconus*, A. cIↃIↃCXXII. *Norimbergam abiit Antistes ad D. Mariae*, A. cIↃIↃCXXVIII; *obiit* A. cIↃIↃCXLVI.

M. Iohannes Vngertus, *Smalcaldiensis, Prof. Catech. et Diaconus*, A. cIↃIↃCXXIIII. *Norimbergae Diaconus ad D. Aegidii*, A. cIↃIↃCXXV. *Deinde Antistes ad D. Iacobi, obiit* A. cIↃIↃCXXXII.

M. Christophorus Crinesius, *Schlackovvaldo-Bohemus, Prof. Catech. et Diac.* cIↃIↃCXXV. *Ob.* A. cIↃIↃCXXIX.

D. Iohannes VVeinmannus, *Sueofurtensis, Professor Theol.* A. cIↃIↃCXXVIII; *Diaconus, et* A. cIↃIↃCLIIII *Antistes. Ob.* A. cIↃIↃCLXXII.

D. Christophorus Althofer, *Heresbrucco-Noricus, Theol. Prof. et Eccles. Minister*, A. cIↃIↃCXXIX. *Postea Antistes Culmbacensis*, A. cIↃIↃCXLIIII. *Ob.* A. cIↃIↃCLX.

M. Iohannes Fabricius, *Norimbergensis, Diac. et* A. cIↃIↃCXLIIII *Theol. Prof. at* A. cIↃIↃCXLIX *Antistes Norimbergensis, obiit* A. cIↃIↃCLXXVI.

Theodoricus Hackspan, *Vinariensis, primum Prof. SS. Linguae; deinde* A. cIↃIↃCLIIII *Prof. Theol. Ob.* A. cIↃIↃCLIX.

M. Lucas Fridericus Reinhart, *Norimbergensis, Prof. Th. et Diac.* A. cIↃIↃCXLIX. *Ob.* A. cIↃIↃCLXXXVIII.

M. Iohannes Conradus Hedenus, *Sondershusio-Thuringus, Theol. et Orat. Prof.* A. cIↃIↃCLIIII. *Pastor Ecclesiae Lauffensis*, A. cIↃIↃCLVII. *Ob.* A. cIↃIↃCLXV.

M. Iohannes Conradus Durrius, *Norimbergensis, primum Moral. et Poes. deinde* A. cIↃIↃCLVII *Theol. Prof. Ob.* cIↃIↃCLXXVII.

M. Iohannes Leonhardus Schvvaeger, *Heresbrucco-Noricus; primum Orator. et Poes. deinde* A. cIↃIↃCLXVI *Theol. Prof. et Diac. Ob.* cIↃIↃCCVIII.

D. Iohannes Saubertus, *Norimbergensis, Prof. Theol. primarius et Antistes Helmstadio huc uocatus* A. cIↃIↃCLXXIII. *Obiit* A. cIↃIↃCLXXXVIII.

D. Iohannes Fabricius, *Altorfinus, Theol. Prof.* A. cIↃIↃCLXXVIII. *Helmstadium euocatus* A. cIↃIↃCXCVII; *ubi adhuc Abbas Regiae Luterae, et Consiliarius Eccles. Brunsu. Luneb. annis meritisque uenerabilis uiget.*

D. Christophorus VVegleiter, *Norimbergensis, Prof. Theol. et Diac.* A. cIↃIↃCLXXXVIII. *Ob.* A. cIↃIↃCCVI.

D. Christophorus Sontagius, *VVeida-Variscus, Theol. Prof. primar. et Antistes,* A. cIↃIↃCXC. *Ob.* A. cIↃIↃCCXVII.

D. Iohannes Michael Langius, *Ezelvvanga-Solisbacensis, Prof. Theol.* A. cIↃIↃCXCVII. *Diac.* A. cIↃIↃCXCIX. *Inspector et Pastor Primislauiensis,* A. cIↃIↃCCIX.

D. Gustauus Georgius Zeltner, *Hilpoltsteina-Noricus, Theol. et Orient. Linguar. Prof. et Eccles. Minister,* A. cIↃIↃCCVI. *Theol. Prof. primar. et Antistes Eccles. Altorf.* A. cIↃIↃCCXVII.

D. Iohannes Guilielmus Baier, *Iena-Thuringus, primum Physices et Mathes. deinde* A. cIↃIↃCCIX *Theologiae Prof. et Minister Eccl. ab* A. cIↃIↃCCXVII *simul Graecae Lingu. Prof.*

D. Iohannes Iacobus Pfizerus, *Norimbergensis, Theol. Prof. et Minister Eccles.* A. cIↃIↃCCXVII.

IN COLLEGIO IVRISCONSVLTORVM:

D. Andreas Dinnerus, *VVurzburgensis, Prof. Iur.* A. cIↃIↃCVI. *Ob.* A. cIↃIↃCXXXIII.

D. Aegidius Agricola, *Neukircha-Palatinus, accessit* A. cIↃIↃCXIII. *Ob.* A. cIↃIↃCXLVIII.

D. Era-

D. Erasmus Vngepauer, *Numburgo-Misnicus*, A. cIↄIↄcxIIII *Prof. Iur. extraord.* A. cIↄIↄcxvI, *ordinarius*; A. cIↄIↄc xxxv *contulit se Ienam, ubi et obiit* A. cIↄIↄcLIX.

D. Iohannes Gerhardus Frauenburger, *Norimbergensis*, *acc.* A. cIↄIↄcxvIII, *Prof. Iur. extraord. ab* A. cIↄIↄcxxI *ordinar. Ob.* A. cIↄIↄcxxx.

D. VVilhelmus Ludvvell, *Elbinga-Borussus*, *Prof. Iur. extraord.* A. cIↄIↄcxxxI, *et altero post anno ordinarius. Obiit* A. cIↄIↄcLXIII.

D. Nicolaus Rittershusius, *Conradi Fil. Altorfinus*, *acc.* A. cIↄ Iↄcxxxiv. *Ob.* A. cIↄIↄcLxx.

D. Iohannes Kobius, *Hilpershusanus*, *primum Philos. deinde* A. cIↄIↄcXLV *Iuris Prof. Ob.* A. cIↄIↄcLXI.

D. Ernestus Cregel, *Vlza-Lunaeburgicus*, *Prof. Iuris extraord. acc.* A. cIↄIↄcLIIII, *ordinar. ab* A. cIↄIↄcLvII. *Ob.* A. cIↄ IↄcLxxIIII.

D. Georgius Christophorus Schefer, *Rotenburgo-Tuberanus*, *Prof. Iur. extraord. acc.* A. cIↄIↄcLxv. *Obiit anno sequenti.*

D. Iohannes VVolfgang. Textor, *Neuensteina-Hohenloicus*, *acc.* A. cIↄIↄcLxvI; *uocatus Heidelbergam Iur. Prof. et Vice-Praeses tribunalis aulici Pal.* A. cIↄIↄcLxxIII; *denique Francof. ad Moenum Proto-Syndicus et Consiliarius. Obiit* A. cIↄIↄccI.

D. Iohannes Christophorus VVagenseil, *Norimbergensis*, *Iur. publ. et Histor. deinde et Iuris Can. et Linguar. Orient. Prof. acc.* A. cIↄIↄcLxvII. *Ob.* A. cIↄIↄccv.

D. Georgius Reichardus Hammer, *Mariaeberga-Misnicus*, *acc.* A. cIↄIↄcLxx. *Ob.* A. cIↄIↄcxcvII.

D. Henricus Linck, *Sorbiga-Misnicus*, *acc.* A. cIↄIↄcLxxIIII. *Ob.* A. cIↄIↄcxcvI.

D. Iohannes Antonius Geiger, *Lauffa-Noricus*, *acc.* A. cIↄIↄc LxxIIII. *Ob.* A. cIↄIↄcLxxxv.

D. Felix Spiz, *Ronneburgo-Misnicus*, *acc.* A. cIↄIↄcLxxxv. *Ob.* A. cIↄIↄccxvII.

D. Adamus Balthasar VVerner, *Vratislauiensis*, *acc.* A. cIↄIↄc xcvII. *Contulit se Oelsnam in Silesia*, A. cIↄIↄccvIII, *et nunc floret Consiliarius aulicus Hannoueranus.*

D. Henricus Hildebrandus, *Sorbiga-Misnicus*, *acc.* A. cIↄIↄc xcvii; *hodie Professor Iuris primarius, et totius Vniuersit. Altorf. Senior.*

D. Iohannes Georgius Fichtner, *Altorfinus*, *Prof. Iur. extraord. ab* A. cIↄIↄccvi; *ab anno sequenti Prof. ordinarius.*

D. Eucharius Gottlib. Rink, *Lipsiensis*, *Iuris publ. et Can. Prof. ab* A. cIↄIↄccvii.

D. Ephraim Gerhard, *Girsdorfio-Silesius*, *Instit. Imp. Prof. acc.* A. cIↄIↄccxvii; *sed altero post anno uita defunctus est.*

D. Georgius Henricus Linck, *Henrici Fil. Altorfinus*, A. cIↄIↄccxviii *extraordinarius, et ab anno subsequenti ordinarius Institut. Imperial. Prof.*

D. Iohannes Iodocus Beck, *Norimbergensis*, *ab* A. cIↄIↄccxx *Professor Iuris extraordinarius.*

IN COLLEGIO MEDICORVM:

D. Caspar Hoffmann, *Gotha-Thuringus*, *acc.* A. cIↄIↄcvii. *Ob.* A. cIↄIↄcxlviii.

D. Georgius Noeslerus, *Berolinensis*, *acc.* A. cIↄIↄcxviii. *Ob.* A. cIↄIↄcl.

D. Ludouicus Iungermann, *Lipsiensis*, *acc.* A. cIↄIↄcxxv. *Ob.* A. cIↄIↄcliii.

D. Mauricius Hoffmann, *Furstenvvalda-Marchicus*, *extraordinar. Anat. et Chirurg. Prof.* A. cIↄIↄcxlviii; *paullo post Caspari Hoffmanno successit.* *Ob.* A. cIↄIↄcxcviii.

D. Christophorus Nicolai, *Norimbergensis*, *acc.* A. cIↄIↄcliiii. *Ob.* A. cIↄIↄclxii.

D. Iacobus Pancratius Bruno, *Iacobi Fil. Altorfinus*, *acc.* A. cIↄIↄclxii. *Ob.* A. cIↄIↄccix.

D. Iohannes Mauricius Hoffmann, *Mauricii Fil. Altorfinus*, *primum* A. cIↄIↄclxxvii *extraordinarius Anat. et Chem. deinde* A. cIↄIↄclxxxi *ordinarius Medicinae Prof. constitutus; Anno autem* cIↄIↄccxiiii *Onoldinum euocatus est Serenissimi* MARCHIONIS ONOLDINO-BRANDENBVRGICI *Archiater primarius et Consiliarius aulicus.*

D. Iohannes Ludouicus Apinus, *Oeringa-Francus*, *acc.* A. cIↄIↄccii. *Ob.* A. cIↄIↄcciii.

D. Io-

D. Iohannes Iacobus Baierus, *Ienensis*, *acc.* A. cIↄIↄCCIII; *hodie Medicinae Professor primar.*

D. Laurentius Heister, *Moeno-Francofurtensis*, *acc.* A. cIↄIↄCCX. *In Academiam Iuliam abiit* A. cIↄIↄCCXX.

D. Iohannes Iacobus Iantke, *Briga-Silesius*, *acc.* A. cIↄIↄCCXIIII.

D. Iohannes Henricus Schulze, *Colbicensis Magdeburgicus*, *acc.* A. cIↄIↄCCXX.

IN COLLEGIO PHILOSOPHORVM:

M. Georgius Queccius, *Norimbergensis*, *primum ab* A. cIↄIↄLXXXVII *Prof. Class. deinde ab* A. cIↄIↄXCVI *Moral. et Graec. Lingu. Prof. Ob.* A. cIↄIↄCXXVIII.

M. Georgius Mauritius, *VVittembergensis*, *ab* A. cIↄIↄXCVI *Praeceptor*, *uel Professor classicus*, *ab* A. cIↄIↄCXXIII *Poet. Prof. Publ. Ob.* A. cIↄIↄCXXXI.

M. Michael Virdungus, *Kizinga-Francus*, *Histor. et Orator. Prof. Acc.* A. cIↄIↄCV. *Ob.* A. cIↄIↄCXXXIII.

M. Daniel Schvventer, *Norimbergensis*, *Lingu. S. et Mathem. Prof. Acc.* A. cIↄIↄCVIII. *Ob.* A. cIↄIↄCXXXVI.

M. Iohannes Caspar Odontius, *Norimbergensis*, *primum Prof. Class. deinde ab* A. cIↄIↄCXXIIII *Mathem. inferiorum Prof. Ob.* A. cIↄIↄCXXVI.

Petrus Saxonius, *Huso-Holsatus*, *Mathem. superior. Prof. Acc.* A. cIↄIↄCXVII. *Ob.* A. cIↄIↄCXXV.

M. Iohannes Kobius, *Hilpershusanus*, *Logic. et Metaphys. Prof. ab* A. cIↄIↄCXX; *deinde* A. cIↄIↄCXLV *ad Iurisconsultos transiit*. *Ob.* A. cIↄIↄCLXI.

Philippus Carolus, *Neoburgico-Palatinus*, *ab* A. cIↄIↄCXXIIII *Praec. Class. et ab* A. cIↄIↄCXXVI *in Acad. extraord. Histor. et Philol. Prof.* A. cIↄIↄCXXIX *hinc se subduxit.*

M. Iacobus Bruno, *Megapolitanus*, *ab* A. cIↄIↄCXXIIII *Prof. Class. at quarto post anno Graecae Lingu. et Moral. Prof. Ob.* A. cIↄIↄCLIIII.

M. Iacobus Tydaeus, *Pirizio-Pomeranus*, *ab* A. cIↄIↄCXXV *Prof. Class. et ab* A. cIↄIↄCXXXIII *Orator. et Poet. Prof. Ob.* A. cIↄIↄCLV.

M. Abdias Trevv, *Onoldinus*, *Mathem. et Phys. Prof. Accessit* A. cIↄIↄCXXXVI. *Ob.* A. cIↄIↄCLXIX.

Theodoricus Hackſpan, *Vinarienſis-Saxo*, *Linguar. Orient. ab* A. cIↃIↃCXXXVI, *et deinde ab* A. cIↃIↃCLIIII *Theolog. Prof. Ob.* A. cIↃIↃCLVIIII.

Chriſtophorus Adamus Rupertus, *Altorfinus*, *Hiſtoriarum Prof. Acceſſ.* A. cIↃIↃCXXXVIII. *Ob.* A. cIↃIↃCXLVII.

M. Io. Paulus Felvvinger, *Norimbergenſis*, *Metaphyſ. Logic. et Polit. Prof. acc.* A. cIↃIↃCXXXVIII. *Ob.* A. cIↃIↃCLXXXI.

Georgius Matthias Koenig, *Georgii Fil. Altorfinus*, *primum Hiſtor. deinde Graecae Linguae ac Poeſeos Prof. Acceſſ.* A. cIↃIↃCXLVII. *Ob.* A. cIↃIↃCXCVIIII.

M. Io. Conradus Durr, *Norimbergenſis*, *Moral. et Poet. ab* A. cIↃIↃCLIIII, *deinde* A. cIↃIↃCLVII *Theol. Prof. Ob.* A. cIↃIↃCLXXVII.

M. Io. Leonhardus Schvvaeger, *Heresbrucco-Noricus*, *ab* A. cIↃIↃCLVII *Orat. et Poeſ. et* A. cIↃIↃCLXVI *Theol. Prof. Ob.* cIↃIↃCCVIII.

M. Chriſtophorus Molitor, *Norimbergenſis*, *Linguar. Orient. et Orat. Prof. ab* A. cIↃIↃCLX. *Ob.* A. cIↃIↃCLXXIIII.

M. Io. Elias Revv, *Norimbergenſis*, *deſignatus Oratoriae Prof.* A. cIↃIↃCLXVII *fataliter obiit.*

M. Iohannes Chriſtophorus Sturmius, *Hilpoltſteina-Palatinus*, *Phyſ. et Matheſ. Prof. Acc.* A. cIↃIↃCLXIX. *Ob.* A. cIↃIↃCCIIII.

Iohannes Iodocus Felvvinger, *Io. Pauli Fil. Altorfinus*, *Iur. Licent. Polit. Prof. ab* A. cIↃIↃCLXXI. *Ob.* A. cIↃIↃCLXXII.

M. Daniel VVilhelm. Moller, *Poſonienſis Hungarus*, *Hiſtor. et Metaphyſ. Prof. ab* A. cIↃIↃCLXXIIII. *Ob.* A. cIↃIↃCCXII.

M. Magnus Daniel Omeis, *Norimbergenſis*, *Moral. Orat. et Poet. Prof. acceſſ.* A. cIↃIↃCLXXIIII. *Ob.* A. cIↃIↃCCVIII.

M. Georgius Paulus Roetenbeck, *Norimbergenſis*, *Log. et Polit. Prof. acceſſ.* A. cIↃIↃCLXXXI. *Ob.* A. cIↃIↃCCX.

M. Iohannes Guilielmus Baier, *Ienenſis*, *Phyſ. et Mathem. ab* A. cIↃIↃCCIV. *deinde ab* A. cIↃIↃCCIX *Theol. Prof.*

M. Chriſtianus Gotlib. Schvvarzius, *Leiſniga-Miſnicus*, *Moral. Orator. et Poet. Prof. ab* A. cIↃIↃCCIX.

M. Iohannes Henricus Muller, *VVehrda-Noricus*, *Phyſ. et Mathem. Prof. ab* A. cIↃIↃCCX.

M. Iohannes Dauid. Koeler, *Coldizio-Miſnicus*, *Hiſtor. et Politic. Prof. ab* A. cIↃIↃCCXI.

M. Iacobus Guilielmus Feuerlinus, *Norimbergenſis*, *ab* A. cIↃIↃCCXV *Logices*, *et ab anno ſubſequenti Metaphyſ. Prof.*

* * *

COMME-

COMMEMORATIO
SOLENNIVM
SACRI SAECVLARIS
ACADEMIAE ALTORFINAE
III CAL. IVL. A. S. R. cIↃIↃCCXXIII
FELICITER CELEBRATI.

SECTIO I.

Vix exoptatis inierat auſpiciis annus a CHRISTO nato ſupra milleſimum et ſeptingenteſimum uiceſimus tertius, cum nobis non poterat non ad mentem reuocari, quantam DEVS propitius felicitatem huic Academiae, ſicut inde usque a primo ipſius ortu, ita cumprimis intra decurſam proximi ſaeculi aetatem, indulſerit; et quantis curis, quantisque impenſis PERILLVSTRIS SENATVS NORIMBERGENSIS, munificentisſimi Nutritores noſtri, illam ipſam non condiderint modo, ſed, inter tot etiam rerum temporumque uiciſſitudines, ſeruarint liberaliſſime, et in dies magis magisque ornarint. Nulla fere gens tam illiberalis, aut barbara extitit, quin identidem rerum illuſtrium natales, et inprimis templorum, urbium, coloniarum, aliorumque coetuum maiorum, origines religioſe dedicarit, certisque interdum anniuerſariis ſacris decreuerit recolendas. Quem morem tanto aequius, tantoque ſanctioribus caerimoniarum legibus tenent ciuitates eruditae; quanto his dignius eſt, luculenta pietatis gratique animi dare exempla, acceptorumque memoriam beneficiorum aeternis conſecrare monimentis, atque ea maxime ab obliuione uindicare, quae a maioribus pie ac ſapienter benigneque acta ſunt atque conſtituta. Vt igitur ſuperiora nunc praetereamus tempora, uidit haec ipſa aetas noſtra, intra initia quidem ſaeculi currentis, quod decimum octauum a recuperata generis humani ſalute numerat orbis chriſtianus, iam quinque illuſtres Germaniae Academias, LIPSIENSEM nempe, FRANCOFVRTANAM ad Viadrum, VITEMBERGENSEM, GISSENSEM, atque RINTELENSEM, pulchra quadam aemulatione, et pio ſolennique ritu, ſacra ſua ſaecularia celebrare. Qua in parte ut et hic coetus ex dignitate ordinis ſeruaret decus literarum; communibus conſiliis ſuffragiisque mature rationes fuerunt initae.

Ad illuſtres igitur generoſiſſimosque CVRATORES iam pridie Nonas Ianuarias eius anni, qui ſaecularis huic ſocietati illuxerat, ea, qua par erat, pietatis et obſeruantiae ſignificatione, publicas dabant literas

Rector Senatusque Academiae: quibus primum inclyto CVRATORVM Collegio de tam prospero et memorabili curae Academicae successu gratulabantur; cum DEI benignitate euenerit, ut Academia salua adhuc et incolumis, sub ipsorum potissimum regimine, post maiorem illam inaugurationem, iam centesimum aetatis suae annum ageret. Deinde eosdem rogabant, ut suis consiliis, suoque suasu, permouerent SENATVM PERILLVSTREM, ut hic, gloriosa beatissimorum Maiorum exempla imitatus, perbenigne faueret Academiae sacra saecularia celebraturae, et sumptibus solennium caussa suggerendis pristinae munificentiae fontes aperire ne grauaretur. Quibus optatis felix postea euentus respondit. Re enim aliquandiu deliberata, iisque, quae maxime requirerentur ad huiuscemodi Academicam celebritatem, hinc inde exploratis, tandem factum est Senatus consultum de celebranda saeculari festiuitate; quod quam honorificum fuit Academiae, tam graue et omni aeuo commemorabile erit documentum, optimarum artium studia hic etiam benigne indulgenterque haberi.

Verbis autem satis exprimi non potest, quanto studio, quantaque cura atque contentione, id sigillatim egerint, quos nunc diuino munere felicique fato nobis datos ueneramur, ILLVSTRES rei sacrae ac literariae CVRATORES, ut in hac quoque caussa consulerent honori Academiae, et ut omnia, quae ad saecularem solennitatem pertinerent, condigne ac decenter instrui pararique curarent. Qui, ubi pridie Nonas Apriles ad Rectorem Professoresque Academiae rescripsere SENATVS CONSVLTVM; mirifica suae erga nos propensionis humanitatisque testificatione id inprimis simul monuerunt, ut, ad maiorem rerum nostrarum commendationem, in apparando sacro saeculari, non tam splendoris cuiusdam, quam pietatis et industriae publice testandae, rationem haberemus.

Vidisses tunc Patres iuxta, atque Ciues Academiae, in spem eximiae felicitatis erigi, et quasi palam exultare laetitia; cum intelligerent, perpenderentque, DEVM immortalem tam auspicato fauere saluti ordinis literati, et NVTRITORES benignissimos ad ornandas res Academiae suae nihil non conferre. Rector magnificus, qui tunc fasces Academiae moderabatur, quemadmodum ipse nulli pepercit curae, ut omnia recte et ex ordine fierent, atque ad decus Academiae referrentur: ita, Senatu Academico identidem conuocato, de his ipsis rebus publice consultauit; neque minus ex Collegarum ordine quosdam adsciuit, qui aliquando in partes huiusmodi curae uenirent.

Impetrato Senatusconsulto illustri, ante omnia publico nomine tabulae sunt exaratae, quibus inita saecularium sacrorum apud nos celebrandorum ratio indigenis pariter atque exteris significaretur. Atque adeo non solum digni honorum Academicorum Candidati, cuiuscunque literati ordinis, prouocabantur ad praemia industriae suae solenniter capessenda; cum inprimis immunitatem sumptuum alias in conuiuium Academicum impendendorum praestatura esset INCLVTI SENATVS NORIMBERGENSIS benignitas; sed alii etiam quicunque, qui bene cuperent eruditae huic societati, ad consortionem laetitiae uotorumque piorum, aut etiam, si quorum commodo fieri posset, ad tam honesta doctrinae uirtutisque spectacula coram condecoranda, quam huma-

humanissime inuitabantur. Quae ipsa promulgationis formula, cum ILLVSTRIVM CVRATORVM auctoritate comprobata, typisque exscripta esset; XIIII Calendas Maias, hoc est, bono omine, ipsa die DOMINICA, quae in fastis Christianorum insignitur IVBILATE, in publicis consuetisque templi et Academiae locis primum fuit proposita.

Aequissimum autem erat, ut, cum antehac inclytae quaedam Academiae, hanc nostram, ad auspicalia, aut saecularia sua sacra, concelebranda, beneuole inuitassent, aliasque fauoris erga nos sui dedissent significationes, his nunc eaedem officii humanitatisque rationes a nobis persolverentur. Quo cumprimis nomine hae celeberrimae Academiae, HEIDELBERGENSIS uidelicet, LIPSIENSIS, FRANCOFVRTENSIS, IENENSIS, HELMSTADIENSIS, atque HALENSIS, publicis literis perofficiose ac peramanter a nobis sunt compellatae, ut mittere ex suo ordine quosdam uellent DELEGATOS, qui panegyrin nostram sua cohonestarent praesentia. Visum fuit praeterea eundem perhibere honorem celeberrimis Academiis, INGOLSTADIENSI AC VVVRZBVRGENSI; quae prae ceteris proximae nobis sunt finitimaeque.

Quo magis autem ad pietatem decusque coetus nostri pertinere existimabatur, ut felicitas diuinitus nobis indulta longe lateque celebraretur; eo minus dubitauimus instituti nostri rationes etiam aliis societatibus eruditis, quamuis a nobis remotioribus, literis perscriptis modeste exponere, ut, cum ab iis, propter locorum interualla, legationis honorem neque expetere, neque facile expectare, conaremur; piis interim uotis ominibusque solennia nostra prosequerentur. Dimissae ergo sunt eius argumenti literae ad has XII inclytas Germaniae Academias, ERFORDIENSEM nempe, ROSTOCHIENSEM, GRYPHISVVALDENSEM, TVBINGENSEM, VVITTEMBERGENSEM, REGIOMONTANAM, MARPVRGENSEM, GISSENSEM, RINTELENSEM, ARGENTORATENSEM, TEVTOBVRGENSEM, et KILONIENSEM.

Imo, quamuis longissime a nobis distent, eundem tamen honorem simili ratione testati sumus perantiquis et illustribus Septentrionis Academiis, VPSALIENSI et HAFNIENSI, Suecorum alteri, alteri Danorum: propterea, quod non ingrati meminimus, ex utraque ista natione, tam belli, quam pacis, artium gloria florentissima, identidem quosdam huc uenisse, qui nostrarum hospitio Musarum sint usi.

Adhaec testimonium cultus nostri atque obseruantiae hac occasione datum est illustrissimis S. R. I. COMITIBVS, de VVOLFSTEIN, et de PAPPENHEIM, Socero, et Genero; quorum utriusque singularem beneuolentiam atque fauorem multis luculentisque documentis sumus experti.

INCLVTO autem SENATVI, eiusque praecipuis Collegiis, item et aliis Vrbis Norimbergensis honoratioribus ordinibus, ipsi Academiae CVRATORES officium honoremque inuitationis suo nomine praestari uoluerunt.

His ita constitutis, sensim cetera etiam, quae ad apparanda saecularis Academici solennia attinere uisa sunt, curari coeperunt. Quo non immerito referendas putamus crebriores illas exercitationes Academicas, quae et eo tempore fuerunt institutae. Quemadmodum

enim haec Academia iam dudum istam laudem sibi quasi reddidit propriam, ut uix alibi frequentior faciliorque detur occasio iuuentuti studiosae, ubi uel prorsus gratis, uel minore certe sumptu, speciminibus publice priuatimque datis, ingenii sui periclitetur uires; ita neque tunc talis ei defuit opportunitas. Cuius industriae ne nullum hoc loco prodamus exemplum, haud pigramur earum saltem disputationum exercitationumque titulos nunc recensere, quas intra sex priores anni cIↃ IↃCCXXIII menses non tantum Candidati honorum Academicorum, inaugurandi caussa; sed et, moderantibus institutum Professoribus, alii Ciues Academici, habuere.

VI *Febr. A.* cIↃ IↃCCXXIII, Exercitatio Academica, de *ratione computandi Paschatos, exemplo A.* cIↃ IↃCCXXIIII *illustrata*, Praeside IOH. HENRICO MVLLERO, P. P. et Respondente *Ioh. Christophoro Poeschelio*, Heilsbronna-Franco.

VIII *Febr.* Oratio moralis de *multitudine mundorum*, habita a *Leonhardo Bohnero*, Norimbergensi; moderante CHRISTIANO GOTL. SCHVVARZIO, P. P. qui inuitandi caussa praemiserat Programma de *Norimbergensibus quibusdam*, qui olim in inclyta Academia Ingolstadiensi inclaruerunt.

XV *Febr. Historiae Anatomicae* Specimen II, Praeside IO. HENRICO SCHVLZIO, M. D. et P. P. et Resp. *Georgio Nicolao Stockio*, Norimbergensi.

IIII *Martii*, Dissertatio Theologica, de *Aurora fidei, inter rationis tenebras emergente, ad Esaiae Cap. VIII, u.* 19 *et* 20, Praeside D. GVSTAVO GEORGIO ZELTNERO, Resp. auctore *VVolfgango Daniele Sonnemayero*, Pappenheimensi.

XVII *Martii*, Dissertatio publica de *Resignatione homagii et iurisdictionis imperata*, Praes. D. HENRICO HILDEBRANDO, ICTO, et Resp. auct. *Io. Iacobo Buchelein*, VVehrda-Norico.

XVIIII *Martii*, Dissertatio inauguralis iuridica de *Transactione super re iudicata*, habita a *Carolo Friderico Khol*, Norimbergensi.

VIIII *April.* Specimen inaugurale Iuris Germanici, *de his, qui notantur infamia*, propositum a PHILIPPO LVDOVICO HVTH, Norimbergensi.

XVI *April.* Dissertatio inauguralis Medica, sistens *Virum apoplexia extinctum ab haemorrhoidum inconsulta suppressione*, proposita a *Georgio Ephraim Schmid*, Herrenstadio-Silesio.

XII *Maii*, Exercitium Academicum de *Iure Seculi*, Praes. D. HENRICO HILDEBRANDO, Resp. *Michaele Friderico Lochnero*, Furtho-Norico.

XXVI *Maii*, Dissertatio theologica, qua *illegitimae uocationis Ministrorum Ecclesiae genera et repagula*, *legitimaeque munimenta*, proposita sunt, Praes. D. GVSTAVO GEORGIO ZELTNERO, et A. atque R. *Leonhardo Bohnero*, Norimbergensi.

XXVI *Maii*, Dissertatio iuridica de *Iure commentitio*, Praes. D. IOH. GEORGIO FICHTNERO, ICTO, et A. R. *Gottlib. Friderico Thomas*, Barutho-Franco.

XXVIII *Maii*, Dissertatio inauguralis Medica *de Zingibere*, proposita a *Iohanne Alberto Gesnero*, Auhusa-Onoldino.

III *Iu-*

III *Iunii*, Dissertatio theologica de *Beneficiis typicis*, Praes. D. IO. IACOBO PFIZERO, et Resp. *Io. Friderico Stoy*, Vorra-Norimbergensi.

V *Iunii*, Pars prior *Obseruationum Astronomico-Physicarum selectarum, in Specula Altorfina ab anno nouae eius instaurationis* CIↃ IↃ CCXI *usque ad praesentem annum Academiae saecularem habitarum*, et propositarum Praes. IO. HENRICO MVLLERO, P. P. et Resp. *Iohanne Ignatio Michaelles*, Norimbergensi.

XII *Iunii*, Pars posterior *earundem Obseruationum*, propos. Praes. IO. HENRICO MVLLERO, P. P. et Resp. *Iohanne Alberto Spies*, Norimbergensi.

XV *Iunii*, Dissertatio inauguralis iuridica, *de Excubiis*, proposita a *Petro Antonio Bechmanno*, Norimbergensi.

XVI *Iunii*, Disputatio publica de *Sodalitate B. Mariae Virginis in Monte ad uetus Brandenburgum*, Praes. IO. DAVID. KOELERO, P. P. et Resp. *Georgio Ernesto Fincklero*, Norimbergensi.

XVII *Iunii*, Dissertatio inauguralis philosophica de *irritis conatibus Cartesii aliorumque conciliandi cum philosophia Transsubstantiationem*, Praes. IACOBO VVILHELMO FEVERLINO, P. P. et Resp. *Gottfrido Lomero*, Augustano.

XVIII *Iunii*, Ἱστορούμενα *de actis et fatis* GEBHARDI TRVCHSESSII, *Archi-Episcopi et Electoris Coloniensis, infausti mariti*, inaugurali disputatione philosophica proposita, Praes. IO. DAV. KOELERO, P. P. et Resp. *Elia Gottlieb Dieterico*, Vlmensi.

XVIIII *Iunii*, Dissertatio Medica *de Iatroaliptice ueterum*, propos. Praes. D. IO. IACOBO BAIERO, t. t. Rectore Academiae, et Resp. *Io. Christiano Selig*, Eibenstochio-Misnico.

XXI *Iunii*, Dissertatio inauguralis Medica de *Pimpinella alba*, proposita ab *Ernesto Friderico Iustino Heimreich*, Isenacensi.

XXI *Iunii*, Dissertatio inauguralis Philosophica de *Hydrometro*, Praes. IO. HENRICO MVLLERO, P. P. et Resp. *Io. Friderico Stoy*, Vorra-Norimbergensi.

XXII *Iunii*, Exercitatio inauguralis philosophica de *tempore ludorum saecularium sub Philippis Augustis celebratorum*, Praes. CHRISTIANO GOTLIB. SCHVVARZIO, P. P. et Resp. *Io. Dauide Ellrodio*, VVeidenberga-Bayruthino.

XXIII *Iunii*, Disputatio iuridica de *Iure aedificandi in suo*, Praes. D. GEORGIO HENRICO LINCKIO, et Resp. *Gottlob. Ferdinando Teubnero*, Vratislauiensi.

XXIII *Iunii*, Dissertatio inauguralis philosophica *de prudentia errantes conuincendi ex historia Socratis*, Praes. IACOBO GVILIELMO FEVERLINO, P. P. et Resp. *Leonhardo Bohner*, Norimbergensi.

XXV *Iunii*, Disputatio Academica de *Imperatoribus, primis, perpetuis ac solis Academiarum in Germania auctoribus*, Praes. D. EVCHARIO GOTTLIB RINK, et Resp. *Io. Hieronymo Braun*, Norimbergensi.

XXV *Iunii*, Dissertatio Historico-medica de *Aloe*, Praes. D. IO. HENRICO SCHVLZE, et Resp. *Christiano Iacobi*, Falcoburgo-Neo-Marchico.

XXV *Iunii*, Disquiſitio hiſtorica inauguralis de *Pribezlao*, ſiue *Henrico*, *Rege Brandenburgico*, Praeſ. IO. DAV. KOELERO, P. P. et Reſp. *Georgio Ludouico Frobenio*, Onoldino.

XXVI *Iunii*, Diſſertatio theologica inauguralis, *de eo, quod ſtilo ſcripturae dicendum eſt de internis bonis motibus a Spiritu S. excitatis, ſpeciatim iis, qui praecedunt fidem*, propoſ. a MARTINO FRISE, Theol. in Academ. Kilonienſi Profeſſ. Publ.

XXVI *Iunii*, Diſſertatio iuridica de *Iuribus Feminarum Norimbergenſium ſingularibus*, Praeſ. D. IO. IODOCO BECKIO, et Reſp. *Martino Furvvergero*, Norimbergenſi.

XXVI *Iunii*, Diſſertatio Phyſiologico-medica *de Sanguificatione*, Praeſ. D. IO. IACOBO IANTKIO, et Reſp. *Io. Chriſtiano Selig*, Eibenſtochio-Miſnico.

XXVIII *Iunii*, Diſſertatio medica inauguralis de *maſcula ſobole procreanda*, propoſ. a *Sigismundo Mayor*, Caſſouia-Hungaro.

Praeterimus nunc alias duas orationes intra idem tempus habitas, quarum infra fiet mentio.

Interea, dum haec fierent, alia atque alia ſacro ſaeculari fuere praeparata. Sigillatim uero, iuſſu CVRATORVM Academiae, opera data eſt, ut non ſolum auditoria congreſſibus Doctorum, et praeſertim exercitationibus eruditis, deſtinata; ſed et alia Collegii Academici aedificia, nouo quaſi cultu niteſcerent. Ipſa etiam porta, per quam aditus ad Collegium patet, inſtar cuiusdam *arcus honoris*, adornata et affabre picta eſt. Qua enim regionem opidi ſpectat, ſuperne refert inſignia imperialia; quibus ea, quae Reipublicae Norimbergenſi, eiusque arci imperiali, propria ſunt, ſubiuncta conſpiciuntur. Paullo inferius, ſupra effictas columnas, illuſtrium Quatuoruirorum, qui nunc rem Academicam curant, inſignia gentilitia, in utroque latere bina, uidere licet. Inter haec, pictae ſunt imagines INGENII et DILIGENTIAE, ſubſcriptis ſimul his uerbis: SACRIS. SAECVLARIBVS. VNIVERSIT. ALTORFINAE. CELEBRATIS. XXVIIII. IVNII. A. R. S. CIƆIƆCCXXIII. Qua haec porta reſpicit aream Collegii, repetita ſunt eadem, quae modo commemorauimus, inſignia; additis uero aliarum Virtutum, PIETATIS nempe et MODESTIAE, imaginibus; ut ſignificetur, his, qui in templum uerae ſolidaeque eruditionis intrare cupiant, praeter naturales *ingenii* dotes, opus eſſe, ut inprimis *pietatis, modeſtiae*, et *diligentiae*, praeſidio, ac quaſi comitatu, utantur. Intra huius portae tabulatum, et ueluti fornicem, uideas Genios nubibus circumfuſos, in quorum medio orbe haec leguntur uerba: INTROEVNTIBVS ET EXEVNTIBVS FELICITATEM.

In area uero *Collegii*, illi etiam portae, quae proxime ducit ad *Auditorium VVelſerianum*, decus quoddam conciliatum eſt. Itidem enim tanquam arcui, Ionicis columnis innixo, appictae ſunt imagines PALLADIS, laurum protendentis; FELICITATIS, palmam et ubertatem ſuam oſtentantis; et ſuper his, FAMAE, buccina inflata celebrantis recte praeclareque facta. Quibus ſymbolis praemia uerae eruditionis, quae in his terris expeti ſperarique ſolent, deſignari poſſe uidentur. Subter quibus imaginibus, ueluti tabulae marmoreae literis maiuſculis haec uerba ſunt inſcripta:

DEO.

* *

DEO . OPTIMO . MAXIMO
OMNIS . SAPIENTIAE . AC . VIRTVTIS . AVCTORI
VOTA . SAECVLARIA
PIE . SOLVTA
QVOD
SVB . GLORIOSISSIMO . IMPERIO . PRAESIDIOQVE
SACRATISSIMI . ROMAN . IMPERATORIS
CAROLI . VI
CAESARIS . AVGVSTI . PII . AC . FELICIS
REGIMEN . ET . MVNIFICENTIAM
INCLVTI . SENATVS . NORIMBERGENSIS
TAM . PROSPERO . FORTVNAVIT . SVCCESSV
VT
REM . SACRAM . AC . LITERARIAM . AVSPICATO . CVRANTIBVS
GVSTAVO . GEORGIO . TEZEL
A . KIRCHENSITTENBACH . IN . VORRA . ET . ARTELSHOFEN
IOHANNE . CHRISTOPHORO . AB . IMHOF
IN . MERLACH . ET . STEPHANSMVHLEN
LEONHARDO . GRVNDHERR
AB . ALTENTHANN . IN . VVEYERHAVS
HIERONYMO . VVILHELMO . EBNER
AB . ESCHENBACH . IN . GVTENBVRG . ET . ERLENSTEGEN
HAEC . PIETATIS . ET . DOCTRINAE . OFFICINA
XXVIIII . IVNII . A . R . S . CIↃIↃCCXXIII
SAECVLVM . NOVVM
INTER . OPTIMA . PIAE . LAETITIAE . ET . FVTVRAE . FELICITATIS . AVSPICIA
INIRE . POTVERIT
QVAE . DIVINIS . MVNERIBVS . ORNATA . PERPETVO . FLORESCAT

* *

Praeterea, in ipſo *Auditorio VVelſeriano*, extructae ſunt duae exedrae, in quibus chori muſicorum atque ſymphoniacorum munere ſuo commode poſſent perfungi. Adhaec, Academia non exiguis impenſis noua eaque pretioſa parari curauit aulaea, quae Auditorio maiori eſſent ornamento. Quibus non parum ſplendoris addunt inſignia imperialia et Reipublicae Noricae, atque Curatorum, itemque Academiae et quatuor eius Ordinum, acu picta, et ſingulari arte confecta. Sumptibus uero ſubleuandis, qui in hos ornatus fierent, beneficentia Generoſiſſimorum CVRATORVM ultro ſimul ſuccurrit. Sed neque hoc loco reticendum eſt, ipſum etiam illuſtrem EPHORVM, qua inuſitata eſt humanitate, inter tot alia publica negotia, quibus diſtringitur, non grauatum eſſe, III Idus Iunias Altorfium excurrere, ut intelligeret, an omnia recte diligenterque curarentur.

Propius aduentante illo tempore, quod uotis expetebamus omnes, iam XII Cal. Iulias, h. e. *Dominica poſt trinae Diuinitatis ſacrum*, non

ſolum Rector Academiae ſcriptum publicum proponi iuſſit, quo ſigillatim admonerentur Ciues Academici, ut inſtantibus ſacris ſaecularibus pietatem et modeſtiam ſuam omnibus bonis comprobarent, pompamque Academicam futuram decenti condecorarent comitatu; ſed et ſacrorum Antiſtes non praetermiſit pro concione exponere, quot et quanta eſſent beneficia, quae DEVS huic Academiae, et, per hanc, ipſi quoque opido Altorfino, hucusque tribuerit, ac quemadmodum ad ea rite agnoſcenda atque praedicanda ſingulorum animi pie poſſent praeparari. Finitis ſacris, hora quidem XII meridiana, omne aes Campanum cieri coepit; at, per alteram horae partem, litui, tubae, buccinae, et tympana, ex ſpecula Academiae aſtronomica ſonuerunt.

Paucis poſt diebus, publico nomine huc miſſus eſt *Iohannes Albertus Spies*, inclyti CVRATORVM Collegii a ſecretis; qui, quantopere geſtiat, de uoluntate illuſtrium NVTRITORVM, commodo huius Academiae inſeruire, ea quoque occaſione multis modis declarauit. Hic tum attulit egregia illa dignitatis Academicae inſignia atque ornamenta, ex munificentia PERILLVSTRIS SENATVS recens parata, quibus Rector Academiae, et quatuor Ordinum Moderatores, non ſolum inter haec ſacra ſaecularia; ſed et in poſterum inter alias ſolennitates, uterentur. Ex quibus quidem ueſtis talaris Rectoris, colore puniceo; *Decani* Theologi, nigro; Iurisconſulti, rubeo fulgente; Medici, purpureo; et denique Philoſophi, uiolaceo dilutiore, a ſe inuicem diſcernuntur. Singulis ueſtibus his talaribus additae ſunt epomides concolores, eaeque holoſericae, et limbo aureo praetextae; itemque pilei oblongi, iique ſtriati, et ſimiliter holoſerici, ſpirisque cincti, ita quidem, ut Rectoris habitus facile emineat. Nec minus uero binis quoque ſceptris argenteis, quae Academiae conceſſa ſunt, nouus cultus nitorque additus eſt. Adhaec et denuo tunicae rubeae ſunt confectae, quibus duo Academiae miniſtri ornarentur.

Aderat iam v Calendas Iulias, quem quinctum diem *Domini*, poſt diuinae *Triados* ſolennia, ſacrum agebat coetus Chriſtianorum: quo, ubi res diuina more pio fiebat, hora matutini temporis octaua, Candidati honorum Academicorum, praemiſſis uerborum ſolennibus, a Rectore magnifico, ceterisque Profeſſoribus, ex Collegio Academico, inter ſonitum aeris Campani, deducti ſunt in templum, ut ibi, finita concione, ipſorum cauſſa, pia nuncuparentur uota, ſingulorumque uitae curricula ab Antiſtite ſacrorum recitarentur; ne non conſtaret, quas illi ſtudiorum rationes iniiſſent tenuiſſentque, et quam digni eſſent doctrinae uirtutumque praemiis, quae ſuo iam merito expectarent. Quibus peractis, iidem reducti ſunt in Collegium Academicum, factaque gratulatione, coetus comitantium diſceſſit.

Hora poſtmeridiana quarta, confectis quidem ſacris ueſpertinis, moderante *C. G. Schvvarzio*, artis oratoriae Profeſſore, ex coetu Ciuium Academicorum prodiit *Iohannes Albertus Spies*, Norimbergenſis, *Io. Alberti* Fil. inter ipſam apparationem ſacri ſaecularis adhuc publicum quoddam induſtriae ſuae ſpecimen daturus. Qui, uti concinnam recitauit orationem de *Schola aulica Caroli Magni*; ita poſtremum DEVM religioſe precatus eſt, ut ſeruaret Patriam, ſeruaret etiam Academiam, approbaretque illud, quod haec ageret, atque actura eſſet.

Eo-

Eodem die, ad uesperum fere, ex perillustris SENATVS NORIMBERGENSIS decreto, singularique fauore illustris Collegii PRAEFECTORVM rei militaris, trecenti et plures milites, quibus praeerat uir perquam generosus maximeque strenuus, *Carolus Gustauus de Burchold*, huc aduenere, ut, inter haec sacra, non solum opido essent praesidio, sed et ipsi solennitati Academicae decori.

Pridie natalem saecularem, ubi nunciatum erat, iam affuturos esse INCLVTAE et S. R. I. LIBERAE REIPVBLICAE NORIMBERGENSIS ABLEGATOS; his decenti cultu excipiendis Academiae nomine obuiam iuerunt quatuor Ordinum Academicorum moderatores, (quos *Decanos* uocamus) in binis carpentis collocati; deinde Candidati, quibus honores Academici erant decreti; denique magna pars Ciuium Academicorum, generis et doctrinae laude florentium, qui partim equis, partim essedis, sunt usi. Ventum erat Birenthonium, pagum primo lapide abhinc uersus Norimbergam situm; ubi obuiam procedentibus obuenere LEGATI, et ACADEMIAE CVRATORES splendidissimi, binis carpentis quadrigarum uecti, uidelicet

GVSTAVVS GEORGIVS TEZEL *a Kirchensittenbach, in Vorra et Artelshofen*, S. CAES. MAIEST. Consiliarius, inclutae REIPVBLICAE NORIMBERGENSIS Triumuir, rei sacrae ac literariae Ephorus et Curator primarius;

IOHANNES CHRISTOPHORVS AB IMHOF, *in Merlach et Stephansmuhlen*, EMINENTISS. ELECTORIS MOGVNTINI et EPISCOPI BAMBERGENSIS, itemque SERENISS. MAGNAE DVCIS HETRVRIAE, Consiliarius intimus, et REIP. NORIMBERGENSIS Septemuir;

LEONHARDVS GRVNDHERR *ab Altenthann*, *in VVeyerhaus*, Xenodochii ad D. Iodoci Praefectus;

HIERONYMVS GVILIELMVS EBNER *ab Eschenbach*, *in Gutenburg et Erlenstegen*;

Senatores consulares et Curatores Academiae grauissimi.

Hi, postquam descenderant ad tentorium apertum, idque a manipulo militum circumdatum, non solum ab iis, qui Academiae nomine huc uenerant, honorificentissime consalutati acceptique fuere; sed et ipse Ephorus illustris singulari grauitate pariter ac comitate respondit gratulantibus, atque id cum maxime testificatus est, curae adhuc cordique esse SENATVI NORIMBERGENSI felicitatem honoremque Academiae, neque eum unquam dimotum iri a piorum sententia Maiorum, qui inter primae inaugurationis solennia asseuerarint, hanc doctrinae ac uirtutis aedem suo sibi oculo semper fore cariorem. Quam humanissimam allocutionem ulterius prosecutus, et benignissimorum Academiae NVTRITORVM prolixam uoluntatem copiosius interpretatus est, qui tunc una cum Legatis aduenerat, magnificus Academiae *Pro-Cancellarius*, GEORGIVS CAROLVS VVOELCKER, *Comes Palatinus Caesareus*, *et aliquot splendidissimorum S. R. I. Ordinum*, *sigillatimque inclytae Reipublicae Norimbergensis, Consiliarius*. Peracta mutuae gratulationis caerimonia, totus comitatus inde perrexit Altorfium; ubi, inter tubas et tympana ex turri opidana resonantia, Legatis in arcem

T 2 ingres-

ingressis, ceteri, signo honoris denuo dato, in suam quisque domum se recepere. Arcem autem uocamus domicilium Praefecti opidi agrique Altorfini; cui muneri auctoritate ILLVSTRIS SENATVS NORIMBERGENSIS nunc praeest uir maxime Generosus, CHRISTOPHORVS ELIAS OELHAFEN *a Schoellenbach, in Eismansberg;* qui quantopere bene cupiat rebus et honori Academiae nostratis, hac quoque occasione luculentis testatus est argumentis.

Quemadmodum uero, quod iam supra diximus, solennitatem institutam etiam in exterorum notitiam, literis quibusdam perscriptis, perferendam curaueramus; ita incredibile est, quam honorifice humaniterque nobis undique fuerit responsum. Sic enim illustrissimorum S. R. I. COMITVM DE VVOLFSTEIN et PAPPENHEIM literae perenne erunt eximiae ipsorum erga Musas nostras propensionis testimonium. Sic et tot ILLVSTRES ACADEMIAE, quas compellaueramus decentissime, quasi pulchro certamine inito, de humanitatis gloria inter se contendisse uisae sunt: tanto illae uerborum honore ornarunt singularem Reipublicae Norimbergensis in bonas artes munificentiam; tamque ardentibus uotis prosecutae sunt nostratis Academiae solennia, ut tot elegantissimarum aeque, atque humanissimarum exempla literarum, non possint non omni posteritati esse admirationi.

Ad inuitationem nostram, quendam ex ordine suo huc ablegandum destinauerat ACADEMIA HEIDELBERGENSIS. Quod uero propositum cum forte impedimento aliquo interpellatum fuisset, eae partes delatae sunt uiro dignitatis meritorumque amplitudine magnifico, IO. MAVRICIO HOFMANNO, S. CAES. MAIEST. *Comiti Palatino et Archiatro, Academiae Leopoldino-Carolinae Naturae Curiosorum Ephemeridum Directori, itemque Sereniss.* MARCHIONIS BRANDENBVRGICO-ONOLDINI *Consiliario Aulico, et Archiatro praecipuo; antehac in Academia nostra Seniori, et Professori Medicinae primario.*

Sed et LIPSIENSIS ACADEMIA nobis dederat facultatem constituendi, qui delegati sui uices inter solennia saecularia sustineret. Quas suscepit, condigneque ornauit, uir in omni genere eruditionis laudisque excellentissimus, GODOFREDVS THOMASIVS, Principum Medicus, Medicorumque Norimbergensium Collega.

ACADEMIAE IENENSIS nomine haec solennia condecorauit Theologus sancti muneris meritorumque dignitate uenerandus, IO. DAVIDES BAIER, *Antistes Dornburgensis et Burgelensis, itemque Ecclesiastes Ciuitatis Vinariensis.*

ACADEMIA HELMSTADIENSIS, singulari beneuolentiae erga nos suae specimine dato, miserat huc uirum celeberrimum, GOTTLIBIVM SAMVELEM TREVERVM, Philosophiae moralis ciuilisque Professorem ordinarium: qui, quanto Iuliae Academiae est ornamento; tantum et haec nostra solennia cohonestauit.

Parem nobis honorem perbenigne spoponderat ACADEMIA HALENSIS, ablegatura uirum fama meritisque excellentissimum, FRIDERICVM HOFMANNVM, Medicae artis Professorem ordinarium, et Collegii sui seniorem; uerum hic in ipso, quod tunc susceperat, itinere, ex inopinato in domesticum inciderat luctum. Quo tam exoptato tamque honorifico hospite ac delegato etsi nobis fuerit carendum; pro-

pensam

penſam tamen INCLVTAE illius ACADEMIAE in nos uoluntatem memori ſemper grataque mente proſequemur. Nec minus uero et ceteris omnibus Academiis Hoſpitibusque illuſtribus, quos honoris et exiſtimationis noſtrae ſtudioſiſſimos cupidiſſimosque cognouimus, gratias agimus profitemurque maximas.

Rebus interim in uniuerſum curatis, et ab ipſis Academiae CVRATORIBVS adhuc coram ordinatis, DEO fauente, tandem proſpere feliciterque exortus eſt dies III Calendas Iulias, isque ſacro ſaeculari inſignis. Auſpicandis ſolennibus, hora VI matutina, initium datum; cum primum uiginti quatuor exploderentur mortaria minora, intra aream arcis opidanae collocata; deinde omne aes Campanum pulſaretur; denique ex ſpecula aſtronomica Collegii Academici, et ex turri aedis ſacrae, tubarum et lituorum tympanorumque ſtrepitu omnia perſonarent. Hora inſequenti, in eodem Collegio Academico congregati ſunt Ciues literati; praeterea cuncti PROFESSORES, et tandem, cum his, quatuor ordinum DECANI, et ipſe RECTOR Academiae. Interea et quatuor INCLVTARVM ACADEMIARVM DELEGATI, per caerimoniarum magiſtros inuitati, ex hoſpitiis ſuis ſinguli carpentis quadrigarum in arcem, ſiue domicilium Praefecti Altorfini, deuehebantur: quo et ceteri hoſpites conſpectae dignitatis frequentes conuenere; qui partim eo ipſo mane, partim pridie eius diei, huc aduolarant.

In foro autem opidi conſtiterant milites, qui miſſi huc fuerant, duobus locati ordinibus, et ritu caſtrenſis praeſidii telis ſclopisque armati: ex quibus non nulli delecti ad portam arcis, alii ante ſingulas templi fores, alii denique ad cuſtodiam Collegii Academici, praeſto erant.

Omnibus illis, qui ad comitatum pertinebant, iam expeditis paratisque, hora octaua audita, Rector et Senatus Academicus, ac qui his coniuncti erant, itemque omnes Ciues Academici, ex publicis Academiae aedibus, per regionem et forum opidi, iuſto ordine in aream arcis opidanae progrediebantur. Ibi, uniuerſo comitatu in quatuor ueluti corpora diſtincto digreſſoque, primum ſimul ibant tres minorum militiae ordinum ductores, bipennibus inſtructi, decoreque ueſtiti; quibus proximi erant totidem caerimoniarum magiſtri. Tum incedebant quatuor exterarum ACADEMIARVM DELEGATI, quorum nomina iam ſupra commemorauimus; et primo quidem loco, HEIDELBERGENSIS; altero, LIPSIENSIS; tertio, IENENSIS; quarto, HELMSTADIENSIS: quos ſingulos bini SENATORES Norimbergenſes deductos honeſtabant.

Aderant autem ex incluto Ordine Senatorio uiri illuſtres, et uetuſtae ſtirpis ac gentilitatis honore, meritorumque auctoritate, grauiſſimi:

CAROLVS BENEDICTVS GEVDER *ab Heroldsberg, in Stein et Vntersdorf*, perilluſtris Reipubl. Norimbergenſis Septemuir, rei militaris et armamentariae, itemque orphanotrophii, Praefectus;

CHRISTOPHORVS GOTTLIEB VOLCAMER *ab et in Kirchenſittenbach*, Senator conſularis, et Reipubl. Aedilis;

IOHANNES CHRISTOPHORVS TEZEL *a Kirchenſittenbach et Vorra, in Artelshofen*, Senator conſularis, et rerum prouincialium Praefectus;

GEORGIVS BVRCARDVS LOEFFELHOLZ *a Kolberg, in Steinach*, Senator;

IOHANNES IOACHIMVS NVZEL *ab et in Sundersbuhl et Rechenberg*, Senator consularis, et rerum prouincialium Praefectus;

ADAMVS RVDOLPHVS GEVDER *ab Heroldsberg*, *in Stein et Vntersdorf*, Senator;

IOHANNES SIGISMVNDVS HOLZSCHVHER *ab Aschbach*, *in Thalheim*, Senator consularis, et Iudicii caussarum opificum Praefectus primarius;

SIGISMVNDVS FRIDERICVS BEHAIM *a Schvvarzbach*, Senator consularis, et Iudicii caussarum opificum Praefectus;

IOHANNES CAROLVS VVELSER *ab et in Neunhof*, Senator;

Quibus Senatoribus alii etiam se adiunxerant uiri generosissimi, et antiqua nobilitate publicisque honoribus insignes:

LAZARVS IMHOFF, Siluae Laurentianae Praefectus, et rerum siluestrium ac mellicidii Iudex primarius;

CHRISTOPHORVS MICHAEL KRESS *a Kressenstein*, *in Krafftshof*, *Durrenmungenau*, *et Roetenbach ad D. VVolfgangi*, Praetorii urbani et Iudicii matrimonialis Assessor primarius, ac Praefecturae et Suburbii VVehrdensis Iudex;

VITVS GEORGIVS HOLZSCHVHER *ab Aschbach*, Praetorii urbani et Iudicii matrimonialis Assessor et Scabinus, itemque Gostenhofii Praefectus primarius;

IOHANNES VVILHELMVS EBNER *ab Eschenbach*, Praetorii urbani et Iudicii matrimonialis Assessor, et Scabinus;

IODOCVS VVILHELMVS EBNER *ab et in Eschenbach*, *Hirschbach et Grunreuth*, Iudicii inferioris Assessor, et Scabinus;

IOHANNES CHRISTOPHORVS KRESS *a Kressenstein*, *in Krafftshof*, *Durrenmungenau*, *et Roetenbach ad D. VVolfgangi*, Iudicii inferioris Assessor, et Scabinus;

CHRISTOPHORVS CAROLVS VVELSER *a Neunhof*, *in Roetenbach ad D. VVolfgangi*, Iudicii inferioris Assessor, et Scabinus;

IOHANNES PAVLVS TVCHER *a Simmelsdorf*, *in VVinterstein*, *Russelbach*, *et Meyach*, Iudicii inferioris Assessor, et Scabinus;

CHRISTOPHORVS GOTTFRIDVS KRESS *a Kressenstein*, *in Krafftshof*, *Durrenmungenau*, *Raezelsdorf*, *et Rohensas*, Iudicii prouincialis Assessor, Scabinus, et Reip. *Archiuarius*.

Hoc corpore progresso, iterum ibant tres minorum ordinum ductores, totidemque caerimoniarum magistri. Quos sequebantur tres iuuenes generosissimae prosapiae, alius post alium, incedentes, LEONHARDVS GRVNDHERR *ab Altenthann*, CVRATORIS ACAD. Fil. CAROLVS ALEXANDER GRVNDHERR *ab Altenthann*; et CAROLVS GVILIELMVS EBNER *ab Eschenbach*: qui tabulas priuilegiorum trium, quae Gloriosissimi IMPERATORES clementissime indulserunt Academiae, in puluinis holosericis, iisque coccineis, et auro circumtextis, gestabant; quorum latera sex inferiorum ordinum ductores, quasi praesidii loco, stiparunt.

Post

Post hos, duo Academiae ministri, nouo cultu ornati, sceptra Academica praeferebant. Tum procedebant ILLVSTRES QVATVORVIRI rei sacrae ac literariae curandae; quorum duo priores RECTOREM ACADEMIAE; reliqui duo, DECANVM ordinis Theologorum, deducebant; quos suo ordine sequebantur ceteri conspectae dignitatis hospites, ita quidem, ut bini post binos, non solum reliquos tres ordinum Academicorum DECANOS, sed et omnes Academiae Altorfinae PROFESSORES PVBLICOS, suo singulos loco, medios comitarentur.

Aderant uero ex splendido CONSILIARIORVM REIPVBLICAE NORIMBERGENSIS Collegio, uiri Generos. et Consultissimi, GEORGIVS CAROLVS VVOELCKER, Academiae Pro-Cancellarius; CHRISTOPHORVS SCHEVRL *a Defersdorf*; et FRIDERICVS ERNESTVS FINCKLER;

Deinde, uenerandi sacrorum ANTISTITES NORIMBERGENSES: IOHANNES VVVLFER, GVSTAVVS PHILIPPVS MOERLIVS, GEORGIVS IEREMIAS HOFMANNVS, IVSTINVS VVEZELIVS, BERNHARDVS VVALTHERVS MARPERGER, et IOACHIMVS NEGELINVS;

Adhaec, ex Amplissimo ADVOCATORVM REIPVBLICAE ordine, D. GEORGIVS ANDREAS VVVLFER, D. CHRISTOPHORVS ADAMVS RINDER, et D. CHRISTOPHORVS AVGVSTVS LAEMMERMANNVS;

Ex ceteris uerbi diuini ministris Norimbergensibus, uiri perreuerendi, VVILHELMVS BECHMANNVS, et IOHANNES PAVLVS STOY;

Tum uiri CLL. CAROLVS HARTLIBIVS, Rector Gymnasii Norimbergensis, et GOTTFRIDVS ENGELHARDVS GEIGER, Rector Scholae Sebaldinae;

Denique ex spectabili Mercatorum Norimbergensium ordine, IOHANNES MARTINVS ab EBERMAYER, fori Mercatorii Quaestor, IOHANNES BARTHOLOMAEVS SCHMIDHAMMER, et IOHANNES AVGVSTINVS RIDERER, Curiae Mercatorum Assessores.

Atque, ut nunc alios taceamus, Professorum ordinem e uestigio excipiebant reliqui DOCTORES Altorfini, Inspector Alumnorum Norimbergensium, Academiae Commentariensis, item bonarum artium Magistri; postremo XII Alumni Norimbergenses, togis striatis, iisque nigris, quas honoris caussa gerunt, induti.

Tertio loco, praeeuntibus rursus ternis ductoribus minoribus, binisque caerimoniarum magistris, ueniebat coetus Ciuium Academicorum, ita quidem, ut terni post ternos, composito ordine ingrederentur.

Tandem subsequebatur ordo Decurionum opidi Altorfini; quos itidem tres ductores militares, et anteambulo quidam, praeibant.

Quo ordine cum in aedem sacram uniuersum pergeret agmen, non solum a militibus ex utroque latere collocatis, eleuatis sclopis, explicatis uexillis, percussisque tympanis, salutabantur praetereuntes; sed interea etiam aeris Campani tubarumque sonitus ingeminabatur.

Vbi omnis pompa introiuerat in templum, statim suus cuique ordini locus a caerimoniarum magistris commonstrabatur. Primus ordo ad editiora, eaque decenti cultu ornata, templi loca sese contulit; alter in choro, uersus altare, occupauit subsellia; tertius etiam et quartus, in sua se loca receperunt. Ipse autem, quem diximus, chorus templi aulaeis et peristromatibus uelatus erat. Ibidem, ante sedilia CVRA-

TORVM Academiae, ſtabat menſa holoſerico rubro et filamentis aureis cooperta, in qua tabulae priuilegiorum, a Diuis IMPERATORIBVS Academiae conceſſorum, reponebantur. Hanc, honoris ergo, circumſtabant non ſolum ſex inferiorum militiae ordinum ductores; ſed et omnes octo caerimoniarum magiſtri: qui baculis a ſumma parte deauratis inſtructi, *mareſchallorum* nomine, pompae miniſtrabant, eiusdemque diſtinctis ordinibus praeibant, ſingulisque ſua deſignabant loca. Erant uero hi iuuenes doctrinae laude florentiſſimi, et maximam partem honorum iuridicorum Candidati, ex coetu Ciuium Academicorum delecti; nominatim, *Iohannes Iacobus Buchelein*, VVehrda-Noricus; *Georgius Erneſtus Finckler*, Norimbergenſis; *Iohannes Caſpar Anhalt*, Neo-Rupinenſis; *Antonius Cordes*, Hamburgenſis; *Iohannes Chriſtophorus de Neufuille*, Norimbergenſis; *Iohannes Pius Pez*, Norimbergenſis; *Iohannes Mauritius Fichtner*, *Io. Georgii*, *ICti Fil.* Altorfinus, et *Achilles VVilhelmus Schutt*, Francofurtanus.

In ipſo aedis ſacrae ingreſſu, cum fidibus tubisque, tum aſſa uoce, cani coeptum eſt, ut omnium, qui aderant, animi ad laudem DEO reddendam excitarentur. His aliisque ritibus peractis, adſcendit in concionem D. GVSTAVVS GEORGIVS ZELTNER, Theologus primarius et ſacrorum Antiſtes; qui pro diuiniore argumento ex carmine Dauidis CXLV, ſectionem tertiam et quartam expoſuit, ac, diuinis in hanc Academiam beneficiis commemoratis, ad extremum precationis formulam a ſe compoſitam recitauit, qua DEO immortali etiam in futurum tempus ſalus Patriae atque Academiae religioſe commendaretur. Quo ſermone finito, non ſolum denuo muſicorum cantibus aures animique omnium permulcebantur, hymnusque antiquus, qui Ambroſianus dicitur, ad concelebrandam Numinis aeterni benignitatem concinebatur; uerum IOHANNES etiam IACOBVS PFIZERVS, Doctor theologus, et ſacrorum adminiſter, ante aram, DEO auctori et ſtatori Academiae pia uota nuncupauit, ac, formula ſacri benedicti recitata, coetui ſacris operanti gratiam coeleſtem impertiuit.

Fine tandem ſacris impoſito, XXIIII machinae bellicae in ſignum laetitiae rurſus excuſſae ſunt, omnesque, qui intererant celebritati, ex aede digreſſi, ſuo quisque ordine, recta perrexerunt in maius Collegii Academici auditorium, quod VVelſerianum appellatur, aere Campano interim conſonante, et militibus, qui, in duos ordines diuiſi, in foro conſiſtebant armati, officii militaris munia ritusque rurſum obeuntibus. Ipſum auditorium nouis aulaeis, inſignibusque acu pictis, exornatum nitebat. Hic, ubi ſinguli ſua loca atque ſubſellia occuparant, neque minus tabulae *priuilegiorum Caeſarianorum* ante ſedilia CVRATORVM Academiae, in menſula holoſerico rubro obtecta fuerant collocatae; duo ſymphoniacorum chori, ex duabus exedris, mirifica uocum inſtrumentorumque uarietate incinebant, primamque odae ſaecularis partem ſuauiſſime modulabantur. Cum hi concinere deſinerent, ſurrexit CHRISTIANVS GOTLIBIVS SCHVVARZIVS, philoſophiae et humaniorum literarum Profeſſor publicus, atque ex ſuggeſto Academico, in magna aſſidentium et attente audientium frequentia, orationem ſolennem ac celebritati ſaeculari congruentem habuit. Qua finita, auditorium denuo muſicorum concentu perſonuit, altera parte carminis ſaecularis, ab oratore et poeta Academiae ſcripti, ad modos decantata.

Haec

Haec ubi rite transacta sunt, comitatus repetiit arcem opidanam; ibidemque non solum omnes primi alteriusque ordinis, qui pompae Academicae interfuerant, sed et non pauci ex tertio quartoque ordine, lauto epulo, ex munificentia ILLVSTRIS SENATVS NORIMBERGENSIS apparato, liberalissime fuerunt excepti. Cui conuiuio quotquot aderant, laeti animis alacresque diem festum transegere; cum et inter mutuas congratulationes, auspicatasque bene precantium uoces, pro incolumitate AVGVSTI AVGVSTAEque, et pro perennitate DOMVS AVGVSTAE, itemque pro salute potentissimorum REGVM, ac PRINCIPVM serenissimorum, aliorumque S. R. I. ORDINVM, sub quorum praecipue tutela praesidioque eae florent Academiae, quarum Delegati his solennibus intererant, testandi demississimi cultus debitaeque obseruantiae caussa, libarentur pocula, et, tympanis tubisque simul interstrepentibus, machinae ad festiuum fragorem edendum comparatae exonerarentur.

Vesperascente coelo, DELEGATI carpentis uecti deductique in sua se hospitia retulere; neque minus et ceteri hospites hilares lubentesque discessere. Vt uero publicae laetitiae augerentur signa, post solis occasum, non solum Professores, aliique Collegii Academici incolae, fenestras domiciliorum museorumque suorum, multis luminibus accensis, pictisque emblematibus quibusdam, exornarunt; sed et coetus Ciuium literatorum, collucentibus noctu facibus, et turba tympanotribarum ac tubicinum fidicinumque concinente, ad arcem opidanam processit, ut gaudio communi perfrueretur, et inprimis Germanico carmine exhibito, quod interim decantabatur a musicis, INCLVTAE REIPVBL. NORIMBERGENSIS LEGATIS, et ACADEMIAE CVRATORIBVS, pietatis suae ac gratulationis documentum daret.

Nec tamen hic dies omnia huius solennitatis gaudia absoluit; utpote quae altero etiam et tertio die continuabantur. Quemadmodum enim quatuor ordinum Academicorum moderatores, illo ipso natali, quem Academia celebrabat saecularem, nomina eorum, qui doctrinae uirtutisque praemia rite prensabant, tabulis publice propositis, promulgari curauerant; ita, sequenti die, qui in fastis erat ultimus Iunii, inaugurandorum Candidatorum caerimonia feliciter est peracta. Postquam enim hora octaua erat audita, signo aeris Campani dato, Rector magnificus, ceterique Professores, item et ipsi Candidati honorum Academicorum, atque alii, qui alias huiusmodi solennibus interesse solent, in Collegio Academico conueniebant. Inde omnes, rebus rite compositis, ad hospitium illustrium Academiae CVRATORVM progrediebantur, ut hos ad solennia instituta honorifice deducerent. Salutationis ritu peracto, totus comitatus recta iuit in Collegium Academicum. Cuius comitatus ordo, more sacris Academiae anniuersariis semper recepto, ita constitutus erat, ut pueri bini singulorum Candidatorum nomine, atque adeo hoc tempore in uniuersum LII, praeirent, qui sertis fasciisque sericis ornati, partim cereos, partim libros, praeferebant: quos excipiebat chorus liticinum tubicinumque. Post hos, duo Academiae ministri sceptra gestabant. Tum prodibant LEGATI NORIMBERGENSES et QVATVORVIRI rei sacrae atque literariae curandae. Hinc Rector et ProCancellarius Academiae, Praefectus opidi agrique Altorfini, et omnes Professores, itemque alii Academiae coniuncti. Vbi quidem *Decani*, more solito,

 neque

neque nisi primo sui quisque ordinis loco, ibant. Candidati autem singuli, non solum a CVRATORIBVS Academiae, sed et a ceteris binis, honoris caussa medii deducebantur. Agmen claudebant duodecim Alumni Norici, suis togis induti, itemque ii, qui hospitum inuitandorum munus obierant. Solenni autem comitatu incedente, omne aes Campanum, similiter, ac pridie, ciebatur, militesque, praesidio missi, ritu militari obseruanter perfungebantur.

Simulac pompa intrauerat in auditorium VVelserianum, musici modulari coeperunt. Interim et INCLVTARVM ACADEMIARVM DELEGATOS inuitarant, carpentisque uectos huc comitati erant, caerimoniarum magistri. Cantibus symphoniacorum cessantibus, trium superiorum Academiae ordinum DECANI, qui rostra Academica conscenderant, alius post alium, eruditas orationes habebant, et ad extremum singuli magnificum Academiae PROCANCELLARIVM rogabant, ut Candidatorum solenniter inaugurandorum potestatem sibi concederet: qui, praemissa graui oratione, ex indultu AVGVSTISSIMI IMPERATORIS, et auctoritate illustris SENATVS NORIMBERGENSIS, haud grauatim annuebat petentibus. Postquam igitur, Commentariensi Academiae formulam iurisiurandi praelegente, et pueris quibusdam cereos accensos tenentibus, Candidati inaugurandi, digitis quidem sceptro Academico impositis, sancte polliciti erant, se honoribus Academicis rite legitimeque usuros esse; primum, D. IOHANNES IACOBVS PFIZERVS duos Doctores Theologos solenni ritu creauit. Deinde, D. IOHANNES GEORGIVS FICHTNERVS septem iurium peritis summum huius ordinis honorem atque priuilegia largitus est. Denique, D. IO. HENRICVS SCHVLZIVS octo artis salutaris Doctores publice renunciauit. Quibus more maiorum aliarumque Academiarum peractis, cum symphonia paullisper interposita fuisset, in idem suggestum Academicum adscendit ordinis philosophici *Decanus*, IO. HENRICVS MVLLERVS; qui, ubi uerba tempori accommodata fecerat, facultatemque a PROCANCELLARIO, superioris orationis argumentum tunc continuante, facile impetrauerat; exacta itidem prius iurisiurandi fide, septem Candidatos summis in philosophia honoribus, duosque laurea poetica, solenniter ornauit. Quae celebritas ut decenter finiretur, alter poetarum recens creatorum, *Io. Ignatius Michahelles*, Norimbergensis, iussu *Decani*, DEO, IMPERATORI, NVTRITORIBVS, et dignitatis suae amplificatoribus, recitato carmine Latino, pro eo, ac par erat, gratias persoluit.

Hinc, eodem ordine et ritu, quo uenerat, in arcem opidanam reuertit comitatus; ubi paullo post rursus solenne epulum instauratum celebratumque est. Ad quod inuitati accesserant INCLVTARVM ACADEMIARVM DELEGATI quatuor, et, cum aliis honoratioribus hospitibus, omnes Professores, itemque recens creati Doctores, Magistri, et Poetae. Id uero iterum datum est festiuitati eius temporis, ut, quotiescunque honoris ergo solennia libarentur pocula, tum non solum mortaria XXIIII minora excuterentur; sed et aeneatorum ac tympanotribarum clangor animos conuiuarum exhilararet.

Sic et eo die feliciter hilariterque transacto, illuxit tertius, nouo Academiae Rectori inaugurando destinatus: quo, post horam nonam antemeridianam, signo publice dato, Rector et Senatus Academiae,

adscito

adſcito commentarienſi, in Auditorio hiberno congregati, inde more conſueto, praeeunte choraularum ſodalitate, et miniſtris faſces Academicos praferentibus, pulſatoque aere Campano, in aedem ſacram proceſſerunt. Hic, hymno ad implorandam opem diuinam decantari coepto, ubi uniuerſi intrauerant ſacellum, D. IO. IACOBVS BAIER, qui hucusque conſulatum geſſerat Academicum, Patribus Academiae breui alloquio ſignificabat, iam tempus adeſſe magiſtratus ſui deponendi, et noui Rectoris ex ordine quidem Philoſophorum conſtituendi, qui primo noui ſaeculi anno res Academiae praecipua auctoritate adminiſtraret. Singulis itaque Rectori ſuperioris anni de re optime geſta congratulantibus, et de nouo eligendo ſuffragium ferentibus, tandem omnium conſenſione in proximum annum Rector Academiae deſignatus eſt IACOBVS GVILIELMVS FEVERLINVS, Logices et Metaphyſices Profeſſor publicus. Qui ubi breuibus declararat, ſe munus ſibi delatum recepturum; indutus Rectoris toga ſolenni, et recitato iureiurando, perſancte aſſeuerauit, ſe prouinciam ſibi concreditam rite nauiterque obiturum. Eodem tempore, etiam omnium ordinum *Decani*, more Academiae conſueto, munia ſua ornatusque ad ſucceſſores transtulere. Quibus rebus confectis, uniuerſi in chorum templi ſe receperunt, duobus quidem Rectoribus pulpita ante aram maiorem collocata occupantibus. Tum prior, qui modo decedebat magiſtratu, ſermone huic inſtituto conueniente habito, nouum Academiae Rectorem publice ſolenniterque renunciauit, eidemque inſignia conſulatus Academici exemplo et more maiorum tradidit. Mox Rector recens creatus orationem de felicitate Academiae conſeruanda atque prouehenda ingreſſus, Ciues Academicos grauiter commonuit, ut hac temporum felicitate ſe gererent dignos; deinde DEO immortali in futurum tempus pia uota nuncupauit. Poſt haec, tum chorus Muſicorum denuo laudes Numinis aeterni uocibus fidibusque concelebrare inſtituit; tum Sacerdos, adſtans arae, pro Patriae, et Nutritorum, ipſiusque Academiae, ſalute, uota fecit, magiſtratumque Academicum felicem fortunatumque eſſe iuſſit. Quibus ad finem perductis, non ſolum uniuerſus Profeſſorum ordo, eodem ritu, quo templum ingreſſus erat, ſed et multi, qui comitatui ſeſe tunc adiunxerant, Ciues Academici, Magnificum Academiae RECTOREM, recens inauguratum, domum deduxerunt, eidemque dignitatem ſuſceptam gratulati, ad ſua quisque domicilia redierunt.

Iam diſceſſum parabant CVRATORES ACADEMIAE; ſed antea, continuato publicae munificentiae exemplo, rurſus epulum inſtrui iuſſerant, cui ſimul non tantum Rector Academiae et quidam ex Profeſſorum ordine, ſed etiam Praefecti militum, qui tunc in Praeſidio erant, item et aliquod Ciues Academici, iique praecipue nobili loco nati, admouebantur. Quo conuiuio ad horam quinctam poſtmeridiani temporis laete iucundeque perducto, ipſi ILLVSTRES LEGATI NORIMBERGENSES et ACADEMIAE CVRATORES, partis immortalibus nominum ſuorum monimentis, inter ingeminata quorumcunque praeſentium uota, et repetita publicae laetitiae ſigna, bene proſpereque Norimbergam reuerterunt.

Atque adeo ſaecularis iſta et memorabilis Academiae Altorfinae celebritas, ex uoto et ſententia omnium, feliciſſime finita eſt. Neque uero

 ſatis

ſatis praedicari poteſt DEI immortalis clementia, cuius beneficio contigit, ut, in iſta indigenarum pariter atque aduenarum frequentia, et in hoc publico laetantium coetu, omnia pacate placideque, et ſine omni tumultu atque perturbatione, fuerint peracta.

Etſi uero hoc pacto exoptatum habuerat finem ipſa ſolennitas ſaecularis; nondum tamen ea occaſione ceſſabat benigniſſimorum Academiae NVTRITORVM munificentia. Quemadmodum enim publica auctoritate tria numorum genera fuerant excuſa, quibus haec felicitas perenni memoriae commendaretur; ita illuſtres CVRATORES non ſolum ſingulis INCLVTARVM ACADEMIARVM DELEGATIS, qui his interfuerant ſolennibus, quoddam peracti ſaecularis ſacri monimentum dari; ſed et Profeſſoribus omnibus, item et caerimoniarum magiſtris, ceterisque Ciuibus Academicis, qui Legatis Norimbergenſibus, inſtituto muſicorum concentu, publicae gratulationis honorem praeſtiterant, habita ordinis ratione, huiusmodi numos diſtribui, liberaliſſime iuſſerunt.

Cui tam propenſae in optimas artes uoluntati atque beneficentiae uti immortalia debentur praeconia; ita haud diu poſt Rector et Senatus Academiae, pietatis ſuae memores, literis publice perſcriptis, eandem laudibus gratiisque decentibus uenerati, a ſupremo Numine religioſiſſime petierunt, ut tam inſignem NVTRITORVM Academiae munificentiam cumulatiſſime remuneraretur, eiusque fructus uberes et perpetuos ad Rempublicam Norimbergenſem, et in uniuerſum ad rem chriſtianam atque literariam, redundare iuberet.

Non minus et Alumni Norimbergenſes, Conuictoresque publici, in cogitationem beneficiorum, quibus fruerentur, ingreſſi, munificentiſſimis NVTRITORIBVS atque CVRATORIBVS pietatem ſuam et obſequii religionem ea occaſione comprobare ſtuduerunt; cum carmen ingenio et induſtria elaboratum, uernaculaque lingua compoſitum exhiberent, cumque ipſorum nomine, *Iohannes Balthaſar Starckius*, Norimbergenſis, dirigente quidem inſtitutum CHRISTIANO GOTL. SCHVVARZIO, eloquentiae Profeſſore, et Beneficiariorum Noricorum Inſpectore, V Idus Iulias, publicam haberet orationem, quae, propter ſaecularia feliciter peracta, ad praedicandam DEI NVTRITORVMque benignitatem unice erat comparata.

Omnibus igitur feſtiuitatis ſaecularis ſolennibus proſperrime confectis, Patres Ciuesque Academiae, nouum huius Muſarum domicilii ſaeculum diuinis auſpiciis exorſi, alacribus animis ad labores eruditos rediere. Ne uero quicquam praetermitteretur, quod ad decus Academiae retinendum amplificandumque facere, et ſtudioſae iuuentuti maiori commodo eſſe poſſet, auctoritate ILLVSTRIVM CVRATORVM, non tantum legum Academicarum ex parte renouandarum, atque ad haec tempora magis accommodandarum, ratio tempeſtiue eſt inita; ſed et, decreto XVIII Auguſti A. CIↃIↃCCXXIII publice promulgato, conſtitutum eſt, ut, cum antehac publicarum priuatarumque recitationum curricula plerumque intra anni Academici orbem conſtitiſſent, in poſterum, tot aliarum Academiarum exemplo, circa quaeque diuini Paſchatos, et Sancti Michaelis, tempora, quantum fieri poſſet, denuo inirentur.

Nihil adeo reliquum eſt, niſi ut Numen diuinum iterum iterumque ſupplices oremus, quo tot pias gratulationes factas, totque uota pro ſalute publica, et pro bonarum artium uirtutumque incrementis nuncupata, ex omni parte ualere iubeat, ſuisque in hanc Academiam beneficiis muneribusque ipſam addat perennitatem.

SECTIO II,

SECTIO II,

quae complectitur

SCRIPTA ACADEMIAE ALTORFINAE AD PROMVLGANDVM SOLENNITATIS SAECVLARIS INSTITVTVM EXARATA.

I.

Programma RECTORIS SENATVSQVE ACADEMIAE ALTORFINAE, quo sacri saecularis celebrandi ratio, auctoritate publica, primum denunciata est.

RECTOR ET SENATVS VNIVERSITATIS ALTORFINAE LECTORI BENEVOLO S. D.

DEI immortalis prouidentia contigit, ut salua adhuc stet floreatque erudita haec societas, et, omnes temporum fortunaeque difficultates eluctata, dignitatem pristinam feliciter tueatur. Haec centum iam aetatis suae annos numerat, ac, sicuti CAESARVM AVGVSTISSIMORVM *summam in se clementiam religiosa quadam ueneratione admiratur; ita et incredibilem* PERILLVSTRIS SENATVS NORIMBERGENSIS, *Nutritoris sui benignissimi, liberalitatem atque munificentiam, publico pietatis atque obseruantiae argumento, recolit; simulque uirorum de literis ornandis optime meritorum excitat memoriam, ac, quae pii maiores Numini diuino nuncupauerant uota, nunc conspirantibus omnium animis sententiisque merito persoluit. Equidem iamdudum incluta* NORIMBERGA, *uti ceterarum rerum amplitudine atque splendore, ita admirando inprimis reipublicae ordine, ac rerum domi et foris sapienter feliciterque gestarum gloria, immortalibusque in Imperium meritis, totius Europae in se conuerterat oculos; at enimuero tunc demum felicitati suae splendorique ueluti cumulum addidit, cum liberalibus doctrinis ultro haberet honorem, et magnifico impendio conderet Academiam, publicumque diuinae atque humanae sapientiae templum liberalissime dedicaret. Gloriabatur olim Graecia, diuini fauoris pignus sibi constitutum esse in Palladio, quod religiose*

 serua-

seruabat ; et Roma uetus in ancili Numae certum publicae salutis praesidium sibi positum opinabatur. Verum SENATVS POPVLVSQVE NORICVS, *ad mentes bonas excitandas fouendasque nihil sanctius, nihil ad doctrinae uirtutisque propagationem efficacius, ad utilitatem ac gloriam Reipublicae suae nihil pulchrius certiusque, decernere potuisset, quam cum generosis animis, et uirtute nullis saeculis reticenda, hanc bonarum literarum sedem, hocque sacratissimum reipublicae Palladium, constitueret, et quasi totam Germaniam, Italiam, Galliam, aliasque prouincias optimorum ingeniorum feraces, solicitaret, ut Academiae a se conditae eximia orbis literati ornamenta, et uiros, exquisita eruditione praestantique uirtute spectatissimos, prouide conciliaret. Annus uertebatur a salute humani generis instaurata supra millesimum et quingentesimum octogesimus, cum* SENATVS SAPIENTISSIMVS *laudabilis huius instituti auspicato iaceret fundamenta, atque Gymnasium, quinque ante annos Altorfii excitatum, maioribus beneficiis exornaret ; postquam a* DIVO RVDOLPHO II, *Imperatore Romanorum Augustissimo, facultatem impetrauerat, ut ibi prima secundaque laurea candidatis honorum philosophicorum bene merentibus tribueretur. Tam bene prospereque ista procedebant principia, tamque felicia coetus hic capiebat incrementa, ut, tum eximiorum doctorum celebritate, tum frequenti studiosae iuuentutis confluxu, iam eo tempore cum antiquioribus Academiis de fama atque existimatione contendere uideretur. Verum, non hic substitit* INCLVTI SENATVS *munificentia ; qui, uti omnium liberalium artium superiorumque disciplinarum hoc loco publice tradendarum rationibus iam prospexerat ; ita nec Academica earum praemia bonis industriisque mentibus deesse uolebat, nec sibi quicquam curae faciebat reliquum, ut, quod* DEO *hominibusque approbantibus moliri opus coeperat, feliciter perficeret. Cui sapientissimo consilio clementissime fauit* DIVVS FERDINANDVS II, *Caesar Augustus gloriosissimus, qui illustri Magistratui Norimbergensi Academiae condendae amplioribusque priuilegiis ornandae ius ac facultatem propensissimo animo concessit. Huius adeo indulgentia, quam omnis memorabit po-*

steritas,

ſteritas, III *Calendas Iulias; anno ſuperioris ſaeculi uiceſimo tertio, haec ipſa Academia maioribus auſpiciis, et laetiſſimo omnium ordinum cum applauſu, in plenius auguſtiusque diſciplinarum ac uirtutum domicilium euecta, ſolenniſſimeque inaugurata eſt. Quem coetum liberalis doctrinae cauſſa feliciter a* PERILLVSTRI REPVBLICA NORIMBERGENSI *conſtitutum ornatumque, pro ſua mentis magnitudine, et pro ſumma* AVGVSTAE DOMVS AVSTRIAE *bonitate, non ſolum in dignitate ſemper atque otio firmarunt, ſed maioribus etiam extulerunt auctibus, qui deinceps ſacratiſſimi terrarum Imperii clauum tenuere,* IMPERATORES INDVLGENTISSIMI. *Longum nunc foret commemorare, quot et quam inſignibus uiris ab iſta origine ſua ſeſe extulerit haec bonarum mentium officina, et quanta eximiorum ingeniorum hinc prodierit copia, quae multa orbis cultioris templa, aulas, curias, tribunalia atque ſcholas, ornarunt. Potius ea, quae per hunc annorum curſum diuina in nos contulit bonitas, uti omni tempore, ita hoc maxime ſaeculari Academiae anno, ad animum reuocamus, menteſque noſtras ſincera uoluptate pioque gaudio complemus; neque indigenas modo, ſed exteros etiam, ad pietatis publicaeque laetitiae ſocietatem humaniſſime inuitamus. Etenim, quod* NVMEN DIVINVM *rei ſacrae ac literariae in uniuerſum, nominatimque noſtrae Academiae, fauſtum, felix, fortunatumque, eſſe iubeat, auſpiciis* AVGVSTISSIMI ROMANORVM IMPERATORIS, CAROLI VI, AVGVSTI, PII, FELICIS, VICTORIS PERPETVI, ET AMPLIFICATORIS ORBIS CHRISTIANI GLORIOSISSIMI, *itemque auctoritate et ſingulari munificentia* PERILLVSTRIS SENATVS INCLVTAE ET S. R. I. LIBERAE REIPVBLICAE NORIMBERGENSIS, *ac ſigillatim nunquam ſatis praedicanda cura atque bonitate* ILLVSTRIVM *atque* GENEROSISSIMORVM *huius Academiae* CVRATORVM, *ſacrum ſaeculare, ritu ſolenni et more pio chriſtianoque tot aliarum Academiarum, quibus hucusque diuinitus contigit eiusmodi felicitas,* III *Calendas Iulias, die diuis Petro et Paullo in faſtis ſacro, hoc ipſo anno, celebrandum iam publice ſignificamus. Faceſſat a nobis pagana ueterum Quiritium ſuper-*

 ſtitio,

stitio, qui in ludis suis saecularibus fora et compita ludendi caussa circumibant, et delubra atque lectisternia frequentabant, et populo distribuebant suffimenta, furuisque hostiis immolatis, felicitatem reipublicae Diis suis commendabant. Nos operam dabimus, ut non nisi inter piae et moderatae laetitiae significationes, DEO *uero et immortali mentes perpurgatas et pietatis religionisque plenas offeramus, neque alia, nisi honestissima doctrinae ac uirtutis spectacula, edamus, omnium Ordinum* Facultatum*que Candidatis, ex praescripto legum, ac more maiorum, ante probatis, digna honorum Academicorum praemia solenniter distributuri: quibus benignissimus* SENATVS NORIMBERGENSIS, *nouo munificentiae suae exemplo, immunitatem sumtuum in conuiuium Academicum alias impendendorum perbenigne indulgebit. Agite igitur, quicunque fauetis honori eruditae sodalitatis, religiosis nobiscum animis supplicate* DEO *immortali, cuius ui ac potestate reguntur omnia, ut ista saecularia Academiae nostratis solennia auspicato illucescere uelit, utque rei christianae atque literariae salutem sibi etiam in posterum uolens propitius curae cordique habeat, atque* SACRATISSIMVM IMPERATOREM, *qui hanc nobis temporum felicitatem, haecque Musis nostris sancta praestat otia atque halcyonia, quamdiutissime adhuc seruet, diuinoque consilio muniat, atque* DOMVI AVSTRIAE *ea, quae orbis terrarum exoptat, aeternitatis praesidia impertiatur. Agite praeterea, neque solum* SENATVS POPVLIQVE NORIMBERGENSIS *singularem in optimarum artium studia benignitatem nobiscum recognoscite, posterisque commendate; sed etiam pro incolumitate eius, perpetuoque flore, pia uota facite! Denique, quae uestra est pietas, praesentes absentesque hanc nostram saecularem supplicationem bonis ominibus prosequimini,* DEVM *optimum maximum nobiscum precati, ut porro suis in nos beneficiis faueat, atque nouum, quod aperietur, saeculum, huic optimarum artium sacrario uere secundum, et ex omni parte felix pacatumque, decurrere iubeat.* P. P. DOMINICA IVBILATE, A. R. S. CIƆIƆCCXXIII.

II. Lite-

II.
Literae Academiae Altorfinae
ad
ILLVSTRISSIMVM S. R. I. COMITEM DE VVOLFSTEIN.

Hochgebohrner Reichs-Graf/
Gnädiger Graf und Herr!

Es hat/ unter GOttes Schutz und Seegen/ hiesige Universität nunmehro ihr erstes Jahr-Hundert/ von ihrer völligen Aufrichtung an/ bey nahe vollendet/ und wird/ nach Verordnung E. Hochlöbl. Magistrats zu Nürnberg/ unserer Herren und Nutritorum, auf instehendes Petri Pauli Fest/ das Gedächtniß dieser Stifftung/ dem Höchsten zum Preiß/ feyerlich begehen. Wie nun bey dieser Gelegenheit wir uns vieler empfangenen Wolthaten zu erinnern haben: also können wir unter denenselben nicht anderst als mit sonderbahrer Freude erkennen/ daß/ da vor hundert Jahren **Herrn Georg Albrechts von Wolfstein rc. Hoch-Freyherrl. Gnaden** hochseel. Andenckens/ die Inauguration unserer Academie durch persönliche Gegenwart beehret; **Euer Hoch-Gräfl.** Excellence in GOtt ruhender **Herr Vater** auch die studia Dero Preiß-würdigen Jugend allhier vollbracht; wir zeithero nicht minder von **Euer Hoch-Gräfl.** Excellence ins besondere so viel hoher Gnaden-Bezeigung versichert worden/ daß wir selbige nicht genugsam zu rühmen vermögen. Dieses erwecket in uns so viel mehr die Zuversicht/ nicht allein die Veranstaltung unsers Academischen Iubilaei an **Euer Hoch-Gräfl.** Excellence gehorsamst zu berichten/ sondern auch dabey zu bezeugen/ wie höchsterwünscht es uns seyn würde/ wenn wir das Glück erlangen könnten/ bey **Dero** hohen Anwesenheit unsere unterthänige veneration gegenwärtig abzustatten; als die wir in versicherter Hoffnung dieser Gnade und Ehre unausgesetzt verharren

Euer Hoch-Gräfl. Excellence

gehorsamste/

Rector und Professores der Nürnbergischen Universität Altdorf.

Inscriptio:

Dem Hochgebohrnen Grafen und Herrn/ Herrn Christian Albrecht/ des Heil. Röm. Reichs Grafen von Wolfstein/ Frey-Herrn zu Obern-Sultzbürg und Pyrbaum rc. rc. Unserm Gnädigen Grafen und Herrn.

Obern-Sultzbürg.

III.

Literae ad ILLVSTRISSIMVM S. R. I. MARESCHALLVM HEREDITARIVM SVBSENIOREM ET COMITEM DE PAPPENHEIM.

Hochgebohrner Reichs-Graf/
Gnädiger Graf und Herr!

Euer Hoch-Gräfl. Excellence haben bey Dero ehemahligen Aufenthalt allhier / welcher der Universität zu immerwährendem Ruhm und Zierde gereichet / so viele Merckmale Dero gnädigen Neigung gegen dieselbe uns gegeben/ daß wir sie niemahls aus unterthänig-danckbahren Andencken lassen können. Und daher ergreifen wir so viel freudiger die Gelegenheit / gehorsamst zu berichten / was massen auf bevorstehendes Fest Petri und Pauli unsere Universität das Gedächtniß ihrer vor hundert Jahren geschehenen vollständigen Aufrichtung und Inauguration mit gewöhnlicher Solennität celebriren wird / GOtt anvörderst zum Preiß / dessen Güte sie bis daher erhalten / und mit vielfältigen Seegen geschmücket hat; leben anbey der zuversichtlichen Hoffnung / Euer Hoch-Gräfl. Excellence werden sowohl dieses unser Erkühnen/ als den in das andere Seculum eintretenden Wohlstand unserer Academie mit gnädigem Wohlgefallen ansehen/ und Dero hohen propension uns fernerweit geniessen lassen. Wir würden uns doppelt glücklich achten/ dafern es sich fügen solte / Euer Hoch-Gräfl. Excellence bey dem Actu Iubilaei unsere devotion gegenwärtig zu bezeugen / und mit mehrerm Nachdruck an den Tag zu legen / wie wir seyen

Euer Hoch-Gräfl. Excellence

gehorsamste/
Rector und Professores der Nürnbergischen Universität Altdorf.

Inscriptio:

Dem Hochgebohrnen Grafen und Herrn / Herrn Friederich Ernst / des Heil. Römischen Reichs nach-ältestem Erb-Marschall / Grafen und Herrn zu Pappenheim / Herrn in Callen und Bellenberg rc. rc. Unserm Gnädigen Grafen und Herrn.

Pappenheim.

IIII.

Literae ad INCLVTAM ACADEMIAM HEIDELBERGENSEM, inuitandi cauſſa perſcriptae.

MAGNIFICE ACADEMIAE RECTOR, VIRI MAXIME REVERENDI, IVRISCONSVLTISSIMI, EXPERIENTISSIMI, AMPLISSIMI, EXCELLENTISSIMIQVE, FAVTORES ATQVE AMICI HONORATISSIMI.

AGimus nunc, quae ſumma eſt diuini Numinis erga nos benignitas, annum noſtrae Academiae ſaecularem, poſtquam haec AVGVSTISSIMORVM CAESARVM indulgentia, et beneficio ſingularique munificentia PERILLVSTRIS et S. R. I. LIBERAE REIPVBLICAE NORIMBERGENSIS, ante hos centum annos maioribus auſpiciis priuilegiisque ornata, et ad hanc usque diem feliciter conſeruata eſt. Iniqui foremus in publicam temporum felicitatem, et impii in ipſum DEVM, niſi ea, quae per huius ſaeculi curſum in hanc literarum ſedem diuina contulit gratia, et magna Nutricis Reipublicae confirmauit benignitas, religioſe reputemus, atque, pro ſua quisque parte, haec tanta bona grato animo recognoſcamus, et quauis occaſione publice priuatimque praedicemus. Quo conſilio, laudabilem aliarum Academiarum morem ſecuti, auſpiciis quidem SACRATISSIMI ROMANORVM IMPERATORIS, CAROLI VI, AVGVSTI ET CAESARIS A DEO DATI, itemque auctoritate atque inſigni munificentia PERILLVSTRIS SENATVS NORIMBERGENSIS, ſigillatimque GENEROSISSIMIS huius Academiae CVRATORIBVS perbenigne annitentibus fauentibusque, ſaecularia ſolennia, quae dies XXVIIII Iunii afferet, omni Chriſtianorum rituum caerimoniarumque Academicarum feſtiuitate celebraturi. Quo maior itaque inclutae Academiae ueſtrae in uniuerſo orbe literario celebritas eſt, et quo humanius, ante hos quaſi XXXVII annos, ad ſaecularia ueſtrae celeberrimae Academiae ſacra, noſtratis quoque coetus literati Patres Ciuesque Academicos inuitaſtis: hoc impenſiori ſtudio nunc VOS etiam quadam ſolennioris gaudii ſocietate nobiscum coniunctos uolumus, adeoque, his ipſis literis interpretibus, perofficioſe et peramanter rogamus, ut prolixe lubenterque faueatis honori Academiae noſtrae, neque ſolum tabulas noſtras, huic epiſtolae adiectas, apud VOS in publico proponendas curetis; ſed etiam ex ampliſſimo ſpectatiſſimoque ordine ueſtro quosdam delegare ne grauemini, qui honorifica praeſentia ſua iis, quae paramus, ſolennibus maiorem quandam lucem ſplendoremque concilient. Certe, ſi huic deſiderio noſtro precibusque locum reliqueritis, nos omnes nouo hoc fauoris ueſtri argumento VOBIS maiorem in modum deuinciemur, operamque dabimus, ut hanc ueſtram in nos

propensionem, cum in ipso sacro saeculari, tum alio quocunque tempore, omni officiorum genere demereamur. Quod reliquum est, DEVM *immortalem precamur, ut* VOS, *uestrumque coetum eruditum, omni felicitatis genere cumulet, et doctrinae uirtutumque decus, per* VOS *maioribus in dies auctibus amplificatum, ad omnem, quae secutura est, posteritatem transmitti iubeat. Valete. Dab. Altorfii,* XXVI *April. A. R. S.* cIↄIↄccxxiii.

CELEBERRIMORVM NOMINVM VESTRORVM

cultores studiosissimi,

Rector et Professores Academiae Altorfinae.

Inscriptio:

Viris, Magnifico, maxime Reuerendis, Iurisconsultissimis, Experientissimis, Amplissimis, Excellentissimisque, RECTORI, DECANIS, *et* PROFESSORIBVS INCLVTAE ACADEMIAE HEIDELBERGENSIS, *Dominis Fautoribus et Amicis nostris honoratissimis.*

Heidelbergam.

Simili argumento literae etiam datae sunt ad INCLVTAS ACADEMIAS, LIPSIENSEM, FRANCOFVRTENSEM, IENENSEM, HELMSTADIENSEM, et HALENSEM.

V.

Literae itidem inuitandi caussa scriptae ad INCLVTAM ACADEMIAM INGOLSTADIENSEM.

MAGNIFICE ACADEMIAE RECTOR, VIRI MAXIME REVERENDI, IVRISCONSVLTISSIMI, EXPERIENTISSIMI, AMPLISSIMI, EXCELLENTISSIMIQVE, FAVTORES ATQVE AMICI HONORATISSIMI.

SI interest ad studiorum liberalium decus, et ad publicum eruditionis uirtutisque honorem, ut eruditae societates, ob communem literarum cultiorum cognationem, mutua quadam beneuolentia honestisque officiis se inuicem prosequantur: eo minus VOBIS *mirum accidet,* VIRI CELEBERRIMI, *quod ad solennitatem Academiae nostrae saecularem,* XXVIIII *Iunii, hoc ipso anno,* DEO *fauente, celebrandam,* VOS *perofficiose et peramanter inuitamus; quo magis constat, inclutam Academiam uestram prae ceteris nobis esse uiciniorem. Etenim, quod ex publicis literis huic epistolae adiectis intelligetis, centesimus nunc agitur*

agitur annus, ex quo, diuina prouidentia rem moderante, et AVGVSTISSIMIS ROMANORVM IMPERATORIBVS *egregia iura atque priuilegia clementissime indulgentibus, ex* PERILLVSTRIS SENATVS NORIMBERGENSIS, *Nutritoris nostri benignissimi, munificentia immortalibus laudibus praedicanda, haec nostra Academia maioribus plenioribusque honorum Academicorum ornamentis condecorata, superatis temporum iniuriis, decus suum per hunc annorum cursum adhuc retinet integrum, et, quod optamus auguramurque, idem saluum illibatumque ad omnem posteritatem transmittet. Ipsa igitur iubet pietas, ut haec tot diuina humanaque in nos beneficia, quanta fieri potest, grati animi religione celebremus, atque ante omnia* DEO *immortali non solum pristina maiorum uota pie reddamus, sed et in futurum saeculum noua nuncupemus. Quo potissimum consilio, auspiciis* INVICTISSIMI AVGVSTISSIMIQVE ROMANORVM IMPERATORIS, CAROLI VI, AVGVSTI OMNIVM RETRO CAESARVM GLORIAM IAM SVPERGRESSI, *itemque* PERILLVSTRIS *et* S. R. I. LIBERAE REIPVBLICAE NORIMBERGENSIS, GENEROSISSIMORVMque CVRATORVM, *auctoritate summaque liberalitate, eo ipso, quod iam indicauimus, tempore, natalem huius Academiae saecularem, ad exemplum tot aliarum orbis christiani Academiarum, pio festoque ritu celebraturi sumus. Ad cuius celebritatis solennia uti exteros indigenasque perquam humaniter euocamus; ita et a* VOBIS *obseruanter petimus, ut quendam ex spectatissimo ordine uestro ablegetis, qui festiuitati nostri coetus literati intersit, eandemque honorifica praesentia sua, inclutae Academiae uestrae nomine, cohonestet. Pro qua singulari beneuolentiae uestrae significatione uti meritam* VOBIS *gratiam debito honore aliisque officiorum generibus persoluemus; ita et a* DEO *optimo maximo omnem felicitatem ex animo apprecamur. Valete. Dab. Altorfii Norimbergensium,* XXVII *April. A. R. S.* CIↃIↃCCXXIII.

CELEBERRIMORVM NOMINVM VESTRORVM

cultores studiosissimi,

Rector et Professores Vniuersitatis Altorfinae.

Inscriptio:

Viris, Magnifico, maxime Reuerendis, Iurisconsultissimis, Experientissimis, Amplissimis, Excellentissimisque, RECTORI, PROCANCELLARIO, DECANIS, *ceterisque* PROFESSORIBVS INCLVTAE VNIVERSITATIS INGOLSTADIENSIS, *Dominis Fautoribus et Amicis nostris honoratissimis.*

Ingolstadium.

Simili ratione etiam perscriptum fuit ad INCLVTAM ACADEMIAM VVIRZBVRGENSEM.

 VI. Lite-

VI.

Literae, quibus INCLVTAE ACADEMIAE VPSALIENSI institutae ſolennitatis ſaecularis ratio fuit ſignificata.

MAGNIFICE ACADEMIAE RECTOR,
VIRI MAXIME REVERENDI, IVRISCONSVLTISSIMI, EXPERIENTISSIMI, AMPLISSIMI, EXCELLENTISSIMIQVE,
FAVTORES ATQVE AMICI HONORATISSIMI.

GLorioſum ſemper et orbi terrarum uenerabile fuit Suecorum nomen; cuius inuictae nationis uirtus, quantum bello, tantum et pace, omni tempore eluxit; potiſſimum uero, aſſerenda coeleſti ueritate, et optimarum artium doctrinarumque ſtudiis fouendis, publicam Suecici regni felicitatem gloriamque maiorem in modum amplificauit. Quamobrem merito habet, cur inter praecipua ornamenta ſua referat inclutam et peruetuſtam Academiam ueſtram; quae, uti praeſtantiſſimis ſemper floruit ingeniis, et omnis doctrinae copia abundauit; ita decus dignitatemque eius VOS maxime, VIRI CELEBERRIMI, hodie tuemini, maioribusque auctibus prouehitis. Equidem longo terrarum Oceanique interuallo a VOBIS diuidimur; at enimuero illuſtris Academiae ueſtrae, ueſtrorumque nominum, maior eſt celebritas, quam ut ſplendorem ſuum non ad omnes orbis partes diffundat; et ea noſtra erga VOS ueſtramque eruditam ſocietatem obſeruantia exiſtit, ut hanc ipſam etiam per disiunctiſſimas remotiſſimasque oras qualicunque documento declarare cupiamus. Praeterimus nunc, quod identidem Iuuenes optimi ex Suecia noſtram etiam hanc literarum ſedem cultus ingeniorum capeſſendi cauſſa adierint, qui et generoſi animi indolem, et indefeſſum doctrinae uirtutisque ſtudium, optimo cuique facile approbauerunt, et quorum iucundam charamque adhuc memoriam retinemus. Iam uero, quae aut VOBIS propter communia literarum ſtudia gratior, aut exoptatior nobis, occurrere poſſit occaſio, quam cum hoc ſaeculari Academiae noſtratis anno diuinorum in nos beneficiorum rationes piis gratisque animis merito ineamus, et aliquam felicitatis huius diuinitus nobis indultae notitiam etiam ad VOS peruenire uelimus? Poſtquam enim, quod ex programmate *noſtro cognoſcere licebit, ſingulari Numinis diuini bonitate contigit, ut haec ipſa Academia per hos centum annos bene proſpereque floruerit, et contra tot temporum hominumque mala perſtiterit inconcuſſa, iam id potiſſimum agimus, ad excitandam animorum pietatem, et ad diuinorum humanorumque, quibus ornati ſumus, beneficiorum multitudinem longe lateque celebrandam, ut auſpiciis SACRATISSIMI POTENTISSIMIQVE ROMANORVM IMPERATORIS, CAROLI VI, AVGVSTI AD PERFICIENDAM ROMANI IMPERII GLORIAM DIVINITVS DATI, itemque auctoritate ſummaque munificentia PERILLVSTRIS SENA-*

TVS

TVS INCLVTAE ET S. R. I. LIBERAE REIPVBLICAE NORIMBERGENSIS, Nutritoris nostri benignissimi, III Calendas Iulias natalem huius literatae ciuitatis saecularem festo solennique ritu simus transacturi. Quae igitur eximia uestra est humanitas, dabitis id honori atque existimationi rei sacrae ac literariae, ut hanc celebritatem apud nos instituendam piis uotis ominibusque prosequamini, et uestro etiam loco non solum summam DEI in nos bonitatem nobiscum collaudetis, sed et eundem ueneremini, ut faueat porro ac propitius sit muneribus suis, adeoque et nouum, quod ingrediemur, saeculum, Academiae nostrae faustum fortunatumque esse iubeat. Nos uicissim operam dabimus, ut neque in coelesti Numine deprecando pro incolumitate perpetuoque flore Academiae uestratis, neque in nominibus meritisque uestris etiam eminus colendis, quicquam in nobis desiderari patiamur. Valete. Dab. Altorfii Norimbergensium, XXVI April. A. R. S. cIↃIↃCCXXIII.

CELEBERRIMORVM NOMINVM VESTRORVM

cultores studiosissimi,

Rector et Professores Vniuersitatis Altorfinae.

Inscriptio:

Viris, Magnifico, maxime Reuerendis, Iurisconsultissimis, Experientissimis, Amplissimis, Excellentissimisque, RECTORI et SENATVI INCLVTAE VNIVERSITATIS VPSALIENSIS, Dominis Fautoribus et Amicis nostris honoratissimis.

Vpsaliam.

Pari argumento epistola etiam ad INCLVTAM ACADEMIAM HAFNIENSEM dimissa est.

VII.

Literae, quibus INCLVTAE ACADEMIAE VITEMBERGENSI celebritas saecularis fuit significata.

MAGNIFICE ACADEMIAE RECTOR,
VIRI MAXIME REVERENDI, IVRISCONSVLTISSIMI,
EXPERIENTISSIMI, AMPLISSIMI,
EXCELLENTISSIMIQVE,
FAVTORES ATQVE AMICI HONORATISSIMI.

QVod summus rerum humanarum moderator, DEVS, bene feliciterque euenire iubeat, auspiciis AVGVSTISSIMI INVICTISSIMIQVE ROMANORVM IMPERATORIS, CAROLI VI, GLORIOSISSIMI PVBLICAE IMPERII ROMANI SALVTIS TRANQVILLITATISQVE CONSERVATORIS, et auctoritate summaque munificentia PERILLVSTRIS AC S. R. I. LIBERAE REIPVBLICAE NORIMBERGENSIS, sigillatimque ILLVSTRIVM ac GENEROSISSIMORVM CVRATORVM, XXVIIII Iunii, quem diuis Petro et Paullo dicatum fasti Christianorum designant, hoc ipso anno, sacrum saeculare pio festoque ritu celebrabit haec nostra Academia; propterea quod iam centesimus labitur annus, ex quo ea, liberalissime procurante

 PER-

PERILLVSTRI SENATV NORIMBERGENSI, conditore atque Nutritore suo benignissimo, amplioribus iurium priuilegiorumque honoribus ornata est, ac decus dignitatemque literatae societatis, inter uarias rerum humanarum uicissitudines, DEI IMMORTALIS benignitate atque prouidentia, semper feliciter retinuit, hodieque sartam tectamque seruat. Non itaque solo tot aliarum Academiarum exemplo, quibus Numen diuinum eius generis impertiuit felicitatem, adducti, sed ipsa potius pietate gratique animi religione excitati, non possumus, quin tanta tamque eximia beneficia, quae DEO, IMPERATORIBVS, NVTRITORIBVSque nostris, debemus, pie sancteque recolamus, publiceque celebremus, eoque consilio inprimis huius literarum domicilii natalem sacrum festumque habeamus. In cuius piae laetitiae nostrae partes, sicuti optamus, ut pro communibus studiorum liberalium rationibus etiam alii coetus eruditi ueniant; ita pium hoc institutum in uestram notitiam, VIRI CELEBERRIMI, ea, qua decet, obseruantiae significatione perferendum existimauimus, nihil dubitantes, fore, ut, quemadmodum ipsi orbem eruditum, ac sigillatim inclutam Academiam Vitembergensem, uestra eruditione, uestrisque egregiis meritis, nominumque celebritate, ornatis; sic et dignitati faueatis nostrae Academiae, ac saecularia eius solennia bonis faustisque ominibus prosequamini, DEVM aeternum nobiscum ueneraturi, ut porro salutis publicae rationem clementer habeat, hancque literarum sedem etiam in posterum a temporum fortunaeque iniuria defendat, atque suis, quibus fruimur, beneficiis ipsam addat perennitatem. Quod si praeterea, quod peramanter rogamus, literas nostras publicas, huic epistolae additas, in publico Academiae uestrae loco proponi iusseritis, ut solennitatis apud nos celebrandae ratio uestris quoque ciuibus, et per eos aliis, innotescat; maiorem in modum VOBIS deuinciemur: utpote qui ad quaeuis officiorum genera VOBIS approbanda semper paratissimi, Numen diuinum religiose obsecramus, ut uestrae etiam inclutae Academiae felicitatem ex omni parte saluam cumulatamque seruet, atque VOS, quanta ingenii doctrinaeque celebritate, tanto tamque prospero rerum successu, semper florere iubeat. Valete. Dab. Altorfii Norimbergensium, XXVIII Aprilis, A. R. S. cIↄIↄccxxiii.

CELEBERRIMORVM NOMINVM VESTRORVM
cultores studiosissimi,
Rector et Professores Academiae Altorfinae.

Inscriptio:

Viris, Magnifico, maxime Reuerendis, Iurisconsultissimis, Experientissimis, Amplissimis, Excellentissimisque, RECTORI et CONSILIO INCLVTAE ACADEMIAE VITEMBERGENSIS, Dominis Fautoribus et Amicis nostris honoratissimis.
Vitembergam.

In eandem sententiam literae etiam exaratae missaeque sunt ad has INCLVTAS GERMANIAE ACADEMIAS, ERFORDIENSEM, ROSTOCHIENSEM, GRYPHISVVALDENSEM, TVBINGENSEM, MARPVRGENSEM, REGIOMONTANAM, GISSENSEM, RINTELENSEM, ARGENTORATENSEM, DVISBVRGENSEM, et KILONIENSEM.

SECTIO III,

qua exhibentur

RESPONSIONES

AD

SUPERIORES ACADEMIAE ALTORF. LITERAS REDDITAE.

I.

Responsio

ILLUSTRISSIMI S. R. I. COMITIS DE WOLFSTEIN.

Unsern geneigten Willen und Gruß zuvor / und was Wir sonsten Liebes und Gutes vermögen.

Magnifice, Hoch-Ehrwürdige / Hoch-Edle / auch Hochgelehrte / besonders Hochgeehrte Herren.

Aus Dero vom 10ten huius an Uns zu erlassen beliebten und dieser Tagen wohl behändigten Notifications-Schreiben haben Wir mit sonderbahrem Vergnügen ersehen / welchergestalten die Universität Altdorf beynahe ihr erstes Jahr-Hundert von ihrer völligen Aufrichtung an / vollendet / und Dieselbe / nach Verordnung E. Wohllöbl. Magistrats der Stadt Nürnberg / als derselben Herren Nutritorum, auf instehendes Petri und Pauli Fest das Gedächtniß dieser Stifftung / dem Höchsten zum Preiß / feyerlich zu begehen gesonnen seyen / auch daß Unsere Hochgeehrte Herren Uns bey solcher Festivität um so mehr / als Unsers in GOtt ruhenden Herrn Groß-Vaters Herr Bruder vor hundert Jahren der Inauguration beygewohnet / und Unsers Herrn Vaters Gnaden b. m. seine studia allda vollbracht / gerne sehen und haben möchten. Wie Wir nun vor die beschehene notification und die Deroselben wegen zugleich intendirt- und mitverfügte wohlgemeinte invitation, zu hiemit erstattenden gantz freund-nachbarlichen Danck Uns verbunden erkennen: Also würden Wir auch nicht unterlassen / sondern Uns eine besondere plaisir davon gemacht haben / solchem solennen Actui mit beyzuwohnen / wann nicht eine Uns fürgefallene nothwendige Reise und andere prægnante Hinderniſſen davon abhielten. Wir wünschen aber nichts desto weniger von aufrichtigem Gemüth / daß GOtt der Allerhöchste das bevorstehende Festin nicht nur zu allerseitigen Vergnügen glücklich wolle vollbringen / sondern auch noch fernerhin / zu Vermehrung seines grossen Namens Ehre / wie auch zum Nutzen und Wolfahrt des gesamten Publici, diese löbl. Universität bey beständigem Aufnehmen und gesegnetem Wolergehen erhalten / auch

nicht weniger Unserer Hochgeehrten Herren Ruhm-würdig vorkehrenden Fleiß und getreue Unterrichtung bey all- und jeden Dero untergebenen jungen Leuten ihren erwünschten Endzweck erreichen lassen; Wir versichern im übrigen anbey / daß / wo Denenselben Wir hinkünftig mehrere nachbarliche Gefälligkeiten / als bishero in Ermangelung der Gelegenheiten geschehen ist / werden erweisen können / Wir keine Occasion aus Handen gehen lassen / sondern bey jeder in freund-nachbarlicher Ergebenheit zeigen werden / daß Wir unter des Höchsten Beschirmungs-Erlassung mit aller sincerité allezeit zu verharren gedencken

Unserer Hochgeehrten Herren

Obern-Sultzbürg / den 20 Iunii 1723.

Dienst-obligirt- und affectionirt-williger /

Christian Albrecht / Graf von Wolfstein.

Inscriptio:

Denen Magnifico, HochEhrwürdigen / HochEdlen / und Hochgelehrten / unsern besonders Hochgeehrten Herren / Rectori, Decanis, und andern Doctoribus und Professoribus bey des Heil. Röm. Reichs Stadt Nürnberg berühmten Universität Altdorf.

Altdorf.

II.

Responsio

ILLVSTRISSIMI S. R. I. MARESCHALLI HEREDITARII SVBSENIORIS ET COMITIS DE PAPPENHEIM.

Magnifice, HochEhrwürdige / HochEdle / Gestreng und Hochgelehrte / insonders Hochgeehrte Herren.

Ich habe meiner Hochgeehrten Herren an mich unterm 16ten huius abgelassenes Schreiben wohl in Empfang genommen / und daraus die beschehene Invitation zu Mit-Celebrirung auf bevorstehendes Fest Petri Pauli das Gedächtniß der vor hundert Jahren geschehenen vollständigen Aufrichtung und Inauguration der löbl. Universität Altdorf erlesen. Wie nun meinen Hochgeehrten Herren sowohl vor die erstattete Notification als Einladung obligirt bin / und bey diesem Actu Iubilaei ohnfehlbar zu erscheinen ohnermangeln würde / woferne nicht um angesetzte Zeit einiger Fremden gewärtig wäre; Als will mich hiermit wegen meines Ausbleibens entschuldiget / anbey aber meine wohlmeinende Gratulation dahin mit angehefftet haben / von Hertzen wünschend / daß die Gött-

liche

liche Güte meine Hochgeehrte Herren dieses bevorstehende Iubilaeum in allem Wohlergehen möge celebriren lassen. Der Ich übrigens zu Erzeigung angenehmer Gefälligkeiten verbleibe

Meiner insonders Hochgeehrten Herren

Pappenheim/ den 18 Iunii 1723.

Dienstbereitwilliger/

Friederich Ernst/ nach-ältister Reichs-Erb-Marschall/ Graf und Herr zu Pappenheim.

Inscriptio:

Denen Magnifico, HochEhrwürdigen/ HochEdlen/ Gestreng und Hochgelehrten Herren/ Rectori und sämtlichen Professoribus löbl. des Heil. Röm. Reichs freyen Stadt Nürnberg Universität Altdorf. Meinen insonders Hochgeehrten Herren.

Altdorf.

III.

Responsio INCLVTAE ACADEMIAE HEIDELBERGENSIS.

(**Huius et ceterarum inclutarum Academiarum literae secundum aetatem cuiusque, quantum quidem nobis constat, et sine ullius praeiudicio, sunt collocatae.**)

MAGNIFICE ACADEMIAE RECTOR,
VIRI MAXIME REVERENDI, IVRISCONSVLTISSIMI,
EXPERIENTISSIMI, AMPLISSIMI,
EXCELLENTISSIMIQVE,
FAVTORES ATQVE AMICI HONORATISSIMI.

ET humanissimis uestris e literis, ad nos superiori mense datis, et e programmate typis descripto, cuius exemplum una nobiscum beneuole communicastis, intelleximus, modo VOS agere annum florentissimae Academiae uestrae secularem, in eoque nunc uersari curam omnem cogitationemque uestram, ut celebretis memoriam optatissimi temporis, quo illa hos ante centum annos maioribus auspiciis et priuilegiis semet ornari et augeri uidit, quae etiam eodem felicitatis gradu inde suis ab incunabulis ad hunc usque diem conseruata stetit. Quem in finem tot beneficia in VOS almamque Matrem uestram diuinitus collata religione deuotissima prosequi decreuistis, idque omni agere studio, quod ad solenniores DEO gratias persoluendas, et ad salutem dignitatemque Ciuitatis uestrae literariae Numini coelesti commendandam declarandamque publicam communemque laetitiam pertinebit. Quibus secularibus sacris, quandoquidem mensis proximi nonum et uicesimum dixistis diem, ipsum quippe quondam Academiae natalitium, non solum ut id sciamus facitis, sed et qui uester in nos mirificus planeque singularis amor est, nos etiam in societatem uenire iubetis plausuum, qui VOBIS dabuntur, fierique uultis participes tot laetissimarum, quae VOS manent, acclamationum, idcirco nos ad illud

ueſtrum ſeculare feſtum futurum dubio procul magnificum et ſplendore tam illuſtris diei dignum, ſane quam honorifice uocatis, atque inuitatis, et a nobis contenditis, ut noſtro ex ordine quosdam delegemus, qui lucem ſolennium ueſtrorum pulcherrimam ipſi ſuis uſurpent oculis, et iuxta cum caeteris, quos expectatis, hoſpitibus coram deguſtent illam ſuauiſſimam animi uoluptatem, quae ueſtrarum e laudum praeconiis, tanquam e multo iucundiſſimo acroamate, percipietur. Immortales VOBIS propterea, VIRI CELEBERRIMI, gratias agimus, VOBISque confirmamus, fore, ut, dum quisque noſtrum ſua ſpirabit anima, honorem ampliſſimum, inuitatione ueſtra nobis exhibitum, ſempiterna cuſtodiamus memoria. Quomodo etiam nihil nobis auditu erit iucundius, quam inclytas Muſas Noricas optatiſſima florere felicitate; quarum cauſa nunc etiam impenſiſſime gaudemus, et PERILLVSTRI S. R. I. LIBERAE REIPVBLICAE NORIMBERGENSI de ſapientiſſimo conſilio, quo ILLA ueſtram condidit ſcientiarum et artium pulcherrimarum, ueraeque uirtutis officinam, deque praeclaris tum operae, tum ſumtuum, tam prudenter collocatorum perceptis inde fructibus, cumprimis autem de illuſtribus, quae ILLA hinc ſibi conciliauit, aeternarum laudum ornamentis; tum VOBIS etiam uel maxime gratulantes de nouo, quod propediem ordiemini, ſeculo, deque optatiſſimo rerum ueſtrarum curſu, et de tot ſummis ingeniis, quibus inde ab ipſa origine ſua illuſtratae fuerunt clariſſimae Muſae ueſtrae, deque caeteris fortunae ueſtrae literariae muneribus; quibus ut Numen coeleſte perpetuitatem addat, uouemus ac optamus, et, quod reliquum eſt, VOS certiores facimus, quod non modo transmiſſas nobis tabulas, feſtum illud ſolenne veſtrum indicentes proponendas in publico curauerimus, ſed etiam communi decreuerimus conſenſu, (niſi quid forte, quo prohibeamur, incidat,) noſtro ex ordine quem ad VOS ablegare, qui laetitiae noſtrae teſtis et interpres ſit, et pro inclytae reipublicae ueſtrae literariae pace, otio, tranquillitate, proque ſalute et incremento eius, perennique ueſtro decore, noſtro et noſtratium nomine uota ſuſcipiat, VOSque ac ueſtra omnia praeſidi Academiarum cuſtodique DEO commendet. Valete, VIRI EXCELLENTISSIMI, et ſaluete a

CELEBERRIMORVM NOMINVM VESTRORVM

Cultoribus ſtudioſiſſimis,

ProRectore ac Profeſſoribus
Electoralis Academiae Heidelbergenſis.

Dabamus Heidelbergae,
d. 29 *Maii A. O. R.*
MDCCXXIII.

Inſcriptio:

Viris, Magnifico, maxime Reuerendis, Iurisconſultiſſimis, Experientiſſimis, Ampliſſimis, Excellentiſſimisque, RECTORI, DECANIS, et PROFESSORIBVS INCLYTAE ACADEMIAE ALTORFINAE, Dominis Fautoribus et Amicis noſtris honoratiſſimis.

Altorfium.

IIII. Re-

IIII.

Reſponſio INCLVTAE ACADEMIAE ERFVRTENSIS.

MAGNIFICE DOMINE RECTOR,
SPECTABILES DOMINI DECANI,
PLVRIMVM REVERENDI, PRAENOBILES, CONSVLTISSIMI,
EXPERIENTISSIMI, OMNIVM FACVLTATVM
DOCTORES, PROFESSORES,
DOMINI COLENDISSIMI.

VTi ex literis ueſtris humanitate et beneuolentia pleniſſimis non ſine iubilo intelleximus, celebrandam iubilaei ſolennitatem Academiae ueſtrae propediem imminere; ita pari affectu et ſummis animorum gaudiis florentiſſimae ueſtrae Altorfinae de hac ſaeculari ſolennitate gratulamur, et ſimul conteſtamur, nos uel maxime in gaudia effuſos, quod haec Muſarum ſedes inter tot bellorum tumultus uarioſque hoſtium inſultus hucusque uelut rupes immota ſteterit, nec quicquam ſiniſtri ſacra Pallas a Marte paſſa fuerit, ſed haec potius ſub Angeli Norinbergenſis laurea, ſub Pacis olea, (qua nihil exoptabilius, nihil felicius Muſis eſſe poteſt,) centenarios ſui laboris fructus producere potuerit: de quo ſupremo Numini non tantum centum, imo mille gratiarum actiones ſunt reddendae; ſed etiam a nobis uobiscum unitis precibus et uotis ſupplicibus Diuinum Numen implorandum, ut talis publica ſolennitas Academiae ueſtrae celeberrimae in Vrbis Norinbergenſis ornamentum, et orbis literarii incrementum, ſaepius affulgeat. Sit Academia ueſtra immortalis Phoenix, qui nunquam moriatur, nouos potius centenario hoc anno ſpiritus aſſumat, ſemperque perennet: ex erudito cinere centenarii Phoenicis Altorfini euolet nouus reſtauratis uiribus, ſub cuius alis plurima ſtudioſorum ingenia ad altiora ſcientiarum arcana auolare diſcant. Transmiſſum programma ualuis Academicis, in noſtrae iuuentutis incitamentum, affigi curabimus, ut omnis Senatus Populusque Academicus ſciat, quae ſolennia inſtanti menſe Iunio Altorfi peragentur. Vos denique Ampliſſimos Vniuerſitatis Proceres certos his eſſe iubemus, nos, ſi quouis modo ad ſaecularis huius ſolennitatis augmentum quid conferre et contribuere poſſimus, promptiſſimos eſſe futuros, nec deinceps quicquam, quod utriusque Academiae continuum et arctiorem amicitiae nexum conciliare poterit, unquam omiſſuros. Summum Numen conſeruet vos una cum illuſtriſſimis REIPVBLICAE NORINBERGENSIS NVTRITORIBVS, Muſarum Altorfinarum Moecenatibus, ſaluos et incolumes. Ita uouemus Erfurti, die 3 Iunii A. R. N. MDCCXXIII.

MAGNIFICARVM ET EXCELLENTISSIMARVM DD. VV.

paratiſſimi,

ProRector, Decani, Doctores et Profeſſores
Vniuerſitatis Electoralis huiatis.

Inſcriptio:

Magnifico Domino RECTORI, Maxime Reuerendis, Praenobilibus, Conſultiſſimis, Experientiſſimis, atque Excellentiſſimis omnium Facultatum Dominis DECANIS, DOCTORIBVS ac PROFESSORIBVS Celeberrimae VNIVERSITATIS ALTORFINAE, Fautoribus et Amicis noſtris Colendiſſimis. Altorfii.

V.

Responsio INCLVTAE ACADEMIAE LIPSIENSIS.

RECTOR ACADEMIAE MAGNIFICE,
VIRI MAXIME REVERENDI, IVRISCONSVLTISSIMI, EXPERIENTISSIMI, AMPLISSIMI, EXCELLENTISSIMIQVE,
FAVTORES ATQVE AMICI HONORATISSIMI.

Diuini Numinis gratia et prouidentia singulari accidit, ut Academiarum, in quibus lux ueritatis Christianae accensa et instaurata fuit seculis superioribus, una post alteram festiuitatem suam saecularem celebret. Felicitas haec non nostrae saltim Academiae et Vitembergensi, sed et aliis quibusdam Vniuersitatibus Lutherano-Euangelicis, bonis auspiciis, uel ipsa aetate nostra, obtigit. Hincque hoc magis laetamur, quod, ut in gaudii uestri saecularis societatem ueniamus, litteris nos honorificis, quibus programma solemne adiectum erat, compellare uolueritis, in amoris uestri erga nos prolixissimi signum. Domicilium sapientiae et uirtutis felix admodum fuit Athenaeum uestrum per elapsum seculum; et ex eo magna satis uirorum doctrina et prudentia florentium copia prodiit ad rem litterariam ornandam, ad Ecclesiam tuendam, et ad ciuitatem iuuandam. Qua de felicitate, posteris memoranda, tum VOBISMETIPSIS, Viri spectatissimi, celeberrimique, tum NVTRITORIBVS uestris Perillustribus, et Generosissimis cumprimis Academiae uestrae CVRATORIBVS, merito gratulamur. Agite igitur sacrum uestrum saeculare sospites atque felices; et quandoquidem, propter longinquitatem itineris, nobis, utut tam comiter inuitatis, praesentibus esse non licet in spectaculis doctrinae et uirtutis solemniter edendis, adiectum interea CARMEN VOTIVVM, uelut amoris nostri integerrimi pignus et testem, accipite. Et, si VOBIS ita quoque uisum, et CVRATORIBVS Academiae uestrae excellentissimis, uirum aliquem grauem beneque merentem, et in ipsa quondam Alma nostra enutritum delegate, qui nostri loco sacris uestris saecularibus adsit. Nos absentes DEO gaudia inter uestra supplicabimus, ut REMPVBLICAM NORIMBERGENSEM saluam et incolumem, et ACADEMIAM VESTRAM florentem, perpetuo esse iubeat. Dab. Lipsiae, die XV Iunii A. MDCCXXIII.

CELEBERRIMORVM NOMINVM VESTRORVM

cultores studiosissimi,
RECTOR, Magistri et Doctores
Academiae Lipsiensis.

Inscriptio:

Viris, Magnifico, maxime Reuerendis, Iurisconsultissimis, Experientissimis, Amplissimis, Excellentissimisque, INCLYTAE ACADEMIAE ALTORFINAE RECTORI et PROFESSORIBVS, Fautoribus et Amicis nostris honoratissimis.

Altorfium.

VI. Re-

VI.

Reſponſio INCLVTAE ACADEMIAE ROSTOCHIENSIS.

MAGNIFICE ACADEMIAE RECTOR,
VIRI MAXIME REVERENDI, IVRISCONSVLTISSIMI,
AMPLISSIMI, EXCELLENTISSIMIQVE,
FAVTORES ATQVE AMICI HONORATISSIMI!

LIteras ueſtras die 23 Aprilis ad nos datas, magna animi laetitia accepimus, ſed maiori adhuc gaudio perfuſi ſumus, quando ex illis intelleximus, Academiam ueſtram ſacrum ſeculare in die diuis Petro et Paulo dicato hoc anno celebraturam fore, quod iam centeſimus labitur annus, ex quo magno ſtudiorum ſucceſſu, hinc orbis literarii emolumento ſingulari, eadem uiguit ac floruit. Gratulamur ſane VOBIS et de perenni DEI ter optimi amore in erigenda, ſed et de REIPVBLICAE NORIMBERGENSIS ſollicitudinibus in conſeruanda tam celſa Muſarum ſede, ac quidem ueſtra eſt, ut non poſſimus, quin toti rapiamur in ſocietatem ueſtrae dulcedinis, quam abunde ipſi percipitis, et omnes, qui Muſis fauent, ſibi propriam unanimi conſenſu faciunt. Nobis equidem tertium Iubilaeum Academicum non ita pridem meditantibus triſtia obſtitere fata et diſcrimina, terras Megapolenſes exercentia, hanc quoque intulerunt iniuriam, ut in publicum laetitiam inde noſtram gratesque DEO ſoſpitatori noſtro ſacras pio corde ac calamo laeto diffundere minus licuerit. Nec tamen ſpes omnis decollat, aliquando, utinam quantocius! noſtram Almam ad morem aliarum iamque ueſtrae, fore de perennitate et uictoriis pro ſalute ſtudiorum per ter centum annos reportatis, magno omnium bonorum applauſu triumphaturam; hinc VOS iterum in ſocietatem noſtrorum gaudiorum amice et corditus inuitare licebit. Deſideriis ueſtris, VIRI CELEBERRIMI, quando uoluiſtis literas ueſtras publicas ſolennitatem memoratam intimantes, in publico Academiae noſtrae loco proponi, perlubenter uoluimus aſſurgere, noſtrisque ciuibus de tabula publica notitiam eius omni diligentia commendare. Rogamus inſuper DEVM deuotiſſimis ſuſpiriis, ut porro, ac in hunc usque diem ſuauiter obtinuit, REMPVBLICAM NORIMBERGENSEM aeque ac Almam ueſtram ſibi uelit eſſe commendatiſſimam. Seruet in hac, tam quos doctrina et probitas reddidit toti orbi commendatiſſimos, quam augeat in dies diſcentium numerum ac ardorem in gloriae diuinae uberrimam ſegetem, ac reipublicae literariae incrementum ac ſolatium. Valete, et ueſtro porro amore nos proſequi non deſiſtite. Dab. Roſtochii, d. 21 Maii A. cIↃ IↃCCXXIII.

CELEBERRIMORVM NOMINVM VESTRORVM

Cultores ſtudioſiſſimi,

Rector et Profeſſores Academiae Roſtochienſis.

Inſcriptio:

Viris, Magnifico, maxime Reuerendis, Iurisconſultiſſimis, Experientiſſimis, Ampliſſimis, Excellentiſſimisque, RECTORI et CONCILIO INCLYTAE ACADEMIAE ALTORFIANAE, Dominis Fautoribus et Amicis noſtris honoratiſſimis.

Altorfii.

VII.

Reſponſio INCLVTAE ACADEMIAE GRYPHISVVALDENSIS.

MAGNIFICE ACADEMIAE RECTOR, VIRI MAXIME REVERENDI, IVRISCONSVLTISSIMI, EXPERIENTISSIMI, AMPLISSIMI, EXCELLENTISSIMIQVE,

FAVTORES ATQVE AMICI HONORATISSIMI.

PLurimum iucunditatis nobis attulerunt literae ueſtrae, prolixi in nos affectus, ſtudii, humanitatis, officii ueſtri, pleniſſimae. In magno honore magnaque gratia poſuimus, quod nobis per eas Academiae ueſtrae natalis diei ſecularis actionem ſignificaueritis. Qua de re gratias VOBIS habemus, quas poſſumus, maximas. Non poſſumus non VOBIS confiteri, nos omnes maximo fuiſſe quam cumulatiſſime perfuſos gaudio, iſtum VOBIS illuxiſſe diem auſpicatiſſimum, quo oculis et auribus et ſenſibus et animis ueſtris colligere potuiſtis uoluptates et maximas, et fere innumerabiles. Quod a nobis petiuiſtis, deſiderio ueſtro nos ſumma cum cura, ſummaque cum diligentia, in eo ſatisfeciſſe arbitramur. Programma enim ueſtrum ad nos miſſum, quo ciuibus Academicis noſtris, et per eos etiam aliis, ſolenne Academiae ueſtrae feſtum innoteſceret, in Academia noſtra publico loco affigendum, et literas ueſtras, literis noſtris additas, et ad Academiam Vpſalienſem deſtinatas, transmittendas curauimus. Cum uotis ueſtris uota noſtra, pro ea, quae inter omnes literatos intercedit, coniunctione, coniungimus, quibus inclinationem in VOS noſtram, intimis animi penetralibus conceptam, exprimimus, DEVMque optimum maximum imploramus, qui tenet imperio omnia, ſapientia regit, implet ac ſuſtinet Numine, ut audiat haec uota, ut audiat haec deſideria ſanctiſſima, ut audiat et perficiat, quae eſtis iam precati, et ſemper deinceps precabimini. Nimirum, ut AVGVSTISSIMVM INVICTISSIMVMQVE ROMANORVM IMPERATOREM, CAROLVM VI, perpetuo foueat, tueatur ac proſperet. Vt regat Eius conſilia, ut nunquam aberrent: ut actionibus Eius interueniat, ut feliciſſime ſemper exeant: ut ipſos ſucceſſus confirmet, augeat, prouehat, ut Pius, Felix, Iuſtus, imperet. Vt PERILLVSTRIS et S. R. I. LIBERAE REIPVBLICAE NORIMBERGENSIS PERILLVSTREM et GENEROSISSIMVM SENATVM, NVTRITOREM Academiae ueſtrae benigniſſimum, Amplificatorem dignitatis ueſtrae excellentiſſimum, omni maximorum bonorum genere quam largiſſime cumulet, recentique ſemper gloria et felicitate augeat. Vt Academiam ueſtram, illam elegantiae et doctrinae ſedem, ſapientiae palaeſtram, ferax ingeniorum ſeminarium, Muſarum domicilium, Palladis officinam, comitatis et morum magiſtram, et PATRIAE et VOBIS diutiſſime ſeruet florentiſſimam. Vt VOS et Academiam ueſtram ab omnibus temporum fortunaeque iniquitatibus defendat, ueſtrisque beneficiis, eorumque fructibus, ipſam addat perennitatem. Vt illa ueſtra Laurus non ſolum in oculos, ſed et in uoculas hominum eruditiſſimorum, ſummo cum ſplendore ſummaque cum laude et gloria incurrat, et ſic amplificetur, ut nihil addi poſſe uideatur. Si quid inſuper eſt, quod iuuandis rebus ueſtris facturum intelligetis, et a nobis expediri poterit, paratiſſimos nos VOBIS, et plane ueſtros, cenſete.

Nihil

Nihil enim unquam in nobis patiemur desiderari, quo, quantum fieri poterit, desiderio uestro possit satisfieri et commodum uestrum promoueri. Vnicum uero nobis desiderium erit, desideria uestra et hic et alibi explere. Qui omnem officiorum nostrorum cultum VOBIS omnibus offerimus, et humanitati uestrae plurimum adstrictos nos agnoscimus. Valete, VIRI incomparabiles, omnibusque ingenii doctrinaeque praesidiis instructissimi, et nos et nostram Academiam, qui Vos et uestram Academiam amamus, amare non desistite. Dab. Gryphisvvaldiae, A. O. R. MDCCXXIII.

CELEBERRIMORVM NOMINVM VESTRORVM

Cultores studiosissimi,

Rector et Professores Academiae

Gryphisvvaldensis.

Inscriptio:

Viris, Magnifico Academiae RECTORI, maxime Reuerendis, Iurisconsultissimis, Experientissimis, Amplissimis, Excellentissimisque, DECANIS et PROFESSORIBVS INCLYTAE ACADEMIAE ALTORFINAE NORIMBERGENSIVM, Dominis Fautoribus et Amicis nostris honoratissimis.

Altorfium.

VIII.

Responsio INCLVTAE ACADEMIAE INGOLSTADIENSIS.

NOBILIS, MAGNIFICE ET EXCELLENTISSIME DOMINE RECTOR,

CAETERIQVE

NOBILES, CLARISSIMI, EXCELLENTISSIMIQVE DD. PROFESSORES,

FAVTORES HONORANDISSIMI.

Magna animi uoluptate ex datis ad Nos humanissimis litteris percepimus, VIRI Clarissimi, saecularem celebritatem, qua Alma et Electoralis Vniuersitas nostra iam semel iterumque gauisa est, Inclytae quoque Academiae uestrae Altorfinae iam iam felici sydere imminere. Equidem perlubentes uenimus in partem laetitiae uestrae, cuius non solum indigenas, uerum etiam exteros, participes esse peramice uoluistis. Quin adeo speciali Nos honoris non minus quam beneuolentiae significatione affectos reputamus, quod saecularis uestrae solennitatis certiores nos reddere, ad eamque perofficiose inuitare non intermiseritis. Pro quo proin erga Nos studio uestro, eas, quas par est, gratias unanimi uoluntatum nostrarum consensu habemus, agimusque. Etenim ex hac uestra in Nos officiosa humanitate luculenter Nobis patuit, Inclytam Academiam Altorfinam non tantum loci uicinitate, et communi litterarum altiorum cognitione, sed etiam (quod iure meritoque permagni aestimamus,) beneuolo animorum affectu Vniuersitati Nostrae esse coniunctam. Quare sinceris uicissim animis gratulamur VOBIS, VIRI CLARISSIMI, quod saecularis periodi circulus, qui moderante Diuina Prouidentia, sub Gloriosissimis auspiciis

ROMANORVM CAESARVM, et perilluſtris SENATVS NORIMBERGENSIS, centenis abhinc annis, feliciter inchoatus fuerat, ueſtra nunc potiſſimum aetate, eadem Diuina Prouidentia aſpirante, auſpiciis INVICTISSIMI AVGVSTISSIMIque ROMANORVM IMPERATORIS, CAROLI VI, itemque REIPVBLICAE NORIMBERGENSIS auctoritate, liberalitateque, ſuperatis temporum iniuriis, feliciter terminetur, non quidem, ut obtento iam fine quieſcat, ſed ut in nouas feliciſſimi curſus reuolutiones indeſinenter redire incipiat, pergatque. Regem uero ſaeculorum immortalem et inuiſibilem, ſolum DEVM (cui honor et gloria in ſaecula ſaeculorum,) communibus Vobiscum ſtudiis laudamus atque benedicimus, quod ueſtra ac Maiorum ueſtrorum uota tam benigne adimplere dignatus ſit; Eundem ſimul impenſiſſimis precamur deſideriis, Vobisque ex animo optamus, ut, quemadmodum idem DEVS optimus maximus inclytae Academiae ueſtrae eam diem uoluit eſſe Natalem ſimul ac ſaecularem, quae ſanctis et ipſius DEI intuitu iure merito uenerandis Apoſtolis totius orbis Rectoribus atque Doctoribus, PETRO, PAVLOque, antiquiſſima religione conſecrata eſt; ita praedictam inclytam Academiam ueſtram iis perpetuo beet atque illuſtret Rectoribus atque Doctoribus, qui fulgeant quaſi ſplendor firmamenti: et poſtquam ſplendidiſſima ſanae doctrinae luce ad iuſtitiam erudierint multos, tandem luceant quaſi ſtellae in perpetuas aeternitates.

Caeterum, quod unius alicuius e Noſtris praeſentiam peramice petiiſtis, qui Almae et Electoralis Academiae noſtrae nomine, celeberrimae ueſtrae ſolennitati interſit, ſicuti id peculiaris beneuolentiae loco cumprimis habemus, ita dolemus, quod hac in parte petitioni ueſtrae obſecundare, non ſit integrum. Etenim uergente iam ad finem anno litterario, frequentes adeo Examinum, uariorumque Actuum publicorum Nobis incumbunt labores, ut iis Nos uel ad tempus ſubtrahere nefas ſit. Quare ueniam a VOBIS ſperamus, VIRI CLARISSIMI, ſi unius e Nobis abſentiam compenſare ſtudeant Noſtrum ſinguli, qui et ueſtrae erga Nos amicitiae beneuolentiaeque memoriam conſeruabunt perpetuam, reciprocis uero erga VOS ac inclytam Academiam ueſtram officiis, prout uires et occaſio tulerit, nunquam ſunt defuturi. Valete. Ingolſtadii, die 11 Iunii Anno 1723.

DOMINATIONVM VESTRARVM HONORATISSIMARVM

ad omnia obſequia parati

Rector,

Decani, Doctores, Conſiliarii Electores, et Profeſſores in Alma Catholica et Electorali Vniuerſitate Ingolſtadiana.

Inſcriptio:

Nobili, Magnifico et Excellentiſſimo Domino RECTORI, caeteriſque Nobilibus, Clariſſimis, Excellentiſſimiſque D. D. DECANIS, DOCTORIBVS et PROFESSORIBVS INCLYTAE NORIMBERGENSIS VNIVERSITATIS ALTORFINAE, Fautoribus Honoratiſſimis.

Altorfium.

VIIII. Re-

VIIII.

Reſponſio INCLVTAE ACADEMIAE TVBINGENSIS.

VIRI MAGNIFICI,
MAXIME REVERENDI, IVRISCONSVLTISSIMI, EXPERIENTISSIMI, AMPLISSIMI, ATQVE EXCELLENTISSIMI,
FAVTORES ATQVE AMICI HONORATISSIMI.

QVemadmodum ipſis melioribus litteris ii demum ſuum quam rectiſſime ſtatuunt pretium, qui experiundo didicerunt penitusque ad felicitatem illas noſtram, temporalem non minus, quam aeternam, mirum quantum conferre, ac rem, priuatam aeque ac publicam, omnem continere, augere atque ſeruare, intellexerunt: ita Muſarum etiam ſedes, ſcholasque, ubi bonae artes inprimis docentur ac uigent, nemo facit maius, nemo colit ſanctius, nemo earum flore atque incrementis laetius delectatur ac triumphat, quam qui penſiculatius iſta expendit, publicaeque ſalutis, pro eo ac par eſt, habet rationem. Quo quum etiam NOS, VIRI MAGNIFICI atque EXCELLENTISSIMI, et bonum, quod nunquam non curae Nobis praecipue eſt cordique, publicum, et munerum, quae DEI beneficio ac prouiſu gerimus atque pro uiribus noſtris exornare contendimus, ratio, et ipſe denique rerum uſus, eſſe adfectos animo iubeat: uel ipſi coniicietis, quanto nos gaudio humaniſſimae ueſtrae litterae, quibus ſecularium celeberrimae Academiae ueſtrae ſacrorum die XXIX Iunii pio feſtoque ritu, quae DEI inprimis indulgentia eſt, celebrandorum nos amiciſſime admonuiſtis, atque ad communia Vobiscum gaudia et uota inuitaſtis, perfuderint. Celebramus Vobiscum diuinum in coelis Numen, quod ea Vos felicitate, eximia prorſus ac minime cottidiana, mactos benigniſſimum uoluit. Laudamus ſupremum omnis ſapientiae et boni Auctorem Statoremque, qui Vobis, VIRI MAGNIFICI ac EXCELLENTISSIMI, qui Scholae ueſtrae, inſigni admodum dudumque celebri elegantiorum litterarum et optumarum ſcientiarum ſacrario, qui rebus denique ueſtris omnibus per uertens iam ſeculum tam clementer praeſto fuit fauitque, ut ueſtra cuncta in pulcerrimam exoptatiſſimamque, qua iam iure meritoque laetamini omnes, effloruerint conditionem. Vti de coetero ſollemnium ueſtrorum noſtros quoque Ciues, facta ipſis litterarum ueſtrarum publicarum publico, uti uoluiſtis, e loco copia, certiores fecimus, atque ad quaeuis aduerſus Vos ueſtramque Vniuerſitatem pietatis officia accendimus: ita nec ipſo die Vobis feſto, quem ex omni parte hilarem Vobis illuceſcere uolumus, noſtro apud DEVM officio veſtra cauſſa deerimus, ipſi iuxta cum Ciuibus noſtris (e quibus tres potiſſimum, hosque inter duo duorum celeberrimorum ex Ordine noſtro ICtorum filii florentiſſimi, moderatore noſtro eloquentiae Profeſſore, in publica Panegyri ſollemnibus Orationibus ſuam Vobis pietatem probare adnitentur) pro perilluſtris REIPVBLICAE NORIMBERGENSIS non tantum, ſed ueſtrae Academiae ueſtrarumque etiam munerum et meritorum dignitate clariſſimarum fami-

liarum felicitate, quoad res hominum admittunt, omnibus numeris absoluta, incrementis exoptatis et flore intemerato constantique religiosissima precum contentione supplicaturi. Ita, VIRI CELEBERRIMI, ualete. Dab. Tubing. A. R. S. CIↃ IↃCCXXIII, d. I Iun.

CELEBERRIMORVM NOMINVM VESTRORVM

Cultores studiosissimi,

Rector, Cancellarius, et Professores

Academiae Tubingensis.

Inscriptio:

Viris Magnificis, maxime Reuerendis, Iurisconsultissimis, Experientissimis, Amplissimis, atque Excellentissimis, RECTORI, PROCANCELLARIO et PROFESSORIBVS INCLVTAE ACADEMIAE ALTORFINAE, Dominis Fautoribus et Amicis nostris honoratissimis. *Altorfium.*

X.

Responsio INCLVTAE ACADEMIAE VPSALIENSIS. (*)

MAGNIFICE VNIVERSITATIS RECTOR,
VIRI MAXIME REVERENDI, IVRISCONSVLTISSIMI, EXPERIENTISSIMI, AMPLISSIMI, EXCELLENTISSIMIQVE,
FAVTORES ATQVE AMICI HONORATISSIMI.

QVemadmodum, VIRI CELEBERRIMI, nihil nobis prius, nihil antiquius est, quam ut de communi omnium Vestrum incolumitate, perpetuoque inclutae Vniuersitatis uestrae flore, certiores reddamur: ita nec laetitiam, ex literis uestris nuper allatis conceptam, uerbis satis exprimere possumus. Etenim praeter singularem illam uestram animi propensionem, quam et nobis ipsis et Nostris omni ex parte saepius declarastis, illamque et studiorum et animorum coniunctionem, quae antiquitus inter nos inuicem obtinuit; id quoque gratissimum nobis est percipere, VOS iam in eo esse, ut auspiciis SACRATISSIMI POTENTISSIMIQVE ROMANORVM IMPERATORIS, CAROLI VI, itemque auctoritate et munificentia PERILLVSTRIS SENATVS INCLVTAE et S. R. I. LIBERAE REIPVBLICAE NORIMBERGENSIS, natalem literatae uestrae ciuitatis secularem festo solennique ritu celebretis. Quo nomine VOBIS ex animo gratulamur; hanc Diuini Numinis gratiam, cuius ope per uaria temporum discrimina eluctati estis, nunquam non pie ueneraturi. Nec magis quidquam in uotis cuilibet nostrum est, quam ut celeberrima illa uestra sanioris doctrinae uirtutumque officina perenni successu ac prosperitate floreat, plurima porro numeret decora, multosque in summa tranquillitate

(*) Ex Olai Magni *Histor. Septentr. L. I, c. 32*; et Io. Loccenii *Histor. Suec. Libr. V, p. 160*, item Io. Messenii *Scondia illustrata, T. IV, p. 37*, aliisque Scriptoribus, intelligimus, illustrem hanc Academiam, auspiciis et munificentia Gloriosissimi Sueciae Pro-Regis, STENONIS STVRE, praesidente et curante Archiepiscopo *Iacobo Vlphone*, surrexisse, et A. CIↃCCCCLXXVII, d. XXI Sept. solenniter inauguratam esse.

quillitate ac bonorum omnium adfluentia natales transigat. Sic profecto VOBIS de beneuolentia nostra constabit, per indefessa in VOS Vestrosque officia, per incorruptam omni tempore fidem, per diutissima prosperitatis uota: quum et nobis multiplici documento perspectus sit summus uester in iuuenes nostros, quibus VOS adire contigit, fauor, supra et nostrum et omne eorum praeconium longissime positus. Nec cum iis, quorum haud pauci uiui adhuc eruditionis uestrae testes sunt, uestra cessabit memoria, uestrique in nomen Suecanum adfectus recordatio; sed VOS uestraque in eos merita historiarum monumenta loquentur, firmabit annalium fides. Atque sic fiet, ut mutuum illud, quod inter nos est, semperque fuit, amoris ac beneuolentiae uinculum, nulla uel locorum intercapedine, uel temporum iniquitate, disrumpendum sit. Valete. Dab. Vpsaliae, die XIIII Iunii. MDCCXXIII.

CELEBERRIMORVM NOMINVM VESTRORVM

cultores studiosissimi,

Ioannes Restelius, h. t. Rector,
et Senatus Acad. Vpsaliensis.

Inscriptio:

Viris, Magnifico, maxime Reuerendis, Iurisconsultissimis, Experientissimis, Amplissimis, Excellentissimisque, RECTORI et SENATVI INCLVTAE VNIVERSITATIS ALTORFINAE, Dominis Fautoribus et Amicis nostris honoratissimis.

Altorfium.

XI.

Responsio INCLVTAE ACADEMIAE HAVNIENSIS. (**)

MAGNIFICE VNIVERSITATIS RECTOR,
PROFESSORES MAXIME REVERENDI, IVRISCONSVLTISSIMI, EXPERIENTISSIMI, AMPLISSIMI, EXCELLENTISSIMIQVE,

FAVTORES ATQVE AMICI HONORATISSIMI!

IAmdudum nuncia celebritatis, quae secularis in Academia uestra agebatur, fama in nostras oras penetrauerat, erectosque ad congratulandum tam exoptatae felicitati omnium animos non leui gaudio affecerat, cum ecce, literis summa humanitate ad nos scriptis, publicaque et typis impressa tabula eisdem addita, ultro in participa-

 tum

(**) De aetate sua ipsa haec illustris Academia ita scripsit in literis ad illustrem Viadrinam, A. CIƆIƆCCVI, prid. Non. Martii, datis: *Poterat equidem Vniuersitas Regia Hafniensis ulterius aetatem extendere, ad tempora scilicet* ERYCI POMERANI, *qui iuxta Bullam Pontificis Romani*, MARTINI V, *qualis in Archiuis Vniuersitatis nostrae custoditur, item Vniuersitatem condere moliebatur; nisi mallet Eum se habere conditorem, Augustissimum scil. Monarcham*, CHRISTIANVM I, *qui A.* CIƆCCCCLXXIX, *Calendis Iuniis, eam instituit, et in Dania summa adhuc dexteritate et non interrupta successione fasces Imperii gerentem Familiam Oldenburgicam condidit.*

tum tantae laetitiae euocamur. Queis quidem uti ſingularem in Vniuerſitatem hanc, nosque adeo, tanto locorum interuallo a VOBIS disiunctos, beneuolentiam teſtati eſtis, ita ne minora uiciſſim a nobis exſpectetis, neue in communi literati orbis applauſu meritiſſimum fauorem ac ſtudia deſideretis noſtra, effeciſtis. At erat praeterea cauſarum ſatis, quae hoc quicquid eſſet officii, ſancti omnino et honeſtiſſimi, a nobis exigerent. Siue enim celebritatem Athenaei ueſtri, tantam utique, ut maiora uix capiat incrementa, ſiue commune illud uinculum, quo literariae inter ſe ſocietates ſunt colligatae, ſiue denique arctiorem multo conſociationem ſacrorum, eadem apud VOS ſinceritate, qua per inaeſtimabile Diuini Numinis beneficium in Eccleſiis et ſcholis noſtris, traditorum, reſpiciamus, nullum eorum eſt profecto, quod non ſingulari ſuo iure ad praeſtandum illud nos compelleret, ac ne inuitatos quidem etiam inſtigaret. Quantumcunque uero haec ſingula momenti habeant, ut habent plurimum, tamen haud fieri potuit, quin obnoxiam magis reddiderit pietatem noſtram inſignis illa erga nos uoluntas et ſtudium, tam magnifice amplisque adeo effuſis laudibus declaratum, ut, etiamſi in iſtis modum VOS exceſſiſſe agnoſcendum ſit, iniuſti eſſemus tamen, niſi profiteremur, quanti fauorem ueſtrum in eisdem conſpicue elucentem aeſtimemus, quamque iucunda nobis acciderit beneuolentiae tantae ſignificatio. Atque hanc tanto praeclariorem haberi fas eſt, quanto in maiore VOS certioreque eſtis gloria, qui iſtam editis, cum ſapientum iudicio hae demum gratiſſimae omnium ſint laudes, quae a laudatis Viris proficiſcuntur. Caeterum habet etiam hoc ipſum, quod faciliorem eis, qui a VOBIS ſic ornantur, operam compenſandi efficit. Eo ſcilicet, quod copioſe, unde honorare uiciſſim VOS licebit, ſuppeditatis: quodque ueſtrarum laudum materiam non anxie inueſtigandam eſſe, non quaeſitis eloquentiae floribus decorandam, ſed apparatam iam antea, ſed inſtructam a VOBIS ipſis, ſponteque ſeſe adeo offerentem, unusquisque ſentit. Etenim tam hoſpes nemo uiuit in ſocietate hominum literis deditorum, rerumue eius ignarus, qui non aſſuetas dudum aures famae et praedicationi Academiae Altorfinae habeat. Ita nempe feliciſſima haec Muſarum ſedes, ab incunabulis ſuis usque in hunc diem maximorum Virorum hoſpitio nobilitata fuit, tantosque ibi progreſſus fecit, illuſtrium ingeniorum ope, omnis generis ſapientia, ut quae anteferri ei poſſit, per illud, quo et nata eſt, ſeculum, et effloruit, ſiue copia, ſeu induſtria et claritate doctorum hominum, uix alia ſe ulla offerat. Et quis usquam eſt, qui ſine ueneratione recordatur tot lumina eruditionis, quae apud VOS inclaruere, tot diuina uirtute Viros, ſanctiorum aeque ac humaniorum ſcientiarum uindices, quorum inſigni numero una ueſtra Academia gloriatur, quorumque nomina iampridem orbi et aeternitati intulit? Quis non pari admiratione ſuſpicit, quos eiusdem Academiae fortuna gloriae ſuae publicaeque ſtudiorum utilitati adhuc ſeruat? Et priorum quidem memoriam atque famam ut inſtaurare nuper, atque elegantibus ſcriptis ad poſteritatem transmittere VOS coepiſtis, ita ut eandem VOBIS gratiam, digniſſimis utpote illorum ſucceſſoribus, par cura poſterorum referat, promeremini. Reſtabat, ut iſtis modo caeterisque meritis ueſtris hanc, quam nouiſſime comparaſtis, generoſae pietatis laudem adiiceretis, quam et propriam poteſtis appellare, et glorioſam VOBIS

ut

ut maxime, totius melioris orbis consensu, reddidistis. Quod enim certius potuisset seu uirtutis uestrae, siue gloriae argumentum dari, quam cum, laudatissima quaeque Academiarum exempla imitati, illum longe auspicatissimum diem, quo dicatam a sapientissima Republica Religioni et Doctrinae aedem maiores uestri consecrauerunt, VOS, natalem ueluti, tam propensis studiis agitastis? Cumque secularia inter uota, inter conceptas preces gratesque Numini immortali redditas, generosissimos istos homines, per quos emolumentum publicum tantique beneficii amplitudo iam olim parta, insigniter hucusque creuit, piis celebrationibus extulistis? Ita nempe et illi optatissimum munificentiae suae tulerunt fructum, et VOS pariter, impletis omnium, quas Academia uestra numerat, aetatum uotis, dum PERILLVSTRI REIPVBLICAE aeternam seruatae literarum gloriae coronam texitis, infinitam utique praestantium ingeniorum turbam ad tribuenda haec eadem VOBIS ornamenta excitatis. Quippe nihil aequius existimandum, quam ut salutaris illius boni, cuius peculiarem et usum VOBIS et memoriam constare uident, aliquam ad se partem pertinere uniuersi isti ac singuli sint iudicaturi, quicunque earundem, quae apud VOS florent, literarum amore, eadem colendi Numinis ratione unice delectantur. Nos certe, quos communis laetitiae huius, adeo iam late diffusae haud expertes fore rectissime credidistis, postquam ea, quae humanissima uestra scriptio, et pietatis a nobis iura exegerunt, nostra VOBIS iungendo uota, exsecuti sumus, nihil antiquius habuimus, quam ut istud gaudium, istum animorum nostrorum sensum, testatum his literis faceremus. Gratulamur igitur VOBIS et nostro et Ecclesiae purioris nomine, non solum, quod illustre apud VOS illud sapientiae bonarumque artium sacrarium, ante annos centum apertum, per diuinam beneuolentiam stet sartum tectumque, sed et, quod idem per VOS, SVMMI VIRI, nouis ornamentis decoratum, multisque amplificatum auctibus, floreat, altiusque caput efferat: quodque inter Euangelicae ueritatis, nulla adspersae labe, propugnacula eximium hucusque locum teneat. DEVM, cuius infinitae bonitati haec tanta unice adscribenda, supplices ueneramur, uti haec sua VOBIS munera, haec insignia felicitatis monumenta propria faciat ac perpetua; sedesque illas, pietate hominum exstructas quondam et constitutas, diuina ope magis magisque attollat! Faxit, ut nouum, quod ingressi nunc estis, seculum faustum, fortunatum inoffensumque decurrat, atque uberiore etiam rerum, quae ad gloriam eius spectent, prouentu beata Academia uestra, aucta ac illustrata, seculare hoc festum suum laetius redire candidiusque semper adspiciat! Valete. Dab. Havniae, Cal. Septembr. Anni MDCCXXIII.

CELEBERRIMORVM NOMINVM VESTRORVM

cultores studiosissimi,

Rector et Professores Vniuersitatis Regiae Havniensis.

Inscriptio:

Viris, Magnifico, maxime Reuerendis, Iurisconsultissimis, Experientissimis, Amplissimis; Excellentissimisque, RECTORI, et ceteris PROFESSORIBVS INCLVTAE VNIVERSITATIS ALTORFINAE, Dominis, Fautoribus et Amicis nostris honoratissimis. *Altorffium.*

XII.

Reſponſio INCLVTAE ACADEMIAE VITEMBERGENSIS.

MAGNIFICE ACADEMIAE RECTOR,
VIRI MAXIME REVERENDI, IVRISCONSVLTISSIMI,
EXPERIENTISSIMI, AMPLISSIMI,
EXCELLENTISSIMI,
FAVTORES ATQVE AMICI HONORATISSIMI.

QVo melius de diuinis humanisque literis mereri ſoletis, VIRI CELEBERRIMI, hoc uehementius fortuna ueſtra laetamur, ea praecipue, quae VOBIS ſaecularem Academiae ueſtratis, altioribus et Caeſareis amplificatae iuribus, natalem, ſaluis florentibusque patriae rebus, peroptato reddit. Vidit per haec tempora fundi ſui calamitatem Germania, uidit has ipſas miſerias, ſaepeque luxit in eruditorum coetibus hominum, quos uel effuſa uis hoſtium, uel alia malorum genera, grauiter afflixerunt. Vos, ſtirpe uirtutis antiquae nixi, inter tot rerum temporumque uiciſſitudines, antiquo ſtetiſtis gradu, diuinoque defenſi praeſidio, non modo nullum auiti boni detrimentum feciſtis, ſed noua ſemper meritorum gloria creuiſtis. Cuius quidem felicitatis ueſtrae ſenſu, pro eo, quod ueſtrae nobis literae peramanter confirmant, erga nos ſtudio, cum non poſſimus maiorem in modum non recreari, tum uero DEVM comprecamur immortalem, ut in reliquum quoque res ſpesque ueſtras ſuo protegat auxilio ac fortunet, inprimis autem ſaeculare, quod apparatis, ſacrum omni ex parte felix fauſtumque VOBIS eſſe ſinat. Caeterum, quas miſiſtis tabulas, celebritatis apud VOS inſtituendae interpretes, hic in publico, ſicut petiſtis, propoſuimus, cumque ueſtra nobis beneuolentia nihil optatius eſſe poſſit, hanc ut nobis ſeruetis integram, VOS etiam atque etiam rogamus. Dat. Vitembergae Saxonum, pridie Kalendas Iunias, anno, quam ſalus parta eſt, cIↃIↃCCXXIII.

CELEBERRIMORVM NOMINVM VESTRORVM

ſtudioſiſſima

Academia Vitembergenſis.

Inſcriptio:

VIRIS, Magnifico, maxime Reuerendis, Iuriſconſultiſſimis, Experientiſſimis, Ampliſſimis, atque Excellentiſſimis, RECTORI et CONSILIO INCLYTAE ACADEMIAE ALTORFINAE, Dominis, Fautoribus, et Amicis noſtris honoratiſſimis.

Altorfium.

XIII. Re-

XIII.

Reſponſio INCLVTAE ACADEMIAE VIADRINAE.

MAGNIFICE ACADEMIAE RECTOR,
VIRI MAXIME REVERENDI, IVRISCONSVLTISSIMI, EXPERIENTISSIMI, AMPLISSIMI, EXCELLENTISSIMIQVE,
FAVTORES ET AMICI HONORATISSIMI.

Singularem oportet ueſtram eſſe laetitiam, quibus hoc tempore natalium Academiae ueſtrae auſpicatiſſimorum, quam et SVPREMI NVMINIS benignitas ſedibus illis conceſſit et conſeruauit, et AVGVSTISSIMORVM CAESARVM indulgentia clementiſſime adiuuit, et PERILLVSTRIS et S. R. I. LIBERA RESPVBLICA NORIMBERGENSIS, piae Nutricis inſtar, liberaliſſime fouit et in maius extulit, repetere memoriam datur. Nec poteratis profecto aliter, quam hanc fati ueſtri felicitatem feſtiuo gaudio proſequi, DEIque erga VOS beneuolentiam ac fautricis Reipublicae prolixam uoluntatem tripudiis et gratulatione ornare, quemadmodum et nos hanc VOBIS propenſionem benigniſſimi Numinis et Euergetarum ſerio et ex animo gratulamur. Accedit, quod vos ad hanc pietatem impellit SACRATISSIMA MAIESTAS CAROLI VI, ROMANORVM IMPERATORIS ET CAESARIS AVGVSTI, ac PERILLVSTRIS REIPVBLICAE perbenigna uoluntas, haec feſta VOBIS auſpiciis ſuis commendantium, ut ex iis etiam patrocinia ſtudiorum nondum conticuiſſe pateſcat: praeterquam quod exemplis omnium Academiarum incitamini, ſicut et nos noſtri feſti Iubilaei ac pompae Muſarum ex ueſtro hoc apparatu et ſtudio denuo admonemur. Quod autem nos teſtes et ſocios huic feſtiuitati ueſtrae et gratiarum actioni ſolenni ad aras diuini Numinis adiungitis, idque tam limata et eleganti epiſtola, ex eo humanitatem ueſtram perſpicimus, neque modo eruditos VOS, ſed etiam comes et facillima natura praeditos Viros agnoſcimus, gratiasque adeo pro hac beneuola in nos uoluntatum ueſtrarum inclinatione, uti par eſt, agimus. Atque utinam res noſtrae paterentur, ut ad religioſam hanc ueſtri gaudii commemorationem confluere omnes, quotquot ſumus, uel ſaltem delegare unum atque alterum ex ordine noſtro ad iungendas uoces poſſemus, quo maior ex nobis etiam fieret ſtrepitus laetitiae ueſtrae, nihil certe eſſet, quod maiori contentione animorum expoſceremus. At quum multa ſint, quae nos a talibus nunc diſtineant, et non poſſint pubis noſtrae Academicae ſtudia per tantum tempus deſeri, Programma quidem ueſtrum diuulgabimus et in publico proponemus, ceterum taciti potius et in ſinu gaudebimus, reliquias bonitatis ſuae per orbem Chriſtianum ſpargere diuinum Numen, ueſtraeque adeo Academiae proſpicere et doctrinae excellentis et admirabilis liberalitatis luminibus. Quod ſupereſt, DEVM rogamus, ut pergat erigere Muſas, et ex iis ornatum Eccleſiae et Reipublicae conciliare, ueſtrumque ſpeciatim artium domicilium et Heliconem Noricum tegmine bonitatis ſuae et

 praeſi-

praesidio alarum complectatur, vos que florentes praestet omni aeuo, et a uestris subselliis operarios emittat praeclaros et insignes in uineam suam et in hortum Reipublicae! Valete. Dabamus Francofurti ad Viadrum, d. XI mensis Iunii, anno cIↃ IↃCCXXIII.

CELEBERRIMORVM NOMINVM VESTRORVM

cultores studiosissimi,

Rector et Senatus Vniuersitatis Regiae Viadrinae.

Inscriptio:

Viris, Magnifico, maxime Reuerendis, Iurisconsultissimis, Experientissimis, Amplissimis, Excellentissimisque, RECTORI et PROFESSORIBVS ACADEMIAE ALTORFINAE celeberrimis, Dominis, Fautoribus et Amicis honoratissimis. *Altorfium.*

XIIII.

Responsio INCLVTAE ACADEMIAE MARPVRGENSIS.

MAGNIFICE ACADEMIAE RECTOR,
VIRI MAXIME REVERENDI, IVRISCONSVLTISSIMI, EXPERIENTISSIMI, AMPLISSIMI, EXCELLENTISSIMIQVE,
FAVTORES ATQVE AMICI HONORATISSIMI.

QVod pro summa uestra humanitate certiores Nos reddideritis de imminente ad diem XXVIIII Iunii primo seculari festo inclytae Academiae uestrae, (quod ei felix et auspicatissimum esse uouemus, iubemus) id tam iucundum Nobis fuit, quam quod potest esse iucundissimum, cum quod ex hoc ipso beneuolentissimam in Nos uoluntatem uestram intellexerimus, tum uero etiam, quod suppeditata nobis sit occasio obseruantiam in VOS nostram significandi. Certe, quemadmodum ab ipsis Academiae uestrae celeberrimae initiis non parum laetata est Academia nostra, quod prouide omnia dirigente Diuina Sapientia, Perillustris SENATVS NORIMBERGENSIS medios inter grauissimosque belli Germanici furores amplioribus iurium priuilegiorumque Caesareorum honoribus eam exornare secum constituerit: ita est, quod hoc tempore VOBIS, VIRI CELEBERRIMI, merito gratulemur, quod DEVS O. M. Academiam uestram, in turbulentissimis et difficillimis seculi superioris temporibus enatam, pro summa sua in scientias diuinas et humanas prouidentia, in hanc usque horam non saluam modo conseruauerit, sed ei eos etiam uiros sit elargitus multo celeberrimos, quorum singulari dexteritate et admiranda scientiarum diuinarum humanarumque peritia non stetit tantum Academia uestra, sed ad summam etiam nominis sui celebritatem peruenit. Faxit DEVS O. M. quod enixe precamur, ut non solum ea, qua hactenus fruiti estis, sed longe etiam maiori felicitate Academia uestra nouo hoc seculo suo exornata laetetur, et quam multos a se dimittere pergat Alumnos a solida rerum scientia perquam eximios, qui Religionem Euangelicam

gelicam uoce et ſcriptis protegant atque tueantur, qui Rempublicam ſapientiſſimis iuſtiſſimisque conſiliis, noui Patriae Patres, adiuuent et exornent, qui barbariem, iam olim a Philippo Melanchthone, Eobano Heſſo noſtro, aliisque Viris, ab Vrbe et uicinia ueſtra proſcriptam, maſcule arceant, et labantibus non uno in loco artibus liberalibus literisque melioribus opportune ſuccurrant, quo ſeri etiam poſteri noſtri, ſaepius adhuc redeunte ſeculari Academiae ueſtrae feſto, eadem, imo, ſi fieri poteſt, adhuc maiora eidem poſſint gratulari. Nos, quemadmodum programma, ut petiiſtis, in loco publico conſueto iterata uice affigi et omnium conſpectui exponi iuſſimus, ita non deerimus uotis ueſtris, ſed pro incolumitate inclytae VRBIS NORIMBERGENSIS, pro incremento optimarum artium, et pro ſalute Academiae ueſtrae, uota noſtra iisdem coniungemus, ut, quo coepit, hoc ſeculo, flore et ſplendore Vrbem ueſtram, imo Germaniam uniuerſam, pluribus ſeculis pergat illuſtrare. Valete. Dabamus Marpurgi Haſſorum, A. R. S. CIↃIↃCCXXIII, d. VI Iunii.

CELEBERRIMORVM NOMINVM VESTRORVM

Cultores ſtudioſiſſimi,

Rector, Procancellarius, Decani, Doctores et Profeſſores Academiae Marpurgenſis.

Inſcriptio:

Viris, Magnifico, maxime Reuerendis, Iurisconſultiſſimis, Experientiſſimis, Ampliſſimis, Excellentiſſimisque, RECTORI, DECANIS, DOCTORIBVS et PROFESSORIBVS INCLYTAE ACADEMIAE ALTORFINAE, Dominis, Fautoribus et Amicis noſtris honoratiſſimis.

Altorfii in agro Noribergenſi.

XV.

Reſponſio INCLVTAE ACADEMIAE REGIOMONTANAE.

MAGNIFICE ACADEMIAE RECTOR,
VIRI MAXIME REVERENDI, IVRISCONSVLTISSIMI, EXPERIENTISSIMI, AMPLISSIMI ET EXCELLENTISSIMI,
FAVTORES ATQVE AMICI HONORATISSIMI.

QVod ſaecularia inclutae Academiae ueſtrae ſacra III Cal. Iul. pio ac ſolemni ritu, primum a VOBIS celebranda, cum litteris, tum adiecta promulgationis publicae formula, ſignificare nobis uolueritis, id laeto gratoque, qui ſororem Academiam, pro communi uinculo, decet, agnoſcimus animo. Et primum quidem PERILLVSTRI et S. R. I. LIBERAE REIPVBLICAE NORIMBERGENSI ſingularem illam felicitatem merito gratulamur, quod, quae cuſtos Imperatoriorum Inſignium, et commerciorum flore, et artificum induſtria undique celebratiſſima eſt, una etiam, in Germania omni, ſeparatum Muſis in territorio ſuo domicilium, in quo litterarum culturae placide

 uacare

uacare liceat, AVGVSTISSIMI IMPERATORIS, FERDINANDI II, auſpiciis erectum, idemque per integrum iam ſaeculum, ſingulari munificentia ſua conſeruatum et amplificatum, efflorefcere in dies magis, inque eo, ueſtra cura, publicis ſcientiarum incrementis apprime conſuli uideat. Inde ACADEMIAE VESTRAE, VOBISque, VIRI CELEBERRIMI, iure gratulamur, quod ſaeculares publicosque ludos indicere, eosdemque, auctis ſubinde, per hos centum annos, priuilegiis ac immunitatibus ueſtris, ſolemni caerimonia feſtos agere, datum ſit. Quo uero et noſtris Ciuibus ſaeculare illud gaudium ueſtrum innoteſceret, transmiſſam promulgationis formulam publice non tantum proponendam iuſſimus, ſed et Orator noſter, Iohannes Samuel Strimeſius, Eloqu. et Hiſtor. Profeſſ. Ordin. Philoſoph. Ordinis h. t. Decanus, oratione publica, de ſaecularibus Academiarum feſtis, hoc ſaeculo celebratis, qualis in memoriam Viri immortalis, Iohannis Dieterici Tettauii, ſupremi olim Boruſſiae Cancellarii, et Maecenatis Muſarum liberaliſſimi, IX Cal. Iul. quotannis habetur, laetitiae huius argumentum uberius explicaturus eſt. Quod reliquum eſt, ardentiſſima pro fortunata ſolemnium ueſtrorum celebratione, inprimis uero perpetuo INCLVTAE ACADEMIAE ALTORFINAE incremento, et eximia publicarum priuatarumque rerum ueſtrarum proſperitate, uota concipimus, et, ut Summum Numen rata ea habeat, gloriamque eruditionis ueſtrae, et deriuata inde in Rempublicam litterariam commoda, perennare iubeat, multa animi ſinceritate precamur. Valete. Dab. Regiomonte Boruſſorum, XVII Cal. Iul. A. N. C. CIↃIↃCCXXIII.

CELEBERRIMORVM NOMINVM VESTRORVM

cultores ſtudioſiſſimi,

Rector et Senatus Regiae Academiae Regiomontanae.

Inſcriptio:

Viris, Magnifico, maxime Reuerendis, Iuriſconſultiſſimis, Experientiſſimis, Ampliſſimis, et Excellentiſſimis, RECTORI et PROFESSORIBVS INCLVTAE ACADEMIAE ALTORFINAE, Fautoribus et Amicis noſtris honoratiſſimis.

Altorfium.

XVI.

Reſponſio INCLVTAE ACADEMIAE IENENSIS.

MAGNIFICE ACADEMIAE RECTOR,
VIRI SVMME REVERENDI, IVRISCONSVLTISSIMI, EXPERIENTISSIMI, AMPLISSIMI ATQVE EXCELLENTISSIMI,
FAVTORES ATQVE AMICI HONORATISSIMI!

VEnerunt ad Nos literae ueſtrae diſertiſſimae, quibus non ſolum ſecularia ueſtra academica Nobis indixiſtis; ſed perhumaniter quoque ad celebranda iſta Nos inuitaſtis. In quo feſto omnino ac ſolemniori ritu non poſſumus, quin officii noſtri munera ſoluamus, ac ſubinde de felicitate, quod dies ille, quo Academiae ueſtrae incunabula

nabula Musis dedicata fuerunt, illuxerit, gratulemur VOBIS, DEOque pro praesidio, cui florem litterarum uestrarum debetis, gratias habeamus maximas. Coeleste enim beneficium est, quando Musarum templa sarta seruantur et tecta, atque ex litterarum salute salus publica, siue sit sacra, siue ciuilis, non mediocria capit incrementa, etiam diuinae Maiestatis maior ac religiosior fiat cultus. Quam in caussam impii plane essemus, nisi festum huncce diem, qua decet, pietate coleremus, uotaque sollicita pro salute atque florentissima Academiae uestrae fortuna nuncuparemus. Sed tamen quum multis circumsepti simus impedimentis, quo minus hac officiorum parte praesentes fungi possimus, petimus, uelitis unum, uel duos, ex uenerabili uestro ordine deligere, qui in gloriae ac laetitiae uestrae theatro Senatus nostri personam agant, quippe qui omnem operam in eo collocabimus, ut uestro in Nos affectui omnibus humanitatis atque obseruantiae partibus respondere queamus. Ienae, d. XXI Maii. MDCCXXIII.

CELEBERRIMORVM NOMINVM VESTRORVM

Cultores studiosissimi,

Pro-Rector et Professores Academiae Ienensis.

Inscriptio:

VIRIS, Magnifico, summe Reuerendis, Consultissimis, Experientissimis, Amplissimis, atque Excellentissimis, INCLYTAE ACADEMIAE ALTORFINAE RECTORI et PROFESSORIBVS, Fautoribus, et Amicis nostris honoratissimis. *Altorf.*

XVII.

Responsio INCLVTAE ACADEMIAE IVLIAE.

MAGNIFICE ACADEMIAE RECTOR,
VIRI MAXIME REVERENDI, IVRISCONSVLTISSIMI,
EXPERIENTISSIMI, AMPLISSIMI,
EXCELLENTISSIMIQVE,
FAVTORES ATQVE AMICI HONORATISSIMI.

Litteras uestras d. XXIII mensis Aprilis scriptas, plenas amoris ac beneuolentiae, recte accepimus, atque exinde magna animi uoluptate cognouimus, VOS annum Academiae uestrae iam agere saecularem, VOSque pietatis erga DEVM T. O. M. ac benignissimam Nutricem uestram, Perillustrem REMP. NORIMBERGENSEM, testandae causa, atque ad exemplum et imitationem aliarum Academiarum, solemnia d. XXVIIII Iunii proxime instanti celebraturos, nosque rogare, ut non tantum tabulas, litteris uestris adiectas, in publico proponendas curemus, uerum etiam, ut ex ordine nostro, qui sacris uestris intersint, et inusitato illo gaudio VOBIScum fruantur, quosdam delegemus. Sicut autem de insigni hac felicitate, qua celeberrima Academia uestra iam gaudet, VOBIS ex animo gratulamur, proque humanissima uestra ad tam solemnem actum inuitatione, magnas easque

ſingulares agimus gratias, ita etiam VOBIS ſignificamus, nos tabulas ueſtras promte ac libenter publico in loco mox affigi iuſſiſſe. Et, licet, ob locorum diſtantiam, itinerisque longitudinem, tot, quot optarent, ex collegio noſtro, ob labores hic nimis interrumpendos, ad VOS uenire nequeant; tamen amoris erga VOS noſtri teſtandi cauſa unum, eumque cariſſimum Collegam noſtrum, nominatim Gotlibium Samuelem Treuerum, Politices atque Moralium Profeſſorem Publicum ordinarium, qui VOBIS hasce tradet litteras, ablegare uoluimus, ut nomine Iuliae noſtrae ſolemnibus ueſtris ceremoniis interſit, pia uota VOBIScum nuncupet, et de gaudio ueſtro participet. Nos ceteri nihilominus animis erimus praeſentes, et pro ſalute Academiae ueſtrae uota cum ueſtris iungemus, Supremum Numen ueneraantes, ut ſua illam gratia etiam impoſterum complectatur, et ſaluam ac florentem cum inclyta Rep. ueſtra perpetuo conſeruet. Idem et VOBIS faueat, VIRI CELEBERRIMI, praeclariſſimosque labores ueſtros, cum publicos, tum priuatos, quibus famam ac decus almae ſtudiorum ueſtrae Vniuerſitatis tuemini, in illius ac rei litterariae commodum atque incrementum ſecundare pergat, et eam VOBIS commoditatem proſperitatemque uitae largiatur, quae pro munerum ueſtrorum reique familiaris ratione expeti atque exoptari poteſt. Valete. Helmſtadii, d. XVII Iun. MDCCXXIII.

CELEBERRIMORVM NOMINVM VESTRORVM

cultores ſtudioſiſſimi,

Pro-Rector et Profeſſores

Academiae Iuliae.

Inſcriptio:

Viris, Magnifico, maxime Reuerendis, Iureconſultiſſimis, Experientiſſimis, Ampliſſimis, Excellentiſſimisque, RECTORI et SENATVI INCLVTAE ACADEMIAE ALTORFINAE, Dominis Fautoribus et Amicis noſtris honoratiſſimis.

Altorfium.

XVIII.

Reſponſio INCLVTAE ACADEMIAE HERBIPOLITANAE.

MAGNIFICE VNIVERSITATIS RECTOR,
VIRI MAXIME REVERENDI, IVRISCONSVLTISSIMI, EXPERIENTISSIMI, AMPLISSIMI, EXCELLENTISSIMIQVE,
FAVTORES ATQVE AMICI HONORATISSIMI.

AMica profecto literariae ſocietatis foedera, et arctiſſimos non minus honorum, quam ſtudiorum et ſcientiarum nexus, teſtato ſatis erga nos argumento, in uobis conſpicamur, et agnoſcimus, VIRI, et AMICI COLENDISSIMI, etc. dum in nouiſſimis de 4to elapſi menſis ad nos directis, ſingulariſſima humanitate, et laudabili amicae uicinitatis beneuolentia nobis inſinuare placuit; qualiter Superis fauentibus, ſaecularem, aut iubilariam almae et inclytae Vniuerſitatis ueſtrae ſolennitatem feſtiuis applauſibus in diem 29 currentis celebrare conſtitutum ſit: pro quo ſpeciali ciuilitatis et perhumanae inuitatio-

tationis officio, decentiſſimas affectu et ueneratione non impari gratias reponimus. Non defuiſſemus ad praedictam ſolennitatem unum uel alterum ex nobis ad eam cohoneſtandam ablegare, cum uero in hac noſtra Vniuerſitate ſub idem tempus ſtudia omnium facultatum adeo ferueant, ut ne unus quidem ex nobis abeſſe poſſit, praeterquam quod pro more ſolennis et inauguralis promotio tum Baccalaureorum, tum Magiſtrorum coincidat, hinc lubeat nos excuſatos habere, quibus id unice in uotis eſt, ut celebratiſſima tot annorum decurſu et politioribus literis ſcientiisque exculta Academia ueſtra in uberiora inceſſanter honorum et uirtutum effloreat incrementa; totque conſpicuos emittat in omnes orbis plagas eminentiores doctrinae ra[illegible]os, quotquot unquam in ampliſſimo ſinu ſuo cultioris literaturae, [illegible]beralium diſciplinarum, et ſtudiorum enutrierit Alumnos; quibus ueluti ſtupendis et prodigioſis oraculis, et uiuis teſtibus, nominatiſſima eiusdem fama in ſeram usque poſteritatem, per literatorum omnium ora, et linguas uolitet, atque ſub Glorioſiſſimis AVGVSTISSIMORVM IMPERATORVM auſpiciis, et patrocinantibus perilluſtris et S. R. I. liberae REIPVBLICAE NORIMBERGENSIS fauoribus, in repetitam pluries ſolennitatum ſaecularium ſeriem feliciter propagetur. Quod uno ore, et conſonante unanimi uotorum ſuffragio, optamus, fauemus, comprecamur. Dat. Herbipoli, 2 Iunii. MDCCXXIII.

CELEBERRIMORVM NOMINVM VESTRORVM

Cultores ſtudioſiſſimi,

Rector Magnificus, Decani, Profeſſores, et Doctores Almae Vniuerſitatis Eoo-Francicae Ducalis Herbipolenſis.

Inſcriptio:

Viris, Magnifico, maxime Reuerendis, Iurisconſultiſſimis, Experientiſſimis, Ampliſſimis, Excellentiſſimisque, RECTORI, DECANIS, caeterisque PROFESSORIBVS INCLYTAE VNIVERSITATIS ALTORFINAE, etc. Dominis Fautoribus et Amicis noſtris honoratiſſimis. *Altorfi.*

XVIIII.

Reſponſio INCLVTAE ACADEMIAE GISSENAE.

MAGNIFICE ACADEMIAE RECTOR,
VIRI MAXIME REVERENDI, IVRISCONSVLTISSIMI, EXPERIENTISSIMI, AMPLISSIMI, EXCELLENTISSIMIQVE,
FAVTORES ATQVE AMICI HONORATISSIMI!

QVemadmodum omnes Academiae commune quoddam uinculum habent, et cognatione quadam inter ſe continentur; ſic unaquaeque iure arbitratur ad felicitatem ſuam adiungi, quidquid ad alterius additur, atque alacri ſe plauſu in laetitiae inde obortae ſocietatem offert. Quamobrem litterae ueſtrae non potuerunt non longe gratiſſimae accidere, quibus nobis ſignificaſtis, Academiae ueſtrae ſolemnia ſacra inſtare, quae die XXVIIII Iunii ſaecularem ſuum

 nata-

natalem ſit celebratura. Agnoſcimus VOBIScum diuinam prouidentiam, cuius dono in eadem per tot annos plures diuina humanaque ſapientia illuſtres uiri floruerunt, cuius munere ſeruat etiam nunc VIROS, qui doctrinae meritorumque famam non ſolum per urbem, ſed etiam per orbem, in memoriam diſſeminarunt ſempiternam. Inſuper nihil aeque in uotis habemus, quam ut DEVS T. O. M. VOS primum ſaeculum fauſte finire, ac fructibus in illo collectis ſemper frui, ſecundum uero feliciter inchoare ſinat, nouum exinde ſaeculum benigniſſime fortunet, atque VIROS OPTIMOS priori ſuperſtites in illo ad diuini ſui nominis gloriam, reipublicae eccleſiaſticae, ciuilis ac litterariae commodum diutiſſime ſupereſſe iubeat: imo numquam in eodem deeſſe uelit egregios litterarum uindices, quo, ab omnibus temporum fortunaeque iniuriis immune, plurimis gratiae coeleſtis documentis circumfluat, ad eiusdem felicitatis cumulum adiecta perpetuitate. Floreat PERILLVSTRIS et S. R. I. LIBERA RESPVBLICA NORIMBERGENSIS, ſub cuius matris ſuae tutela manſuetudinis adquieſcit ALTORFINA, filia exoptatiſſima, a qua non minus decoris accipit, quam eidem confert: floreat, et, quod ſupplicationum noſtrarum iam proprium eſt, bonas litteras perpetuo foueat ac tueatur, ipſamet in dies, in annos, in ſaecula, maximis creſcens incrementis. Protegat DEVS inclitam ueſtram Academiam, ut ad eius ſinum magna multitudine confugiant, et ex longinquis etiam regionibus aduolent, qui copioſiſſimos ab ea doctrinae theſauros reportent, et ſolidam eruditionem cum uera pietate coniunctam longe lateque propagent: ut natales illi numquam non candidiores, et ſaecularia, dum redeunt, ſacra, proſperiora reuertantur, atque adeo, quidquid fauſtitatis uoto concipi poteſt, in eandem et VOS ſpeciatim, VIRI CELEBERRIMI, diuina manus ſic effundat abundantiſſime, ut ſacratiſſima doctrina Petri ac Pauli, quibus ſaecularis ueſter dies conſecratus, non alibi magis, quam apud VOS uigeat, et meliorum diſciplinarum et artium quaeuis ſummum ad faſtigium prouehantur. Haec iam pro ſalute ueſtra uota nuncupamus, haec in poſterum itidem ſincero pectore atque ex imis medullis uouebimus, occaſionem quamuis promte arrepturi, qua deditiſſimum animum debitumque ſtudium noſtrum declarare liceat: ſicuti etiam, quod officii noſtri erat, publicas cum epiſtola ueſtra coniunctas litteras publice adfigi curauimus, ut notitia ſolemnitatis huius ad ciues noſtros alioſque perueniret. Quod ſupereſt, dabitis id humaniſſimis precibus noſtris, ut noſtri memoriam conſeruare non grauemini, et Ludouicianam noſtram ac nos omnes ſolito, quem ſemper magni faciemus, amore proſequamini. Valete. Dab. Giſſae Iun. A. MDCCXXIII.

CELEBERRIMORVM NOMINVM VESTRORVM

cultores ſtudioſiſſimi,

Pro-Rector, Pro-Cancellarius, Decani, et Profeſſores Academiae Gieſſenae.

Inſcriptio:

Viris, Magnifico, maxime Reuerendis, Iurisconſultiſſimis, Experientiſſimis, Ampliſſimis, Excellentiſſimisque, RECTORI et SENATVI INCLITAE ACADEMIAE ALTORFINAE, Dominis, Fautoribus et Amicis noſtris honoratiſſimis.

Altorfium.

XX. Re-

XX.

Reſponſio INCLVTAE ACADEMIAE HASSO-SCHAVENBVRGICAE.

MAGNIFICE ACADEMIAE RECTOR,
VIRI MAXIME REVERENDI, IVRISCONSVLTISSIMI, EXPERIENTISSIMI, AMPLISSIMI, EXCELLENTISSIMIQVE,
FAVTORES ATQVE AMICI HONORATISSIMI,

EX litteris ueſtris, perquam humaniter ad nos ſcriptis, incredibilem prorſus laetitiam atque uoluptatem percepimus. Ecquid enim magis iucundum, magis exoptatum accidere nobis potuiſſet, quam ſollemnis denuntiatio ſacrorum Academiae ueſtrae ſaecularium, quae prima, peractis centum ab ea condita annis, auſpiciis AVGVSTISSIMI INVICTISSIMIQVE ROMANORVM IMPERATORIS, CAROLI VI, GLORIOSISSIMI SALVTIS TRANQVILLITATISQVE PVBLICAE CONSERVATORIS, et auctoritate ſummaque munificentia PERILLVSTRIS et S. R. I. LIBERAE REIPVBLICAE NORIMBERGENSIS, ſigillatimque ILLVSTRIVM ac GENEROSISSIMORVM CVRATORVM, proxime celebrabitis? Non e longinquo ſane arceſſendae nobis ſunt cauſſae, quare in gaudiorum, quae DEI, ſupremi rerum humanarum Arbitri, IMPERATORIS, Auguſti Germaniae Capitis, NVTRITORVMque benignitate, clementia, atque munificentia, VOBIS obtingunt, conſociationem ueniamus, eademque ad nos quoque, interuallo quidem locorum remotos, animo tamen VOBIS praeſentiſſimos, ſua quapiam ratione ſpectare firmiſſime nobis perſuadeamus. Imperat hoc pietas erga DEVM, omnis ſapientiae et eruditionis, ſiue res diuinas, ſiue humanas illa complectatur, auctorem atque conſeruatorem: efflagitat commune, quo Muſae, bonarumque litterarum per communem Patriam, Germaniam noſtram, officinae colligantur inter ſe, atque arctiſſimo nexu conſtringuntur, uinculum: poſtulat celebritas Academiae ueſtrae, quae tot Viros ſinu ſuo complexa eſt, omnibus modis eruditos, et immortalem ad poſteros laudem conſecutos. Gratulamur igitur VOBIS, VIRI CELEBERRIMI, de ſingulari iſthac felicitate: uouemus, et ex animo precamur, ut eidem accedat perpetuitas, et ſacra ſaecularia, poſt ueſtra et noſtra fata, frequenter recurrant: VOBIS denique ſpondemus atque pollicemur, diem apud VOS feſtum, diuis Petro et Paullo dicatum, III Calend. Quintiles, nobis quoque, abſentibus quidem corpore, mente tamen et adfectu arcte copulatis, ſacroſanctum futurum atque religioſum. Piis certe uotis DEO ſalutem et publicam et ueſtram commendabimus. Ceterum perſuaſos omnino VOS eſſe cupimus, ſolicitam nos, quod noſtri officii erat, geſſiſſe curam, ut litterae ACADEMIAE VESTRAE publicae, ad nos transmiſſae, in loco publico, rebus Academicis ſignificandis deſtinato, expoſitae comparerent, ciuiumque noſtrorum, et omnium, quibus et felicitatem et ſacra ueſtra proxime inſtantia cognoſcere uolupe erat, oculis inſpiciendae exhiberentur,

Tueatur DEVS AVGVSTISSIMVM IMPERATOREM: protegat PERILLVSTREM REMPVBLICAM NORIMBERGENSEM: custodiat INCLVTAM ACADEMIAM ALTORFINAM: vosque florentissimos diu conseruet. Valete, VIRI CELEBERRIMI, et orbem, quoquouersus patet, litteratum multis felicitatum auctibus per longa temporum interualla locupletati, meritis uestris nominisque uestri fama porro, ut adhuc fecistis, illustrate. Dab. Rintelii, die XXV Maii, A. O. R. CIↃIↃCCXXIII.

CELEBERRIMORVM NOMINVM VESTRORVM

cultores studiosissimi,

Rector, Decani et Professores
Academiae Hasso-Schauenburgicae.

Inscriptio:

Viris, Magnifico, maxime Reuerendis, Iurisconsultissimis, Experientissimis, Amplissimis, Excellentissimisque, RECTORI, DECANIS et PROFESSORIBVS CELEBERRIMAE ACADEMIAE ALTORFINO-NORICAE, Dominis, Fautoribus et Amicis nostris honoratissimis.

Altorfium.

XXI.

Responsio INCLVTAE ACADEMIAE ARGENTORATENSIS.

MAGNIFICE ACADEMIAE RECTOR,
VIRI MAXIME REVERENDI, CONSVLTISSIMI, EXPERIENTISSIMI, AMPLISSIMI, EXCELLENTISSIMIQVE,
FAVTORES ATQVE AMICI HONORATISSIMI.

Singularem atque eximiam illam humanitatem, qua prolixis VOS nuper litteris de rara illa, quae Academiae uestrae contingit, felicitate certiores nos reddere uoluistis, non possumus non magnopere praedicare, VIRI CELEBERRIMI. Et iam pridem profecto nostra haec Musarum sedes illam sibi quam maxime gratulatur amicitiam, quae ipsi cum ALTORFINA a longo iam tempore intercedit; non exiguis subinde mutuae beneuolentiae documentis per uarias quoque temporum uicissitudines confirmata. Minime ergo dubitabitis, VIRI AMPLISSIMI, quin et nos ea, qua decet pietasque requirit, ratione uestram reputemus felicitatem, et illius, quam totus orbis literatus communem existimat, laetitiae partem ad nos quoque pertinere credamus. Atque eo maiore cum affectu id facimus, quo illustrior est oblata VOBIS gaudendi gratulandique materia. Quantum enim sit rarissimae laetitiae argumentum, Academiae, in ipsis grauissimorum bellorum motibus institutae, sub uariis temporum infelicium tempestatibus conseruatae, et inter tot seculi mala glorioso semper otio florentissimae, sacra secularia et in maximo quidem pacis ipsiusque Academiae flore celebrare, nos omnes VOBIScum facile agnoscimus. Seruet tam illustre VOBIS beneficium diuina clementia, et non annos modo annis, sed secula seculis, magno cum rei literariae incremento, cumulet, uestraque haec

Apolli-

Apollinaria non tam iucundiſſimam praeteritorum temporum recordationem, quam certiſſimum futurorum omen, perpetuique ſplendoris pignus eſſe iubeat. Ita non tantum de inſigni bono totus ſemper laetabitur Literatorum orbis, ſed et de ſingulari perpetuaque cum ueſtro Helicone amicitia, noſtra ſibi porro gratulabitur Academia. Valete. Scribebamus Argentorati, IX Cal. Iun. MDCCXXIII.

AMPLISSIMORVM NOMINVM VESTRORVM

Cultores ſtudioſiſſimi,

Rector et Profeſſores Vniuerſitatis Argentoratenſis.

Inſcriptio:

Viris, Magnifico, maxime Reuerendis, Conſultiſſimis, Experientiſſimis, Ampliſſimis, Excellentiſſimisque, RECTORI et PROFESSORIBVS INCLYTAE ACADEMIAE ALTORFINAE, Dominis, Fautoribus et Amicis noſtris honoratiſſimis.

Altorfium.

XXII.

Reſponſio INCLVTAE ACADEMIAE TEVTOBVRGENSIS.

MAGNIFICE ACADEMIAE RECTOR,
VIRI MAXIME REVERENDI, IVRISCONSVLTISSIMI, EXPERIENTISSIMI, AMPLISSIMI ATQVE EXCELLENTISSIMI,
FAVTORES ATQVE AMICI OMNI HONORIS ATQVE OBSEQVII CVLTV PLVRIMVM PROSEQVENDI!

QVum ea ſit inſignioris laetitiae ac publicae hilaritatis indoles, ut artiſſimis illis unius urbis oppidiue, quin etiam integrae regionis cancellis includi ac circumſcribi dedignetur, ſed ſingularia potius feſtiuitatis ſuae indicia longe lateque ſpargat ac diſſeminet, nec non alios ſpatioſiſſimo licet terrarum et locorum interuallo a ſe remotos diſſitosque eiusdem iucunditatis conſortes quodammodo ac participes reddere conetur: non potuimus non lubentiſſimis mentibus, ac proliχiſſimo animorum noſtrorum bene ominantium adfectu beniuolam ſacrorum ueſtrorum ſecularium proxime celebrandorum ſignificationem intelligere, VOBISque de tam rara ac ſingulari fatorum indulgentia, temporumque felicitate, quam nemini fere mortalium bis uidere usquam contigit, et quam eodem in loco nullus aut uidit unquam, aut uiſurus eſt in poſterum, quod de ſecularibus ueterum Romanorum ludis publicum pronunciaſſe ferunt praeconem, non obiter, non tranſitorie, non fictis etiam ac ſparſis ſeſamo atque papauere ambitioſorum uerborum globulis, ſed ſerio atque ex animo gratulari; praeſertim, cum nihil Academiae ueſtrae, tot laudibus cumulatae, tot Virorum praecellentium ac clariſſimorum meritis fulgentiſſimae, nihil etiam aliis communis noſtrae genetricis, Germaniae, phrontiſteriis, Supremi Numinis honorem ſcilicet, ac ſcientiarum bonarumque artium incrementa

ſerio promouentibus euenire queat laetitiae atque felicitatis, cuius non ſenſus aliquis atque iucunditas in nos deriuetur et redundet, tanto magis, quod Eruditorum omnium et plebeculae futilia tantum demirantis numero exemtorum mentes artiore inuicem ſcientiarum et bonarum artium coagulo ſibi deuinciantur atque cohaereant. Habetis ſane, VIRI CELEBERRIMI ATQVE HONORATISSIMI, ampliſſimum materiae et felicitatis campum, in quem orationes ueſtrae, nec non plauſus ac ſolemnes gratiarum actiones excurrere, et ueluti luxuriari queant; Habetis uberrimam beneficiorum munerumque diuinitus conlatorum ſegetem, ob quam SVPREMI NVMINIS, rerum humanarum Arbitri ac Moderatoris unici, clementiam, AVGVSTISSIMORVM AVSTRIACAE DOMVS IMPERATORVM indulgentiam, PERILLVSTRIS ET S. R. I. LIBERAE REIPVBLICAE NORIMBERGENSIS munificentiam, ſigillatimque ILLVSTRIVM AC GENEROSISSIMORVM CVRATORVM ueſtrorum curam atque tutelam ea, qua par eſt, laetitia et animorum ſibi inuicem congratulantium contentione laudetis, depraedicetis, euehatis. Idque eo magis, ſi in animos ueſtros VOBIS reuocaueritis, quam difficilibus ſuperioris ſeculi temporibus, quam perturbatis ac propemodum attritis, certe diuulſis ac diſſipatis dulciſſimae cariſſimaeque communis patriae noſtrae GERMANIAE, opibus, Academia ueſtra, tot meritis incluta, tot eruditiſſimorum Virorum nominibus continua ueluti ſerie hactenus conſpicua ad tantam dignitatem, tantum honoris faſtigiique apicem euecta fuerit atque ſublata, nec Vatinianis illis ac propemodum internecinis partium inuicem digladiantium et in propria uiſcera Cyclopico more ſaeuientium furoribus exſtingui, nec luctuoſiſſimi totius belli Germanici fluctibus, per SVPREMI NVMINIS miſericordiam, ut ita loquamur, abſorberi potuerit, ſed per damna, per caedes, ab ipſo ferro opes animumque ſumſerit, ac decus ſuum dignitatemque ad haec usque tempora ſartam tectamque conſeruauerit. Quocirca, VIRI AMICISSIMI, quod fecimus ſemper, illud hoc potiſſimum tempore ut faciamus, VOBISque gratulemur, non aequitatis ſolummodo, ſed ipſius officii humanitatisque ratio, a nobis exigere atque poſtulare uidetur. Precamur itaque ſerio, ut dies iſte Academiae ueſtrae celeberrimae natalis feliciſſime VOBIS illuceſcat, et ſecundum illud ſeculum ſplendidiſſimo COLLEGIO VESTRO uniuerſo uere ſecundum ac proſperrimum aperiat. Nos interim, cum ut deſiderio ueſtro, aequiſſimisque precibus ſatisfiat, tum ut ſtudium noſtrum integerrimum, ſenſumque laetitiae non infucatum, ac prolixam uoluntatem teſtemur, non ceſſabimus tabellas ueſtras typis exſcriptas, quas nobiscum laudabili maiorum inſtituto communicare uoluiſtis, publicis Academiae noſtrae ualuis adfigere, et ſignificare, non exiguam de fatis et felicitate ueſtra hilaritatis partem in nos pariter promanaſſe

manasse atque deriuatam esse. DEVS T. O. M. VNICVS ILLE OMNIGENAE SAPIENTIAE ET ERVDITIONIS FONS AC SCATVRIGO, prosperitatem hanc VOBIS ACADEMIAEque VESTRAE iam ueluti renascenti propriam et numeris omnibus absolutam, et cum aeternatura dignitatis doctrinaeque celebritate iucundissimum rerum omnium successum cumulatissime largiri non dedignetur. Valete. Dab. Teutoburgi ad Rheni et Rurae Confluentes, v Iduum Iunii, A. R. S. cIↃIↃCCXXIII.

CELEBERRIMORVM NOMINVM VESTRORVM

Cultores studiosissimi,

Rector et Professores Academiae Regiae Teutoburgensis.

Inscriptio:

Magnifico, Viris maxime Reuerendis, Iurisconsultissimis, Experientissimis, Amplissimis, atque Excellentissimis, RECTORI, DECANIS et PROFESSORIBVS ACADEMIAE CELEBERRIMAE ALTORFINAE, Fautoribus ac Amicis nostris omni honoris et obsequii cultu plurimum prosequendis.

Altorfium.

XXIII.

Responsio INCLVTAE ACADEMIAE KILIENSIS.

MAGNIFICE ACADEMIAE RECTOR,
VIRI SVMME REVERENDI, IVRISCONSVLTISSIMI, EXPERIENTISSIMI, AMPLISSIMI, EXCELLENTISSIMI, CELEBERRIMIQVE,
FAVTORES ATQVE AMICI OMNI HONORIS CVLTV PROSEQVENDI,

SAcrum Academiae uestrae saeculare, sicut omnibus fructum litterarum recte reputantibus solidum gaudium adfert; ita nos quoque, etsi locorum spatiis disiunctos, pro communi studiorum ratione mirifice afficit. Quamobrem dum pro singulari uestro in nos affectu uos ipsi tantae uoluptatis participes nos esse, litterisque publico nomine scriptis diem ipsum eiusmodi solemnibus destinatum nobis significare uoluistis, non modo grata ante omnia mente id agnoscimus, maximasque propterea, quas debemus, persoluimus gratias, sed simul etiam obstrictos deuinctosque nos profitemur, in publica hac amicarum uobis nationum laetitia aliquod piae sinceraeque gratulationis documentum dare, praesertim cum religionis uinculum, et mutuus amor atque uoluntatum consensio uobiscum arctissime nos coniungant. Ecquid enim optabilius iucundiusque esse potest, quam in mediis rebuspublicis seminarium uidere rerumpublicarum? quid delectabilius, quam litterarum domicilium, tanquam hortum mediis in urbibus habere ac

 fouere,

fouere, unde iuuenes ad ſpem reipublicae educantur, uelut floſculi omni ſcientiarum odore pleniſſimi? Eſt uero haec laus ac gloria inter omnes liberas S. R. Imperii Ciuitates illuſtri REIPVBLICAE NORIMBERGENSI propria quaſi ac peculiaris, quod raro munificentiae exemplo regionis ſuae fines Academia illuſtrauerit, eamque per longos difficillimorum temporum decurſus, euocatis eo uiris undecunque celeberrimis, ſartam tectamque conſeruauerit. Qua famae celebritate cum nomen conſecuta eſſet maximum, tum apud poſteros eius recordatio ualuit, ualebitque ſemper. Quis enim ignorat, quot quantisque uiris a primis eius incunabulis ad haec usque tempora in omni ſcientiarum genere abundauerit, quibus uix pares alia Germaniae Academia uidit aluitque? Neque hoc diffitebitur quisquam aut in dubium uocabit, qui praeclara illa nomina ex Theologorum ordine, Piccartos, Hildericos, Schopperos, Koenigios, Matthias, Fabricios, Hackſpanios, Saubertos, Durrios, Sontagios; ex Iureconſultorum, Giphanios, Donellos, Gentiles, VVeſenbecios, Rittershuſios, Ludvvellos; ex Medicorum, Scherbios, Sonneros, Iungermannos, Hoffmannos; ex Philoſophorum denique, Erythraeos, Piccartos, Virdungos, Schvvenderos, Rupertos, VVagenſeilios, Omeiſios, aliosque omnis generis cognouerit, publicis paſſim monumentis celebratos. O ergo felicem rempublicam, quae tanto gaudet theſauro, prouehendae DEI gloriae artibusque ingenuis ornandis utili ac fructuoſo! O incomparabilem prudentiſſimi SENATVS NORIMBERGENSIS in ſuos ciues, horumque natos, et qui naſcentur ab illis, liberalitatem atque beneficentiam, qua ſummorum Regum Principumque ueſtigiis inſiſtens Academiam ueſtram Altorfinam tam magnifice condidit, conditam amplificauit, amplificatam clientela atque patrocinio ſuo tueri, conſeruare, ac propagare omnibus uiribus contendit! Quantus hinc INCLVTO SENATVI apud exteros etiam longe lateque dignitatis accerſitus eſt ſplendor? quantus laudum ac gratiarum acceſſit cumulus? quanta denique gloria, quae uigebit memoria ſaeculorum omnium, quam ſera poſteritas admirabitur, quam ipſa aeternitas intuebitur? Generoſa uero Iuuentus, quae uirtutis litterarumque ſtudiis uobis nunc addicta, atque inuſitatae huic ueſtrae felicitati ſolemnius indulget, paullo poſt ampliſſimis muneribus per orbem terrarum diffuſa debitum gloriae illius cultum ubique praedicabit, ubique laudibus extollet, uel tacita ſaltem mentis uoce iubila haec ueſtra bonis fauſtisque ominibus proſequetur. Nos quoque pro amore noſtro non poſſumus, quin rediuiuae Academiae ueſtrae felicitati ſub tam illuſtris reipublicae, tantique nominis curatorum auſpicatiſſimo regimine hucusque conſeruatae gratulabundi applaudamus, piumque adeo hoc ueſtrum inſtitutum omnino probemus, quo non ſolum tot aliarum Academiarum exemplo, ſed ipſa potius pietate gratique animi religione adducti tanta tamque eximia beneficia, quae DEO, IMPERATORIBVS, NVTRITORIBVSque ueſtris debetis, pie ſancteque recolere, eoque conſilio natalem Academiae ueſtrae ſacrum feſtumque habere conſtituiſtis. Quocirca etiam honeſtiſſimis deſideriis ueſtris ſine omni mora morem geſſimus, litterasque ueſtras publicas ad nos miſſas ualuis templi noſtri affigendas publice curauimus, ut ſolemnitatis apud uos celebrandae ratio ciuibus noſtris, et per eos aliis quoque Cimbriae noſtrae litteratis innoteſceret. Praeterea uero decla-

declarato, prout debuimus, animi nostri affectu, nihil reliquum esse putamus, quam ut DEVM, summum omnium sapientiae officinarum custodem ac praesidem uoce publica obtestemur, ut Academiae uestrae fata, tempora, fortunasque benigne in perpetuum moderetur, omnesque in ea nunc docentes florentesque diuini et humani iuris Antistites, aliarumque optimarum artium doctores quam diutissime publico bono seruet, protegat ac tueatur. Floreat NORIMBERGA, floreat filia eius ALTORFINA, praestantissimorum ingeniorum altrix, ac cum nouis noui saeculi primordiis noua pristini decoris sui incrementa capiat. Dab. Kiliae Holsatorum, A. O. R. cIↃIↃCCXXIII, IV Idus Iunii.

CELEBERRIMIS NOMINIBVS VESTRIS

omni amore, studio cultuque addictissimi,

Pro-Rector, Pro-Cancellarius, Decani atque Professores Academiae Kiliensis.

Inscriptio:

Viris, Magnifico, summe Reuerendis, Iurisconsultissimis, Experientissimis, Amplissimis, Excellentissimis Celeberrimisque, RECTORI, CANCELLARIO, DECANIS et PROFESSORIBVS INCLYTAE ACADEMIAE ALTORFINAE, Dominis Fautoribus et Amicis nostris honoratissimis.

Altorfium.

XXIIII.

Responsio INCLVTAE ACADEMIAE FRIDERICIANAE.

PRORECTOR, DIRECTOR, CANCELLARIVS ET PROFESSORES FRIDERICIANAE MAGNIFICO RECTORI EXCELLENTISSIMISQVE ACADEMIAE ALTORFINAE PROFESSORIBVS

S. P. D.

Literas uestras elegantiae plenas, simulatque singulari beneuolentia in nos uestra redundantes, iucundissimas accidisse nobis scitote. Fas enim est, ut, qui eadem Musarum ornamenta sectantur, illa quoque gaudia participent, quibus uos DEVS immortalis uestramque Academiam cumulauit, talemque animi motum sentiant, qualis uos exhilarat, dum saeculare festum esse in propinquo percipitis, illudque orbi erudito, cuius nos minima pars sumus, speciosis uerbis annunciatis. Et habetis certe argumenti satis, quare rumpatis silentium, ac tum Summi Numinis beneficia, tum perillustris Reipublicae, cuius sub auspiciis et tutamine agitis, munificentiam, curam et sapientiam praedicetis; quae eam uobis felicitatem pararunt, nulla perituram aetate, nulla consumendam uetustate. Nec enim dubium est, illos uere beatos esse dicendos, qui post centum annorum orbem confectum, adhuc bonis omnibus affluunt, atque inter incertos et instabiles uitae humanae casus, eam ingenii gloriam tuentur, qua effloruere primum Altorfinae politissimi Doctores. In quo quum diuinum praesidium obseruetis,

 atque

atque aliquid humana arte et difciplina maius; improbe fane ageremus, nifi cum calidiffimis precibus ueftris noftra coniungeremus uota; ac fimili ftudio inflammati fplendorem, opes, ac facultates Lycei ueftri admiraremur aeque. Virtutis quippe ac ueritatis radicibus inniti uidetur, diuinoque ortu editum merito exiftimatur, quod breui curriculo non circumfcribitur, fed ueluti aedificium magnifice exftructum aeternitatem aemulatur. Quocirca uix nobis temperamus, quin aliquo numero ad ueftros excurramus fines, et uerba bona, apta et illuftria, ac publicae laetitiae congrua percipiamus ipfimet; inprimis cum nos humaniffime inuitaueritis, ut ueftris interelfemus facris, nec intelligentia fola, quae meditamini, fed natura et fenfu metiremur. Verum tamen ipfimet probe intelligitis, quam auide noftram praefentiam pofcat ftudiofa iuuentus, quam fint literarii labores catenati, quamque id aduerfetur exfpectationi tot praeftantium iuuenum, fi Profeffores peregre proficifcantur, et fcholae defiderium quadantenus deponant. Quamobrem iftud cepimus confilii, ut, quia ciues noftri plures a fe diuelli doctores uix patiuntur, unum ex collegis noftris deligeremus, qui curfum ad uos dirigat, et, quod experiri omnes cuperemus, et uidere, et audire, is audiat, cernat, percipiatque coram. Eft is coniunctiffimus nobis, ac uobis haud dubie cognitiffimus, FRIDERICVS HOFFMANNVS, Medicae artis Profeffor ordinarius, ac Facultatis fuae Senior merentiffimus, qui amantiffimis uerbis plura fignificabit explicate, qui nofter in Palaecomen fit affectus, quae in doctiffimos Profeffores illius loci propenfio; quamque honorifice de iis loquamur et fentiamus, et fecunda omnia eorum laboribus ad uirtutis et ueritatis gloriam deftinatis apprecemur. Nos interea ea, qua poffumus, animi fubmiffione a DEO rogamus, ut, quod folenni caerimonia celebrabitis, feftum faeculare fauftiffime peragatur; ueraeque fapientiae decus et folidae dignitatis lumen uniuerfam Academiam, eiusque membra praeftantisfima in aeterna claritatis poffeffione certiffime tueatur ac feruet. Et arbitrabimur fatis magnum praemium noftro in uos ftudio effe perfolutum, fi intellexerimus, collegam uobis noftrum non prorfus iniucundum contigiffe, nec hofpitem ingratum. Valete. Halae Magdeburgicae, cIↄIↄCCXXIII, VII Idus Iunias.

Infcriptio:

Viris Magnificis, maxime Reuerendis, Iurisconfultiffimis, Experientiffimis, Ampliffimis, Excellentiffimisque, RECTORI et PROFESSORIBVS INCLYTAE ACADEMIAE ALTORFINAE, Dominis Fautoribus et Amicis noftris honoratiffimis.

Altdorfinum.

SECTIO IIII.

SECTIO IIII,

QVA EXHIBENTVR

EPISTOLAE QVAEDAM EVCHARISTICAE ACADEMIAE ALTORFINAE,

DE HONORE LEGATIONIS SIBI AB ALIIS INCLVTIS ACADEMIIS DESTINATO HABITOQVE.

I.

Literae euchariſticae ad INCLVTAM ACADEMIAM HEIDELBERGENSEM.

MAGNIFICE ACADEMIAE RECTOR, VIRI MAXIME REVERENDI, IVRISCONSVLTISSIMI, EXPERIENTISSIMI, AMPLISSIMI, EXCELLENTISSIMIQVE, FAVTORES ATQVE AMICI HONORATISSIMI.

VErbis ſatis explicare non poſſumus, quantam nobis uoluptatem attulerint literae ueſtrae, omnis humanitatis pleniſſimae, quibus noſtrae Academiae non ſolum de ſolennitate ſaeculari, quam per diuini Numinis bonitatem, indicto tempore, feliciter celebrauimus, perbenigne congratulati eſtis; ſed ad eandem etiam Ablegatum quendam mittendum deſtinaueratis. Etſi igitur nihil magis in uotis habuiſſemus, quam ut pro eo, ac conſtitueratis humaniſſime, nosque iam ſperare iuſſeratis, ex ipſo incluto Collegio ueſtro quendam tam prolixae uoluntatis erga nos ueſtrae interpretem, inter illa ipſa ſolennia Academica, praeſentem uidere, debitoque honore proſequi, nobis licuerit: uerum, cum alia interuenerint, quo minus propoſitum proſequeremini; contigit tamen, ut honore iſto nobis iam deſtinato non prorſus excideremus, utque aliquod illius inſignis beneuolentiae ueſtrae documentum publicum extaret; cuius memoria, non ſine perpetua grati animi noſtri ſignificatione, ad ipſam ſeram poſteritatem transferri poſſit. VOBIS enim non improbantibus, interea partes illas detulimus Seniori antehac Academiae noſtrae, et Profeſſori Medicinae primario, nunc autem SERENISSIMI MARCHIONIS ONOLDINO-BRANDENBVRGICI Conſiliario aulico et Archiatro praecipuo, Viro magnifico et nobiliſſimo, IO. MAVRICIO HOFFMANNO, Sacrae CAESAR. MAIESTATIS Comiti Palatino, et Archiatro, atque inclutae Academiae LEOPOLDINO-CAROLINAE Natur. Curioſ. Ephemeridum *DIRECTORI optime merito: qui in illa ipſa feſtiuitate ſaeculari, antiquae et illuſtris Academiae ueſtrae nomine, prouinciam atque auctoritatem magnifici Ablegati, pro eo, ac par eſt, primo loco dexterrime ſuſtinuit. Quo maior autem honor ex illo ipſo ſingulari fauore ueſtro ad hanc noſtram literariam ſocietatem redundauit; eo VOBIS nos deuinctiores profitemur, eoque paratiores ſemper erimus, ut quacunque occaſione VOBIS, ueſtraeque inclutae Academiae, mutua quaeuis officia, omnemque*

cultum debitum, testemur. De cetero, DEVM immortalem precamur, ut SERENISSIMVM ac POTENTISSIMVM PRINCIPEM ELECTOREM PALATINVM, cuius glorioso praesidio feliciique tutela Musae uestrae fruuntur, itemque uniuersam SERENISSIMAM DOMVM PALATINAM, omni excelsae fortunae genere cumulet, ac publico S. R. Imperii bono quam diutissime seruet. Sed et VOBIS, Viri excellentissimi, uestraeque celeberrimae Academiae, ea semper fata, quae uotis concipi possunt optima atque prosperrima, idem Numen diuinum clementissime impertiatur! Valete. Dab. Altorfii Norimbergensium, a. d. IIII *Non. Aug. A.* cIↄ Iↄcc xxIII.

CELEBERRIMORVM NOMINVM VESTRORVM
cultores studiosissimi,
Rector et Professores Academiae
Altorfinae.

Inscriptio:

Viris, Magnifico, maxime Reuerendis, Iurisconsultissimis, Experientissimis, Amplissimis, Excellentissimisque, INCLVTAE ACADEMIAE HEIDELBERGENSIS RECTORI, CETERISQVE PROFESSORIBVS CELEBERRIMIS, Dominis, Fautoribus et Amicis nostris honoratissimis.

Heidelbergam.

II.
Literae eucharisticae
ad
INCLVTAM ACADEMIAM LIPSIENSEM.

MAGNIFICE ACADEMIAE RECTOR,
VIRI MAXIME REVERENDI, IVRISCONSVLTISSIMI, EXPERIENTISSIMI, AMPLISSIMI, EXCELLENTISSIMIQVE,
FAVTORES ATQVE AMICI HONORATISSIMI.

MVltis nominibus nos VOBIS obstrictos profitemur, qui Academiae nostrae felicitati, diuinitus nobis indultae, tam prolixe, tamque honorifice, fauistis. Vestra enim gratulatio, qua nostram prosecuti estis festiuitatem saecularem, tanto nobis accidit gratior, iucundiorque; quanto certius constat, eam ab iis profectam esse, qui nobis ex animo cupiant, suoque intelligant exemplo, quantum boni aliis apprecentur. Luculentiori adhuc amicitiae et coniunctionis documento uestram erga nos beneuolentiam declarastis, VIRI CELEBERRIMI, cum facultatem nobis daretis Ablegati honorarii constituendi, qui illustris ACADEMIAE uestrae nomine solennitatem nostram ornaret plurimum et cohonestaret. Quas partes omnium consensione sibi delatas haud grauate suscepit, et ex incluti ordinis uestri dignitate, magnifice et praeclare gessit, Vir grauissimus, ac fama meritisque excellentissimus, isque disciplinae uestrae quondam innutritus, natalibusque VOBIScum coniunctus, GODEFRIDVS THOMASIVS, Medicus PRINCIPIBVS percharus, et REIPVBLICAE NORICAE in deliciis, omnibusque mansuetioribus Musis dulce uenerabileque nomen. Quid? quod nostra cumulastis gaudia, eo carmine solennibus

nibus nostris dicato, cuius praestantia uestram Germanorumque ingeniorum gloriam, etiam in hoc ipso eruditionis genere, facile tueatur. Vicit adeo expectationem nostram tanta tamque eximia humanitas uestra, quam pro eo, ac par est, magni facimus, publiceque praedicamus. Quin et ipsi PATRES INCLVTAE REIPVBLICAE NORIMBERGENSIS *laetati sunt, gratiamque* VOBIS *habuerunt, cum uiderent, hanc filiam et alumnam suam, inter tot honorificas gratulantium concertationes, etiam a uestra Academia tam comiter, tamque impense, amari, quae et uetustatis dignitate, et ornamentorum amplitudine, inter tot alias exsplendescit. Dabimus igitur operam, ut quacunque occasione gratos memoresque huius tam luculenti officii nos intelligatis. Interim, si* VOBIS *ita uidebitur, Acta solennium saecularium Academiae nostrae seruabitis; quae, uti aliquam rerum nostrarum memoriam, ita cumprimis egregium humanitatis uestrae monimentum, ad posteritatem transmittent. Ceterum, quantis possumus, a* DEO IMMORTALI *petimus precibus, ut* POTENTISSIMVM REGEM, *et magnanimum Martii regni Propugnatorem,* PRINCIPEMQVE ELECTOREM SAXONIAE, *item et in uniuersum* REGIAM *ac* DVCALEM SAXONVM DOMVM, *gloriae atque tranquillitati temporum uolens propitius seruet, et ui coelesti, numineque diuino, perpetuo tueatur: ut et* VOS *sub tam auspicato magnoque praesidio fortunati semper & florentes rem sacram atque literariam ornetis, uberrimosque meritorum uestrorum fructus huic aeuo aeque ac secuturis saeculis feliciter largiamini. Valete.*

CELEBERRIMORVM NOMINVM VESTRORVM

cultores studiosissimi,

Rector et Professores Academiae Altorfinae.

Inscriptio:

Viris, Magnifico, maxime Reuerendis, Iurisconsultissimis, Experientissimis, Amplissimis, atque Excellentissimis, INCLVTAE ACADEMIAE LIPSIENSIS RECTORI, MAGISTRIS, *et* DOCTORIBVS, *Dominis, Fautoribus et Amicis nostris honoratissimis.* *Lipsiam.*

III.

LITERAE IPSIVS ABLEGATI HONORARII ad INCLVTAM ACADEMIAM LIPSIENSEM.

MAGNIFICE ACADEMIAE RECTOR, PATRES CONSCRIPTI PERPETVO OBSERVANTIAE CVLTV SVSPICIENDI.

FAuentis mihi fortunae beneficium agnosco prorsus singulare, quod ad postulationem, desideriumque uestrum, iussu Procerum mandatoque delectus fuerim, qui in sacris Academiae Noricae saecularibus, effusissimo hodie hilaritatis publicae sensu concelebratis, legati uestro nomine honorarii partes dignitatemque sustinerem. Quod ego quidem munus, cum nimis mihi arduum, plenumque honoris ac inuidiae, appareret,

reret, ea, qua decet, modestia initio deprecatus, suscipere tamen omnino necesse habui, ut notam hominis parum morigeri obsequentisque declinarem. Et ipsa certe animi VOBIS semper deuotissimi religio hanc mihi legem facile imposuit, necquidquam obluctanti, cum ut habeantur sane plures, quibus auctoritate ac meritorum amplitudine eximiis rectius istae partes potuissent demandari; qui tamen maiori obseruantia (ne de originis disciplinaeque nexu quidquam heic ingeram) obstrictus, mancipatusque VOBIS uiuat, certum sit, homines inter natos inueniri neminem. Igitur omni, qua par est, uerecundia onus, cui ferendo impares sentiebam humeros, passus denique sum imponi, fecique demisso animo, quae fieri uoluistis, ut in festo hoc die partem gaudii laetitiaeque suscipiens, affectus pariter uestri ac studii exuperantiam solemni congratulatione declararem. Dici non potest, quam benigna comitate receptum fuerit isthoc humanitatis ac fauoris uestri documentum abs illustribus Academiae nutritoribus, qui tersissimo cumprimis ac luculento, quod typis exaratum misistis, carmine mirum in modum delectati cumulum propterea gratiarum VOBIS sunt relaturi. Sed hasce omnino plena gaudiorum festiuitatisque Academia facundissimi Oratoris sui calamo plenius copiosiusque enarrabit. Mihi id duntaxat unum nunc relictum esse arbitror, ut, antequam ex hoc Musarum Apollinisque sacrario ad lares meos reuertar, pietatis heic erga VOS meae et religiosi obsequii constet ratio, quam ut in posterum parato semper ad nutus uestros ministerio possim probare, omni contentione, quoad uixero, sum allaboraturus. Valete ex uoto, uestrumque mihi fauorem seruate illibatum, lumina perpetuo rei literariae bono diu lateque fulgentissima.

MAGNIFICIS AC VNDIQVAQVE CELEBERRIMIS VESTRIS NOMINIBVS

Scrib. Altorfii a. d. III Kal. Iul. cIↃIↃCCXXIII, *in museo Rinkiano, cultissimo Gratiarum ac melioris ab omni aeuo doctrinae habitaculo.*

deuotissimus omni cultu atque officiis,

Godefridus Thomasius.

IIII. Li-

IIII.
Literae euchariſticae ad INCLVTAM ACADEMIAM IENENSEM.

MAGNIFICE ACADEMIAE PRORECTOR, VIRI MAXIME REVERENDI, IVRISCONSVLTISSIMI, EXPERIENTISSIMI, AMPLISSIMI, EXCELLENTISSIMIQVE, FAVTORES ATQVE AMICI HONORATISSIMI.

Magnum DEI *beneficium eſt, quod, pro eo, ac optaueramus, natalem Academiae noſtrae ſaecularem, rite feliciterque celebrare nobis licuit. Verbis exprimi non poteſt, quantum ad publicam laetitiam noſtram attulerint humaniſſimae literae ueſtrae, quibus non ſolum iſtam ſolennitatem Academicam conceptis uerbis felicem fortunatamque eſſe iuſſiſtis; ſed etiam ad amplificandum eius honorem nobis perbenigne conceſſiſtis, ut, qui inclutae Academiae ueſtrae nomine ſacris noſtris ſaecularibus intereſſet, legatum honorarium ipſi conſtitueremus. Commodum accidit, ut eo tempore huc ueniret Vir ſancti muneris auctoritate et eruditionis excellentia maxime Reuerendus,* IO. DAVIDES BAIER, *Sereniſſimi* DVCIS SAXO-VINARIENSIS *auſpiciis Antiſtes Dornburgenſis et Burgelenſis, itemque Eccleſiaſtes Ciuitatis Vinarienſis: qui cum Parentem habuerit Theologum celeberrimum, ac quondam de Academia ueſtra optime meritum, et ipſe in Muſarum ueſtrarum contubernio altus honoribusque Academicis ornatus fuerit;* VOBIS *certe comprobantibus, magnificas Ablegati ueſtri partes lubens meritoque ſuſcepit, et inter ipſa ſolennia ſaecularia egregie ornauit. Haec tanta et tam luculenta ueſtrae erga nos beneuolentiae teſtificatio, ſicut ipſis illuſtribus Academiae noſtrae* NVTRITORIBVS, *et* CVRATORIBVS, *accidit gratiſſima; ita noſtrum praecipue ordinem* VOBIS *maiorem in modum deuinxit, ut nihil quicquam ſit tantum, quod nos non ueſtra cauſſa debere uelimus, facturique ſimus quacunque occaſione, cum ſtudioſe, tum libenter. Interea uero* DEO *immortali religioſiſſimis animis ſupplicamus, ut* SERENISSIMORVM DVCVM SAXONIAE ERNESTINAE PROPAGINIS *Domum auguſtam, communis Patriae felicitati, et rei ſacrae ac literariae bono, inprimisque auſpicatiſſimo Muſarum ueſtrarum praeſidio, incolumem florentemque in omne aeuum praeſtet; item et* VOBIS, *Viri excellentiſſimi, atque illuſtri Academiae ueſtrae, quicquid ornamenti atque proſperitatis uotis expeti poteſt, lubens propitius perpetuo indulgeat.*

Vnum eſt, quod adhuc his literis a VOBIS *peramanter petendum duximus. Nimirum identidem hucusque uſu uenit, ut, cum quidam ciues ingenii turbulenti et male feriati ex incluta Academia ueſtra ſuo*

 merito

merito eiecti, huc confugerint, et a nobis, istarum rerum primum ignaris, in nostram Ciuitatem Academicam fuerint recepti, non parum molestiae paullo post nobis attulerint, peruersi moris sui retinentes. Idem VOBIS etiam ab iis credimus potuisse accidere, quos et nos nostra societate literaria censuimus indignos. Vt igitur hac etiam ex parte tranquillitati rei Academicae, quantum fieri potest, utrinque in posterum prospiciatur, memores pristinae huiusmodi pactionis, quae iam antehac inter utramque intercessit Academiam, per communia doctrinae uirtutisque studia VOS rogamus, ut, quoties contigerit, ut eius generis perditos homines ex coetu uestro Academico exterminandos iudicetis, publicas citationis atque relegationis formulas, inuolucro conclusas, per tabellarium Norimbergensem, eumque ordinarium, ad nos perferendas haud grauatim curetis, quo iidem a nostrae etiam Academiae aditu atque consortione arceantur. Parem operam VOBIS nos quoque lubentes praestabimus, et hoc humanitatis genus, quibus fieri potest, studiis officiisque demereri annitemur. Valete. Dabamus Altorfii Norimbergensium, Nonis Sextil. A. cIↃ IↃCCXXIII.

CELEBERRIMORVM NOMINVM VESTRORVM
cultores studiosissimi,
Rector et Professores Academiae
Altorfinae.

Inscriptio:

Viris, Magnifico, maxime Reuerendis, Iurisconsultissimis, Experientissimis, Amplissimis, Excellentissimisque, PRORECTORI et PROFESSORIBVS INCLVTAE ACADEMIAE IENENSIS, Dominis, Fautoribus et Amicis nostris honoratissimis. Ienam.

V.

Literae eucharisticae
ad
INCLVTAM ACADEMIAM IVLIAM.

MAGNIFICE ACADEMIAE PRORECTOR,
VIRI MAXIME REVERENDI, IVRISCONSVLTISSIMI,
EXPERIENTISSIMI, AMPLISSIMI,
EXCELLENTISSIMIQVE,
FAVTORES ATQVE AMICI HONORATISSIMI.

VEstrae erga nos beneuolentiae atque humanitatis documentum prorsus eximium publice dedistis, VIRI CELEBERRIMI, quod literis nostris superioribus perofficiose et peramanter inuitati, non solum saecularia nostratis Academiae sacra, quae per diuini Numinis gratiam, stato tempore, feliciter peracta fuere, prolixo fauore, piisque uotis, prosecuti estis; sed etiam ad eadem condecoranda, ex incluto Collegio uestro ablegastis Virum fama et meritis excellentissimum amplissimumque,

GOT-

GOTLIBIVM SAMVELEM TREVERVM, Politices atque Moralium Professorem ordinarium, qui propensissimae uestrae erga nos uoluntatis optimus omnibusque gratissimus extitit interpres, et magnificam illustris Academiae uestrae auctoritatem inter illa ipsa solennia, pulcherrime asseruit. Quo itaque insignior honor huic erudito Coetui hinc accessit; eo is gratior accidit PERILLVSTRI REIPVBLICAE NORIMBERGENSI, altrici Musarum nostrarum benignissimae; eoque studiosius noster inprimis Ordo, pro eo, ac par est, dabit operam, ut, quantum hoc nomine VOBIS debeat, non uerbis tantum, sed factis etiam, quacunque data occasione, declaret. Quod reliquum est, DEVM immortalem religiosissime precamur, ut Potentissimum ac Sacratissimum Magnae Britanniae REGEM, et uniuersam Serenissimam, eamque REGIAM et ELECTORALEM ac DVCALEM DOMVM BRVNSVICO-LVNEBVRGENSEM, sub cuius gloriosissimo regimine praesidioque celeberrima Academia uestra felicissime floret, non solum regnorum populorumque suorum bono, sed et ipsius Europae ac rei Christianae tranquillitati, quam diutissime seruet, atque omnibus augustae felicitatis generibus perpetuo cumulet. Sic et VOS, Viri celeberrimi, ad amplificandum reipublicae literariae decus, et ad illustre nomen inclutae Academiae uestrae ornandum, bene feliciterque semper agatis! Valete. Dab. pridie Nonas Iulias, A. R. S. cIↃ IↃCCXXIII.

CELEBERRIMORVM NOMINVM VESTRORVM

cultores studiosissimi,

Rector et Professores Academiae
Altorfinae.

Inscriptio:

Viris, Magnifico, maxime Reuerendis, Iurisconsultissimis, Experientissimis, Amplissimis, Excellentissimisque, PRORECTORI et SENATVI INCLVTAE ACADEMIAE IVLIAE, Dominis, Fautoribus et Amicis nostris honoratissimis.

Helmstadium.

VI.
Literae euchatisticae ad INCLVTAM ACADEMIAM FRIDERICIANAM.

RECTOR ET PROFESSORES
ACADEMIAE ALTORFINAE
VIRIS MAGNIFICIS, PRORECTORI, DIRECTORI, ET CANCELLARIO, CETERISQVE EXCELLENTISSIMIS ACADEMIAE FRIDERICIANAE PROFESSORIBVS
S. P. D.

E*tsi inter saecularia literati coetus nostri sacra, quae* DEI *beneficio exoptatum ac felicem habuerunt exitum, multas uariasque laetandi caussas haberemus: dici tamen non potest, quantae nobis*

iucunditati fuerit luculenta illa uestrae erga nos uoluntatis testificatio. Quid enim nobis contingere potuisset gratius, quidque honorificentius, quam et eam Academiam tam prolixe cupideque nostro uelificari honori, quae tot illustribus egregiisque uiris ornata, totque instructa decoribus, Germanos pariter atque exteros in pulchrum ingeniorum certamen, honestamque laudis aemulationem, uocat? Non satis habuistis, VIRI CELEBERRIMI, *literis humanissimis disertissimisque uestrum nobis amorem, uestrumque studium, abunde declarare; sed ex incluto etiam ordine uestro legatum huc mittendum destinaueratis, quem in sacra et solenni Academiae nostrae supplicatione, testem communis gaudii, et uotorum uestrorum interpretem multo suauissimum gratissimumque, expectabamus. Sed, quod magnopere doluimus, praeter opinionem, calamitas domestica, et luctuosa desideratissimi Filii iactura, oppresserat, et uel ex itinere reuocauerat, optimum, et muneris auctoritate, meritorumque fama excellentissimum,* COLLEGAM *uestrum, cui partes solennis gratulationis obeundas detuleratis. Qui casus quamuis Ablegationis uestrae iucunditatem nobis eripuerit; haudquaquam tamen intercipere potuit laetum uberemque tam propensae erga nos uoluntatis beneuolentiaeque fructum; quem utique permagno aestimamus, eaque de caussa non parum* VOBIS *debemus, et inprimis grati monimentum animi extare cupimus, cultum nostrum, mutuumque studium, quandocunque facultas et occasio erit, declaraturi.* VOS *uero, quem testati estis amorem fauoremque, constanter nobis seruate, et Acta solennium Academiae nostrae saecularium, quae potissimum eximio humanitatis uestrae documento ornantur, aequi bonique facite. Quod superest,* DEVM OPT. MAX. *qui aeterno imperio res humanas moderatur, quanta maxima possumus, religione ueneramur, ut communi gentium quieti, et christiani nominis dignitati, in serissimos annos seruet, saluumque praestet, Potentissimum Prutenorum* REGEM, *et* PRINCIPEM ELECTOREM BRANDENBVRGICVM, *statorem Musarum uestrarum indulgentissimum; similiterque* REGIAE *ac* PRINCIPALIS DOMVS BRANDENBVRGICAE *in uniuersum ornandae firmandaeque neque finem faciat, neque modum. Ita uero diuini Numinis nutu ac consilio fiet, ut, quod ex animo optamus,* VOS *etiam, sub tutela tam gloriosa, felices sospitesque de omni eruditione egregie mereamini, et mensuram felicitatis* FRIDERICIANAE, *rebus supra uotum fluentibus, omnibusque bonis congratulantibus, impleatis. Valete.*

Inscriptio:

Viris Magnificis, maxime Reuerendis, Iurisconsultissimis, Experientissimis, Amplissimis, Excellentissimisque, PRORECTORI, DIRECTORI, CANCELLARIO, CETERISQVE PROFESSORIBVS INCLVTAE ACADEMIAE FRIDERICIANAE, *Dominis, Fautoribus et Amicis nostris honoratissimis.*

Halam Magdeburgicam.

* * *

SECTIO V.

SECTIO V,

QVA COMPREHENDVNTVR

SCRIPTA AD IPSAM CELEBRATIONEM SACRI SAECVLARIS PERTINENTIA.

I.

PROGRAMMA

MAGNIFICI ACADEMIAE RECTORIS NOMINE PVBLICE PROPOSITVM,

ad Ciues Academicos pietatis et modestiae inter solennia sacra commonefaciendos.

RECTOR

VNIVERSITATIS ALTORFINAE

IO. IACOBVS BAIERVS

DOCTOR ET PROFESSOR MEDICINAE PRIMARIVS

CIVIBVS ACADEMICIS

S. D.

ADuentat iam propius insignis ille uotisque nostris hucusque expetitus dies, magnus Academiae huius natalis, isque saecularis, quo summam DEI AETERNI *erga Musas has Altorfinas bonitatem, et* SACRATISSIMORVM IMPERATORVM *clementiam,* PERILLVSTRIS*que* SENATVS NORIMBERGENSIS, *Nutritorum nostrorum benignissimorum, munificentiam, debita pietate atque ueneratione publice solenniterque celebrare connitemur. Praestabit fauor Numinis diuini, ut, quod religiosissime precamur, uota nostra dignis successibus procedant, atque ipsum tempus exoptatum auspicato illucescat, huicque optimarum artium uirtutumque sacrario etiam hac ratione nouus ueluti uigor, nouumque decus, concilietur. Quid uero est, quod sincerius nostra explere gaudia, hisque Hilariis Academicis iucundius ornamentum afferre queat, quam uestra inprimis,* CIVES ACADEMICI, *pietas atque modestia? Iactabant olim Romani, sibi templum quoddam esse, quod neque a muscis, neque a canibus, unquam fuerit contactum. Et Aelianus, Graecus scriptor, inter miracula Apollinis refert, nullum uene-*

natum animal ullo tempore in templum lucumque Apollinis insulae Clari uenisse. O utinam, cum alias perpetuo, tum his praecipue saecularibus sacris, ab hac sanctiore et DEO *uero bonisque mentibus dicata aede omne illud procul absit, quod uel honori gloriaeque eius parum congruens esse, uel coetus nostri tranquillitatem ac gaudia pia ullo modo intempestiuius interpellare, et quasi contaminare, possit! Maioribus nostris ea contigit felicitas, cum ante hos centum annos haec Musarum sedes solennissimo ritu inaugurar etur, ut publice deinceps praedicarint, in magno hominum confluxu, nihil omnino turbarum, nihilque rixarum, extitisse, quod eius solennitatis laetitiam hilaritatemque publicam interpellarit, ac uel minima ex parte obfuscarit. De uobis, o spes patriae, sanctiorumque Musarum deliciae, illud etiam nobis pollicemur, fore, ut in praesens quoque hanc laudem uobis optimaeque huic literarum parenti propriam perpetuamque reddatis. Agite igitur, ubi* III *Calend. Quinctil. hic ipse, quem expectamus, dies,* DEO *fauente, feliciter prospereque illuxerit, intra septimam et octauam matutini temporis horam, in aream Collegii Academici frequentes conuenite, atque nobiscum decenti comitatu pompam hanc Academicam condecorate, primum quidem in publico templo, deinde in VVelseriano Academiae auditorio, diuino Numini, supremo huius operis munerisque moderatori, animis ad piam laetitiam compositis, uota saecularia reddituri, et noua etiam in futurum tempus nuncupaturi. Imo totam hanc festiuitatem Academicam, tanquam in conspectu* DEI *immortalis, qui audit uidetque omnia, et in praesentia tot grauissimorum uirorum, inque ore atque oculis totius multitudinis, quae ad spectanda haec solennia hinc inde confluet, tam reuerenter, tamque modeste, transigetis, ut ab ipso* DEO *uolente pacatoque optata facile consequamur; ut perillustres huius Academiae* NVTRITORES CVRATORES*que gaudeant, suas in ornanda hac Academia curas, suos labores, magnificosque sumtus, tam bene feliciterque cessisse; ut praeterea cuiuscunque ordinis uenerandi Hospites, itemque indigenae, uestram insignem uirtutem laeti recognoscant, et ubique collaudent; denique, ut ipsa sera posteritas hanc temporum Musarumque nostrarum felicitatem uel ex hoc exemplo aliquando intelligat, et nobis uobisque quasi postliminio gratuletur. Sic spe uotisque pleni, totius instituti rationes diuinae prouidentiae perbenigne moderandas iterum iterumque commendamus; uobis autem,* O OPTIMI HVIVS ACADEMIAE CIVES, *fortunatos studiorum rerumque successus ex animo apprecamur.* P. P. DOMINICA IIII POST TRINIT. A. R. S. CIↃIↃCCXXIII.

II. Die

II.

Die von GOtt selbst anbefohlene Jubel-Freude/

Welche
über die unzehlige Wohlthaten
des Allerhöchsten/
die Er
der Nürnbergischen Universität Altdorff/
von Anbeginn ihrer Fundation, bis auf
das 1723ste Jahr/
reichlich und gnädiglich erzeiget/
Auf hohe Verordnung E. Hochlöbl. Magistrats des
Heil. Röm. Reichs freyen Republique Nürnberg
angestellet/
und
an dem alljährl. Academischen Fest Petri und Paulli,
aus Psalm. CXLV, 3. 4.
nebst
einem schuldigen Danck-Gebeth
in einer kurtzen

Jubel-Predigt

vorgestellet worden
von

Gustav Georg Zeltner/ der heiligen Schrift Doct.
S. Theol. und Lingg. Orientt. Prof. P. wie auch der
Kirche daselbst Pastore.

J. N. J.

Der ewig reiche GOtt woll uns in diesem Leben
Ein immer frölich Hertz und seinen Frieden geben;
Auch uns in seiner Gnad erhalten fort und fort/
Und uns aus aller Noth erlösen hier und dort. Amen!

Introitus.

Jst unter vielen sehr löblichen Thaten der heiligen Patriarchen etwas rühmliches zu lesen; so ist es gewißlich Jacobs Gelübd und Danck: deren jenes er gethan / als er in Mesopotamien gezogen; diesen aber abgestattet / da er auf der Heimkehr von dar zu seines Vatters Haus wieder begriffen war. Von dem ersten / dem Gelübde / schreibt Moses in dem 28 Cap. des 1 B. Mos. v. 20. 21. 22: Und Jacob thät ein Gelübd / und sprach: So GOtt wird mit mir seyn / und mich behüten auf dem Weege / den ich reise; und Brod zu essen geben / und Kleider anzuziehen / und mich mit Frieden wieder heim zu meinem Vatter bringen; so soll der HErr mein GOtt seyn / und dieser Stein / den ich aufgerichtet habe zu einem Mahl / soll ein Gottes-Haus werden / und alles / was du mir gibst / deß will ich dir den Zehenden geben. Von dem andern / dem Danck / aber heißt es im 32 Cap. v. 10: Ich bin zu gering aller Barmhertzigkeit und aller Treu / die du an deinem Knecht gethan hast: denn ich hatte nicht mehr / weder diesen Stab / da ich über diesen Jordan gieng / und nun bin ich zwey Heer worden. Wir wollen / und können auch jetzt nicht untersuchen / was den frommen Sohn Isaacs zu solchem gottseligen Versprechen bewogen; als wozu genug seyn wird / wann wir sagen: Derjenige freudige Geist / der seinen Großvatter / den glaubigen Abraham / regieret / habe auch sein Hertz mit eben dem thätigen Glauben / Furcht und Liebe GOttes erfüllet; dahero auch GOtt der HErr selbst kein Bedencken getragen /

da sonst hohe Potentaten sich von vielen Ländern schreiben / sich einen GOtt sowohl Abrahams / als Isaacs / und **Jacobs** / seiner geliebten und gehorsamen Unterthanen zu nennen. Der Danck aber / den Jacob vor GOtt unter dem freyen Himmel abgeleget / ist merckwürdiger / und verdient in reiffere Betrachtung gezogen zu werden: als worinn er nicht nur offenhertzig bekennet / wie **grosse Dinge** sein und seiner Vätter **GOtt an ihm gethan** / sondern auch sich aller solcher Gaben und Wohlthaten **unwürdig** erkennet; ja endlich so weit herausbricht / daß er seine eigene Schwachheit gestehet / und zu verstehen gibt / wie er nicht mehr von GOtt / als seinen Macht- und Gnaden-Schutz (dessen er durch der Engel Auf- und Absteigen vom und in dem Himmel im Traum versichert worden /) erwartet / jetzt aber noch über demselbigen / an statt seiner einzeln Person / mit **zwey grossen Heeren** / durch den himmlischen Seegen / wieder nach Haus ziehe. O ein schönes Gelübd! O ein rühmlicher Danck! Ein Danck eines getreuen Liebhabers des ewigen GOttes / der / was **Jacob der Apostel** bezeuget / recht lebendig verstanden / und **alle vollkommene Gaben** / (Jac. I, 17) **die von oben herab kommen** / zu **des** himmlischen **Vatters des Lichts** Lob und Ehren treulich geheiliget hat! Wir bewundern billig die Gnade GOttes / die in ihme war / und preisen ihn über dem unterthänigen Gehorsam / womit der Geist des Gebeths / der auch Danck würcket / seine Seele ausgeschmücket hat. Nehmen aber so gleich diß fürtreffliche Tugend-Exempel vor uns / als ein Muster gleicher / ja noch mehrern / Verbindung / zum Preiß / Lob / Danck und Ehre GOttes des Allerhöchsten / an dieser **heutigen Academischen hundertjährigen** Festivität: da nicht ein einiger Jacob mit seinem Stab / sondern diese gantze liebe Universität / mit Ihren **Hochpreißlichen Herren** NUTRITORIBUS und CURATORIBUS, sich ihres Academischen Wohlstandes / unter Göttlichem Gnaden-Schutz und vielen Seegen / in allerley genossenen hohen Gutthaten / danckbarlich erinnert / und eben diesen Tag / als einen **Tag / den der HErr gemacht / darinnen wir uns freuen und frölich seyn** sollen und können / feyerlichst begehet. Gewißlich / wir haben auch mit dem frommen Jacob Ursach zu bekennen in aller Demuth unserer Seelen: **HErr! wir sind viel zu gering aller deiner Barmhertzigkeit und Treue / die du an deinen Knechten gethan hast!** Jacob gelobete seinem und seiner Vätter GOtt / daß der HErr sein GOtt seyn / und der Ort / worauf er damahl lag / ein BethEl / ein GOttes-Haus / auch endlich der Zehenden / von alle dem / was er habe / dem HErrn gewidmet seyn sollte. Wir / M. G. sind anheute ingedenck des vor hundert Jahren eben hier an dieser heiligen Stelle geschehenen Versprechens / und bezahlen dem Höchsten jetzt auch unsere Gelübde / welche unsere theuerste Landes-Vätter / nebst den Lehrern dieser werthen Universität / durch den Mund des nunmehr in seinem JEsu ruhenden Herrn Joh. Sauberti, des ältern / gethan haben. Wir bekennen / so demüthig als freudig / daß nicht nur erfüllet worden / was GOtt der HErr bey damahliger solennen Inauguration seinen Dienern zugesaget / und sie gehoffet; son-

dern auch durch seine reiche Gnade ein mehrers erfolget / als damahlige Läufften hoffen liessen. Ist nun das Bene ominor, dieses frommen Theologi, welches er so muthig hier ausgesprochen / über Vermuthen so herrlich in seine Krafft gegangen; Ist unsere und der GOtt-ergebenen / nunmehr aber in GOtt entschlafenen / Vorfahren Hoffnung nicht zu Schanden worden; Ist des HErrn / des treuen Wächters Israel / Aug offen gestanden über uns Tag und Nacht: Ey / so gebühret ihm auch ewiges Lob für alle seine **Güte / die ewiglich währet. Gelobet sey GOtt / der unser Gebeth / unser Gelübd / unsere Hoffnung / nicht verworfen / noch seine Liebe und Güte von uns gewendet hat** / ruffen wir mit David aus dem 66 Ps. v. 20. Ja wir stimmen mit den Eltesten vor dem Thron GOttes und des Lamms / aus der Offenb. Cap. IV, 11 / an: **HErr / du bist würdig zu nehmen Preiß / Ehre und Krafft / denn du hast alle Dinge geschaffen** / ja du erhältest alles durch dein kräfftiges Wort. Wir setzen dazu: **Durch dein Wohlgefallen hast du unsern Berg** und Universität **starck gemacht** / und dein Werck auch hier erhalten im Seegen. Dein heiliger Name seye dafür gebenedeyet in Ewigkeit. Ist also noch übrig / M. L. daß wir auch / worauf unser Danck bestehe / und wie er solle eingerichtet werden / aus dem **Wort der Wahrheit / das unsers Fusses Leuchte** ist / lernen. Wir wollen dannenhero und zu solchem End einen kurtzen Jubel-Text aus den Danck- und Lob-Psalmen Davids / der so **lieblich in Liedern gewesen** / vor uns nehmen / und dazu erbaulich anwenden / zuförderst aber GOtt den HErrn bitten / daß er auch diß unser Vorhaben segnen / und uns durch **seinen Geist in alle Wahrheit leiten** wolle. Darum wir dann miteinander beten ein andächtig Vatter unser 2c. Welche unsere Andacht zu befördern / wir zuvor anstimmen / und mit frohen Hertzen und Mund absingen: Hochgelobet / Hochgeehret sey des HErren theurer Nam / u. s. f.

Text:

Psalm. CXLV, v. 3. 4.

Der HERR ist groß und sehr löblich / und seine Grösse ist unaussprechlich: Kindes-Kind werden deine Werck preisen / und von deiner Gewalt sagen.

Eingang.

WAnn GOtt der HErr ein besonders Werck verrichtet / oder ein Gesetz / auch Verheissung / gestellet / so finden wir ordentlich / G. wie er zugleich auf ein Denckmahl seiner Thaten oder Anstalten bedacht gewesen. Wir wollen jetzt nicht anführen die Verordnung des Sabbaths zum Gedächtniß seiner Ruhe nach der Schöpffung / 1 B. Mos. II, v. 2. 3. Noch viel weniger sind wir gesinnet uns zu beruffen auf den Levitischen

Opffer-Dienst / der so lang zum Gedächtniß der Verheissung von Christo dienen muste / bis nach Col. II, 17. der Schatten dem Cörper gewichen. Selbst die heiligen Sacramenten in beyderley Verfassung der Mosaischen und Christlichen Kirch-Regierungen / sind zum Andencken der grösten Wohlthaten GOttes / unter andern Absichten / laut der Einsetzung / geordnet. Die Göttliche Feste sollen und werden allein zulänglich seyn / dasselbige zu erweisen / als die / wo nicht durchgehends / doch mehrentheils / zur Erinnerung absonderlicher Gnade und Liebe / welche der GOtt Israelis seinem Volck erzeiget / vermeynt und bestimmet; ja ausdrücklich bey dem Fest der Laubrüst 3 B. Mos. XXIII, v. 43. dazu gesetzet / und sonst auch in gedachtem Capitel wiederhohlet worden: **Daß eure Nachkommen wissen / wie ich die Kinder Israel habe lassen in Hütten wohnen / da ich sie aus Egyptenland führete; Ich bin der HErr euer GOtt.** Woraus ja erhellet / daß sie guten theils zu dem Ende zu feyern angeordnet worden / damit die Nachkommen des Volcks GOttes wüßten / was der HErr ihren Vättern Gutes gethan / und wie sie sich dagegen auch beständig danckbar erweisen sollten. Denen wir folglich / wie in andern vielen Stücken / doch in Christlicher Freyheit / bey unsern Jahr-Festen nachahmen. Gleichwie aber dieses alles auf gewisse Fälle und absonderliche Begebenheiten gezielet / da es dem **gnädigen und barmhertzigen GOtt** gefallen / laut des CXIten Psalms / **ein Gedächtniß zu stifften seiner Wunder;** so werden wir doch nicht leicht ein allgemeines Denck- und Danck-Fest in GOttes Wort / und zwar auf eine Zeit von **Hundert Jahren** / denen Glaubigen fürgeschrieben finden / als in unserm E. L. kurtz zuvor fürgelesenen Text. Welcher dannenhero / eben aus dieser Ursach / würdig / daß er etwas genäuer betrachtet / und dadurch unsere Hertzen in der Erkentniß des Göttlichen Willens und Liebe zu gebührendem Lob des Allerhöchsten ermuntert werden. Welches wir am besten zu vollbringen hoffen / wann wir daraus

Das hundertjährige Gedächtniß der immerwährenden Güte GOttes /

oder / so wir diesem heutigen Freuden-Tag näher treten wollen /

Das allgemeine durch David promulgirte Jubel-Fest /

vorstellen / solches alles aber / nach kurtzer Erläuterung / zu einer erbaulichen Anweisung / wie auch wir unsere Academische Jubel-Feyer nach diesem vorgezeigten Willen GOttes recht begehen sollen / anwenden.

Du aber / HErr JEsu Christe / zeige uns selbst den Weeg deiner Rechte / daß wir sie bewahren bis ans Ende: Gib / daß von Hertzen lernen wir / mit allen Freuden dancken dir / gehorsam seyn nach deinem Wort / dich allzeit preisen hier und dort. Amen.

Abhandlung.

Ob in unsern CXLVsten Psalm von der allgemeinen Welt-Regierung GOttes/ oder absonderlich von der Ehre des Königreichs JEsu Christi/ unsers HErrn/ geredet werde/ wird von einigen gefragt. Es ist aber aus vielen Umständen klar/ daß darinnen von **dem Reichthum der Güte GOttes** insgemein David handele/ so doch/ daß auch alles weiter hinaus in höherer Absicht der Heiligung durch das Licht und Gnade Christi gerichtet/ mithin den glaubigen Kindern GOttes die Wercke seiner heiligen Fürsehung in dem Glauben zu ehren/ fürnehmlich zu Gemüth geführet werden. Unser Text insonderheit/ der als eine **Zwischen-Rede**/ oder Parenthesis, unter den übrigen Lobsprüchen stehet/ fäßt alles/ was in dem gantzen **Psalm** enthalten/ kurtz zusammen/ und wie er allen und jeden eine **Christliche Jubel-Feyer**/ welches wir ein Programma seculare Davidicum wohl nennen könnten/ angekündiget/ also legt er uns zu betrachten vor

I. Die **Ursach**/ um **welcher willen** solche Jubel-Freud oder Festivität anzustellen.

II. Die **Zeit und Leut**/ oder **wann und wer** dieselbe zu begehen habe.

III. Die **Frölichkeit selbst**/ oder Gottgefällige **Fest-Ubung**/ **worinnen** sie bestehen solle.

Belangend I.) die **Ursach**/ warum hier David eine Gottgeheiligte Jubel-Freude zu halten/ als ein Prophet des HErrn/ durch welchen der Geist Christi geredet/ befiehlet/ die zugleich aller dieser Freude Haupt-Grund in sich hält/ heißt in dem Text: GOttes Grösse. **Groß ist der HErr/ und sehr löblich/ und seine Grösse ist unaussprechlich;** So lauten die Worte des Manns nach dem Hertzen GOttes. Da denn jedermann weiß/ wie solche hiemit sehr gerühmte Grösse GOttes geistlich/ und keines wegs vom leiblichen Ansehen/ dergleichen dorten von Saul 1 Sam. X, 23. gerühmet wird/ zu verstehen. Alldieweil **GOtt** der HErr selbst **ein Geist ist**/ nach dem Zeugniß des Sohns GOttes Joh. IV, 24. Und wann er gleich Hiob. XI, 8, seqq. als **höher denn der Himmel/ tiefer denn die Hölle/ länger denn die Erde/ breiter denn das Meer** beschrieben wird; so ist doch bewußt/ es werde dadurch in einer hohen Poetischen Vorstellung/ nichts anders als seine unermäßliche Allgegenwart und Krafft/ nach menschlicher Weise und Maas/ bedeutet. Ist es nun eine geistliche/ GOttes untheilbaren Wesen gemäse Grösse/ so wird/ wo wir ferner etwas determiniren sollen/ weiter nichts dadurch gemeynet/ als die unendliche Vollkommenheit des Höchsten in aller Welt/ in seinem Wesen/ Personen und Eigenschaften/ welche sonst GOttes Hoheit/ Herrlichkeit und Majestät/ insgemein aber sein hoher herrlicher **Name**/ und Philipp. II, 9.

ein Nam über alle Namen / in dem sich alle Knie beugen müssen; ingleichen der grosse Name des HErrn in allen Landen / der unser Schutz und Hülfe ist; seine grosse Stärcke / Macht / Güte; ja auch sein grosser und wunderbarlicher Name / der da heilig ist / der es mit der That beweisen könne 2c. Jer. X, 6. und Ps. XCIX, 3. anderswo aber mit andern nachdrücklichen Worten benennet worden. Wann deme nun also / so bleibt nur dieses noch zu erwägen übrig; wie David solche Göttliche Hoheit / d. i. seine wesentliche Allmacht / Allgegenwart / Allwissenheit / ewige Gerechtigkeit und unbegreifliche Barmhertzigkeit / samt andern Tugenden GOttes / (2 Petr. I, 3.) die zu seiner Herrlichkeit mit gehören / uns zu betrachten vorhalte. Da denn noch überdiß zu wissen; er stelle uns solche Fürtrefflichkeit GOttes für / theils wie sie in GOtt / ja GOttes Wesen selbsten sind / weßwegen ihn auch Johannes ein Licht und die Liebe nennet; theils aber und fürnehmlich / wie sie sich gegen seine Geschöpffe / und besonders gegen uns Menschen / am allerreicheſten aber gegen seine Kirche und deren Gliedmassen / als ein voller Strom / und lebendige überlauffende Quelle / ergiesse / eussere / oder hervorthue / oder / wie wir derselben in allerhand heiligen Würckungen wohl geniessen. In welcher Absicht nicht nur seine Grösse / d. i. seine Herrlichkeit / sehr löblich / oder / welches eben so viel / Lob- und Ruhm-würdig / und bald hernach unerforschlich / d. i. unbegreifflich / heisset / sondern auch folgends / wo von dem geziemenden Preiß ausdrücklich Meldung geschiehet / seiner Wercke und Gewalt gedacht wird. Eben aus der Ursach / damit wir / in dem uns so theuer anbefohlenen Gedächtniß der immerwährenden Güte des HErrn / nicht allein auf seine Majestät an sich betrachtet / sondern auch / und vor andern / auf das Geschäfft seiner Hände (wie dort Es. V, 12. stehet /) Acht haben sollen. Wovon schon im CXI. Psalm es lautet / daß / wer ihr (der Wercke GOttes) achte / der habe eitel Lust daran. Ob der hocherleuchtete Prophet / ausser den gemeinen Natur- und Gnaden-Wercken GOttes / nach allen drey Haupt-Articuln und Wohlthaten / auch zugleich auf besondere Fata der Kirchen / einzelner Personen / und sein selbst ziele / wie sie nemlich andern begegnen / er aber besonders wunderbarlich geleitet worden / leidet die Zeit nicht zu erforschen. Und das um so viel weniger / da auch die unerforschliche Weege GOttes selbst (ἀνεξιχνίαστοι ὁδοὶ) Rom. XI, 33. uns schlechte Hoffnung / darinnen weit zu kommen / machen. Darum wir dann von der unendlichen Grösse und immer fortwährenden Güte des Allerhöchsten / als der Ursache mehrgedachter und von David angesagter Jubel-Freude / uns

II.) zu der Zeit und den Leuten / von welchen und wann sie solle begangen werden / wenden. Hier nun ist kein Zweifel / es seye beedes allgemein; wie wir denn solch Jubel-Gedächtniß oben deßwegen ein von David verkündigtes gemeines Iubilaeum genennet. Denn wer ist wohl unter der Sonnen zu finden / der nicht diesem grossen GOtt / wovon allererst die Rede war / vieles / ja alles / was wir sind / haben und vermögen / an

Leib

Leib und Seel / zu dancken hätte. **Alles / was wir ausrichten / das hast du uns gegeben ;** bekennet nicht nur die Israelitische Kirche / Es. XXVI, 12. sondern auch **Paullus** macht einen allgemeinen Uberschlag / und schließt / oder summiret endlich : **Von ihm / durch ihn / in ihm sind alle Ding / ihm sey Ehre in Ewigkeit.** Rom. XI, ult. Scheinet also nicht nöthig zu seyn / daß wir weiters nach den **Leuten** fragen / oder **Wer** der Güte GOttes gedencken solle / ausführlich zeigen ; da ja / wer nicht wie Roß und Mäuler seyn will / sich **unter die allmächtige Hand GOttes demüthigen** / und seiner ausgetheilten Gaben unaussprechliche Weitschafft und Reichthum ehren muß. Noch viel weniger dörfen wir uns um die **Zeit** bekümmern / als wovon **David** selbst anderwerts bekennet / daß / wie von der Liebe / so auch dem Lob GOttes / kein Augenblick auszunehmen ; der auch dasselbe mit seinem eigenen Exempel bestättiget / wann er spricht : **Ich will den HErrn loben allezeit / sein Lob soll immerdar in meinem Munde seyn :** Psalm. XXXIV, 1. seq. Nichts desto weniger wird hier **eine besondere Zeit und Leute** in derselben beniemet / in welcher und von welchen diese heilige Jubel-Feyer solle fürnehmlich celebriret werden. Und diese heissen **Kindes-Kinder** / wie es der sel. Lutherus gar wohl übersetzet / oder die Nachkommen ins andere / dritte und vierdte Glied. Nicht / als ob sie allein GOttes Werck zu preisen schuldig wären ; sondern dieweil / was ihren Vättern von der guten Hand GOttes auch Gutes wiederfahren / denen Kindern im danckbaren Gedächtniß zu erhalten gebühret ; damit zugleich / mit dem Danck / der Gehorsam gegen GOtt / der sich / unter andern / auf die empfangene Wohlthaten gründet / aufrecht stehen bleibe / und nicht mit dem ersten Anschauen verschwinde. Wie denn die Schrift ordentlich / wenn sie den Verfall der Kirche (z. E. in dem B. der Richter Cap. III, 7.) beschreibet / solchen von der Vergessenheit GOttes herleitet / und eben aus der Ursache dafür im V. B. Mos. IV, 9. absonderlich und getreulich warnet. So schön aber Lutherus den Verstand der Worte unsers Textes / nach der Teutschen Mund-Art / ausgedrucket / so viel vollkommener lautet es doch / wann wir **David** selbst in seiner Sprach von diesem heiligen Gedächtniß werden reden hören ; als in welcher er eben das jenige Wort (דור) gebrauchet / welches wir heut zu Tag ein Seculum, **eine Zeit von Hundert Jahren** / zu nennen pflegen. Welches zu beweisen / wir uns einig und allein auf das I. B. Mos. XV. beruffen / allwo eben dieses Wort / das Lutherus **ein Manns-Leben** gegeben hat / von dem Heil. Geist durch ein Seculum erkläret wird / der es v. 13 auch selbst / was hernach im v. 16 **nach vier Manns-Leben** heisset / mit **vierhundert Jahren** verwechselt. Und bestättiget solche Weissagung von Abrahams Nachkommen und ihrer Unterdruckung auch endlicher Erlösung / der Erfolg / welcher Exod. XII beschrieben wird / als woselbst ausdrücklich stehet / Israel seye in dem 430sten Jahr aus Egypten ausgezogen : womit dann die obge-

dachte vier Secula sich in der vollkommenen Erfüllung zeigen. Und so ist demnach auch hier in unserm Text dieses **der Sinn des Geistes:** Es solle ein Geschlecht und abgelauffenes Seculum oder hundertjährige Zeit/ לדור dem andern und folgenden/ oder die Kindes-Kinder ihren Erben/ was GOtt der HErr ihren Vättern gethan/ verkündigen; auf daß vermittelst solcher Verneuerung des danckbaren Andenckens an GOttes Gnaden-Werck/ welches die Vorfahren genossen/ die immerwährende Güte des reichen GOttes im frischen Gedächtniß und fortgesetzten Preiß seiner ewigen Herrlichkeit und Liebe erhalten werde. Und so ist/ nachdem wir bewiesen/ daß David von einem hundertjährigen Jubel-Gedächtniß rede/ da ein Geschlecht dem andern/ so zu reden/ in gleicher Ubung der demüthigen Erkentniß Göttlicher Wohlthaten/ die Hand biete/ und wir auch eben aus der Ursache diese seine Wort zum Grund unserer Jubel-Freude geleget/ nichts mehr übrig/ als daß wir annoch

III.) allein gantz kürtzlich die von ihm promulgirte **Jubel-Freude und Feyer selbst**/ oder **worinnen sie bestehe**/ betrachten. Diese nun nennet er/ der danckbare König/ einen demüthigen Preiß oder Lob GOttes/ דור לדור ישבח מעשיך/ und gleich darauf וגבורתיך יגידו spricht er; welches auch der liebe Lutherus, mit **preisen**/ und **sagen von GOttes Gewalt**/ sehr gut übersetzet. Dabey wir gantz nichts erinnern/ als daß/ was er mit dem Wort/ **Gewalt**/ gegeben/ (גבורות) nicht allezeit seine gemeine Macht/ in Erhaltung aller Dinge/ sondern auch vielfältig **ausserordentliche** mächtige Thaten bedeute; wie es denn nicht selten/ sowohl als das Griechische δύναμις oder δυνάμεις, z. E. Ebr. II, 4. für Wunderzeichen und Kräfften gebrauchet wird/ die vor andern/ als sonderbahre GOttes Werck/ auch ein besonders preisen/ sagen und erzehlen/ wie sonst/ so bey den Nachkommen/ erfordern. Doch hiebey wollen wir uns/ wie schon gedacht/ nicht verweilen/ sondern den **Preiß** selbst oder das **Sagen** von GOttes gewaltigen Wercken erwägen. Da denn offenbar ist/ es verstehe der Geist des HErrn nicht ein leeres Geschwätz im loben/ und ein lebloses Erzehlen dessen/ was GOtt gethan/ sondern eine solche **lebhaffte Erinnerung und Verkündigung**/ mit welcher/ **wann das Hertz voll ist**/ nach Christi Worten/ **auch der Mund übergehet**/ oder/ wie im Psalm. XVII, 1. stehet: **das nicht aus falschem Munde gehet**; ja einen solchen Preiß/ da Leib und Seel zugleich auf das empfindlichste angegriffen werden; wie er selbst/ David/ mit seinem Tantz vor der Lade des Bundes/ so in II. Sam. VI, 14. umständlich beschrieben ist/ zeugen kan. Wann also hier der innwendigen Erkentniß Göttlicher Wohlthaten nicht ausdrücklich gedacht wird/ so geschiehet solches nicht deßwegen/ als ob GOtt der HErr nicht darauf vor andern sähe/ dem **Aufrichtigkeit angenehm ist**/ und der von seinen Kindern **das Hertz** fürnehmlich fordert/ **daraus das Leben gehet:** Sprüchw. IV, 22; sondern darum/ dieweil er solches schon gleichsam zu voraus vest setzet/ und als bekandt/ daß kein ihm gefälliges Sagen und Rühmen statt habe/ denn das aus dem Hertzen fliesse/ zu Grund stellet: zumahlen er sein gebührend Lob

in

in der angenehmen Zeit und zu gewissen Zeit-Läufften (wie wir zuvor vernommen/) nicht bloß um dessentwillen/ der es ableget/ erfordert; sondern auch andere dadurch zu gleicher Danck-Ubung/ wie eine feurige Kohle die andere anzündet/ will erwecket haben. Und so sind auch die Worte des Psalmisten nicht als eine blosse Weissagung/ von deme/ was geschehen werde/ in künfftigen Zeiten/ wie es scheinet/ und die Ubersetzung lautet; sondern von Christlicher Pflicht zu verstehen/ oder von dem/ was da seyn und geschehen solle. Welches wir jetzt mit mehrern zu beweisen aus vielen Ursachen weder vor nöthig achten/ noch wegen Enge der Zeit uns die Mühe geben dörfen. Wir wollen demnach nur noch einige sehr kurtze Anmerckungen/ nach genugsamer Erläuterung unsers Jubel-Textes/ beyfügen/ und zu unser aller Erbauung hieraus

1.) erkennen lernen/ die Tiefe der Göttlichen Geheimnisse/ nicht nur in seinem Wesen/ sondern auch in seinem Willen und Wercken; die allezeit sehr groß und unausforschlich/ und wie das tiefe Meer unergründlich bleiben/ auch da/ und in solchen Fällen/ wo sonst eine klare Offenbahrung der Sache selbst/ samt der Erfahrung/ vorhanden; folgbar schliessen wir/ wie auch hierinnen alle Vernunft unter den Gehorsam Christi solle und müsse gefangen genommen werden/ 2 Cor. X, 5. Und dasselbige meistens in Betrachtung dessen/ daß GOtt der HErr mehr ist und allezeit thun kan/ ja auch zum öftern gethan hat/ als wir wissen oder verstehen/ Eph. III, ult. Ist aber solches nöthig in gemeinen Wercken/ so wird es noch nothwendiger seyn/ in denen Dingen/ wo gewisse Umstände vorkommen/ die der HErr seinem Rath vorbehalten/ und erst nach der Zeit an den Tag kommen läßt. Wohin absonderlich die Fata seiner Kirche/ ja auch eines jeden Menschen und Christen/ mit gehören; davon es vielfältig heißt/ und gilt/ was dort der HErr zu Petro sagte: Was ich jetzt thue/ das weist du nicht/ du wirst es aber hernach erfahren/ Joh. XIII, 7. Oder es gehet uns/ wie es Mosi begegnet/ der/ als wir lesen 2 B. Mos. XXXIII, 23. GOtt von Angesicht nicht/ wohl aber von hinten/ und in den Rucken zu sehen die Gnade erlanget. Das meiste bleibet gar bis in die himmlische Academie und auf die secula seculorum verschoben/ wo erst GOttes Licht und Krafft/ in dem Erkentniß/ auch der Güte und Weisheit GOttes/ von Angesicht zu Angesicht/ dieser Zeit Stückwerck erfüllen/ und das hier unvollkommene Lallen in ein vollkommenes Lob GOttes verwandeln wird: wie davon die abgelegten Proben der Kinder GOttes in der hohen Offenbahrung Johannis zeugen. Dabey es aber auch bey dunckler Erkentniß an dem aufrichtigen treuhertzigen Preiß der unermeßlichen Güte des ewigen GOttes allhier/ wie wir gehöret/ nicht ermangeln solle; so doch/ daß/ wie dort die Seraphim ihr Angesicht und Füsse mit ihren Flügeln Es. VI, 2. seq. deckten/ vor dem Angesicht des HErrn Zebaoth/ indeme das Haus unter ihrem Lob mit Rauch erfüllet wurde/ wir gleichfalls die Verborgenheiten GOttes in aller Demuth bewundern/ und unter solcher heiliger Verwunderung uns mit tieffster Ehrerbietung in seine Herrlichkeit andächtig versencken.

So wäre auch 2.) aus unserm erklärten Jubel-Text sehr wohl und gründlich herzuführen ein recht beständiges/ sicheres und GOtt geheiligtes Directorium Historicum, das ist/ eine **gründliche Anweisung / wie und warum die Geschichte** dieser Zeit/ besonders aber **der Kirche GOttes**/ oder des Königreichs JEsu Christi/ seines Sohnes/ **aufzuzeichnen und zu lesen**/ so dann ferner/ wann es klüglich und getreulich in dem Licht des Geistes geschiehet/ was für grossen Nutzen dieses alles bringe/ und was endlich unter andern die Ursach seye/ warum die heilige Schrift so viel historische Bücher von Anbeginn der Welt in sich fasse. Es dienet nemlich alles zu dem Ende/ und schaffet diese Frucht/ daß/ wie dort im Ps. CII, 19. stehet/ **alles geschrieben werde** und bleibe **auf die Nachkommen/ und das Volck/ das geboren wird/ den HErrn auch lobe**/ oder welches eben so viel/ damit auch Kindes-Kinder/ (mit unserm Text zu reden/) und die nach ihnen kommen/ sich der grossen Wercke GOttes erinnern/ und ihm für seine Güte dancken können. In welcher Absicht durchgehends alle Lob- und Danck-Lieder/ z. E. der 77 und 78 Psalm/ das Canticum Habakuk, Mosis Denck-Lied 5 B. Mos. XXXII. ingleichen Mariae und Zachariae Freuden-Gesänge Luc. I. und II. wie auch der Propheten Schriften insgesamt mit dergleichen wiederhohlten Einschärfungen der grossen/ alten und vorigen Thaten GOttes/ so er an den Vättern bewiesen/ gantz angefüllet sind/ ja auch zu eben dem Ende von Anbeginn der Christlichen Kirche die schönsten Fest- und Danck-Lieder/nach Paulli Erinnerung Coloss. III, 16. einen grossen Theil des offentlichen Gottesdienstes ausmachen. Es soll uns aber auch dieses nur berührt zu haben/genügen/ dieweil wir unserm Zweck näher treten müssen. Da wir vor allen

3.) in unserm Text antreffen **einen vesten Grund** unserer **heutigen** mit GOtt und für GOtt angestellten **Academischen Jubel-Feyer**/ oder hundertjährigen Lob-Gedächtniß der Güte GOttes/die auch über diese hohe Schul und Universität bis daher mächtig und beständig gewaltet hat; und zwar besonders: **Ob/ warum**/ auch **wie**/ wir solche **begehen** oder halten sollen. Sintemal gleich anfänglich/**daß** wir dergleichen Festivität celebriren **können**/ ja nicht nur können und mögen/ sondern auch **sollen**/ daraus erhellet/ dieweil hier GOttes Geist durch David/ den Danck-begierigen König (der/ wie Sir. XLVII. zu lesen/ **dem Höchsten für ein jegliches Werck mit einem Lied gedancket**/) nicht nur allen Seculis oder den **Kindes-Kindern** ausdrücklich solches anbefohlen/ sondern auch sie des Göttlichen Wohlgefallens versichert hat. Also und dergestalt/ daß wann wir dergleichen hochwichtige Zeit-Wechslungen feyren/ wir gewiß sind in dem HErrn/ es geschehe auch diese Ubung unserer Christen-Pflicht aus dem Glauben/ **der durch das Wort GOttes kommt**/ Rom. X, 17. und möge **in dem Namen JEsu Christi/ GOtt zu Lob/ von uns** verrichtet werden. Und so ist dann auch unsere Seele getrost in dem HErrn/ als die wir wissen und überzeuget sind im Geist und in der Wahrheit/ unsere Andacht seye ein GOtt angenehmer Dienst/ dieweil **wir thun/ was für ihm**

gefällig ist / durch JEsum Christ / welchem sey Ehre in Ewigkeit. Wir sehen aber auch nechst diesem: Warum solche Freude anzustellen / oder worüber sie ergehe/ und was uns dazu bewegen solle? Nemlich / nicht menschlicher Ruhm und Ehre / sondern GOttes Werck und dessen gebührendes Lob und Preiß / davon Tob. XII, 7. stehet: Der Könige und Fürsten Rath und Heimlichkeit soll man verschweigen / aber GOttes Werck soll man herzlich preisen und offenbahren. Wann wir nun überzeugt sind / wie grosse Dinge der HErr auch an uns gethan / wie sollten wir nicht seinen allertheuersten Namen rühmen und benedeyen? Laßt uns nur die Wohlthaten genauer betrachten / welche er dieser lieben Universität bewiesen / damit unsere Seelen den GOtt erheben / der unser aller / wie weyland seines Volcks Israels / GOtt ist. Hat er uns nicht bis diese Stunde in Gnaden für allem Unfall und Verfall behütet? Ist nicht sein Aug über uns offen gestanden / als des treuen Wächters Israelis / mit vollen Seegen? Wem haben wir diese Gabe / daß diese Lehr-Schule noch in ihrem Flor stehet / zu dancken / als dem Meister mit der gelehrten Zungen / der in Jerusalem schon in dem zwölften Jahr die himmlische Weisheit profitiret / und nach Matth. XXIII, 10. unser einiger Meister (διδάσκαλος) heisset und heissen will? Wollen wir einige besondere Gutthaten mit Fleiß bemercken / so wird sich unser Hertz noch mehr zum Danck ermuntert finden. Ist es ein geringes / daß Er / der HErr / diese liebe Universität für falscher Lehre von Anbeginn behütet / und da sie noch im ersten Academischen Flor eine schwere Versuchung ausgestanden / doch solche glücklich überstehen und überwinden helfen? Wer wollte nicht die Gnade GOttes ehren / daß Friede und Einigkeit bey der seligmachenden Wahrheit immerzu unverruckt geblieben / und wann andere dergleichen Collegia unter- und gegeneinander in Streit und Widerwärtigkeit gerathen / dennoch / ohne darein verwickelt zu werden / gegen alle Anfechtungen / unversehrt bestanden? Wer zuruck dencket / und / wie trübselig es in den bekandten schwehresten Kriegs-Läufften / um diese Gegend / absonderlich vor und in dem langwührigen Teutschen Krieg / ausgesehen / der wird nicht ohne demüthige Verwunderung die heilige Providenz des himmlischen Vatters über diese Stadt und Academie betrachten können: zumahlen wann man lieset / wie fast in den allergefährlichsten Zeiten es bey nahe in keinem Jahr an den Academischen Promotionibus gemangelt. Wozu noch dieser Seegen endlich gekommen / daß / als man es am wenigsten vermuthet / die Privilegia Vniversitatis vermehret / und auch unsere Rahel (ich ziele auf das in der Vorrede berührte Gelübde und unsere Theologische Facultät /) fruchtbar / mithin dieser werthen hohen Schul ebenfalls aus vier Eheweibern / wann ich also die gesamte löbliche Facultäten nennen darf / gantze Heere / wie dort dem Jacob / gebohren worden. Wie viel schöne Anstalten / Gebäude und Bequemlichkeiten von Zeit zu Zeiten diesen Sitz guter Künste und gelehrter Wissenschaften / mit aufgewandten nicht geringen Kosten / gezieret / stehet ja jederman vor Augen / und darf von mir an dieser heiligen Stelle nicht angeführet werden. Kurtz: Was jener Heyd auf heydnische Art von seinem Museo gesagt: Etiam hic Dii habitant; das müssen wir auch von unserm Altdorfischen Zion mit Christlichen Worten wiederhohlen: Der HErr HErr habe in vielen Stücken gezeiget /

hier habe er Lust mit seiner Gnade zu bleiben / diß seye eine Stätte seiner Ruhe / hier wolle er wohnen / denn es gefalle ihm wohl. Psalm. CXXXII, 13. 14.

Sollten wir aber nun bey so gestalten Sachen / und bey so offenbahren Beweiß der vätterlichen Güte / so die Brunnquell alles Guten auf uns reichlich fliessen lassen / des HErrn Werck nicht erkennen? Sollten wir nicht von seiner Gewalt sagen? Sollte nicht unsere Seele mit Maria den HErrn erheben / und unser Geist sich freuen GOttes unsers Heylandes / der so grosse Dinge an uns gethan hat? Ja / ja / M. G. wir müssen und wollen verkündigen / daß der HErr fromm ist / unser Hort / und kein Unrecht an ihm ist: Der HErr ist Sonn und Schild / Er gibt / und hat uns gegeben reichlich Gnad und Ehre. Er hat diese hundert Jahre über / bis auf gegenwärtige Freuden- und Seegens-Stunde / es nicht fehlen lassen an dem Wort seiner Verheissung: Er wird auch künftig kein Gutes mangeln lassen den frommen Hertzen. Wohl uns / wann wir ferner / mit unsern Nachkommen / auf GOtt uns verlassen! Und das ist auch endlich unsere Jubel-Pflicht / oder die aus unserm Jubel-Text unmittelbahr herfliessende heilsame Vermahnung; Wie wir unser Academisches Jubel-Fest in dem HERRN halten sollen. Also nemlich / daß wir nicht allein von gantzen Hertzen erkennen / was uns der allgewaltige GOtt / der GOtt der Wahrheit / der Treu und Glauben hält ewiglich / in so vielen Jahren so unzehlich viel Gutes gethan; sondern auch seinem allerheiligsten Namen Lob / Ehr und Danck mit Mund und Hertzen abstatten. Laßt uns ruffen mit dem Propheten: HErr mein GOtt / wir preisen dich: wir loben deinen Namen / denn du thust Wunder: Deine Fürnehmen von Alters her sind treu und wahrhaftig / Es. XXV, 1. seq. Lobe den HErrn unsere Seele / und was in uns ist seinen heiligen Namen / und vergesse niemand nicht / was Er uns Gutes gethan hat. Nicht uns / sondern deinem Namen o GOtt! sey Ehre / um deiner Gnade und Wahrheit willen / Amen. So dann aber ist unsere Pflicht und Schuldigkeit / Ihn hertzinniglich anzuruffen / daß Er mit seiner Gnade unverruckt ferner über uns wolle walten / mit seinem Seegen nicht von uns weichen / sein Werck auch fürohin an diesem Ort fortsetzen / und endlich / wann Er uns aus aller Noth erlösen wird / auch aufnehmen in sein himmlisches Reich; da wir alle vollkommen vom HErrn gelehrt / nicht mehr das Wissen Stückwerck erlernen / sondern Ihn selbst und seine völlige Grösse von Angesicht zu Angesicht schauen / und in seiner Gemeinschaft ewig jubiliren werden. Welches / wie es ist aller rechtschaffener Christen Hoffnung in der Gedult / und der sichere Ancker unserer Seelen / der (laut Hebr. VI, 19.) hineingehet in das Heiligthum GOttes / als das Inwendige des Vorhangs; so kan und soll es auch unsere Lob- und Danck-Begierde in der Krafft und

Freudigkeit erhalten / daß wir auch im Sterben nicht verzagen / sondern unter dem Lob GOttes sanft einschlafen / und wann wir einst wieder erwachen / ein ewiges Hallelujah / unter den Chören aller Engel GOttes / ohne Aufhören anzustimmen getrost und mit aller Zuversicht nach unserm seligen Ende erwarten. Und so sey dann nochmahlen der Name des HERRN gelobet / der uns bisher geseegnet hat mit allerley Göttlichen und geistlichen Seegen in himmlischen Gütern durch Christum. Gepreiset sey GOttes Werck / das er unter uns gewürcket und in so vielen Jahren so weit gebracht und vollbracht hat. Gebenedeyet sey GOtt / der mit seiner Gnad und Gewalt über uns und unsere Studia so treulich gewaltet hat. Wir erkennen / HErr / du grosser GOtt / daß du mit deinem Namen heist HERR allein / und bist der Höchste in aller Welt. Wir übergeben Dir in deine heilige Hände diß Werck deiner Hände / das Du angefangen nnd so heiliglich befördert hast. Du hast uns geholfen / und uns Hoffnung gemachet / die uns nicht wird lassen zu Schanden werden / künftiger Hülfe / du liebreicher Vatter! Ach zeige noch ferner deinen Knechten deine Wercke / und deine Ehre ihren Kindern / und fördere das Werck unserer Hände / ja das Werck unserer Hände wollest Du fördern / um deines Namens willen. Veni Sancte Spiritus! GOtt Heiliger Geist! Dir / dir allein (so schliessen wir mit unserm sel. Hn. Sauberto) soll diese hohe Schul auch fernerhin gewidmet seyn.

So dancke GOtt und lobe Ihn /
Das Volck des HErrn / mit guten Thaten;
Das Land / diese liebe Universität / bring Frucht und (beßre sich /
Dein Wort ist wohl gerathen.
Uns seegne Vatter und der Sohn /
Uns seegne GOtt der Heilge Geist /
Dem alle Welt die Ehre thut /
Für Ihm sich fürchten allermeist.
Nun sprecht von Hertzen: Amen.

Gebeth.

Heiliger GOtt / himmlischer Vatter / der Du alle Dinge durch dein ewiges Wort erschaffen hast / und noch erhältest / auch täglich uns alles Gutes thust durch deine Güte / die da reichet so weit der Himmel ist / und nach deiner Wahrheit / die da währet in Ewigkeit. Wir kommen für dein Angesicht an diesem Freuden-Tag / Dir Danck zu opffern und unsere Gelübde zu bezahlen vor allem Volck / wie für alle deine Wolthaten / die nicht zu

zehlen sind/ so absonderlich für diesen Weinberg/ den deine Rechte hier gepflantzet/ und den Du Dir zu einer Werckstatt guter Lehre an diesem Orte erwehlet hast. Es sind jetzt eben hundert Jahre verflossen/ da diese hohe Schule/ nachdeme Du sie schon zuvor eine geraume Zeit/ und über vierzig Jahr in Academischer Freyheit/ mit vielen Seegen/ unter mancherley Gefahr/ herrlich geschmücket / zu einem mehrern Wachsthum gediehen / und als ein Zweig deiner Pflantzung zu der höhern Universitäts-Würde erhaben worden. Solch deiner Hände Werck / welches Du/ getreuer GOtt / durch deine Gesalbte vollbracht / erkennen wir demütig/ als eine Frucht deiner unendlichen Güte / und ehren zugleich unsere theure Landes-Vätter / deren Geist Du dazumal erwecket/ mit schuldigem Preiß. Gleichwie aber solch danckbares Andencken in unsern Hertzen ruhet / so ist auch unser Mund voll Lachens / und unsere Zunge voll Rühmens/ wenn wir nicht allein uns deiner Gnade erinnern / wodurch Du diesen Ort zu einer Wohnung deiner Gerechtigkeit / und zu einem Pflantz-Beete nützlicher Werckzeuge in der Kirchen und Policey ausersehen/ sondern auch deine Treue alle Morgen neu werden lassen/ daß unsere Arbeit in dem HErrn bis dahero nicht vergeblich gewesen/ vielmehr aber solche einen Seegen und Sieg über den andern erhalten. Dein allerheiligster Name seye dafür gelobet für und für / und alles Fleisch müsse deinen Ruhm verkündigen/ so lang die Sonne und der Mond währet/ von Kind zu Kindes-Kindern. Du hast zwar deine Hütten / die Du unter uns aufgeschlagen / je zuweilen mit deiner Hand berühret / daß sie in allerley Noth gewancket / aber Du hast sie auch wieder mit deinem mächtigen Arm bevestiget. Du hast sie bedecket zur bösen Zeit / und verborgen in deinem Gezelt/ auch nach dem Ungewitter erhöhet auf einen Felsen. Wodurch es geschehen / daß diß Brünnlein Israelis / welches die Edlen im Volck gegraben / noch Wassers die Fülle / und das Land sein Gewächs gegeben. GOtt ist bey dieser Universität drinnen geblieben/ der HErr hat ihr früh geholfen/ und unsere Hoffnung bestärcket/ sie werde auch künftig wol bleiben. O HErr! wir sind nicht werth aller deiner Barmhertzigkeit/ die Du an deinen Knechten gethan hast. Unsere Zunge soll Dir Lob sagen/ und alles Fleisch deinem heiligen Namen auch für diese Wolthat dancken immerdar. Wir ruffen/ o GOtt! demütig zu Dir/ Du wollest

nicht gedencken unserer Sünden/ womit wir Dich in voriger Zeit beleidiget haben/ und uns nicht vergelten nach unserer Missethat/ sondern uns gnädig seyn / und Dich unser erbarmen / wie sich ein Vatter über Kinder erbarmet. Verbirg dein Antlitz nicht für uns/ und verstosse nicht im Zorn deine Knechte/ deñ Du bist unsere Hülfe. Thue die Hand nicht von uns ab/ GOtt unser Heyl/ so wollen wir deinen Namen fürchten. Errette uns nach deinem Wort/ und gib uns / wie bishero / also künftig/ Hirten und Lehrer nach deinem Hertzen / und führe sie samt der studirenden Jugend auf ebener Bahn. Sende dein Licht und deine Wahrheit von deinem Heiligthum / daß wir auch hier sehen die Wunder an deinem Gesetze/ und die Wahrheit erkennen/ die uns frey machet/ Dir in Heilig- und Gerechtigkeit/ so Dir gefällig ist/ zu dienen unser Leben lang. Laß die Berge / o GOtt Vatter! den Frieden bringen unter dein Volck / und die Hügel die Gerechtigkeit. Gib Rath und Krafft/ o liebster JEsu! daß die Gabe gesund zu machen von hier aus sich ferner denen Krancken und Nothleidenden auf ihrem Siechbette mit vollem Seegen zeige. Du aber/ o GOtt Heiliger Geist! seye und bleibe unter uns fürohin jederzeit der Geist der Weisheit und des Verstands/ der Geist des Raths und der Stärcke/ der Geist der Erkentniß und Furcht GOttes/ und laß an allen Facultäten erscheinen die Wercke deiner Hände/ wie sie erhalten werden im̃er und ewiglich/ und geschehen treulich und redlich. Beschütze/ o GOtt! Ihro Kaiserliche Majestät/ unsern allergnädigsten Kaiser und Herrn/ und kröne Dieselbe mit deiner Gnade/ als mit einem Schilde. Beschirme alle andere Christliche Potentaten/ insonderheit sämtliche Chur-Fürsten / Fürsten / und Stände des heiligen Römischen Reichs/ und sey ihre Stärcke. Bewahre vor andern unsere liebe Obrigkeit / als theure Landes-Vätter / auch mildeste NUTRITORES, und gütigste CURATORES, dieser Universität/ und bleibe ihr Trost und grosser Lohn. Gib/ daß die Kinder deiner Knechte allezeit bleiben / und ihr Saame für Dir gedeye. Erhalte unter ihrem geseegneten Regiment nebst andern heilsamen Lehren / löblichen Wissenschaften und guten Künsten / dein heiliges Wort unverfälscht.

Stosse den Leuchter der Evangelischen Predigt nicht von seiner Stelle / und laß unsere Nachkommen samt uns deiner seligmachenden reinen Wahrheit weder mit List noch Gewalt beraubet werden. Verleihe aber auch / daß wir nicht nur lehren und lernen / was zu wissen und zu thun recht ist / sondern zugleich wahre Heiligkeit die Zierde deines Hauses unter uns beständig sey und bleibe. Benedeye die hochnöthige Academische Disciplin, und laß nimmermehr derselben Freyheit weder zum Anstoß der Schwachen / noch zum Deckel der Bosheit denen Frevelern gerathen. Schaffe vielmehr / daß wir als Knechte Christi mit willigem Geiste Dir dienen aus kindlichem Hertzen im heiligen Schmuck. Mache aller Feinde und Widerwärtigen Anschläge zu nichte / und bleibe eine feurige Mauer um uns her. Deine Hand bedecke uns / und unter den Schatten deiner Flügel lasse uns allezeit Zuflucht haben / dieser Tage nicht zu vergessen / sondern dieselbe noch öffters zu halten bey Kindes-Kindern und allen / die nach uns kommen werden. Gedencke unserer werthen Mutter-Stadt Nürnberg im besten / mache ihre Mauren veste / und seegne ihre Kinder darinnen / in allerhand hohen und niedern Aemtern / Handlungen und Gewerben / daß deine Fußstapffen auch daselbst vom Fette triefen. Ihren Widrigen müsse es fehlen / sie aber lasse auf ihren Höhen einher treten mit Krafft. Wir befehlen Dir auch diese ihre Tochter und Stadt Altdorf zu deiner Liebe. O getreuer GOtt! fülle derselben Häuser und Felder mit deinen Gütern / daß ihre Burgerschaft ihren Fuß in Oel tuncken / und alle Innwohner von Hertzen sich freuen mögen über deiner Hülfe. HErr / wende deine Augen nimmermehr von uns ab / so wollen wir nicht nur jetzt / sondern auch ins künftige Danck-Opffer bringen täglich / und ein Gedächtniß stifften deiner Wunder / daß geschrieben werde auf die Nachkommen / was der HErr an uns gethan / und das Volck / das geboren wird / Dich allezeit auch bey uns und allenthalben lobe unter den Menschen-Kindern ohne Aufhören. Ja / HErr / hilf deinem Volck / seegne dein Erbe / weyde sie und erhöhe sie ewiglich. Laß dein Antlitz leuchten / so genesen wir. Du bist unser GOtt / wir dancken Dir / GOtt / wir wollen Dich preisen. Dancket dem HERRN / denn Er ist freundlich / und seine Güte währet ewiglich. Es sage nun Israel / seine Güte währet ewiglich. Es sage nun das Haus Aharon / seine Güte währet ewiglich. Es sagen nun alle / die den HErrn fürchten / seine Güte währet ewiglich. Gelobet sey / der da kommt im Namen des HErrn; Wir seegnen Euch / die ihr vom Hause des HErrn seyd. Gelobet sey der GOtt Israel / der alleine Wunder thut / und gelobet sey sein heiliger Name ewiglich / und alle Land / auch diese liebe Universität / müsse immer seiner Ehren voll werden / Amen / Amen.

Vatter unser rc.

III.

ORATIO SOLENNIS NOVO ACADEMIAE ALTORFINAE SAECVLO

IVSSV ET AVCTORITATE

ILLVSTRIVM

ACADEMIAE NVTRITORVM

DICTA

A

CHRISTIANO GOTLIBIO SCHVVARZIO

COM. PALAT. CAESAR. MORALIVM ORATORIAE

ET POETICES PROFESSORE PVBLICO

III KAL. QVINCTIL. A. R. S. cIↄIↄccxxiii

SPLENDIDISSIMA ET OMNIVM ORDINVM DIGNITATVMQVE MAXIME VENERANDA FLORENTISSIMAQVE CONCIO.

Videmus tandem, uolente DEO, et, quod Respublica literaria in uniuerſum laetetur, quodque ſecutura loquantur ſaecula, laeti hilaresque uidemus eum diem, qui, quicquid felicitatis honorisque unquam antehac diuinitus contigit huic Academiae Altorfinae, uelut ad unam refert ſummam; neque ſolum mentes noſtras ad iucundiſſimam bonorum praeteritorum cogitationem excitat, ſed et nobis ſerisque poſteris nihil non auſpicati in futurum tempus pollicetur. Exoptatus eruditae ſodalitati honos redditur, et melioribus noui ſaeculi auguriis doctrinae uirtutisque templum iterum reſeratur. Spes ampliores rei literariae denuo affulgent, laudabilesque labores eunt in orbem, et, quod optarunt maiores noſtri, quodque nos ipſi flagrantibus animis a DEO precati ſumus, id hoc tempore uel ultra uotum conſecuti uidemur. Nihil iam nobis eſt fortunatius, nihilque hilaritatis plenius, quod res noſtrae tam fauſte, tam feliciter proſpereque, euenerunt, ut nemo ab omnibus Gratiis Muſisque tam ſit auerſus, quin noſtra nos frui felicitate cupiat. Adeo ad condecoran-

dam noſtri ſaecularis ſacri ſolennitatem omnium bonorum animi nobiscum conſpirant, ut incredibili humanitate atque congratulatione inter ſe concertent, et mirifica beneuolentiae ſigna nobis impertiantur. Si itaque, quam plena eſt huius temporis laetitia, tam apta et digna mihi contingat oratio; nihil profecto nunc metuerem, ne uituperationem iuſtam, notamque temeritatis, ſubirem. Quis enim eſt ueſtrum, Auditores, quin animaduertat, quam difficile atque arduum factu ſit, ingentia eorum ſolennium gaudia exprimere, quae in hoc Muſarum domicilio neque antehac ſpectauit quisquam, neque ullus noſtrum, quae communis rerum humanarum conditio eſſe ſolet, hoc ipſo loco, iterum facile ſpectabit. Iam uero, tam ſplendida HOSPITVM, honoribus, et uirtute ac doctrina refulgentium, praeſentia; tam honorificus PROCERVM PATRIAE conſeſſus; tam frequens AVDITORVM cuiusuis dignitatis confluxus; tam inſolita facies huius ipſius loci, in quo nunc uerſamur, et, quod caput rei eſt, tanta rerum hoc tempore dicendarum copia atque magnitudo, non poteſt non maiorem in modum me permouere, ut neque mente, neque lingua, neque ore, ſatis conſiſtam. Quot non enim erunt, qui querantur, inque uitio ponant, quod non nulla ſiluerim, uel attigerim frigidius, quae maxime fuiſſent exponenda; aut quod alia inſtituerim fuſe et copioſe perſequi, quae nullo cum damno potuiſſent praetermitti; aut denique, quod, in tam graui argumento, nimis arido exilique dicendi genere ſim uſus, neque ore ſatis rotundo plenoue omnia pronuntiarim? Adeo facilius eſt, gratulantium coronae immixtum quaſi in ſinu gaudere, alienamque orationem placide perſequi; quam omnium ſeſe exponere iudicio, et in ipſo conatu oneri ſuccumbere. At enimuero, poſteaquam partes dicendi mihi impoſuit muneris publici ratio, et maxime ſacroſancta obſequendi neceſſitas; audebo iacere aleam, quodcunque iactu cadat. Prodeat igitur ſine Rhetorum cincinnis fucoque incomptus ſermo; erumpat ſine quaeſita arte uox iſta, ILLVSTRIVM huius Academiae NVTRITORVM beneficio iuſſuque mihi conceſſa; quam quomodocunque animat firmatque ipſa publica huius temporis felicitas; quam prouocant tot animi Auditorum erecti, tot aures attentae, tot

tot oculi in me coniecti, tot frontes porrectae, et hilaritate renidentes; quae omnia ad audendum mihi stimulos addunt. Intempestiuam ergo crederem esse uerecundiam, quae malit, re non amplius integra, haud sine dedecore tacere, quam parum diserta et eloquens haberi. Neque tamen uelim existimari animum meum ex hac ipsa oratione: plura enim et ampliora cogitatione sum complexus, quam uerbis explicare possim; maiora DEI, CAESARVM, et NVTRITORVM, quae in hanc Academiam extant beneficia, sunt commemoranda, quam ut digne animo ac mente concipi queant. Nihilominus, plenus pietatis uotorumque, pro uirili parte, institutum persequar, et id, quod suscepi, quoad potero, perferre conabor: neque enim despero, facilem mihi ueniam paratam fore, si, quantum potero, non quantum debeo, de maximis rebus uerba fecero, idque breuius, quam argumentorum amplitudo exegerit, uel uestra audientium desiderauerit expectatio.

Vnde uero nunc dicendi initium capiam, aut quod potissimum argumentum in tam splendido eruditoque consessu suscipiam pertractandum? Obruor certe rerum cogitationumque ubertate, et mihi ad disserendum tam multa praesto sunt, ut uerear magis, ne nimis pauca pro re, quam multa, dixero. Fortassis, neque a tempore, neque ab hoc loco, prorsus alienum uideatur, si nunc quidem de primis Academiarum inter Germanos institutarum originibus, fatisque uariis, disserere aggrediar. Magnum enim est, et admiratione dignum, atque incredibile memoratu, Germaniam, quam tanquam agris siluisque informem, moribus rudem et asperam, lentisque ac sidere suo torpentibus ingeniis squalentem, cultiores traducebant Romani, adeo postea optimarum artium cultura mitigatam, totque uirtutis ac doctrinae elegantioris officinis auctam euectamque sese extulisse, ut, sicut gentes ceteras ac populos armorum gloria deuicit, ita et ingeniorum excellentium fecunditate, et prodigiosis nouorum ueteribusque incognitorum operum inuentis, omnes superasse uideatur. At enimuero, sic ingrederer quidem orationem, in qua qualemcunque dicendi copiam quodammodo ostentare liceret, sed quae neutiquam propria esset huius diei festiuitati, neque aleret

 susti-

ſuſtineretque tot exultantium animorum ſenſum, neque tanto uotorum ac publicae gratulationis concentui reſponderet.

Quoquo autem uerſus oculos in hoc coetu circumfero, et quicquid de huius diei ſolennitate reuoco ad animum; uideor mihi uidere omnium omnino mentes et cogitationes eo intentas, ut geſtiant recognoſcere atque intelligere huius ipſius Academiae felicitatem, quae unica tantae tamque inuſitatae laetitiae cauſſa eſt atque origo. Ita nempe rectiſſime admonebimur officii noſtri, ut curatius penſitemus tot et tanta coeli munera, quibus haec Academia mirifice ornata fuit atque cumulata. Ita et ex rerum praeteritarum recordatione ſummam capiemus uoluptatem, et optimis ueriſſimisque auguriis in nouas ſpes felicitatis etiam in poſterum continuandae impellemur.

Nonne uero hanc optimam literarum parentem reuera felicem ac fortunatam gratis laetisque animis praedicemus, quae tam illuſtribus diuinae prouidentiae ornamentis niteſcit: quam AVGVSTISSIMI INVICTISSIMIQVE IMPERATORES ſingulari prorſus gratia ornandam tuendamque ſuſceperunt; quae poſt DEI IMMORTALIS, et SACRATISSIMORVM CAESARVM clementiam, tam ſapientis tamque munifici SENATVS NORIMBERGENSIS incredibili bonitati atque curae, et initia ſua, et incrementa, et ſtabilitatem, debet; denique, quae, ſuperatis fortunae rerumque difficultatibus, dignitatem priſtinam exoptato retinet, et in hac publica temporum felicitate, Patriaeque communis tranquillitate, inter tam honorificas exterorum pariter atque indigenarum congratulationes, laetosque applauſus, ſacra ſua ſaecularia auſpicatiſſime obit? Vecors ſit oportet, et omnium mortalium indigniſſimus, qui, ubi haec ac talia cogitet, non ultro ſentiat, haudquaquam humanis tantum conſiliis, neque communi quidem illa DEI immortalis cura, iſthaec accidiſſe; ſed hoc pietatis doctrinaeque ſacrarium, quod inter frequentiſſimas rerum humanarum uiciſſitudines ſemper uiguit, et ad hunc usque diem ſaluum ſtat, floretque, non poſſe non Numini diuino in primis curae cordique eſſe. Ita ſcilicet, quicquid magnum et inuſitatum eſt, neque intra hominum mediocritatem conſiſtit, recte ad DEVM auctorem referimus, ut ſuae origini uindi-

uindicentur, quae non nisi diuino nutu atque consilio et gesta sunt, et prouisa. Certe enim, quemadmodum in ipsis Academiae huius initiis coelestia auspicia non obscuris significationibus declarata apparuerunt; ita nec hodieque dissimulamus, quantum Numinis aeterni prouidentiae illius caussa debeamus.

Gloriabatur quondam terra Cretensis Iouis parui cunabulis; et Delos, celebratissima maris Aegaei insula, iactabat Dianam et Apollinem, rerum suarum praesides; Thebae etiam, primaria Boeotorum ciuitas, ementiebantur Herculis, alumni sui et dei tutelaris, auctoritatem; neque minus Athenae, unde humanitas, doctrina, iura, leges, ortae atque in omnes terras distributae, putabantur, potissimum in Mineruae praesidio omnes gloriae ac perennitatis suae rationes positas habebant. Neque ulla facile extitit urbs paullo insignior, quae non, miscendo diuina humanis, primordia affectarit augustiora, et uel a diis condita, uel genuisse deos, uideri uoluerit, horumque ope ac tutela fortunatam se sempiternamque fore existimarit. Sed frustra fuit mendax atque improba superstitio. Vbi enim est illa magnifica et gloriosa ostentatio originum consecratarum, deorumque indigenarum? Heu, quantum perdidit prisci decoris splendorisque Creta? Quantum Delos? Quam tristi excidio deletae, quamque uastis ruderibus obrutae, iacent Thebae et Athenae, ut iam in illis ipsis locis, ubi fuere, quaerantur! Nos uero, sanctioris religionis lumine illustrati, nobis gratulamur, quod huius eruditae sodalitatis originem et incrementa, perpetuamque conseruationem, immortali et rerum omnium praepotenti DEO euidentioribus indiciis et ueriori pietate imputamus. Etenim, si in ceteris rebus, sine ope diuina, nihil recte inchoare homines, nihil gerere prouidenter, nihilque prospere exequi, possunt; ecquis putet, pro illorum temporum conditione, potuisse hoc loco tantam tamque arduam rem suscipi peragique, aut omnino in deliberationem consultationemque cadere; nisi praesens his consiliis interfuisset Numen coeleste, eademque nutu suo atque arbitrio rexisset. DEVS adeo, DEVS optimus maximus, primum excitauit mentes PATRVM REIPVBLICAE NORIMBERGENSIS, et sapientia constantiaque ita instruxit, ut tam pulchrum, et diuinae gloriae, publicaeque saluti, destinatum

opus, magnis ſane ſumtibus, ſed multo maioribus animis, molirentur, feliciterque perficerent.

Quod ſi animo et memoria in primam aetatem huius coetus quaſi regrediamur, et inde usque ea repetamus fata, quae huic contigerunt Academiae; omnia magna et admiranda diuinae prouidentiae documenta ſe nobis obiiciunt; ſed euidentius admirabiliusque eſt nihil, quam eo tempore, quum incerta atque turbida eſſent omnia, quumque iam grauiſſimi et calamitoſiſſimi belli nubes in uicinia ſurgerent, non aliter, ac florentiſſimis pacatiſſimisque rebus, hoc uirtutis et doctrinae domicilium auſpicato excitatum, liberaliſſimeque ornatum, ac ſplendidiſſime dedicatum fuiſſe. Alias id uſu uenire ſolet, ut, ubi Iani templum aperiri coeperit, ibi Apollinis et Camenarum ſacraria triſtiore fato occludantur. Nusquam enim aegrius Pieridum Gratiarumque ſuaues audiuntur uoces, quam inter Martis lituos, et tormentorum fragorem. Nusquam liberali et honeſto literarum otio minus, quam inter armorum ſtrepitum, relinquitur locus. Ea enim eſt belli diritas, ea ſaeuities, ut fulmine ſuo Muſas non cominus tantum percutiat atque proſternat; ſed ex interuallo etiam iis iniiciat trepidationem, ut, uerſo ſolo, alias ſedes, tutioraque circumſpiciant praeſidia. Quid? quod Roma uetuſtior, etiam cum domi otio ac diuitiis afflueret, ſapientiae comptiorisque facundiae doctores aliquoties expulit. Quid? quod Sparta, quae armorum magis, quam literarum, ſeſe efferebat gloria, humanitatis et politioris doctrinae ſtudiis aliquando omnem ad ciuitatem ſuam aditum intercluſerat. At, ſapientiori conſilio, melioribusque auſpiciis, SENATVS POPVLVSQVE NORIMBERGENSIS artes bonas ſemper in honore habuit, et, uel inter atrociſſimae tempeſtatis minas, unde triginta per annos infauſtis prorſus diſſidiis uniuerſa agitata fuit Germania, Muſis manſuetioribus, quae alibi iam proculcari, fameque confici, coeperant, nouam aperuit ſedem, receptasque liberaliſſimis aluit impenſis, ac pulchris ornatas praemiis a contemtu et exitio uindicauit. Sane, potuiſſet tunc aliis in mentem uenire, quicquid in Academiam condendam conſeruandamque impendi oporteret, id fortaſſe rectius collocatum iri, ſi in alios reipublicae uſus, ipſasque belli neceſſitates, reponeretur. Iam

uero,

uero, cum nihilominus optimi huius Academiae NVTRITORES, re diu multumque deliberata, uel contra imminentem temporum difficultatem, ſpei ſuae atque deſtinationi mira magnanimitate inſtiterint, et Reipublicae ſuae maiorem gloriam, maiusque decus, ex adaucto literarum honore conciliare cupierint: quis dubitet, quin tam ſapientes tamque munifici PROCERES, non tam cum Egeria quadam collocuti, aut ab Apolline uatidico inſpirati, quam ab ipſo DEO IMMORTALI, quem in ſuum aduocarant conſilium, excitati inflammatique, tunc Academiae amplificandae habuerint rationem, adeoque de iis rebus inſtituendis perſequendisque cogitarint, quae iam maximam habuiſſent admirationem, ſi etiam in altiſſima quiete, ſi in ſumma communis patriae tranquillitate, tentatae ſuſceptaeque fuiſſent?

Sed et illud eximium prouidentiae diuinae munus eſt, quod haec ingeniorum palaeſtra, quemadmodum inter acerrimi et diuturni belli minas altius ſurrexit, ita inter ipſos eius turbines, atque inter alia publicarum priuatarumque calamitatum genera, non modo nullam ſui honoris ſuaeque felicitatis fecit iacturam; ſed ab ipſis etiam rebus aduerſis identidem duxit uires ſuas, ac noua cepit ornamenta. Quid enim aliud efficere potuit uaſtitas peſtilentiae, quae primis annis naſcentem infeſtabat Academiam? niſi, ut clarius diuinae bonitatis exhiberet teſtimonium; cum eius mali uis ope coeleſti mox ita repreſſa fuerit atque extincta, ut poſthaec, uel ultra ſaeculi decurſum, non niſi continua ſaluberrimi aeris temperies, hoc opidum, huncque coetum eruditum, exhilararit. Quid bellorum, aliorumque caſuum luctuoſorum, formidines? niſi, ut Muſae noſtrae a metu afflictae perditaeque fortunae ad tranquilliorem ſuauioremque uitam reuocarentur, utque, uel per ipſam aduerſariorum clementiam, uel per rerum temporumque aſperitatem diuinitus mitigatam, conſtaret, literas bonas etiam in aduerſa tempeſtate hic portum habere poſſe. Quid adhaec illa infauſti Socini doctrina, omni lue grauior peſtilentiorque? quid aliorum errorum corruptelae, quae paullatim furtimque in hanc literatam ciuitatem irrepere auſae fuerant? Quorſum eruperunt tandem, quemque alium habuere finem? niſi ut, expulſa animorum caligine, ueritas coeleſtis illuſtrius colluceret, maiorique conualeſceret

robore, et ad hanc usque diem prouidentius feliciusque afferatur.

Quis uero cetera tot tamque euidentia diuinae de nobis curae prouidentiaeque argumenta commemoret? Quae cogitatio, quis ſpiritus, quae uox atque oratio, haec tua, O NVMEN SVPREMVM, beneficia in nos collata, comprehendat atque eloquatur? Multitudine eorum ſtupeſcimus; obmuteſcimus magnitudine. Tibi interim, tot tantorumque bonorum auctori ſummo, gratias laudesque agimus immortales, tibique ea, quae maiores noſtri nosque ipſi nuncupauimus uota, nunc piis atque religioſis animis, uerbisque conceptis, perſoluimus. Nos adeo, quod unicum iam praeſtare poſſumus, incredibilem et immenſam tuam erga nos bonitatem, ſemper in animo, ſemper in oculis, habebimus. Quam benigne nobis noſtrisque Muſis tu feceris, quam mitis facilisque tot triſtioris fortunae tempeſtates a nobis auerteris, atque ex aduerſo, quot quantisque bonis ornaueris nos cumulaueris que; ipſi nobis, et aliis, perpetuo commemorabimus, pluresque excitabimus in laudum tuarum praeconia, faciemusque, ut et ſera intelligat poſteritas, quantum admirabili miſericordiae ac benignitati tuae acceptum feramus. Equidem Romani ueteres, ut gratos ſe praeſtarent, in ſacris ſaecularibus, non laudes modo, aut aliquot dierum ſupplicationes; ſed templa etiam, aliaque opera magnifica, uouebant, ſacrabantque. Nos autem, qui deteſtamur falſas impiasque paganorum religiones, tibi, O AETERNE DEVS, denuo dedicamus hanc ipſam Academiam, tanquam diuinae humanaeque ſapientiae templum, tuo ſanctiſſimo nomini conſecratum, in quo quotidie tua peraguntur ſacra, tuoque honori, ac ſaluti publicae, fingitur formaturque iuuentus Academica. Fac ergo, O DEVS BENIGNISSIME, qui tam egregium opus praeſens uolensque moderatus es, ut porro propitius ſis muneribus tuis, iisque eam, quam omnes precamur, quam auguramur omnes, addas perpetuitatem, et hanc bonarum mentium aedem porro tuearis, ac felicem fortunatamque praeſtes, ut hic impietas atque ignorantia nauiter deſtruatur; ut honeſtas contra atque eruditio in dies pulchrius effloreſcat; utque ſemper hinc prodeant animi, qui, doctrina bonisque moribus inſtructi, diuinae maieſtati

ſtati tuae, quantum maximum debent, habeant honorem, qui pro aris focisque propugnent, qui inſeruiant bono publico, qui patriam ornent, qui ament propagentque uirtutem ac ſapientiam, neque quicquam, niſi quod pium, quod honeſtum et eximium, quodque cum laude coniunctum eſt, prompti alacresque ſequantur.

Verum, non ſatis noſtra erga DEVM pietate defungemur, niſi et eorum merita ſimul recognoſcamus, debitoque cultu proſequamur, per quos potiſſimum diuinae bonitatis munera huic Academiae ſunt diſpenſata. Quid uero aequius eſt, quid religioſius, quam a coeleſti aeternoque Numine ad terreſtria et tutelaria illa rerum noſtrarum Numina conuerti, atque eorum praecipue SACRATISSIMORVM CAESARVM maieſtatem, etiam poſt ſuprema ipſorum fata, in his ſacris ſolennibus uenerari, quorum gloria quam plenae ſunt literae omnes, quamque refertus uniuerſus terrarum orbis; tam plenum illuſtribus ſummae clementiae monimentis hoc ſanctius Muſarum domicilium exſplendeſcit? Adoramus hic ante omnia diuinam prouidentiam, quae, ſicuti de coelo in terras miſit AVGVSTISSIMAM GENTEM AVSTRIAM, et in celſiſſima dignitatis maieſtatisque ſede collocauit, ad fines orbis chriſtiani prorogandos, et ad quietem tranquillitatemque gentium ac nationum tuendam; ita ex hac altiſſima Progenie eos ſemper PRINCIPES AVGVSTOSque excitauit, qui, cum ipſi omni ſapientia, omnibusque, quae in tantae fortunae faſtigium conueniunt, ſcientiis ornati eminuerunt; tum literis literarumque cultoribus effuſiſſimam praeſtiterunt bonitatem, atque Germanorum nationem, bello inuictam, terrarumque uictricem, tot tantisque praeſtantiſſimarum artium atque diſciplinarum praeſidiis ornamentisque inſtruxere, ut haec ſe ipſam, naturaeque captum, iam ſuperaſſe exiſtimetur. Quam gloriam licet omnes, qui, ex hac Domo auguſta prognati, ſacratiſſimo terrarum imperio praefuere, ſuo ſibi merito uindicarint; noſtrae tamen Muſae, tot tamque auguſtorum Nominum ſplendore ueluti obrutae, nihil prius ſanctiusque nunc habent, quam ut in hac ſaeculari ſolennitate iis ſaltem pietatem animo conceptam demiſſiſſime declarent, quibus maxime ſua ſe ornamenta, ſuos honores, ſua iura atque priuilegia, debere profitentur.

Te adeo, DIVE RODOLPHE II, quam magnum uirtute ac maieſtate Imperatorem, quam glorioſum pacis atque otii uindicem, et quam acrem optimarum artium aſſertorem, ſummis ad coelum laudibus uniuerſa extulit Germania; tam bonum, tam clementem, tamque ſibi ſalutarem, ſigillatim experta eſt, et adhuc ſubiectiſſime ueneratur, haec Altorfina Muſarum ſedes. Et quidni aeternum ueneretur, ſanctamque habeat memoriam tuam? cum non minus ingenio, quam animo, admirandus, liberalium doctrinarum ſtudiis praeſidium patrociniumque prolixa uoluntate impertiueris; neque Tychones tantum, et Kepleros, ac Tengnagelios, aliosque uiros literarum cultu praeſtantes, ad artes altius euehendas accenderis; ſed et ipſe erudito in puluere uerſari, atque dextra illa, qua ſummi gubernacula imperii moderatus es, radium et regulam tractare, nihil recuſaueris. Tua igitur incomparabilis indulgentia his etiam terris ad maiora ſperanda primum ſuſtulit ſignum; cum iam ante hos centum quadraginta et quinque annos agendis ſacrandisque huius Academiae fundamentis uolens propitius faueres. Tu enim Muſis ſolertibus prima apud nos praemia concedebas, ut eximii bonarum artium et philoſophiae candidati, prima ornati laurea, ad meliora et audenda et ſperanda excitarentur: quoniam liberalia ſtudia certo ordine, certisque gradibus, omnium optime ſaluberrimeque, uti tractantur, ita ſuis etiam condecorantur praemiis. Sed ſecundae etiam laureae diſtribuendae, maiorisque decoris dilargiendi, facultatem iam tum indulgebas; ut ne iis artibus diſciplinisque ſummi apud nos honores deeſſent, quae omnis eruditionis humanae optima et certiſſima ſunt ornamenta, et ſine quibus ne conſiſtere quidem poſſunt, quae his imponuntur, grauiores altioresque ſcientiae.

A tuis uero auſpiciis, DIVE FERDINANDE II, totius huius ſaecularis ſolennitatis origines potiſſimum ſunt repetendae. Tuo igitur ſacratiſſimo nomini, quanta pietate, tanta ſubmiſſione, adhuc noſtrae aſſurgunt Camenae, quarum domicilium ante hoc ſaeculum, et hoc quidem ipſo die, quem nunc feſtum ſolennemque agimus, ex ſumma auctoritate tua, maioribus honorum iuriumque Academicorum ornamentis auctum, ac cum bonorum comprecatione, cum

ſecundis

ſecundis rerum ominibus, omniumque ordinum applauſu, in plenius ornatiusque diſciplinarum ac uirtutum templum euectum, ſolenniſſimeque inauguratum, ſurrexit. Magna profecto, et omnibus ſaeculis commemoranda haec res erat, IMPERATOREM MAGNANIMVM, inter illa grauia Germaniae tempora, inter calamitatum publicarum turbas ubique gliſcentes, uota incluti SENATVS NORIMBERGENSIS de amplificandis Academiae honoribus tam facilem, tamque promptum, audiiſſe; neque paſſum eſſe tubarum ſonitu, tormentorumque tonitribus, aures ſuas obſurdeſcere ad Muſarum preces, atque hilaria; ſed, ipſo belli tempore, de pacis artibus amplificandis cogitaſſe, atque de Marte ipſo, et de barbarie, exitium literis melioribus paſſim comparante, feliciſſime triumphaſſe. Hoc tantum tamque mirandum opus praeſtari non poterat, niſi ab eo IMPERATORE, qui non minus pacis decoribus, quam armis, imperium firmabat; qui ingenia ſaeculi ſui omnibus fouebat modis; qui hominum ſolertium uirtute atque eruditione mirifice delectabatur, horumque conatus eximios gratia et munificentia impenſiſſime prouehebat.

Quantum uero eſt, quod et tibi debemus, O DIVE LEOPOLDE, cuius nomen aeternis gentium ſaeculorumque laudibus celebrabitur? Quemadmodum enim auguſtiſſimus Principatus tuus exemplum dedit Imperii omnium glorioſiſſimi feliciſſimique, in quo, quicquid magnum et pulchrum, quicquid egregium et admirabile, eſſe poteſt, excelſiſſime effloruit; ita incredibile eſt, quanto quamque felici prouentu ornatiora tuis auſpiciis illuxerint ingenia, tot honoribus praemiisque in medio poſitis prouocata; quanta animorum contentione, et quam exoptato ſucceſſu, omnia optimarum artium atque ſcientiarum genera, culta fuerint atque perpolita; denique, quot ſcholae illuſtres atque Academiae in Germania partim recens ſint excitatae confirmataeque, partim pluribus etiam ornamentis condecoratae. In quam felicitatis partem et haec ipſa liberalium ſtudiorum ſedes uenit, quam, NVTRITORIBVS benigne conciliantibus, in paternam auguſtamque tutelam tuam recepiſti, quam nouo locupletaſti honore, et cui eius dignitatis, quae in Academiam conuenire

poteſt, complementum, ac quaſi cumulum, largiſſime addidiſti.

Saluete igitur, O PII MANES GLORIOSISSIMORVM CAESARVM, qui ad diuinum illud animorum concilium coetumque dudum euecti, uiuitis inter Principes, Proceresque coeleſtes, omnium feliciſſimi! Fruimini uera illa et aeterna coeli felicitate, quam cum huius ſaeculi fortuna omnique imperii et regnorum ſplendore commutaſtis! Haec, haec gloriosiſſima ueſtrae clementiae et bonitatis documenta nobis indulta, haec PRIVILEGIA AVGVSTA, quae nunc coram ueneramur, Muſis noſtris non minus perpetuo auſpicata erunt atque ſancta, quam Romanis quondam ancilia ſua coelo delapſa, quae temporibus ſtatis ſolenni ritu circumferebant, et in quibus publicae felicitatis pignus ſibi repoſitum eſſe, arbitrabantur. Noſtrae Muſae, ad immortalis gloriae ueſtrae admirationem excitatae, quod unicum de ſe polliceri poſſunt, tam honorificam gratiam et benignitatem ueſtram ſanctis ſemper ſtudiis recolent, et ueſtrorum in Imperium Romanum, inque uniuerſum orbem cultiorem, meritorum laudes, atque innumera uirtutum monimenta, omni memoriae, omnique poſteritati, tradent, ut, quantum uitae ueſtrae ſpatio a coeleſti fato denegatum fuit, tantum ad perennem auguſtiſſimorum nominum ueſtrorum cultum atque uenerationem accedat.

Sed, quod tanta tamque illuſtria bona nunc ſarta et tecta retinemus; quodque iis hoc feſtiuo tempore, tam tranquille, tam laeti hilaresque frui poſſumus; hoc, quis alius, poſt NVMEN DIVINVM, praeſtat, quam AVGVSTVS SOLI DEO SECVNDVS, CAROLVS VI, PRINCEPS SINE EXEMPLO MAXIMVS; qui fato auſpicatiſſimo noſtris ſeruatus eſt temporibus, ut inuſitato ac memorabili maximarum uirtutum ſplendore hoc aeuum illuſtret; ut, operibus tot immortalibus exantlatis, rebusque Germanorum ad ſummum elatis, gloriam patriae ſaeculique perficiat; et ut SACRI maieſtatem IMPERII, omnibus belli pacisque praeſidiis munitam, in altiſſimo felicitatis gradu collocet. Quod uero eſt genus optimarum artium, quae pars eſt altioris doctrinae, quam DIVINAE CAESAR MENTIS non ipſe excelſiſſimo complexus

ingenio ita foueat atque alat, ita tueatur atque ornet, ut hunc OCTAVIANO AVGVSTO benigniorem, magnificentiorem TRAIANO, et ANTONINO ſapientiorem, omnium ſaeculorum poſteritas ſit admiratura? Tanta igitur tamque excellenti temporum felicitate merito laetantur et exultant Muſae Altorfinae, utpote quibus, ſecundiſſimo IMPERII CAROLINI auſpicio, nunc tam otia ſancta, tamque grata halcyonia, indulgentur. Hae adeo, ſacro perfuſae horrore, uenerabundaeque, hae, ſubiectiſſimorum religione animorum incenſae, a DEO IMMORTALI nihil impenſius petunt, nihil flagitant ardentius, quam ut, Republica christiana multis magnisque meritis ornata, quamdiutiſſime uiuat CAROLVS VI, AVGVSTVS, PIVS, FELIX, CONSTANS, AC FORTIS; ut, rebus ubique tranquillatis, relataque aurei ſaeculi fortuna, uigeat floreatque CAROLVS VI; ut, firmata propagataque DOMO AVGVSTA, ſecurus laetusque agat CAROLVS VI; utque in immenſum eat FELICIS curſus IMPERII, atque SACRATISSIMA AVSTRIORVM STIRPS humanae ſortis terminos nunquam attingat!

Sic non exigua qualiscunque orationis parte defunctus uideri poteram, ſi is munere ſuo defunctus dici queat, qui res graues atque magnas non tam uerbis idoneis exponit, quam uoluntate ſignificat; et ſentiendo copioſius, quam loquendo, proſequitur. Conſtat, identidem oratores non obſcuri nominis, uel in media oratione, exoptaſſe, ut ſubito diuinitusque ſibi adiungeretur eloquentia ad magnas arduasque res exprimendas. Ego uero, poſtquam nunc ad almam Matrem, NORIMBERGAM, pie uenerandam, et ad ſumma atque illuſtria eius in hanc Academiam beneficia commemoranda, progredior; uelim optemque, ut non tam eloquentia, quam ipſa uis pietatis, ipſe grati animi ardor, ipſa fides et obſeruantia, iam pro me loquantur! Hic, ſi ab initio in laudes tam inclutae illuſtrisque REIPVBLICAE excurrere uelim; quae tamen neque iniuſtae, neque ab hac ſolennitate alienae, eſſent: hei, quam amplus patensque dicendi campus mihi aperiretur; hei, in quam immenſam orationem dilaberer, ut, ſi hanc perſequi uelim, me dies, uox, latera, omnesque uires, deficerent! Collaudent alii, maiori ingenio et facundia inſtructi, tot

 publi-

publicorum priuatorumque aedificiorum et totius MAGNIFICENTISSIMAE VRBIS amplitudinem atque ſplendorem; praedicent tantae Ciuitatis ueneranda iura, priuilegia, honores, et rerum domi foriſque geſtarum gloriam; commendent, poſteriſque narrent, POPVLVM NORIMBERGENSEM felicitate ingeniorum, et morum grauitate pariter atque humanitate florentiſſimum; ſuſpiciant totius REIPVBLICAE ordinem, mirifica conſiliorum legumque prudentia conſtitutum; extollant debitis in coelum laudibus SENATVM, perpetuo ſapientiae et iuſtitiae cultu glorioſum, auctoritate grauem, gentilitiarum imaginum uetuſtate ac ſplendore inclutum, et immortalium meritorum nominibus per cultiora uniuerſi orbis ſpatia illuſtrem. Mihi in praeſens ea duntaxat attingere fas ſit, quae ſi tacerem, hoc pro me aedificium, haec ſaxa, hae ipſae cathedrae, loquerentur. Neque uero mihi tam laudare, quam admirari, nunc liceat, ſingularem SENATVS POPVLIQVE NORIMBERGENSIS erga optimas artes et ſcientias amorem, bonitatem, atque munificentiam. Ecqua eſt enim alia Reſpublica, quae renaſcentium literarum ſtudia auidius et maiori animorum contentione, quam NORIMBERGENSIS, primum arripuerit; quae feliciori ſucceſſu ea ipſa fouerit; et quae gratioribus denique praemiis eadem decoranda curarit? Teſtis, teſtis eſt haec ipſa Academia; quam PATRES PROCERESQVE REIPVBLICAE NORIMBERGENSIS quaſi in ipſo Germaniae centro, in publico Europae theatro, in ore et oculis totius coetus chriſtiani, non minore ſapientiae ſuae, quam munificentiae, gloria condiderunt, et ad hunc usque diem feliciſſime ſeruant. Qua re, quomodo melius rei ſacrae atque literariae amplificandae inſeruire; quomodo pulchrius de ornanda ſocietate humana mereri; quomodo prudentius poſteritati conſulere, et denique, quomodo certius ac perennius ſibi ſuisque decus comparare potuiſſent? Hoc enim aſylum eſt, quod Muſis patet fugientibus; neque indigenis tantum, ſed exteris etiam, gratiſſimum hoſpitium, et ſecuram amoenamque ſtudiorum ſedem, praebet. Hic Circus maximus eſt, in quem Virtus deſcendit, et ubi praeclara, atque in ſpem publicam nata, ingenia, quotidianis concertationibus ſeſe exercent,

ac pulcherrima togatae militiae munia obeunt. Haec arx est ſanctioris Mineruae, in qua literae bonae ab infesto fortunae incurſu defenduntur. Haec Victoriae aedis eſt, quae innumera oſtentat tropaea, ab ignorantia et barbarie relata. Hoc denique templum eſt Mnemoſynes, in quo magna NVTRITORVM beneficia, et ingentium animorum res bene laudabiliterque geſtae, itemque uirorum eruditione ac diligentia clarorum labores, aeternitati conſecrantur. Neque uero inconſulto quodam animi impetu primum in hanc cogitationem uenerunt PATRES REIPVBLICAE ORNANDAE VNICE INTENTI; ſed, quod iam ſupra diximus, inducente DEO, et re accurate ſapienterque penſitata, tantum tamque arduum opus aggreſſi ſunt; quod demum temporis ſucceſſu, et ueluti per gradus certos, in eam dignitatis Academicae altitudinem, in qua nunc, diuina fauente gratia, conſiſtit, exoptato perennitatis augurio, extulerunt. Ita nimirum neque aliae arbores diutius perdurant, roburque ſuum felicius retinent, quam quae lentius ſua capiunt incrementa. Quis uero ambigat, tam PIOS PROCERES, quorum mentes dudum coelo receptae triumphant, cum prima tanti operis conſtituendi inierint conſilia, cum ipſa huius ſcholae fundamenta in ſecreto iecerint, iam tum intra ſe ueriſſimam ſpem aeternitatis concepiſſe, et, firma animorum confiſione, uoluntatis opisque diuinae fuiſſe certos? Tam auſpicato, tam proſpero, tam felici, progreſſu, omnia ſucceſſerunt!

Verum, nulla huic Academiae antehac illuſtrior, nulla ſolennior atque glorioſior, contigit dies, quam cum ante hos ipſos centum annos, hac ipſa luce, quam omnis poſteritas ſanctam feſtamque habebit, in culmen pulcherrimi omnium ſcientiarum atque artium ſacrarii, DEO hominibusque approbantibus, et auſpiciis proſperrima quaeque addicentibus, attolleretur. O quam felicia, o quam ſalutaria, amplificandae rei ſacrae atque literariae tunc contuliſtis conſilia, PATRES VENERANDI, qui eo tempore Muſarum ſacra curabatis! Quanto cultu pro tantis meritis TE adhuc proſequamur, qui in auguſtam ablegatus aulam CAESARIS OPTIMI MAXIMI gratiam noſtro Muſarum contubernio excellenti uirtute tua facile conciliaſti, CHRISTOPHORE FVRERE; cuius nomen

publicae atque literariae rei in Ciuitate Norica tam ſaepe auſpicatum fuit, et hodieque magnum Patriae lumen affert, ſemperque erit uenerabile? Quas laudes gratiasque TIBI omnis habeat poſteritas, GEORGI CHRISTOPHORE VOLCAMERE, quem commemorabili pietate et animi magnitudine praeditum, atque adhuc in poſteris uigentem digniſſimis, omnes boni colunt beneuolentia ſempiterna? Quantam TIBI teſtemur pietatem, VDALRICE GRVNDHERRE, cuius uices honoresque multis acceſſionibus ſplendidiores tam incluti nominis tantaeque uirtutis Heres in hoc ipſo centeſimo anno feliciſſime tuetur? Denique, quae TIBI monimenta denuo ſtatuamus, CAROLE SCHLVSSELFELDERE, cuius ſtirpem quamuis iniqua extinxerint fata; egregiorum tamen meritorum cultum haec Academia perpetuo conſeruabit? Non potui non, in hac ſolennitate, ueſtrorum memoriam nominum excitare, O MANES BEATISSIMI; quia, cum ceteris ILLVSTRIBVS PATRIAE PATRIBVS, inter periculoſiſſimas temporum inclinationes, pulcherrimum opus auſi eſtis; quia, inter tot tantaque mala tunc imminentia, in laudabiliſſimo propoſito intrepidi perſeueraſtis; et quia, ex publica magni SENATVS auctoritate, ante hoc ipſum ſaeculum, ſolennem huius maioris Muſarum domicilii procuraſtis dedicationem, cui haec gaudia ſaecularia maxime innituntur.

Sed neque alio tempore unquam quicquam praetermiſerunt BENIGNISSIMI huius Academiae NVTRITORES, quod ad hoc Reipublicae ſuae Palladium tuendum, et magis magisque condecorandum, facere potuit. Hic, ſi immortales omnium eorum laudes, qui inprimis de curanda hac Academia bene meruerunt, recenſere uelim, tantum tamque longum iter orationis denuo inirem, unde per aetatis meae ſpatium mihi reuerti non liceret. Sed tamen a me impetrare non poſſum, quin inclutum GEVDERORVM nomen iam appellem, quoniam illuſtrem huius nominis SENATOREM et REIPVBLICAE SEPTEMVIRVM hic coram ueneramur, de cuius laudabiliſſima cura Camenae noſtrae aliquandiu laetatae fuere. Sic et magna illa atque ſplendida Patriae nomina, VOLCAMERI uidelicet, LOEFFELHOLZII, NVZELII, HOLZSCHVHERI, BEHAIMII, VVELSERI, KRESSII, TVCHERIque,

PATRES et VIRI PRIMARII CIVITATIS, perpetuo in ſermonibus mentibusque Muſarum noſtrarum haerebunt; quorum uirtutes praeſtantiſſimae in poſteris Senatoria dignitate illuſtribus cumulatius reſplendent, et inter haec ſacra quaſi praeſentes oculis noſtris obuerſantur, ſuique commouent admirationem. Nec ſecius uero PAVMGARTNERORVM etiam, et PFINZINGIORVM, et STROMERORVM, et POEMERORVM, et HALLERORVM, et HARSDOERFERORVM, ceterarumque ILLVSTRIVM PATRIAE GENTIVM, ampliſſima in ſe merita ab omni obliuione uindicabunt, ac poſteritati commendabunt literae noſtrae; neque unquam laudes tantas obſoleſcere patientur. Quo nomine nec nobis quicquam carius antiquiusque eſſe poteſt memoria egregiorum Iuris Antiſtitum, huiusque Academiae PROCANCELLARIORVM, qui, in partes publici conſilii curaeque adſciti, id ſemper ſpectarunt, ne quid res literaria apud nos detrimenti caperet. Quam ſingularis uigilantiae, ſummaeque fidei ac candoris, laudem, tibi inprimis propriam reddis, VIR MAGNIFICE, qui hodie iſtam prouinciam pulcherrime feliciſſimeque ornas. Equidem honorum nataliumque dignitas cum magna uirtute, cum excellenti eruditione, ſimilimaque rerum omnium prudentia, arctiori uinculo coniuncta, iamdudum decus ueſtrum in ſtabili ſplendidoque loco collocauit; dabimus tamen operam, ne quid et noſtri officii atque obſeruantiae in meritis ueſtris digne recolendis unquam deſideretur.

Iam uero, cum tot tamque magnae nobilesque animae, in exornandis his Athenis Noricis ſemper elaborarint; fieri uix potuit, ut ullum iis commoditatis decorisque genus deeſſet. Si ſpectamus hoc ipſum, in quo nunc uerſamur, publicum Academiae aedificium; ecce, quantis id ſumtibus, quam commode, quam magnifice, extructum, et quam dignum tam ILLVSTRI REPVBLICA ALTRICE, refulget! Si opidum reſpicimus, in quo commorantur Muſae noſtrae, id amplitudine quidem aliis ultro cedit, nullo tamen loco, uel ſalubritate aeris agrique, uel nemorum amoenitate, uel alio apparatu neceſſario, facile eſt inferius. Agnoſcas hic alteram Platonis uillam, ab Athenis, illa omnis doctrinae et elegantiae patria, proxime ſitam, doctorum ubertate uirorum fecundam, atque mitiſſima coeli

 tempe-

temperie, et ſaltibus umbroſis, gratiſſimisque hortulis ac ſeceſſibus, ad animos recreandos, et ad ſtudiorum ſeueriorum rationes honeſto dispungendas otio, peraccommodatam. Quam fertilis, quam pulchra, quam ſpecioſa, Medicorum filiis arridet Flora Altorfina, ut prae plurimis aliis in Germania caput uel citra inuidiam efferre poſſit? Quam opportuna adeſt officina, ad corpora igne ſoluenda, et ad uires naturae ſcrutandas, comparata? Quam eximia eminet ſpecula, unde coeli miracula, unde ſiderum magnitudines, interualla, ſtatus, curſus, atque progreſſiones, propius ſuſpicere, et accuratius contemplari, licet; cuiusmodi ſubſidiis praeclaris, quot non ſunt eruditi coetus, qui adhuc deſtituantur? Iam quid de ſalutari et ſapiente legum Academicarum ordine; quid de doctorum, liberaliter undique conductorum, praeſtantia; quid de huius Academiae conditione in uniuerſum, loquar? Equidem nemini obſcurum eſt, quanta ingeniorum fertilitate omni tempore ſeſe extulerit NORIMBERGA, ut nulla facile Academia, non ſolum in Germania, ſed etiam aliis quibusdam, quae cultum ingenii alunt, terrarum partibus, reperiatur, de qua non aliquando uiri docti, Norimbergae nati, bene meruerint. Nihilominus, quanta fecunditate aliis bona ſua impertiuit locis; tanta bonitate atque humanitate omni tempore uiros a doctrina et uirtute collaudatos recepit aliunde, et beneficiis, honoribus, honeſtisque ſtipendiis, ad ſe inuitauit. Haec eſt cauſſa, cur *Edo Hildericus*, ex *Vareliorum* proſapia ortus, Friſiae; Brisgouiae, *Freigius*; *Giphanius*, Geldriae; Galliae, *Donellus*; Italiae, *Scipio Gentilis*; *VVeſenbecius*, Antuerpiae; Monti Bellicardo, *Taurellus*; *Scherbius*, et *Maderus*, Heluetiae; Bohemiae, *Crineſius*, et *Praetorius*; Palatinatui, *Glacianus*, *Agricola*, et *Georgius Koenigius*, blande quaſi eripi potuerint. Haec ratio eſt, propter quam *Bergius*, *Rittershuſius*, et *Cregelius*, Brunſuicenſium ac Luneburgenſium terras; Pomeraniam, *Hubnerus*, et *Tydaeus*; Thuringiam, *Caſpar Hofmannus*, et *Hedenus*; Brandenburgicas regiones, *Noeslerus*, et *Mauricius Hofmannus*; Miſniam, *Vngepauerus*, *Iungermannus*, *Hammerus*, *Linckius*, et *Spizius*; *Mollerus*, Pannoniam; aliique uiri docti alia orbis politioris loca, relinquenda cenſuerint, ut Altorfii potius, quam alibi, pulchras ingenii ſui

dotes

dotes explicarent. Quid praeterea alios memorem ſacrorum interpretes optime meritos, *Schopperum*, *Matthiam*, Ditmarſum, *Saubertos*, *Fabricios*, *Hackſpanium*, *Durrium*, *VVegleiterum*, *Sontagium*? Quid recenſeam Iurisconſultos omni laude praeſtantes, *Dinnerum*, *Cobium*, *Schefferum*, *Textorem*, *Geigerum*, *VVagenſeilium*, *Gerhardum*? Quid plures adhuc Medicos excitem, arte ſua et uſu clariſſimos, *Sonerum*, *Nicolaum*, *Brunonem*, *Apinum*? Quid de ceteris ſapientiae atque humanitatis doctoribus, de *Erythraeo*, de *Colero*, de *Piccarto*, de *Clapmario*, de *Virdungo*, de *Schvventero*, de *Petro Saxone*, de *Philippo Carolo*, de *Trevvio*, de *Ruperto*, de *Sturmio*, de *Omeiſio*, de *Roetenbeccio*, aliisque, nunc dicere ingrediar? Horum nomina ſola ſimplex hic ſermo capere ſatis non poteſt; tantum abeſt, ut ſingulorum laudes commemorare ſuſtineam? Hi enim omnes, ſiue peregrini atque aduenae, ſiue in gremio FELICIS NORIMBERGENSIVM REIPVBLICAE nati, cum Muſis noſtris iucundiſſime uerſati ſunt; hi, pro ſua quisque parte, integerrimam hanc doctrinae ingeniis cultae ſedem induſtria et uirtute ſua maiorem in modum illuſtrarunt, ac, poſtquam ſuis ſibi meritis immortalem peperere famam, nunc, in coeleſti Academia, ſapientiae diuinioris luce largiſſime perfunduntur.

At, neque his quidem temporibus, quae ſummi Numinis gratia eſt, deſunt, qui in hoc uirtutis omnisque praeclarae cognitionis theatro, ſtudioſae iuuentuti ſtrenuam nauent operam, qui omni ſtudio atque fide elaborent, ut, quas ſibi impoſuit partes RESPVBLICA HONESTISSIMARVM ARTIVM OPTIMIQVE MORIS RETINENTISSIMA, eas recte et cum dignitate tueantur, neque ullo tempore committant, ut a cogitatione officii, quod beneficiorum magnitudo, literarumque amor, poſtulat, receſſiſſe uideantur. Sed, contineo me, ne, ultra progreſſurus, ſuperſtitum praeſentiumque modeſtiae grauis exiſtam. Id uero interim ſine omni oſtentatione, et ſine iactantia, aſſeuerare poſſum, nullam eſſe partem illuſtrioris doctrinae, cum uel admirabilem habeat dignitatem, uel publicae ſeruiat utilitati, cuius hoc etiam loco dilucide docendae explicandaeque, uti olim, ita et hodie, ratio non habeatur. Vbi enim curatius diuina communicantur cum mortalibus; candidius coeleſtia exponuntur oracula;

neruosius confutantur errores; animisque ad pietatis eruditae studium luculentiores praeferuntur faces? An sanctae Themidis cultus alibi religiosior feliciorque effloruit? cum ex hoc incluto sapientiae museo nobilissima iurisprudentiae disciplina perpetuum sincerumque lumen mutuetur; cumque hic tot ac tanta Iurisconsultorum eminuerint ingenia, ut habeamus omnino, quae clarissimis aliarum Academiarum luminibus recte comparemus. Vbi denique artis salutaris honor acrioribus Doctorum conatibus auctus est? Ac, quid fidei industriaeque ullo tempore praetermissum existimemus, quo minus omnis philosophiae et humanitatis studia, minore quidem ambitione, at non segniore cultu, apud nos etiamnum uigescant? Ita nempe BENEFICENTISSIMI PATRIAE PROCERES nullis unquam impensis, nullis curis, laboribusque, pepercerunt, ut huius Academiae rebus semper bene benigneque consulerent; ita et adhuc, illustre gloriosumque MAIORVM exemplum secuti, id laudabilissime curant, ut decus literarum porro tueantur, atque in dies amplius adaugeant.

Habuit ergo, DEO fauente, res optabilem progressum; cum non modo flos Noricae finitimaeque Iuuentutis habeat, ubi, inter domestica Musarum commercia, bono publico commodissime felicissimeque adolescat; sed ex uariis etiam Europae regionibus, qua artibus bonis honor pretiumque constituitur, a condita Academia usque ad haec tempora, egregiarum aduenae mentium huc commearint, qui, maiori doctrinae cultu, bonique moris laude, collocupletati, postea singularem erga hanc REMPVBLICAM, tanquam studiorum suorum altricem, in patriam retulerunt amorem, quique tantum gloriae addiderunt huic ipsi sanctissimo literarum hospitio; quantum deinceps, in suo quisque munere, uel domi, uel peregre, omnia honesta humanaeque societati salutaria uitae genera ornarunt. Possem hic PRINCIPES MAGNOS, aliosque ILLVSTRISSIMOS NOBILISSIMOSQVE INGENTIVM VIRORVM NEPOTES, possem splendidissimos AVLARVM MINISTROS, sapientissimosque RERVM PVBLICARVM ac TRIBVNALIVM MODERATORES, possem eximios sacrarum literarum Interpretes, itemque Papinianos, et Galenos, et Themistios, ceterosque uiros omni eruditionis genere insignes, commemorare, qui, collectis

praestan-

praeſtantiorum diſciplinarum opibus, ex hac artium officina feliciter progreſſi, Altorfinarum laudes Muſarum longe lateque circumtulerunt. Verum, comprimo orationem, ne altius prouecta nullum in dicendo finem inuenire poſſit. Id unum in praeſens non prorſus reticendum puto, quamuis apud nos parcius, et tam religioſe, ut uix alibi religioſius fieri poſſit, publica Academicae induſtriae praemia diſtribuantur; a uenerabili tamen Theologorum ordine, poſt depulſam priorum temporum ſterilitatem, intra hos uiginti ſex annos, iam uiginti Candidatos, rerum diuinarum cognitione, et fama meritisque excellentes, ſummos ſanctioris ſcientiae honores retuliſſe: in Iurisprudentia uero, eadem dignitatis laude atque commendatione, at maioris fecunditatis argumento, intra hos centum annos, quadringentos octoginta ſeptem; et ex artis ſalutaris ſtadio, ducentos quadraginta tres, prodiiſſe, qui, more inſtitutoque maiorum probati, ſuae ſibi doctrinae, ſuae induſtriae, uirtutisque, inſignia hic repererunt. Sed et uos, quingenti ac duodeuiginti philoſophiae optimarumque artium Magiſtri; uos ſexdecim Poetae, qui doctarum praemia frontium apud nos meruiſtis, quamuis pro numero et conſuetudine aliarum Academiarum pauciores, pro dignitate tamen literati ordinis aſſerenda ſatis multi; uos eritis teſtes, qua fide, quo ſtudio, qua diligentia, eae artes, quae ceteris omnibus lumen praeferunt, hoc loco tradantur, colanturque.

Haec, et talia plura, ſi quis animo complectatur; quomodo fieri poſſit, ut conſilium tam pium, tam ſapiens, et chriſtiano magiſtratu, talique ac tanta IMPERII ROMANI REPVBLICA tam dignum, praeconio promerito, debitisque laudibus, non cohoneſtet? Quis eſt, qui SENATVS POPVLIQVE NORICI in prouehendis artium ſtudiis ardorem, in cumulandis meritorum praemiis, liberalitatem atque munificentiam, non admiretur, aeternisque monimentis commendandam exiſtimet? Quod ſi unquam igitur, hodierno ſane die, certiſſimis elucet documentis, quanti SENATVS OMNIVM DECORVM ADMIRATIONE VENERABILIS faciat culturam ingeniorum, omnisque eruditionis copiam; quanto et quam magnifico impendio ſuam hanc alat, ornetque, Academiam. O quam felix, quam fortunata, quam glorioſa ueſtra cura eſt,

ILLVSTRES REI SACRAE AC LITERARIAE QVATVORVIRI, qui hoc tempore, ex auctoritate MVNIFICENTISSIMI SENATVS, in publico doctrinae praesidio positi, optimarum artium studia, quae propria sunt REIPVBLICAE NORIMBERGENSIS ornamenta, cum immortali nominum uestrorum gloria, sapientissime curatis. Quod munus diuino plane consilio uirtuti fideique uestrae tributum est, ut, VOBIS prouidentibus, Patria porro floreat ingeniis, ut literarum honor ope uestra ab iniuriis et contemtu uindicetur, utque haec Academia pristinum seruet nitorem, et nunc, DEO bene iuuante, ueluti nouum felicitatis cursum ineat. Venit mihi in mentem legisse aliquando in Liuio, graui rerum Romanarum scriptore, ubi T. Quintius in publica concione de ardua quadam caussa orationem habuerit, manasse Patribus gaudio lacrimas, adeo, ut fere ipsum quoque confuderint dicentem. Scio, O PATRES OPTIMI, liceat enim VOS sine titulorum ambitu alloqui, quorum uel nomina sola splendore suo refulgent; scio, inquam, O OPTIMI PATRES PROCERESQVE PATRIAE, VOS, pro summa pietate uestra, et incredibili erga bonas literas fauore, non parum animis commoueri, nec mediocri gaudio erigi; cum uideatis, DEI IMMORTALIS prouidentia, uestros pro salute publica labores, uestras pro flore rei literariae curas, tam bene prospereque cessisse, ut, VOBIS rem moderantibus, tam singularis huic Academiae uestrae contigerit felicitas; ut haec solennia saecularia ex sententia possimus transigere, ut in splendidissima hac honestissimaque concione tot bonae mentes, pro publica felicitate, et pro perennitate Academiae, tam piis uotis exardescant; imo, ut tot exteri, et inprimis tot CELEBERRIMAE ILLVSTRESQVE ACADEMIAE, hos rerum nostrarum successus tam laeto plausu, tamque fauentibus animis linguisque, excipiant. Quapropter, iamdudum gestit animus, VOBIS, O GRAVISSIMI BENIGNISSIMIQVE LITERARVM NOSTRARVM ARBITRI, qui publicae huic laetitiae praesidetis, publico etiam nomine, solennem atque effusissimam testari gratulationem. DEVS VOBIS, huicque coetui, gaudium hoc ex omni parte sincerum germanumque praestet, vosque omnium, quae expeti possunt, bonorum copia cumulatos, in uera stabilique felicitatis possessione con-

firmet,

firmet, ut illuſtre meritorum lumen Patriae Muſisque ſeriſſimos in annos impertiamini.

Cum ante hos centum quinquaginta et duos annos prima ueluti rudimenta atque fundamenta publicorum huius Academiae aedificiorum iacerentur; inuenio, praeter alios, IODOCVM TEZELIVM, et ANDREAM IMHOFIVM, Septemuirali dignitate in REPVBLICA NORICA eminentes, operi huic curando dirigendoque feliciter praefuiſſe. O, quam auſpicato iſthaec nomina illuſtria nunc recolimus, cum quaſi fundamenta noui ſaeculi, nouaeque felicitatis, huius Academiae ponuntur! Quanta igitur maxima pietate poſſum, iam TIBI nominatim gratulor, illuſtris GVSTAVE GEORGI TEZELI, AVGVSTISSIMI IMPERATORIS Conſiliarie, INCLVTAE REIPVBLICAE NORIMBERGENSIS Triumuir, et rei ſacrae atque literariae Ephore ſplendidiſſime, longeque meritiſſime; itemque TIBI, illuſtris IOHANNES CHRISTOPHORE IMHOFI, EMINENTISSIMI ELECTORIS MOGVNTINI, ac SERENISSIMAE PRINCIPIS et MAGNAE DVCIS HETRVRIAE, Conſiliarie intime, REIPVBLICAE PATRIAE Septemuir, et Academiae Curator, honorum meritorumque amplitudine grauiſſime! Equidem TEZELII pariter atque IMHOFII, iam per plura ſaecula, non minus togae, quam ſagi, artibus inſignem ſibi poſterisque gloriam conciliarunt, quae intermorietur nunquam; tantorum tamen meritorum acrius nos commonet huius diei ſolennitas, qua coram conſpicimus tam felices auitae dignitatis Amplificatores, quorum conſilii altitudinem, et mirificam fidem, indefeſſamque in publica utilitate prouehenda uigilantiam, uniuerſa praedicat Patria; quorum excellentes animi uirtutes ſuſpiciunt exteri, et mirantur, praedicantque, Muſae; quorumque humanitatem inuſitatam loquuntur omnes. Sed VOS etiam honoris uenerationisque cauſſa appello, VOBISque eodem nomine iam ſolenniter gratulor, o ueneranda Patriae nomina, LEONHARDE GRVNDHERRE, et HIERONYME GVILIELME EBNERE, itidem Illuſtres Generoſiſſimique Reipublicae Senatores conſulares, huiusque Academiae Curatores optime meriti! qui, cum ipſi omne decus animis complectamini, cumque, in patriae ſalute curanda, in excitandis ingeniis, inque literarum honore tuendo augen-

Zz doque,

doque, curas omnes atque cogitationes, omnem denique mentem defixam habeatis; optimi cuiusque animum admiratione uestri impletis, simulque Gentium uestrarum, uetustae nobilitatis meritorumque splendore praenitentium, dignitatem, famam, et existimationem, domi forisque spectatam, non propagatis modo, sed multis etiam magnisque auctibus euehitis.

Quid aequius, quidque iustius foret, quam ut in decentes aeternasque laudes uestras nunc sigillatim excurrerem? Verum non audeo extrema orationis parte nouum amplumque exordiri argumentum: quia, quicquid dixero, minus fore scio; et quoniam incredibilis modestia uestra laudationem praesentium ultro deprecatur: quamquam uel eo ipso nomine summa et uerissima promereamini praeconia, quod pro uniuersis meritis uestris unicum requisiuistis, mihique iam ante iniunxistis, silentium.

Silerem adeo nunc prorsus, nisi illa adhuc restarent, quae, saluo pietatis gratique animi officio, sileri praetermittique nullo modo possunt. Iam nimirum omnis intentio mentis, omnisque animi religio, iterum conuertenda est ad ipsam ALMAM STVDIORVM INGENIORVMque PARENTEM ac NVTRICEM, ad REMPVBLICAM NORIMBERGENSEM, omni laude illustrem, sed omni maiorem: a qua uitam ac spiritum ducunt Musae Altorfinae, et a cuius praesidio, liberalissimaque uoluntate, haec ipsa dependet Academia. TE itaque, TANTAE TAMQVE INSIGNI GLORIA CVMVLATAE S. R. I. REIPVBLICAE SENATVS SPLENDIDISSIME, VOS in uniuersum, O TAM BENIGNI, TAM INDVLGENTES, TAMQVE MVNIFICI, HVIVS ACADEMIAE NVTRITORES CONSERVATORESque, haec ipsa alumna et cliens uestra, me qualicunque interprete, reuerentissime compellat. Quid uero alumnam duntaxat, clientemque, dico, quam VOS IPSI filiae honore dignamini, et, VESTRORVM exemplo ABAVORVM, oculo cariorem habetis? Haec, tot tantisque REIPVBLICAE VESTRAE beneficiis condita, conseruata, atque ornata, VOBIS aeternam testatur pietatem, gratiasque agit immortales. Haec VOBIS, VESTRISque, et OMNI CIVITATI, felicitatem perpetuam comprecata, fortunam ac dignitatem suam gratiae et benignitati uestrae, etiam

in

in futurum tempus, demiſſo cultu, certaque fiducia, commendat. Haec nexu mancupioque ſe ueſtram profitetur, ac, cum aliud praeſtare nequeat, operam datura eſt, ut nullo non tempore dignam ſe TAM MVNIFICA PARENTE prolem, omni fide et induſtria, omnique obſeruantia et obſequio, praeſtet. Haec denique, cum tot bona, totque honores, a VOBIS accipiat; beneficia ueſtra aeternis proſequetur honoribus; omnibusque contendet uiribus, ut ueſtram in AVGVSTVM IMPERIVMque pietatem, ueſtraque in Rem publicam atque literariam merita, ingenue aperteque dilaudet: ut non in his tantum proximisque ſedibus quotidie audiantur; ſed exteros etiam remotosque Populos fama in dies illuſtriori impleant, iisque laudum monimentis conſecrentur, in quae nihil ſenectuti, nihil temporum hominumque iniuriae, liceat. Atque audiet certe tam illuſtris exemplum munificentiae ſero uentura aetas, et admirabunda accipiet, quam propenſa uoluntate, et quam multis magnisque impenſis, VOS coeleſtis ueritatis cultum, et decora ſaeculo ſtudia, amplificare contenderitis. Audiet haec orbis terrarum, qua a feritate ad manſuetudinem diſciplinaeque amorem traductus eſt, et agnoſcet exinde, nusquam artes bonas effloreſcere felicius, quam ubi tam ſapiens, tam iuſtus, et doctrinae uirtutisque tam amans, Magiſtratus ad gubernacula Reipublicae ſedeat. Nos uero interim ad uota confugimus, DEVMque, omnis ueri bonique auctorem, ſupplices obſecramus, ut concedat tantis bonis felicem et tranquillum ſemper ſucceſſum; ut VOBIS, qui PATRVM amorem atque indulgentiam Ciuibus ueſtris, Muſisque, praeſtatis, dignam rependat gratiam, retribuatque uniuerſae REIPVBLICAE abunde, quod in honorem optimarum artium, et in ſalutem huius Academiae, cumulatiſſime confertis; utque VOS huius propenſiſſimae uoluntatis ueſtrae fructum capiatis ampliſſimum, ex gloria patrocinii literarum, quo genus humanum demeremini, et ex honeſta felicique inſtitutione iuuentutis Academicae, quae ſaluberrimis imbuta diſciplinis, bono gloriaeque Rei chriſtianae atque literariae ſuccreſcit; utque omnia, quae facitis, quaeque facietis, proſpere cedant VOBIS, REIPVBLICAE, bonisque artibus; itemque, ut nouum hoc, quod ueſtro ductu, ueſtraque munificentia,

 aperi-

aperitur ſaeculum, ſine offenſa fortunae, optabili rerum ſucceſſu procurrat; atque ut, altero ſaeculo feliciter circumacto, Muſae Altorfinae, maioribus auſpiciis, amplioribusque laudibus, DEO, VOBISque, gratias agant; denique, ut VESTRA RESPVBLICA, VESTRA PROGENIES, VESTRA HAEC ACADEMIA, eo usque duret atque floreat, quoad ſtabit uigebitque haec rerum uniuerſitas!

Ita, ſpe animisque pleni, totque praeclaris confirmati ominibus, etiam in poſterum tempus omnia ſecunda atque proſpera auguramur; maxime, cum huius eruditae ſodalitatis honori, in hoc ipſo ſacro ſaeculari, TAM ILLVSTRIS, TAM SPLENDIDA ATQVE VENERANDA HOSPITVM CONCIO tam prompte faueat, noſtrasque res tam prolixo affectu, tamque pia congratulatione, proſequatur. Quo nomine VOBIS, MAGNIFICI ILLVSTRIVM ACADEMIARVM ABLEGATI, VIRI CELEBERRIMI, ET ERVDITIONIS HONORVMQVE LAVDIBVS EXCELLENTISSIMI; VOBIS etiam, ILLVSTRES GENEROSISSIMIQVE SENATORES, in quorum uultu ipſam grauitatem comitatis pleniſſimam, et ipſius INCLVTAE REIPVBLICAE NORIMBERGENSIS dignitatem atque auctoritatem, intueri uenerarique licet; VOBIS praeterea, o reliqua PATRIAE ORNAMENTA, VIRI MVLTIS MERITORVM, DIGNITATVM, FORTVNAEQVE, NOMINIBVS COMPELLANDI, quanta fieri debet, pietatis et obſeruantiae ſignificatione, gratias agimus plurimas maximasque, pro honore huic Academiae publice prolixeque habito; quod hanc ſaecularium ſacrorum celebritatem honorifica praeſentia ueſtra condecoraſtis: cuiusmodi inſignis beneuolentiae fauorisque genus tanti facimus, ut eius memoriam coetus noſter, futurorumque temporum poſteritas, non poſſit non pie ſemper inuiolateque ſeruare, utque laudes humanitatis ueſtrae nulla unquam delibatura ſit obliuio.

IIII.

ODAE SAECVLARES
QVAS
IPSIS SACRIS SAECVLARIBVS
ACADEMIAE ALTORFINAE
III KAL. QVINCTIL. A. R. S. cIↄIↄcc xxiii
AVSPICATISSIME CELEBRATIS
A
CHORO SYMPHONIACORVM
DECANTANDAS
PVBLICO SVPERIORVM IVSSV
EA QVA PAR EST ANIMI RELIGIONE
EXHIBEBAT
CHRISTIANVS GOTLIBIVS SCHVVARZIVS.

ODE I.

Nunc auſpicato ſidere proſperum
Affulget aeuum; nunc noua prouehit
Sol ſaecla; nunc exurgit aetas
Ingeniis ſtudiisque felix!

Non longa ſemper diminuit dies
Priſcos honores; nec ueniens ruit
In peius aetas. Plura tandem
Luſtra fluunt meliora primis.

Doctrina floret; Caſtalidumque laus
Corroboratis pollet honoribus.
Fulget ſua uirtute Noris;
Noriacaeque uigent Athenae.

Hinc plena ſancto pectora Numine
Plauſu reſultant; hinc ſuper aethera
Prodire, uotiuisque acerris
Sacra iuuat cumulare tura.

O, qui gubernas omnia, qui polum
Terramque flectis, fluxaque temporum
Momenta; cui noſtrae ſacratis
Pierides famulantur aris:

Huc uerte uultus, omnipotens DEVS!
Audi piarum iubila mentium,
Et laeta noſtri uota coetus,
Vota tuis animoſa donis!

Tu nos tueris; noſtra tibi ſalus,
Et Muſa cordi eſt. Auſpiciis tuis
Haec ſalua ſtat uirtutis aedes,
Muneribusque tuis coruſcat.

Vos optimorum numina CAESARVM,
Saluete, quorum tam facilis fauor
Noſtris honores, purpuramque,
Praeſidiumque, dedit Camenis!

Saluete,

Saluete, qui iam ſidereas domos,
Inter ſerenae fulgura gloriae,
Ornatis, et quorum tropaea
Attonitus ueneratur orbis!

AVGVSTE, *ſalue, gloria* CAESARVM;
O ſplendor aeui, maxime CAROLE;
Cui longa tot gentes precantur
Saecula, conſimilemque prolem!

Per TE *relucent Halcyonum dies,*
Ac grata doctae Palladis otia;
Per TE *refulget pulchra uirtus,*
Et Latiae reuocantur artes.

Tuis Cithaeron faſcibus attremit;
Sternitque ſacram mons Heliconius
Laurum. Tuae felicitati
Templa flagrant animique uotis.

At, alma NORIS, *ſunt tibi propria*
Haec ſancta charae gaudia filiae.
Laetare rebus tam ſecundis,
Quae tibi quaeque tuis recurrunt!

Praeſtantiorum magna Parens Virum!
Tu pacis artes altius euehis;
Tu fas, piumque, auſusque pulchros,
Promerito decoras honore!

Gaudete, PATRES NORIDIS INCLVTAE;
Gaudete, dulcis ſidera Patriae;
Queis cura Muſarum, fauorque,
Eximium decus arrogauit.

VOS, VOS *uetabunt Aonides mori;*
VOS *ſerus orbis concinet. Omnibus*
Fulgebit aeuis ueſtra uirtus,
Et decorum generoſus ardor!

ODE II.

ODE II.

EN, Numen audit uota precantium!
Audit ſupremus temporis Arbiter,
Eiusque nutu noſtra ſedes
Purpureo renitesſcit aeuo!

O usque nobis ſic faueas, DEVS;
Origo noſtrae, tu Pater, unica
Felicitatis, mitis usque
Templa colas tibi dedicata!

Paſcas opimo nectare gratiae
Nos ipſe, Paſtor maxime gentium;
Mittasque ſemper, qui ſalubres
Delicias animis recludant!

AVGVSTE, uiuas, CAROLE, plurium
Spes ſaeculorum! Pieridum ducem,
Palmas tot inter laureasque,
Te patiare diu uocari!

Viuatis et VOS, NORIACI PATRES;
Veſtrisque longum tot meritis frui
Poſſint Camenae, poſſit ipſa
Patria, poſteritasque felix!

Iam nunc reſurgat candida Fauſtitas,
Quae plena laudum tempora, tempora
Pacisque doctrinaeque plena,
Sideribus ferat auſpicatis.

Exculta Pindi culminibus ſacris,
Porro ſecundis usque laboribus
Germana floreſcat iuuentus,
Arte nitens, niueoque more!

Sic ſalua res eſt! Sic Academia
Felix uigeſcet! Sic alacres iuuat,
Terraque coeloque annuente,
Palladias renouare curas!

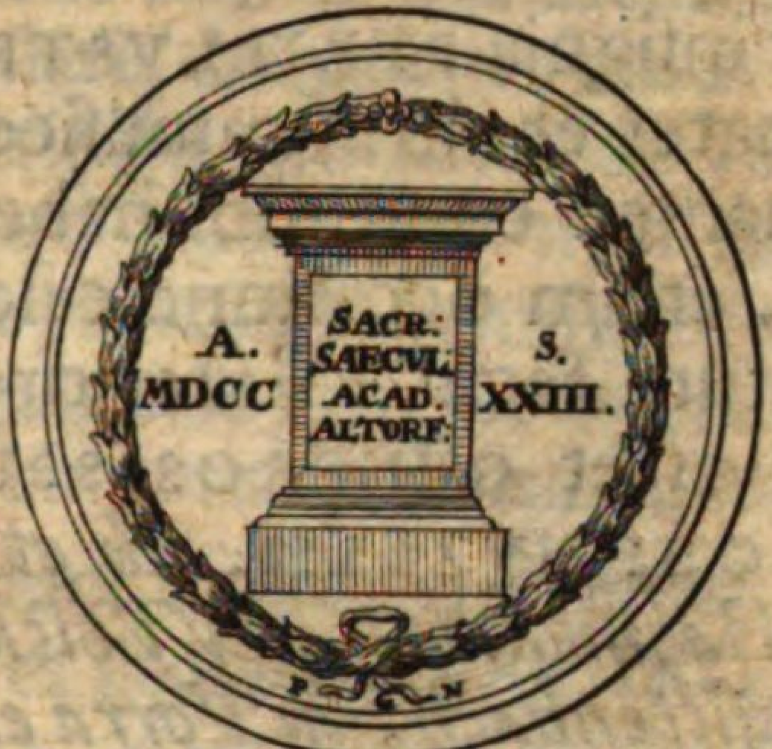
V. DESCRIPTIO NVMISMATVM IN MEMORIAM SAECVLI NOVI ACADEMIAE ALTORFINAE PERCVSSORVM.

I.

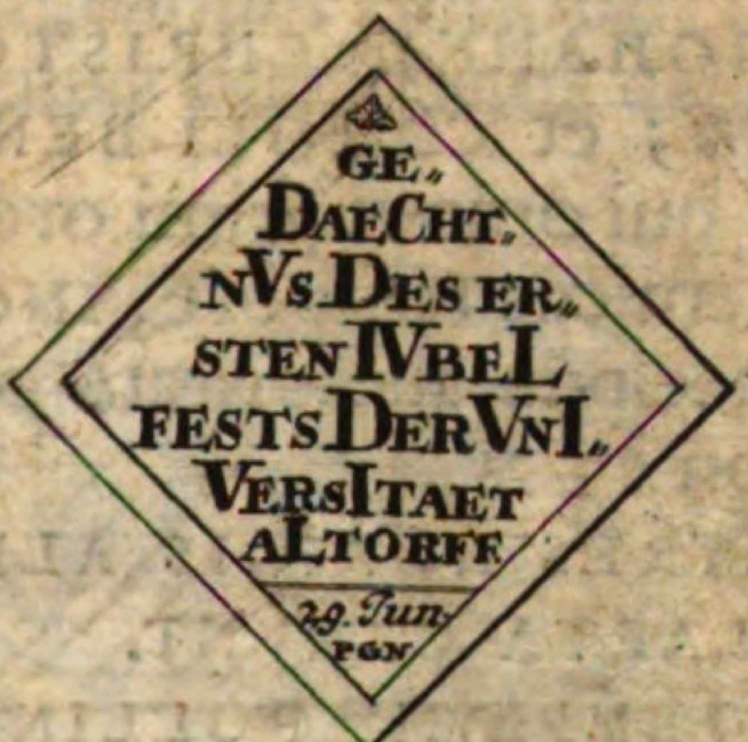

II.

III.

AB omni aeuo nulla fere ratio memoriae rerum gestarum custodiendae propagandaeque solennior fideliorque existimata est, quam quae numis publice percussis consecratur. Neque enim praeter caussam multis uisum persuasumque fuit, hoc monimenti genus, non, tanquam cippos, statuas, arcusque, unius duntaxat loci angustiis coarctari; neque tam facile, ac chartas, et membranas, tabulasque pictas, temporum iniuria atteri, consumique; sed facilius parari, diffundi latius, diutiusque seruari posse.

 Iure

Iure igitur meritoque huiusmodi perennitatis pignoribus haec etiam ornata eſt feſtiuitas ſaecularis, ut, et praeſens aetas, et poſteritas futura, uelut ex breuiſſimo compendio recognoſcat, quibus auſpiciis praeſidiisque, et quorum munificentiae ac curae, hanc felicitatem ſuam in acceptis referat Academia Altorfina. Quo adeo conſilio triplicis potiſſimum generis numi publica auctoritate, ex argento, et partim auro, facti ſignatique ſunt, quorum figuras praemiſſa refert TABVLA.

Primum genus horum numorum, altera fronte, exhibet ſuperne ſignum DIVINAE TRIADOS; quia, quicquid felicitatis Academiae Altorfinae ſuperioribus contigit temporibus, et, quicquid eadem in futurum tempus ſperat, ante omnia ad DEI IMMORTALIS nutum, et conſilium, prouidentiamque, piis animis refert. Subter DIVINITATIS ſymbolo, uaria inſignia, ramuſculis laureis circumdata, conſpiciuntur; et in media quidem fronte, ſuperiori loco, extat AVGVSTI SACRIque IMPERII AQVILA, ut oſtendatur, hanc ingeniorum officinam aeque, ac ceteras S. R. I. Academias, ex indulgentia ſummaque auctoritate CAESARVM SACRATISSIMORVM, egregiis iuribus, et priuilegiis, honoribusque, ornatam eſſe, atque nunc ſub auſpicatiſſimo glorioſiſſimoque Imperio CAROLI VI, AVGVSTI, PII, FELICIS, in hac publica temporum tranquillitate, ſaecularem celebritatem quam feliciſſime obire potuiſſe. Aquilae imperiali ſubſunt inſignia PERILLVSTRIS REIPVBLICAE NORIMBERGENSIS, quae mater et altrix munificentiſſima eſt Academiae Altorfinae, et quae, quantae curae ſibi habeat huius alumnae ſuae ſalutem atque dignitatem, etiam occaſione celebrandae eius ſaecularis feſtiuitatis, magnifice teſtatum fecit. Exteriore ordine continentur inſignia gentilitia ILLVSTRIVM et GENEROSISSIMORVM SEPTEMVIRORVM: VVOLFGANGI IACOBI NVZELII, *ab et in Sundersbuhl;* CHRISTOPHORI FVRERI, *ab Haymendorf, in VVolckersdorf;* GVSTAVI GEORGII TEZELII, *a Kirchenſittenbach, in Vorra et Artelshofen;* GEORGII CHRISTOPHORI KRESSII, *a Kreſſenſtein, in Krafftshof et Rezelsdorf;* IOHANNIS PAVLI PAVMGARTNERI, *ab Hohlenſtein, in Lonerſtad et Grunsberg;* IOHANNIS CHRISTOPHORI AB IMHOF, *in Merlach et Stephansmuhlen;* et CAROLI BENEDICTI GEVDERI, *ab et in Heroldsberg et Stein;* qui omnes primi ordinis PATRIBVS adſcripti, huius ſolennitatis Academicae tempore, INCLVTAM REMPVBLICAM NORIMBERGENSEM praecipua auctoritate ornarunt. Circa haec ſigna ſequens legitur diſtichon:

QVAE DEVS ET CAESAR QVAE PATRES NORIDIS ALMAE
CONTVLERINT MVSIS IVBILA LAETA CANVNT.

Altera huius numi frons expreſſum refert TEMPLVM APOLLINIS, quale in uetuſtis quibusdam conſpicitur numis; in quo APOLLINEM, praeſidem illum bonarum artium habitum, GENIVS SENATVS ſerto laureo ornat; cui haec adſcribi potuiſſent uerba: ORNATVR ET ORNAT; niſi res ipſa loqui uideretur, uti INCLVTVS REIP. NORIMBERGENSIS MAGISTRATVS multis ſemper amplisque beneficiis ornauerit bonas artes, et, felici augurio, in poſterum etiam ad ſeruandam ornandamque hanc Academiam, pro inſigni munificentia ſua, nihil non ſit collaturus; ita et hoc eximium eruditionis uirtutisque templum REIPVBLICAE tam munificae eſſe poſſe ornamento. Denique imae parti haec ſubſcripta ſunt uerba: SAECVLVM NOVVM ACADEMIAE ALTORFINAE. III KAL. QVINCTIL. A. CIƆIƆCCXXIII.

In

In altero numiſmate, aduerſa pars exhibet Cippum, antiquo Romanorum more effictum, hisque uerbis ſignatum: SACRA SAECVLARIA ACADEMIAE ALTORFINAE. Ab utroque Cippi latere tempus celebratorum ſolennium ſaecularium notatur: A. S. MDCCXXIII. Ipſe Cippus corona ex lauru contexta, et olim Apollini ſacra, cingitur. Auerſa pars, in media facie, refert inſignia INCLVTAE REIP. NORIMBERGENSIS; quae inſignibus gentilitiis quatuor ILLVSTRIVM CVRATORVM ACADEMIAE, iisque duplice palmae ramo ornatis, circumdantur. Superne haec legimus uerba: BENIGNITATE SENATVS; inferius: QVATVORVIRI SACRIS FACIVNDIS. Quemadmodum enim quondam apud Romanos Collegium DECEMVIRORVM curauit ludos ſaeculares; ita et Norimbergae quatuor CVRATORES ACADEMIAE, quibus generatim cura rei ſacrae et literariae concredita eſt, et qui ex publica auctoritate ſacra ſaecularia moderantur, accommodate appellari poſſunt QVATVORVIRI SACRIS FACIVNDIS. Cui numiſmati cudendo argumentum ſuggeſſit E. G. R.

Tertium genus numorum ſaecularium, inuentore I. A. S. formam quadrangulam habet, atque in antica parte epigraphen Germanicam prodit: GEDAECHTNVS DES ERSTEN IVBEL-FESTS DER VNIVERSITAET ALTORF. Vbi quidem literae maiuſculae, tanquam notae numerorum, annum ſacri ſaecularis deſignant; cuius et dies inferius ſeorſum additur: 29 *Iunii*. Quae inſcriptio quodammodo et hoc Latino *chronographo* exprimi queat: IVBILAEO PRIMO VNIVERSITATIS ALTDORFINO-NORICAE. In poſtica parte itidem inſignia INCLVTAE REIPVBLICAE NORIMBERGENSIS quatuor inſignibus gentilitiis ILLVSTRIVM CVRATORVM ACADEMIAE cinguntur, ramuſculisque laureis atque oleagineis ornantur.

Adhaec, ſigillatim honori illuſtris REIP. NORIMB. TRIVMVIRI ac rei ſacrae et literariae EPHORI, Academiaeque Altorfinae CVRATORIS PRIMARII, GVSTAVI GEORGII TEZELII *a Kirchenſittenbach*, hereditarii clientelarum Vorrae et Artelshofii, hac occaſione a IVSTINO VV. Norimbergenſium Antiſtite, numus maioris modi inuentus dedicatusque eſt, cuius hoc ſchema damus:

Videmus in aduersa fronte Aquilam imperialem, et, sub hac, insignia arcis imperialis ac Ciuitatis Norimbergensis; quibus subiiciuntur insignia opidi Altorfini, tanquam sedis ac domicilii huius Academiae. Circum haec scripta legimus uerba: FVNDAMENTVM SALVTIS NOSTRAE CHRISTVS. Auersa frons exhibet non solum in *peripheria* uersum hunc *chronographum*: sVbLapso VegetIs MVsIs per gaVDIa saeCLo; sed et in media facie *epigraphen*, luculenter in ipso schemate descriptam. Scilicet memoratu dignum est, cum iam A. CIↃ IↃ LXXI prima fundamenta aedificii publici huius Academiae iacerentur, inter eos, qui publica auctoritate, pro suo quisque munere, huic operi curando dirigendoque interfuerunt, commemorari IODOCVM TEZELIVM, Reipublicae Triumuirum, et HIERONYMVM PAVMGARTNERVM, rei sacrae ac literariae Curatorem, itemque BALTHASAREM PAVMGARTNERVM, opidi Altorfini Praefectum; quos omnes iamdudum coelo receptos, consanguinitate attingit, et ABAVOS ueneratur, illustris GVSTAVVS GEORGIVS TEZELIVS, qui hoc ipso tempore, cum Academia nouum iniit saeculum, itidem INCLVTAE REIPVBLICAE Triumuir fuit, simulque rei sacrae ac literariae curam primariam auspicato gessit. Quam rem comprobat, luculentiusque illustrat, numus ille, qui memoriae caussa A. CIↃ IↃ LXXI cusus, et in primo lapide *Collegii Academici* repositus, iamque supra, *pag.* 5, in his Actis descriptus est; cuius anticam faciem nunc integram repetiit numus TEZELIANVS. Sed et ad ordinem huius propaginis magis declarandum facere potest sequens triplicis *schematis genealogici* delineatio.

I. Schema, respectu Patris:

Abauus: IODOCVS TEZELIVS, Triumuir Norimb. obiit A. 1575.
ANNA VOLCAMERIA; ob. A. 1572.

|

Proauus: CAROLVS TEZELIVS, Senat. et Praefect. rei milit. Norimb. ob. A. 1611.
ANNA IMHOFFIA, ob. A. 1643.

|

Auus: IOHANNES IACOBVS TEZELIVS, Septemuir Norimb. ob. A. 1646.
MAGDALENA SCHVVAEBIA, ob. A. 1665.

|

Pater: GVSTAVVS PHILIPPVS TEZELIVS, ob. A. 1696.
HELENA CATHARINA PAVMGARTNERIA, ob. A. 1674.

|

GVSTAVVS GEORGIVS TEZELIVS, Ephorus, A. 1723.

II. Schema, respectu Aui materni:

Abauus: BALTHASAR PAVMGARTNER, Praefectus opidi Altorf. ob. A. 1590.
HELENA SCHEVRLIA, ob. A. 1588.

|

Proauus: PAVLVS PAVMGARTNER, Praef. Altorf. ob. A. 1618.
MAGDALENA SCHLEICHERIA, ob. A. 1628.

|

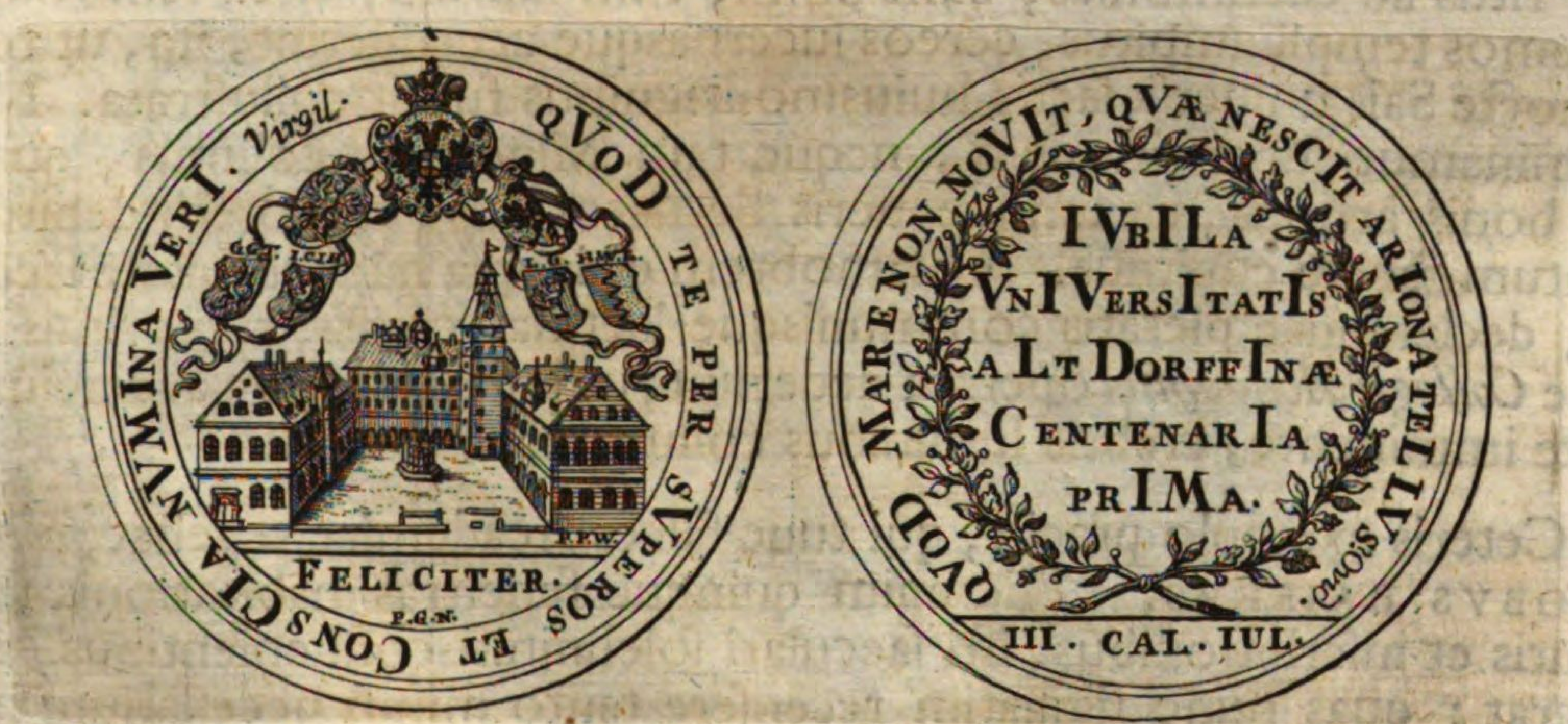
Auus

Auus mat. ANDREAS GEORGIVS PAVMGARTNER, Duumuir Norimb. ob. A. 1686.
CATHARINA PAVMGARTNERIA, ob. A. 1638.
|
Mater : HELENA CATHARINA PAVMGARTNERIA, ob. A. 1674.
GVSTAVVS PHILIPPVS TEZELIVS, ob. A. 1696.
|
GVSTAVVS GEORGIVS TEZELIVS, Ephorus, A. 1723.

III. Schema, respectu Auiae maternae:

Abauus : HIERONYMVS PAVMGARTNER, Ephorus, et tandem Duumuir primar. ob. A. 1602.
CLARA OERTELIA, ob. A. 1600.
|
Proauus : NICOLAVS HIERONYMVS PAVMGARTNER, Scholarcha, ob. A. 1618.
CATHARINA SCHEVRLIA, ob. A. 1641.
|
Auia mat. CATHARINA PAVMGARTNERIA, ob. A. 1638.
Auus : ANDREAS GEORGIVS PAVMGARTNER, ob. A. 1686.
|
Mater : HELENA CATHARINA PAVMGARTNERIA, ob. A. 1674.
GVSTAVVS PHILIPPVS TEZELIVS, ob. A. 1696.
|
GVSTAVVS GEORGIVS TEZELIVS, Ephorus, A. 1723.

Denique, C. A. L. D. priuata pietate inductus, in honorem ILLVSTRIVM ACADEMIAE NVTRITORVM, suppeditauit inuentionem cudendo numo saeculari, cuius haec est figura:

Huius numi facies anterior repraesentat aedes publicas Collegii Academiae Altorfinae; supra quas extat *Aquila imperialis;* sub hac, insignia Arcis imperialis et Ciuitatis Norimbergensis; quibus annexa sunt insignia gentilitia quatuor CVRATORVM ACADEMIAE. Circa marginem legitur uersus *chronographus*, ex Virgilii *Libr. II Aeneid.* depromptus:

QVoD TE PER SVPEROS PER ConsCIA NVMIna VerI.

 Quasi

Quaſi his uerbis excitetur hoc Athenaeum Altorfinum, ut, quemadmodum DEI clementiae, SVPERIORVMque bonitati, originem ſuam, progreſſusque, debeat; ita et in poſterum ex iisdem fontibus ſpem hauriat certam perennis felicitatis. In ima parte ſignata eſt uox uotiua: FELICITER. Poſterior eiusdem numi facies exhibet hanc inſcriptionem, duobus ramis laureis incluſam: IVBILA VNIVERSITATIS ALTDORFINAE CENTENARIA PRIMA. In margine exſcriptus eſt uerſus Ouidianus, itidem *chronographus:* QVOD MARE NON NOVIT, QVAE NESCIT ARIONA TELLVS? Qui uerſus ab Auctore accommodatur ad celebritatem Academiae Altorfinae, quaſi quae non terras ſolum, ſed mare etiam, fama nominis ſui impleuerit. In ima parte deſignatur dies feſtiuitatis ſaecularis: III CAL. IVL.

VI.

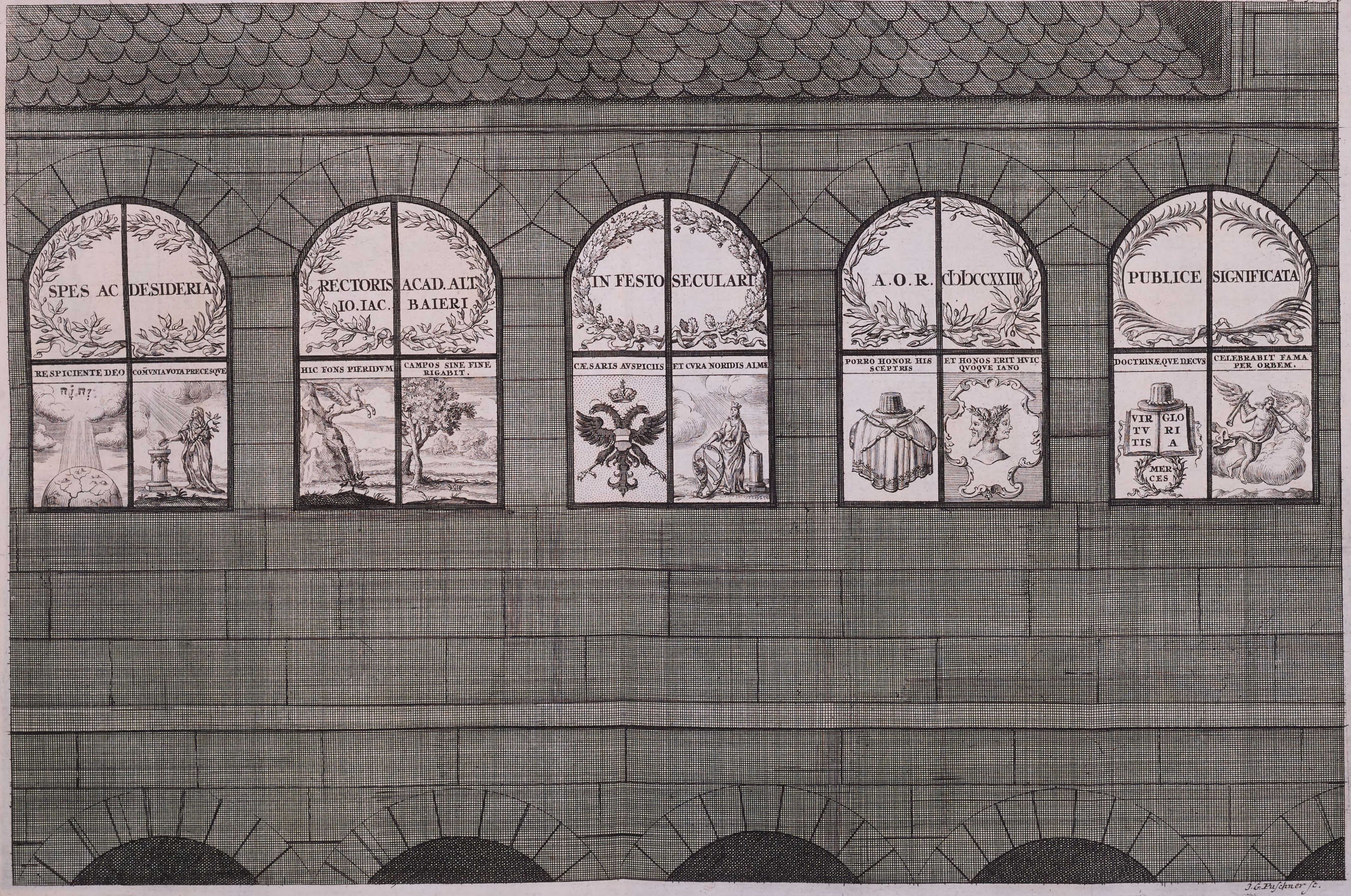
DESCRIPTIO LVMINVM QVORVNDAM FESTIVORVM PRIMO DIE SACRI SAECVLARIS POST SOLIS OCCASVM ACCENSORVM.

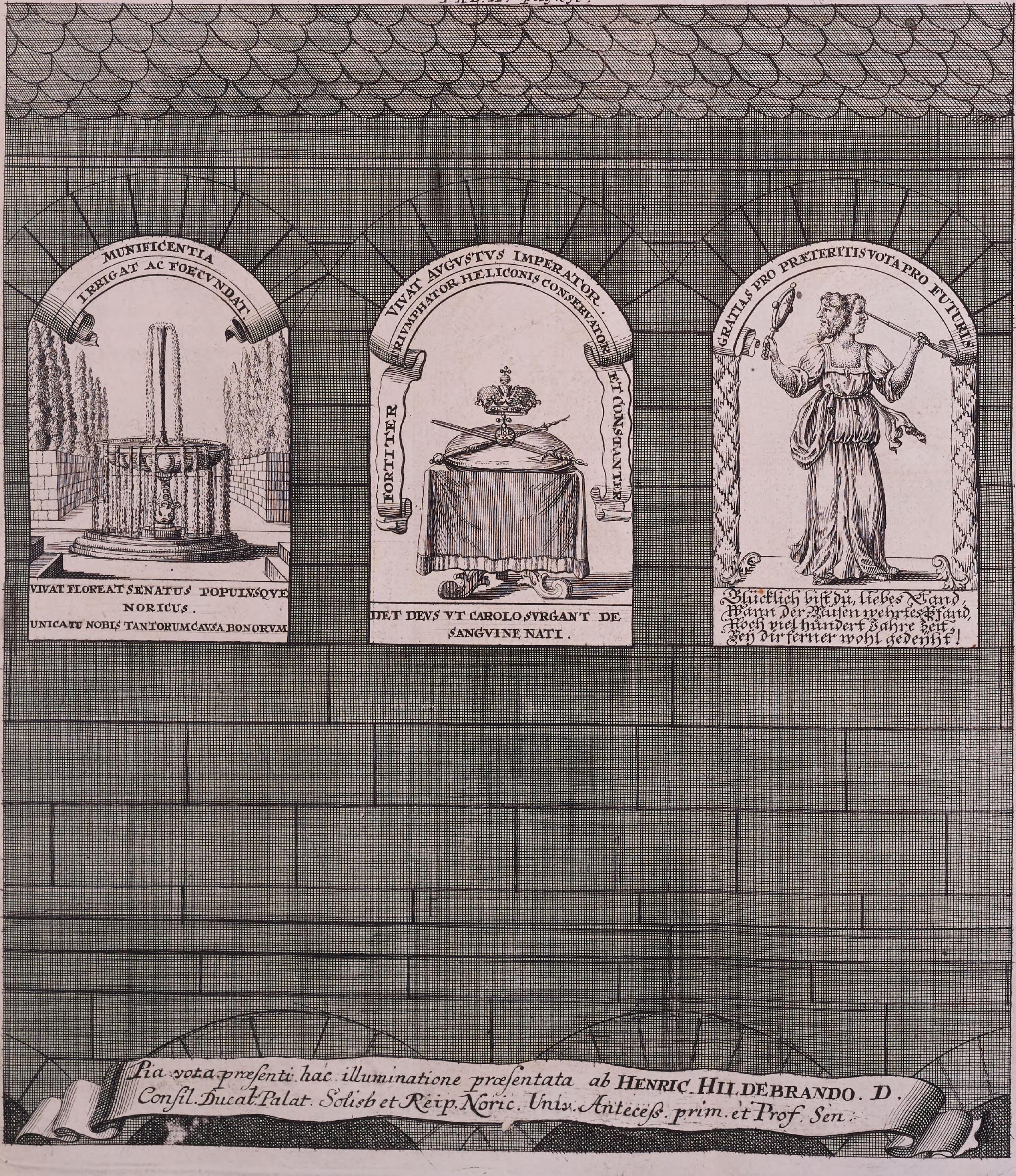
MEmoriae prodidit Themiſtius, orator facundiſſimus, *oratione* XIII, eaque CONSTANTIO, Imperatori, dicta, Aegyptios quondam, ſigillatim apud Saidem, inſignem illius regionis urbem, mira religione ueneratos fuiſſe MINERVAM, praeſidem ſapientiae habitam, inque eius honorem anniuerſaria celebraſſe ſacra, quae appellarint λυχνοκαΐαν, quaſi dies feſtos luminum et cereorum; propterea quod, inter alios ritus ac caerimonias, cum domi, tum ſub dio, circa tentoria et extremos templi ambitus, cereos lucernasque accenderint, ita, ut tota illa nocte Sais uniuerſa ſacris huiusmodi ignibus fuerit colluſtrata. Nos abominamur ſuperſtitionem, neque tam Mineruam colimus, quam ipſis bonis artibus, earumque ueris Seruatoribus, honorem debitum teſtatum facere cupimus. Quamobrem et in ipſa hac feſtiuitate ſaeculari, declarandae pietatis communisque laetitiae cauſſa, cumprimis incolae *Collegii Academici* operam dederunt, ut publicum hoc aedificium, nocte imminente, crebris luminibus colluceret.

Ceteris exemplo praeiit, qui tunc faſces Academiae regebat, D. IO. IACOBVS BAIERVS. Hic enim quinque feneſtras habitationis ſuae picturis et inſcriptionibus, iſti ſaeculari ſolennitati conuenientibus, exornarat: quas nunc ſigillatim recenſere tanto minus neceſſarium ipſe reputat; quanto magis easdem publice ſpectandas Auditorio Theologico poſtea dedicauit, et in adiecta Tabula aere exſcribendas curauit.

Deinde D. HENRICVS HILDEBRANDVS, Sereniſſ. DVCIS SOLISBACO-PALATINI, atque Perilluſtris REIPVBL. NORIMBERGENSIS Conſiliarius, et huius Academiae Senior, atque Anteceſſor primarius, in media feneſtra domicilii ſui, qua itidem aream Collegii Academici

TAB. I pag. 194

SPES AC DESIDERIA
RESPICIENTE DEO
COMVNIA VOTA PRECESQVE
RECTORIS ACAD. ALT.
IO. IAC. BAIERI
HIC FONS PIERIDVM
CAMPOS SINE FINE RIGABIT.
IN FESTO SECULARI
CÆSARIS AVSPICIIS
ET CVRA NORIDIS ALMÆ
A.O.R. CIƆIƆCCXXIII
PORRO HONOR HIS SCEPTRIS
ET HONOS ERIT HVIC QVOQVE IANO
PUBLICE SIGNIFICATA
DOCTRINÆQVE DECVS
CELEBRABIT FAMA PER ORBEM.
VIR TV TIS
GLO RI A
MER CES
I.G.Puschner sc.

MUNIFICENTIA
IRRIGAT AC FOECUNDAT.
VIVAT FLOREAT SENATUS POPULUSQUE NORICUS.
UNICA TU NOBIS TANTORUM CAUSA BONORUM
VIVAT AUGUSTUS IMPERATOR.
TRIUMPHATOR HELICONIS CONSERVATOR
FORTITER
ET CONSTANTER
DET DEUS UT CAROLO SURGANT DE SANGUINE NATI.
GRATIAS PRO PRÆTERITIS VOTA PRO FUTURIS
Glücklich bist du, liebes Land,
Wann der Musen wehrtes Pfand,
Noch viel hundert Jahre Zeit,
Bey dir ferner wohl gedeyht!
Pia vota praesenti hac illuminatione praesentata ab HENRIC. HILDEBRANDO. D.
Consil. Ducat. Palat. Solisb. et Reip. Noric. Univ. Antecess. prim. et Prof. Sen.

mici proſpicit, collucentibus multis candelis et lampadibus, repraeſentari iuſſerat AVGVSTI inſignia imperialia, Coronam nempe, Globum, et Sceptra, tanquam in puluino ſuper menſulam repoſita; ſupra quae haec legebantur uerba: VIVAT AVGVSTVS IMPERATOR, TRIVMPHATOR, HELICONIS CONSERVATOR! infra, hic uerſus ſcriptus erat: DET DEVS VT CAROLO SVRGANT DE SANGVINE NATI. Altera feneſtra, quae priori a dextra eſt, referebat fontem in horto ſtantem, ex quo larga uidebatur proſilire aqua, quae areolas arboresque horti irrigaret, cum hac epigraphe: MVNIFICENTIA RIGAT ET FECVNDAT. Infra, haec acclamatio adſcripta erat: VIVAT ET FLOREAT SENATVS POPVLVSQVE NORICVS! VNICA TV NOBIS TANTORVM CAVSSA BONORVM! Feneſtra tertia, quae mediae a laeua eſt, exhibebat IANVM BIFRONTEM, qui dextra manu *ſpeculum*; ſiniſtra, *teleſcopium*, tenebat. Supra *ſpeculum* haec inſcriptio notabatur: GRATIAS PRO PRAETERITIS; ſupra *teleſcopium*: VOTA PRO FVTVRIS. Infra IANVM hi rhythmi Germanici legebantur:

Glücklich biſt du, liebes Land,
Wann der Muſen vvehrtes Pfand
Noch viel hundert Iahre Zeit
Bey dir ferner vvohl gedeyht.

Ceterae feneſtrae pyramidibus pellucidis, lucernisque uarie pictis, ſed absque inſcriptionibus, inſtructae erant.

D. EVCHARIVS GOTTLIB. RINK, Anteceſſor, et Iuris publici ac Canonici Profeſſor publicus, aedium ſuarum feneſtras itidem multis cereis praelucentibus ornauerat.

CHRISTIANVS GOTTLIB. SCHVVARZIVS, P. P. ſeptem habitationis ſuae feneſtras, una ſerie ſitas, luminibus accenſis, emblematibusque pictis, illuſtrauerat. Primo loco conſpiciebatur ARA VOTIVA, his uerbis ſignata: DEO SERVATORI VOTA SAECVLARIA PRAESTANT MVSAE ALTORFINAE. Inferius adſcriptum erat: VOTIS SVSCEPTIS CENTENARIIS II. Deinde pictus erat HERCVLES, ſub *quercu* quieſcens, et quaſi meditabundus, cui adiacebat *lyra*, cum hac epigraphe: SIC STVDIIS PACEM ROBORE BELLA REGIT. Infra ſignatum erat uotum: VIVAT CAROLVS VI AVGVSTVS PIVS FELIX HERCVLES MVSARVM! Tertio loco exhibebantur *aedes publicae Collegii Academici;* ſupra quas inſignia INCLVTAE REIPVBL. NORIMBERGENSIS apparebant, addita inſcriptione, eaque e Statio deprompta: POPVLI MAGNIQVE SENATVS MVNERE. In baſi haec notata erant uerba: FLOREAT RESPVBLICA NORIMBERGENSIS MATER ET ALTRIX ACADEMIAE ALTORFINAE! Porro, repraeſentabantur inſignia gentilitia ILLVSTRIVM SEPTEMVIRORVM REIPVBLICAE NORIMBERGENSIS, columnis quibusdam affixa, hoc titulo inſcripto: PRIMARIA REIPVBLICAE FVLCRA. Inferius additum erat uotum: VIVANT SEPTEMVIRI REIPVBLICAE NORIMBERGENSIS! Quincto loco ſpectabantur inſignia gentilitia Quatuor ILLVSTRIVM ACADEMIAE CVRATORVM, a duobus Geniis ſuſtentata, ſupra poſito elogio: FELIX ET GLORIOSA CVRA; ſubtus autem ſcriptum erat:

VIVANT CVRATORES ACADEMIAE! Praeterea effiĉta erat QVERCVS procera, cuius trunco quaſi inciſa erant haec uerba: MEMORIAE CAESARVM ET NVTRITORVM SACRA. In cuius emblematis parte ſuperiori prodebatur haec inſcriptio: DVRAT SACRATAQVE SERVAT MVNERA. In ima parte ſubſcriptum erat: PERENNET ACADEMIA ALTORFINA. Denique, ultimo loco, oſtendebatur APOLLO, quadrigis uectus, praeſcripto titulo: NOVVMQ. INGENIIS APERITVR ITER; uotoque inferius nuncupato: FLOREANT BONAE ARTES. Cuius autem ſeptimae feneſtrae figuras Tabula aenea commode capere non potuit.

Ceterum, cum haec habitatio ſubter ſe habeat portam, qua aditus patet ad Auditorium VVelſerianum, ea etiam figuris, iam ſupra, *pag.* 72, deſcriptis, et nunc in Tabula ſignatis, exornata eſt.

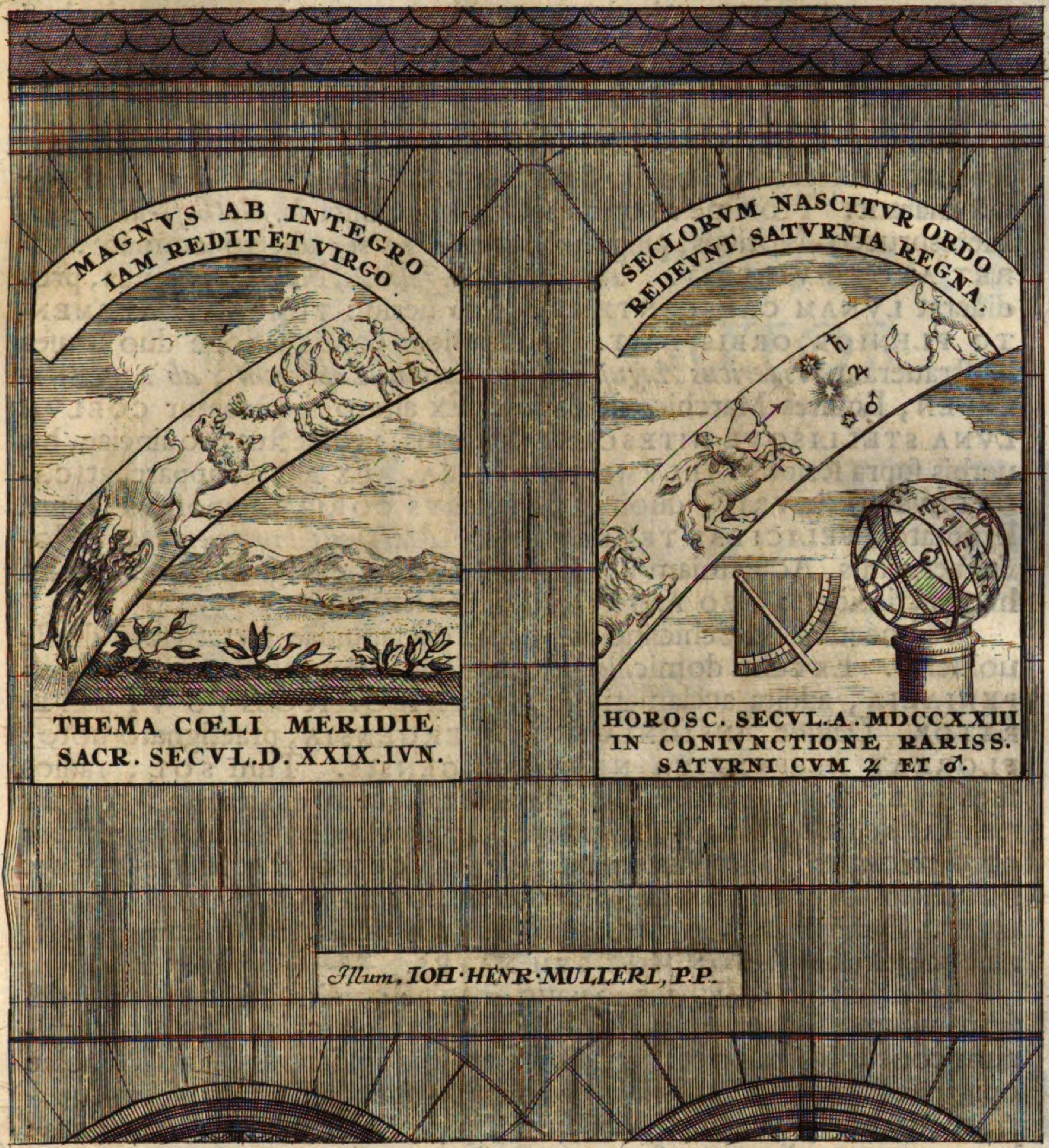
IOH. HENRICVS MVLLER, Phyſices et Matheſeos Profeſſor publicus, duas domicilii ſui feneſtras, quae aream Collegii Academici reſpiciunt, totidem ornauerat emblematibus, ex ſiderali ſcientia depromptis. Obſeruauerat enim, annum a CHRISTO nato CIↃIↃCCXXIII, qui Academiae noſtrae eſt ſaecularis, notabili charactere coeli fuiſſe inſignem: Saturnum uidelicet, ſupremum inter aſtra errantia, VIII Ianuarii eiusdem anni, in SAGITTARIO cum IOVE conueniſſe; hisque mox VIIII Ian. ſeſe adiunxiſſe MARTEM, adeo, ut rariſſima haec trium ſuperiorum *Planetarum* coniunctio, quae in ipſa fere anni primordia inciderat, huius quaſi *horoſcopum* conſtituerit, in quo princeps Saturnus praeſidium regimenque obtinuit. Adhaec animaduerterat, meridiano tempore illius ipſius diei, qui Academiae erat natalis, in coelo adſcenſuram VIRGINEM, ſiue ASTRAEAM. In memoriam igitur ſiderum tam auſpicatorum, quae ex augurio Poetarum quaſi Saturniorum regnorum ipſiusque Aſtraeae reditum ſignificarent, pingi curauerat duo *ſchemata*, quae totidem feneſtris decenter illuminatis adaptarentur: quorum unum repraeſentabat partem ZODIACI, in cuius *quadrante orientali* VIRGO oriri uidebatur, reliquis ſignis altiore loco, eoque, quo par erat, ordine eam antecedentibus. Alterum ſchema exhibebat aliam partem ZODIACI, ubi SAGITTARIVS apparebat cum SCORPIO praeeunte: inprimis autem ipſa rariſſima trium ſuperiorum ſiderum coniunctio idoneo zodiaci loco expreſſa fulgebat; cui infra, ornatus cauſſa, *Sphaera armillaris cum Quadrante Aſtronomico* adiuncta cernebatur. In fronte prioris ſchematis, eiusque parte ſuperiori, legebantur ſequentia uerba, e Virgilio deſumta: MAGNVS AB INTEGRO; in fronte alterius ſchematis: SAECLORVM NASCITVR ORDO. Porro, iterum in fronte prioris ſchematis, exaratus erat alter uerſus: IAM REDIT ET VIRGO; et ſic in fronte ſecundi ſchematis: REDEVNT SATVRNIA REGNA. Ad calcem prioris emblematis haec ſubſcripta ſunt uerba: THEMA COELI MERIDIE SACRORVM SAECVLARIVM D. XXIX IVN. Ad calcem poſterioris, ſequentia: HOROSCOPVS SAECVLARIS A. CIↃIↃCCXXIII, IN CONIVNCTIONE RARISSIMA SATVRNI CVM IOVE ET MARTE. Quae duo ſchemata repraeſentat, luculentiusque illuſtrat, ſubſequens Tabula, aere exſcripta:

Non

TAB. III. ad pag. 196. a.

I.G. Puschner del. et sculps.

Non minus uero et editior pars publicarum Academiae aedium tunc larga luce diſpellebat noctis ingruentis tenebras. Sic illud cumprimis conclaue, in quod Senatus Academicus publici conſilii cauſſa ſolet conuocari, tres habebat feneſtras luminibus picturisque illuſtratas. Media feneſtra referebat ARCAM NOAE, in monte conſidentem; ſupra quam in coelo apparebat SOL, et ex altera parte IRIS, ſimiliterque COLVMBA, ramum oliuae ore ſuo geſtans. Quae tabula hoc notata fuit titulo: FELICIS PIGNORA SAECLI. Inferius ſcriptum erat: BONITATIS DIVINAE MONIMENTVM. Altera feneſtra exhibebat AQVILAM IMPERIALEM, quae dextris ungulis GLADIVM; ſiniſtris, SCEPTRVM LAVREAMQVE, tenebat, impoſita epigraphe: TVETVR ET ORNAT; ſubſcriptoque hoc elogio: IMPERIVM CAROLI VI AVGVSTI MVSIS AVSPICATISSIMVM. Tertio loco cernebatur EXVRGENS

GENS HEDERA, eaque innixa ac colligata PYRAMIDI, quae in basi INSIGNIA NORIMBERGENSIA sustinebat; cui addita inscriptio: HAC SVSTENTANTE VIRESCIT. Subscriptio autem haec: MVNIFICENTIAM NVTRITORVM ACADEMIAE DEVS COMPENSET!

Similiter Ciues Academici, qui hanc partem aedificii publici incolebant, Museorum suorum fenestras multis luminibus pigmentisque adornarant. Proxime a conclaui Consilii publici *Io. Gothofredus Ries*, Heresbrucco-Noricus, pingi iusserat LAVRVM, adiecto lemmate: VIRET ATQVE VIREBIT. *Theophilus Negelinus*, Norimbergensis, prodiderat LVNAM CRESCENTEM, addito uersu: TEMPORIS AVGMENTO PLENIOR ORBIS ERIT. In superiori contignatione duo Musea illustrauerant *Fridericus Augustus*, et *Carolus Leberecht*, *ab* ALVENSLEBEN, Equites Marchico-Palatini. Ex altero spectabatur COELVM LVNA STELLISQVE NITESCENS; inferius, prospectus prouinciae, his uerbis supra scriptis: ILLVMINATIO MEA. Ex altero apparebat CADVCEVS MERCVRII, duobus CORNIBVS COPIAE impositus, cum lemmate: FELICITAS TEMPORVM. *Martinus Furvvergerus*, Norimbergensis, Academiam sub schemate ARAE effingi curauerat, cum hac inscriptione: DEO PATRIAEQVE PERENNET.

Sed neque Nic. Schiclingius, A. M. declarandae pietati suae deesse uoluerat. Ex cuius domicilio primum conspiciebantur INSIGNIA IMPERIALIA, addita acclamatione: VIVAT CAROLVS VI IMPERATOR. Deinde, INSIGNIA NORIMBERGENSIA, praesignato uoto: FLOREAT RESPVBLICA NORIMBERGENSIS. Tum SOL, radios suos in LAVRETVM subiectum dimittens, cum epigraphe: IVBET REVIRESCERE LAVROS. Praeterea, QVATVOR STELLAE in aethere puro micantes, adscriptis uerbis: SVA LVCE CORVSCANT. Adhaec PHOENIX inter FLAMMAS, praefixo titulo: RENOVAT NON EXTINGVIT. Denique PELICANVS, qui fouendis pullis pectus suum sauciat, adiecto lemmate: NON MIHI SVM NATVS.

Paria hilaritatis signa nec pauci incolae opidi fuissent edituri, nisi satius uisum esset, praecauere, ne quod forte periculum, in isto hominum concursu, existeret. Interim Ernestus Fridericus Zobel, Scholae opidanae Adiunctus, aedes suas uariis instruxerat picturis luminibusque.

Cupierant et alia ratione Ciues opidani ea occasione Academiae honorem, gaudiumque suum, testari; e quibus nominatim eorum Sodalitas, qui glandibus plumbeis ad metam eiaculandis exerceri solent, ILLVSTRIS PROVINCIALIVM COLLEGII liberalitate adiuti, haud diu post saecularia Academiae sacra feliciter peracta, solenne exercitium in campo iaculatorio instituerunt, memoriaeque noui Academiae saeculi binos orbes iaculatorios, eosque affabre pictos, dedicarunt, instiutum moderante uiro integerrimo, *Cornelio Plonero*, opidi Decurione, et illius Sodalitatis ductore.

VII.

CARMEN GERMANICVM
ILLVSTRIBVS ACADEMIAE CVRATORIBVS

a STVDIOSA IVVENTVTE oblatum, et sub uesperam natalis saecularis inter concentus musicos decantatum.

Als

Als
Ein Hochlöblicher MAGISTRAT
des Heiligen Römischen Reichs
Freyer Stadt Nürnberg
als gütigster NUTRITOR
das
IUBILAEUM
Ihrer Welt-berühmten Universität
zu Altdorf
den 29 Iunii A. 1723
auf das feyerlichste begehen ließ /
sollten
der ILLUSTRen REPUBLIQUE
Hochansehnlichen
Herren Abgeordneten
und
CURATORIBUS
der ACADEMIE
Ihre gehorsamste und schuldigste Observanz
in einer Nacht-Music
bezeigen
sämtliche STUDIOSI.

Aria.

Monarch des Lichtes! güldne Sonne!
Verhülle jetzo deinen Glantz:
Dein Abschied dienet uns zur Wonne/
Drum fleuch/entzeuch/verbirg dich gantz!
Ihr aber/ihr/o danckle Schatten!
Umziehet uns/kommt uns zu stattten;
Brich/stiller Abend/brich herein!
Wird sich denn alles Licht entfernen/
So soll das funcklend Heer der Sternen
Die Zeugen unsrer Freude seyn.

Recit. Der frohe Tag ist hin! der angenehme Tag/
Den selbst Apollens Hand/der Nach-Welt zum Ergötzen/
In sein- der Ewigkeit geweihte Tafeln setzen/
Und mit dem güldnen Stern des Glücks bezeichnen mag.
Die Seegens-volle Zeit/
Die kaum die Vor-Welt kunt erseufftzen oder hoffen/
hat/o Glückseeligkeit!
auf uns/auf uns getroffen.
Ihr Musen demnach/auf!
Sinckt gleich die Sonne nieder
Nach dem vollbrachten Lauf/
So denckt/bey stiller Nacht/auf neue Jubel-Lieder/
Denckt! was vor Glück/vor Heil/in zweymal funfzig Jahren/
Dem gantzen Musen-Berg/der jezt so herrlich blüht/
Den man vor Freud ganz aus sich selber sieht/
Nur durch des Himmels Gunst ist wiederfahren.
Solch nie-erlebtes Glück erfreuet Haupt und Glieder;
Ein Seculum ist hin/und Altdorf jauchzet wieder.

Aria.

Auf! zun Freuden/
Stimmt die Saiten/
Denn Apollo wincket schon:
Singet/spielet/muntre Chöre!
heut zur Ehre

In gantz hoch erfreuten Ton:
Nur von Glück / von Triumphiren /
Nur von frohen Jubiliren /
Wiederschall der Helicon! Da capo.

Recit. Der Zeit geschärffter Zahn
Greifft Stahl / greifft Ertz / greifft Marmor / an;
Der Jugend Blüth / des Alters Eis
Zerschmelzt / vergehet /
Wenn dieser alte Greiß
Die krumme Sense drehet:
Nur unser Musen-Glück allein
Muß hier verschonet seyn /
Daß alles jezt in Flor und Ruhe schwebet;
Und unser Sitz / Trotz Zeit und Unbestand!
Wird / durch des Himmels Hand /
Nach **hundert Jahren** erst aufs neu belebet.

Aria.

Blumen welcken und vergehen;
Mauren / die so feste stehen /
Brechen und zerfallen doch;
Aber Palaecomens Glücke /
Bleibt von aller Zeiten Tücke
Unversehrt / und blühet noch. Da capo.

Recit. Das ist; der Himmel ließ vor allen
Der Noris-Musen-Fleiß sich allzeit wohl gefallen;
Es sah sein wachsam Auge mit Vergnügen
Die Priester der Eusebien
Stets in entbrannter Andacht steh'n;
Er schaute in Astraeens Tempel /
Das dieser Zeit so seltene Exempel /
Das Recht in der Gerechtigkeit gleich-gült'ger Waage liegen;
Den Hof des Tempels der Hygeen
Sah er / der Himmel / hier nicht so /
Wie anders wo /
Voll Toden-Bein / Geripp und Leichen / stehen;
Ja aus Sophiens heitern Minen /
Wird leichtlich dieser Schluß gemacht /
Daß Palaecome sie hat alstets hoch geacht /
Als aller Künste Braut / die nicht als Magd darf dienen.

Und kurz: der Himmel sah/ daß das Bemühen/
So Altdorfs Musen-Schaar alzeit beschäfftigt hielt/
Zu seiner Ehr zuvordrist abgeziehlt/
Drum muß ihr Glück so lang/ so schön/ so herrlich blühen.

Aria.

Dem Musen-Sitz / wo Fleiß regieret/
Wo man der Weisheit trinckbar Gold
Den Dürstenden zum Munde führet/
Dem bleibt der Himmel ewig hold.
Hier träncket man die Musen-Söhne
Aus einem reinen Hippocrene,
Deß Quelle nimmermehr verseigt:
Nein/ sondern sich noch wird ergiessen/
Wenn auch noch hundert Jahr verfliessen;
Drum ist der Himmel uns geneigt. Da capo.

Recit. Ja/ Palaecome! ja/ der Himmel ist dir hold!
Der Zeiten Bley zerschmilzt/ und wird zu Gold.
Denck aber nicht so wohl zurücke/
Erwege nur dein heut'ges Jubel-Glücke/
So dir zu einer Zeit anbricht/
Da Noris selbst die Theure Mutter-Stadt/
Die nun an Pracht/ an Flor/ an trefflichsten Regenten/
Kaum ihres gleichen hat/
Dir Ruhe/ Schutz und Gunst aufs neu verspricht.
Bey dir/ beglückter Ort/ trifft diese Wahrheit ein:
Wo kluge Landes-Vätter seyn/
Wo Gottesfurcht/ Gerechtigkeit/
Des Regimentes Ruder führen/
Da können allezeit
Die Musen sicher seyn und jubiliren.

Aria.

Wird Noris Freyheit triumphiren/
Der Vätter Stämme florisiren/
So wird Ihr Helicon auch stets in Seegen seyn.
So fällt/ wann solche Häupter sorgen/
An jedem Tag/ an jedem Morgen/
Ein neues IUBILAEUM ein. Da capo.

Recit.

Recit. Auf denn/ ihr Musen-Söhne!
Vermischt mit Ehrfurcht/ Ruhm und Danck/ die Jubel-Töne.
Preißt dieser Vätter Gunst/ die stets besorgte Müh
Der Häupter/ so als Wächter hie
Vor euren Schutz/ und Ruh/ und Wohl/ auch heute wachen/
Ja Euch durch hohe Gegenwart glückseelig machen.
Kommt! kommt! und laßt/ Sie zu verehren/
Ein Lied voll heisser Wünsche hören.

Schluß-Arie.

Lebet/ lebet/ Theure Häupter!
Und verbleibt den Musen hold.
Noris Wachsthum kan nichts hemmen;
Denn/ dem gantzen Land zu Nutz/
Und der Musen steten Schutz/
Hat der Himmel Euren Stämmen
Alzeit gnädig-wohl gewollt.
Lebet/ lebet/ Theure Häupter!
Und verbleibt den Musen hold.

* * *

Lebet! lebet! Theure Vätter!
Rufft der ganze Helicon.
Himmel! schirme unsre Wächter/
Und erstrecke Ihren Ruhm/
Als der Tugend Eigenthum/
Auf verewigte Geschlechter!
Jauchzet/ Musen! schärfft den Ton!
Lebet! lebet! Theure Vätter!
Rufft der ganze Helicon.

SECTIO VI,

QVA CONTINENTVR

ACTA ALTERIVS DIEI FESTI

QVO HONORVM ACADEMICORVM CANDIDATI SOLENNITER SVNT INAVGVRATI.

I.

PROGRAMMA BRABEVTAE ORDINIS THEOLOGICI

ad promulgandam II Candidatorum Theologiae inaugurationem III Cal. Quinctil. propositum.

* *

OPTIMA ERGO PALAECOME AMOENA MVSARVM SEDES
QVAE INTER MEDIOS ARMORVM STREPITVS BELLIQVE MINITANTIS TEMPESTATES FVNDATA EST
NVNC SAECVLARIA SVA SACRA IN PACIS SERENITATE
O VTINAM TAM DIVTVRNA QVAM LAETA CELEBRAT
ET ORDO THEOLOGICVS
QVI TVM FACVLTATEM SVMMOS DISTRIBVENDI HONORES SIBI DILATAM ESSE
TACITVS INGEMISCEBAT
IAM IN VIRTVTIS HONORISQVE TEMPLO DIGNA DIGNIS DISPENSAT PRAEMIA
ITA QVAE QVOTIDIE INTER NOS RENOVATVR GRATIA DIVINA
SVA ETIAM QVOD LAETI ET GRATI PRAEDICAMVS OSTENDIT INCREMENTA
QVOD IGITVR
NVMEN IMMORTALE
REI SACRAE ATQVE LITTERARIAE FELICITER EVENIRE IVBEAT
AVSPICIO SVMMAQVE AVTORITATE
AVGVSTISSIMI IMPERATORIS
MVNIFICENTIA ET PRAESIDIO
PERILLVSTRIS SENATVS NORIMBERGENSIS
EX DECRETO
COLLEGII IN HAC ACADEMIA THEOLOGICI
VIRI MAXIME REVERENDI ATQVE EXCELLENTISSIMI
DN. IOHANNES LAVRENTIVS IANVS SOLISBACO-PALATINVS
TEMPLI COMMVNIS CATHEDRALIS OERINGENSIS ANTISTES
ECCLES. COMITATVS VVALTENBVRGENSIS SVPERINTENDENS
PRIM. CONSISTORII ASSESSOR ET GYMNASII INSPECTOR
DN. MARTINVS FRISIVS RIPENSIS
S. THEOL. IN ACADEMIA KILONIENSI HOLSATORVM
PROF. PVBL. ORD.
EO QVO NOMEN PROFESSI SVNT ORDINE LOCATI
POST LVCVLENTA INSIGNIS ERVDITIONIS SPECIMINA
PVBLICE PRIVATIMQVE EDITA

ET POST DISPVTATIONES INAVGVRANDI CAVSA HABITAS
DE TIMOTHEO INGENVI PASTORIS TYPO
ET
DE INTERNIS BONIS MOTIBVS A SPIRITV S. EXCITATIS
SPECIATIM IIS QVI PRAECEDVNT FIDEM
SVPREMOS IN THEOLOGIA HONORES
DIE CRASTINA SOLENNITER IMPETRABVNT
QVIBVS SACRIS
VT HONORIFICA PRAESENTIA SVOQVE APPLAVSV FAVEANT
OMNES QVICVNQVE SOLENNITATIS HVIVS CAVSSA HVC ACCESSERVNT
ET HONORIBVS ERVDITAE SODALITATIS BENE CVPIVNT
NOMINATIM
PERILLVSTRIS ET S. R. I. LIBERAE REIPVBLICAE NORIMBERGENSIS
ILLVSTRES ET GENEROSISSIMI DOMINI LEGATI ET VNIVERSITATIS
CVRATORES SPLENDIDISSIMI
MAGNIFICVS VNIVERSITATIS DOMINVS RECTOR
MAGNIFICVS ET GENEROSVS DOMINVS PROCANCELLARIVS
PERQVAM GENEROSVS OPIDI AGRIQVE ALTDORFINI DOMINVS PRAEFECTVS
EXCELLENTISSIMI OMNIVM ORDINVM DOMINI PROFESSORES ET DOCTORES
CIVES DENIQVE GENERIS NOBILITATE DOCTRINAEQVE AC
VIRTVTIS LAVDE FLORENTISSIMI
OMNI ANIMI DEMISSIONE ET HVMANITATE
ROGAT ATQVE INVITAT
IOHANNES IACOBVS PFIZERVS
THEOL. DOCTOR ET PROF. PVBL. ORD.
BRABEVTA H. T. LEGITIME DESIGNATVS
P. P. ALTDORFI NORIMBERGENSIVM SVB SIGILLO COLLEGII THEOL. MAIORI
D. III KAL. QVINCT. A. R. S. cIↄIↄccXXIII.

II.
PROGRAMMA DECANI ORDINIS IVRIDICI
quo ſeptem Candidatos ſummis in Iure honoribus
ornandos indixit.

* *

QVOD DEI SOLIVS IMMENSAE BONITATI AC CLEMENTIAE IMPVTANDVM
ILLVXIT FELICITER FELIX ILLE DIES QVO ANTE CENTVM ANNOS ACADEMIA HAEC
DIVINIS AVSPICIIS EXCITATA EST ET SACRATA MVSIS
QVEMADMODVM VERO OMNIBVS DIEBVS FESTIS HONOREM ET VENERATIONEM
PRAESTARE AEQVVM EST
QVIS FELICEM HVIVS ATHENAEI DIEI NATALIS TAM FELICIS REDITVM
GRATIS PLAVSIBVS ET AVSIBVS NON EXCIPIAT
QVIS SVMMVM HONOREM EIDEM NON HABEAT
OMNIVM SANE MAXIME CIVES HVIVS ACADEMIAE CAVSAS HABENT PRAEGNANTES
CVR HVNC DIEM FESTVM NON SINE MAXIMAE PIETATIS SIGNIFICATIONE
ET SOLENNITATE
NEC SINE SVMMO LAETITIAE AC SINCERISSIMAE VOLVPTATIS SENSV
TRANSMITTANT
SED VT POTIVS VOTA SVA CALIDE MISCEANT ET GRATVLATIONIS AFFECTVM
CVM PVBLICO OMNIVM APPLAVSV TESTENTVR

AC PRAECIPVE IN AGENDIS MAIESTATI DIVINAE GRATIIS
PARTES SVAS AGNOSCANT
EO QVOD EIVS INFINITA MISERICORDIA HANC ACADEMIAM
IPSIS DONAVERIT SVPERSTITEM
ET MVNERIBVS HVNC CVMVLVM ADIECERIT ANTIQVIS
VT CRASTINO DIE
ADSPIRANTE
TER SANCTI NVMINIS
INEXHAVSTA GRATIA
INDVLGENTE
SAC. CAES. MAIESTATIS
SVMMA CLEMENTIA
APPROBANTE
PERILLVSTRIS ET LIBERAE S. R. I.
REIPVBLICAE NORIBERGENSIS
AVTORITATE MAXIMAQVE BENEVOLENTIA
MAGNIFICVS IN HAC STVDIORVM VNIVERSITATE
ICTORVM ORDO
VIROS VERAE RELIGIONIS ET IVSTITIAE LAVDE OMNIVMQVE
VIRTVTVM HONESTAMENTO CONDECORATOS
NOMINATIM
DN. IOHANNEM ADAMVM BECK NORIBERGENSEM
DN. IOHANNEM IACOBVM STOER NORIBERGENSEM
PERILLVSTRIS REIPVBLICAE PATRIAE ADVOCATOS ORDINARIOS
DN. IOHANNEM FRIDERICVM ETTMVLLERVM ZITTA LVSATVM
ADVOCATVM ZITTAVIENSEM ORDINARIVM
DN. GEORGIVM DANIELEM PRAEBES NORIBERGENSEM
PERILLVSTRIS REIPVBLICAE PATRIAE ADVOCATVM
DN. CAROLVM FRIDERICVM KHOL NORIBERGENSEM
DN. PHILIPPVM LVDOVICVM HVTH NORIBERGENSEM
DN. PETRVM ANTONIVM BECHMANNVM NORIBERGENSEM
IN REIPVBLICAE VSVM ET COMMODVM PROSPERO SVCCESSV PRODVCERE
EOSDEMQVE PRAEMIIS PROMERITIS
NIMIRVM
HONORIBVS DOCTORALIBVS OMNIBVSQVE CVM IIS ANNEXIS
PRIVILEGIIS ET IMMVNITATIBVS
IN BRABEVTERIO VVELSERIANO SOLENNITER
ADORNARE POSSIT
QVAE FESTIVITAS ACADEMICA SAECVLARIS
QVO SPLENDIDIOR EXISTAT
AD EANDEM HONORIFICA SVA PRAESENTIA EXORNANDAM
OMNES QVICVNQVE HVIVS SOLENNITATIS CAVSA
HVC ACCESSERVNT

ET HONORI SODALITATIS ERVDITAE FAVENT
SIGILLATIM AVTEM
PERILLVSTRIS AC LIBERAE S. R. I. REIPVBLICAE NORIBERGENSIS
ILLVSTRES GENEROSISSIMOSQVE DOMINOS LEGATOS
ET ACADEMIAE HVIVS CVRATORES MVNIFICENTISSIMOS
MAGNIFICVM DOMINVM RECTOREM
MAGNIFICVM ET PERQVAM GENEROSVM DOMINVM PRO-
CANCELLARIVM
MAXIME GENEROSVM DOMINVM PRAEFECTVM
EXCELLENTISSIMOS PATRES ACADEMICOS
HOSPITES DENIQVE ET CIVES NATALIVM DOCTRINAEQVE
DIGNITATE FLORENTISSIMOS
CEV PATRONOS APPROBATORES APPLAVSORES FAVTORES TESTES
EA QVA DECET
SVBMISSIONE REVERENTIA OBSERVANTIA ET HVMANITATE
ORAT AC INVITAT
IOHANNES GEORGIVS FICHTNERVS
IVRIS VTRIVSQVE DOCTOR
PERILLVSTRIS REIPVBLICAE NORIBERGENSIS CONSILIARIVS
PANDECTARVM PROFESSOR PVBLICVS ORDINISQVE IVRIDICI
H. T. DECANVS ET BRABEVTA
P.P. ALTORFII SVB SIGILLO FACVLTATIS D. XXIX IVNII
A. R. S. MDCCXXIII.

III.
PROGRAMMA DECANI ORDINIS MEDICI
quo octo Candidatis summos in arte medica honores
impertiendos significauit.

* *

QVOD PRISCO RITV RELIGIOSE FIEBAT
VT QVOTIES PAVLLO SOLEMNIOR ALIQVA PANEGYRIS ESSET
SIMVL VIRTVTIS EXERCITIO LOCVS FIERET SIMVL VIRTVTI
SVA PRAEMIA DISTRIBVERENTVR
ID NOSTRA ACADEMIA SAECVLARE GAVDIVM CELEBRANS
IMITATVRA
PER OMNIA STVDIORVM GENERA DIGNIS ATHLETIS
QVORVM PROFECTVS EXPLORAVIT EXPLORATOS PROBAVIT
PRAEMIA PROPOSVIT CRASTINO DISTRIBVENDA
QVOD ITAQVE FELICITER EVENIRE IVBEAT
DEVS OPTIMVS MAXIMVS
QVI NOBIS HAEC OTIA FECIT
AVSPICIIS
INVICTISSIMI AVGVSTISSIMIQ. IMPERATORIS
CAROLI VI
SVB CVIVS FORTISSIMA TVTELA PACATO HVIC
OTIO NEGOTIOSO INDVLGEMVS

ITEM-

ITEMQVE
PRAESIDIO ATQVE INDVLGENTIA
PERILLVSTRIS ET S. R. I. LIBERAE
REIPVBLICAE NORIMBERGENSIS
NEC NON
DECRETO GRATIOSI ORDINIS MEDICI ALTORFINI
OCTO MEDICINAE CANDIDATIS DIGNISSIMIS
VIRIS NOBILISSIMIS ATQVE PRAESTANTISSIMIS
EO ORDINE QVO INAVGVRALIA SPECIMINA EDIDERVNT
HEIC COLLOCATIS

DN. GVILIELMO EMANVELI FOERSTERO ONOLDINO
DN. IACOBO CHRISTOPHORO SCHEFFLERO ALTDORFINO
DN. AVGVSTINO PVCHNER VVOLLINO-POMERANO
DN. IOANNI MATTHIAE FRAVENDIENERO VLMENSI
DN. GEORGIO EPHRAIM SCHMID HERRENSTADIO-SILESIO
DN. IOANNI ALBERTO GESNERO AHVSA-ONOLDINO
DN. ERNESTO FRIDERICO IVSTINO HEIMREICH ISENACENSI
DN. SIGISMVNDO MAYOOR CASSOVIO-HVNGARO

OB EGREGIOS IN ARTE SALVTARI PROFECTVS PER EXAMINA SOLENNIA COMPROBATOS
DISSERTATIONIBVS INAVGVRALIBVS,
DE ARISTOLOCHIA DE ASARO DE ETHICA DOLENTIVM DE MODIS ARCENDI PESTILENTIAM DE APOPLEXIA EX HAEMORRHOIDVM INCONSVLTA SVPPRESSIONE DE ZINGIBERE DE PIMPINELLA ALBA DE PROGENERANDA MASCVLA SOBOLE
SINE PRAESIDE A RELIQVIS APVD NOS,
A PVCHNERO IN ALMA ROSTOCHIENSI SUB PRAESIDIO
EXCELLENTISSIMI D. D. GEORGII DETHARDINGII
A QVO HONORIFICE COMMENDATVM
GRATIOSE CONSENTIENTIBVS DOMINIS NOSTRIS
ADMITTERE NON DVBITAVIMVS
CVM LAVDE DEFENSIS PVBLICE DEMONSTRATOS
SVMMI IN ARTE MEDICA HONORES MORE MAIORVM
LEGITIME CONFERENTVR
VT IGITVR HVNC ACTVM EXOPTATISSIMA PRAESENTIA SVA
ILLVSTRIOREM REDDANT
QVICVNQVE BONARVM ARTIVM INCREMENTIS
BENE PRECANTVR
QVIQVE HONOREM SOLENNIBVS NOSTRIS
HONORIFICO ADVENTV SVO
ADDIDERVNT
SIGILLATIM VERO
ILLVSTRES GENEROSISSIMI AC PRVDENTISSIMI ACADEMIAE HVIVS DOMINI CVRATORES
MAGNIFICVS DOMINVS RECTOR
MAGNIFICVS ET PERQVAM GENEROSVS DOMINVS PROCANCELLARIVS
GENEROSISSIMVS OPIDI AGRIQVE ALTORFINI DOMINVS PRAEFECTVS

 OMNI-

OMNIVM FACVLTATVM EXCELLENTISSIMI DOMINI PROFESSORES ET DOCTORES
CIVES DENIQVE GENERE VIRTVTE DOCTRINAQVE FLORENTISSIMI
EA QVA PAR EST OBSERVANTIA
INVITAT
IOANNES HENRICVS SCHVLZE MEDIC. DOCT.
ANATOMES ET CHIRVRGIAE PROF. PVBL.
ACAD. NAT. CVRIOS. COLLEGA ALCMAEON DICTVS
FACVLTATIS MEDICAE H. T. DECANVS ET BRABEVTA.
P. P. SVB SIGILLO FACVLTATIS MEDICAE A. D. XXIX IVNII
cIↃ IↃCCXXIII.

IIII.

PROGRAMMA DECANI ORDINIS PHILOSOPHICI

quo ſeptem Candidatos ſummis in philoſophia honoribus, et praeterea duos, laurea poetica, condecorandos indicauit.

* *

SI FAVSTO PROCEDIT TRAMITE
QVOD COELO FAVENTE SVSCIPITVR
ECCE QVAM FAVSTA QVAM LAETA IVBILA AGIMVS
HOC ANNO
QVO DIEI NOCTISQVE RECTORES SOL ET LVNA
NVLLO APVD NOS QVOD OPPIDO RARVM IVBARIS SVI
DELIQVIO TEMERANTVR
ET VEL IPSIS ANIMIS FORMIDOLOSIS OMNEM MALE TIMENDI
ANSAM PRAECIDVNT
HANC IGITVR FAVSTITATEM
VT RATAM ESSE IVBEAT QVI OMNIA REGIT
DEVS IMMORTALIS
AVSPICIO ATQVE PRAESIDIO
AVGVSTISSIMI INVICTISSIMIQVE IMPERATORIS
CAROLI VI
AVCTORITATE ATQVE SINGVLARI MVNIFICENTIA
PERILLVSTRIS AC S. R. I. LIBERAE
REIPVBLICAE NORIMBERGENSIS
EX CONSENSV ET DECRETO
AMPLISSIMI PHILOSOPHORVM ORDINIS
SEPTEM CANDIDATI PHILOSOPHIAE
ERVDITIONIS VIRTVTVMQVE LAVDIBVS FLORENTISSIMI
DN. CASPAR BINDER VINARIENSIS
ILLVSTRIS GYMNASII PATRII VVILHELMO-ERNESTINI SVB-
CONRECTOR
DN. GODOFREDVS LOMER AVGVSTANVS
DN. IOHANNES FRIDERICVS STOY VORRA-NORICVS

DN. ELIAS GOTTLIEB DIETRICH VLMENSIS
DN. IOHANNES DAVID ELLROD VVEYDENBERGA-BARVTHINVS
DN. GEORG. LVDOVIC. GVILIELM. FROBENIVS ONOLDINVS
DN. LEONHARDVS BOHNER NORIMBERGENSIS
EX ORDINE AETATIS ACADEMICAE SIC LOCATI
POST LVCVLENTA MORVM STVDIORVMQVE EDITA TENTAMINA
ET POST DISPVTATIONES INAVGVRANDI CAVSA HABITAS
DE IRRITIS CONATIBVS CARTESII ALIORVMQVE CONCILIANDI CVM PHILOSOPHIA TRANSSVBSTANTIATIONEM
DE HYDROMETRO
DE ACTIS ET FATIS GEBHARDI TRVCHSESSII ARCHIEP. ET ELECT. COLON. INFAVSTI MARITI
DE TEMPORE LVDORVM SAECVLARIVM SVB PHILIPPIS AVGVSTIS CELEBRATORVM
DE PRIBEZLAO SIVE HENRICO REGE BRANDENBVRGICO
DE PRVDENTIA ERRANTES CONVINCENDI
SVMMIS IN PHILOSOPHIA HONORIBVS AC PRIVILEGIIS
ATQVE INSVPER
DVO LAVREAE POETICAE CANDIDATI
ITIDEM VIRTVTVM DOCTRINAEQVE LAVDE ORNATISSIMI
DN. IOHANNES IGNATIVS MICHAHELLES NORIMBERGENSIS
DN. ANDREAS CRISTOPHORVS GRAF AVGVSTANVS
POST SVPERATAS IN ARTE POETICA LEGITIMAS EXPLORATIONES
LAVREA POETICA
XXX IVNII A. R. S. MDCCXXIII
TANQVAM ALTERO SOLENNITATIS SECVLARIS DIE
PVBLICO SOLENNIQVE RITV CONDECORABVNTVR
QVAM PANEGYRIN SECVLAREM
VT SVA GRATIA ILLVSTRIQVE PRAESENTIA AC HONORIFICO APPLAVSV
SOLENNIOREM REDDANT OMNES
QVICVNQVE HVIVS SOLENNITATIS CAVSSA HVC ACCESSERVNT
HONORIBVSQVE ERVDITAE SODALITATIS BENE CVPIVNT
NOMINATIM VERO
PERILLVSTRIS ET S. R. I. LIBERAE REIPVBLICAE NORIMBERGENSIS
ILLVSTRES GENEROSISSIMOSQVE DOMINOS LEGATOS
ET ACADEMIAE CVRATORES SPLENDIDISSIMOS
MAGNIFICVM VNIVERSITATIS DOMINVM RECTOREM
MAGNIFICVM ET GENEROSVM DOMINVM PROCANCELLARIVM
MAXIME GENEROSVM OPIDI AGRIQVE ALTORFINI DOMINVM PRAEFECTVM
CELEBERRIMOS OMNIVM ORDINVM DOMINOS PROFESSORES
CIVES ITEM ACADEMIAE GENEROSISSIMOS NOBILISSIMOSQVE
OMNI ANIMI DEMISSIONE OBSERVANTIA AC HVMANITATE
INVITAT
IOHANNES HENRICVS MVLLERVS
PHILOS. NATVR. ET MATHEM. PROFESSOR PVBLICVS
ORDINIS PHILOSOPHICI H. T. DECANVS ET BRABEVTA
LEGITIME CONSTITVTVS
P. P. ALTORFII SVB SIGILLO FACVLTATIS PHILOSOPHICAE
D. XXIX IVN. A. R. S. MDCCXXIII.

V.

RECTOR ACADEMIAE IO. IAC. BAIERVS

omnium Facultatum Candidatos, antequam ad solennem inaugurationem deducerentur, his uerbis allocutus est:

P*Raeclarum magnumque beneficium in Libro Psalmorum* (*) *diuinitus promittitur iustorum piorumue coetui:* Iustus ut palma florebit: sicut cedrus Libani multiplicabitur. Plantati in domo Domini, in atriis domus Dei nostri, florebunt. Adhuc multiplicabuntur in senecta uberi! *Quam sane uaticinationem pulchre impletam uidemus in* alma matre Academia nostra. *Haec etenim, ab origine sua, cuius memoriam hesterna die recoluimus, per integrum iam saeculum*, sicut palma floruit, *infinitas eluctata aerumnas ac temporum iniquitates:* Multiplicata est sicut cedrus Libani, *et uidit filios suos magno numero* plantatos in domo Domini, in atriis domus Dei nostri florentes, *ad propagandam Religionem, Iustitiam administrandam, Medicinam faciendam, Artes denique liberales alias cum sapientia tractandas idoneos. Ipsa uero* alma mater, *in hac senectute sua, centum annorum, uiget adhuc, et (quod diuinae bonitati confidimus) per futura tempora multiplicabitur amplius, et* (**) uidebit *porro* filios filiorum suorum, pacem super Israel!

Caeterum istius adeo exoptatae foecunditatis exemplum illustre, Vosmet praebetis, honoratissimi omnium Facultatum Domini Candidati; *quos, siue ex inusitato numero, siue (quod omnino maius est) ex eruditionis ac meritorum praestantia aestimare uelimus, uberrimam sane reuirescentis, nouo saeculo, parentis optimae foeturam appellare debemus. In laudes equidem Vestras ut in praesenti nos diffundamus, tanto minus necessarium erit, quanto luculentiores illae iam sunt, nec opus habent uerbis, cum tot egregia rerum adsint testimonia. Quapropter ego nunc saltem, communi nomine* Patrum Academiae, *Vobis gratulor meritissimos Doctorum honores, qui Vos iamiam expectant*, Deumque T. O. M. *precor, ut eosdem non solum bonis auspiciis suscipiatis, uerum etiam multis nominibus fructuosos in posterum sentiatis, ac feliciter amplificetis!*

VI. *ORA-*

(*) Psalm. XCII, 13. sequ. (**) Psalm. CXXVIII, 6.

VI.

ORATIO
IOHANNIS IACOBI PFIZERI,
THEOL. DOCT. ET PROF. PVBL.
BRABEVTAE ORD. THEOL.

recitata in saeculari inauguratione duorum DOCTORVM THEOLOGIAE pridie Calend. Iul. A. CIↃ IↃCC XXIII.

* *

AVDITORES, QVOTQVOT AD HAEC SACRA NOSTRA CONDECORANDA ACCESSISTIS, OMNIVM ORDINVM HONORATISSIMI,

NOMINATIM

PERILLVSTRIS ET S. R. I. LIBERAE REIP. NORIBERGENSIS ILLVSTRES ET GENEROSISSIMI LEGATI, CVRATORES ACADEMIAE MVNIFICENTISSIMI
RECTOR VNIVERSITATIS MAGNIFICE
MAGNIFICE ET GENEROSE PROCANCELLARIE
PERQVAM GENEROSE OPPIDI AGRIQVE ALTORFINI PRAEFECTE
EXCELLENTISSIMI OMNIVM ORDINVM PROFESSORES ET DOCTORES
CIVES DENIQVE GENERIS NOBILITATE DOCTRINAEQVE AC VIRTVTIS LAVDE FLORENTISSIMI.

CVm ante hos centum annos, pii maiores nostri, hoc sapientiae sacrarium, hanc doctrinae optimarumque artium sedem, pia mente, precibus deuotis, et laeta Priuilegiorum Imperialium promulgatione, DEO bonorumque omnium usui dedicarent, adeo non rerum *praesentium* et ante oculos sibi positarum sola consideratione acquiescendum sibi esse arbitrabantur, ut potius tum *praeteritarum* faciem attenta mente repeterent, tum *futurarum* spem laetissimis uotis faustissimisque ominibus prosequerentur. ILLVSTRES ACADEMIAE NVTRITORES ATQVE CVRATORES in memoriam sibi reuocabant, pulsas olim in Germania barbariei tenebras lucemque litterarum emergentem; et hoc inaestimabile DEI immortalis beneficium, grata mente agnoscendum, uoce praedicandum, quin imo facto ipso quoque sibi tuendum agnoscebant. Nihil morati, uti in Programmate publico ipsimet profitentur, illorum sensus uocesque, qui, ueluti noctuae ad solem caligant, sic ipsi splendorem eruditionis non ferunt; quique omnes sui similes esse optarint, quo priuata eorum ignorantia communis ignorantiae latibulo obtegeretur, nec illorum quisquam coargueret inscitiam. Cum uero, quae ipsorum erat pietas atque prudentia, in turbis bellicis, quae tum concutiebant Germaniam, studia plurimorum bonae alioquin indolis uelut abortire, et barbariem, iam undique nubes cogentem, exilium non magis honestis disciplinis, quam ipsi pietati intendere ac bellum internecinum indicere metuerent; hoc ipso, quem praesagiebant, statu futuro se commotos profitebantur, ut eo maturiori consilio, quantum in ipsis erat, rei litterariae prope iam conclamatae subueniendum sibi esse arbitrarentur. Ita ergo, laudatissimorum Decessorum

cessorum uestigia prementes, hanc bonarum litterarum sedem, IMPERATORVM AVGVSTISSIMORVM clementia ad dignitatis Academicae honorem euehendam curarunt, optima spe freti, ut futuris etiam temporibus, uirtutis uerae solidaeque seminibus doctrinaeque elegantioris igniculis in iuuenum studiosorum animis exsuscitatis, hinc in Ecclesias, Scholas, Respublicas, bonorum copia quam uberrima esset manatura. Quae et ipsa spes *ICtum celeberrimum*, quo CVRATORES ACADEMIAE illustres, in tradendis Rectori Vniuersitatis insignibus, usi sunt interprete, de bonarum litterarum incrementis, etiam nostratium opera, promouendis adeo securum animi reddidit, ut hanc suam uelut tabulam uotiuam in mnemosynes aede suspensam uellet, ut nil maius meliusue, nihil augustius, quod expetat, se habere profiteretur; ut denique coelitus se uoti compotem fieri necesse esse, neque se suam spem fallere aut frustrari posse publice declararet. Quis igitur, DOMINI ET AVDITORES, uitio nobis uertat, si his ipsis sacris saecularibus, quae diuina benignitas nobis concessit, et nos in limitibus saeculorum duorum, unius, quod DEO propitio emensi sumus, et alterius, quod ipsomet auxiliante ingredimur, constituti, ita praesenti perfruamur laetitia, ut et praeteritorum sit dulcis memoria, et futurorum iucunda expectatio. O beatos nos atque felices! Si longum illud temporis interuallum, quod pii Maiores spe, uotis, expectatione, praeripiebant, nunc ut *praeterlapsum* mente recolamus; si infinitum beneficiorum diuinorum cumulum, quem neque animus satis concipere, nec lingua uerbis exprimere ualet, perpendamus; si non frustratam fuisse uirorum optimorum spem, impletam eorundem expectationem, accessisse sapientiae diuinae humanaeque studiis sua, et ex hoc loco, incrementa, ipsis rerum documentis conuicti, modeste profiteamur. O laetos nos atque faustos, si *praesentia* nostra commoda iusto pondere pretioso aestimare uelimus! O quanta sunt, quae SVMMI NVMINIS gratia, AVGVSTISSIMI IMPERATORIS clementia, PERILLVSTRIVM NVTRITORVM munificentia, uberrime nobis exhibita sunt, et nunc quoque in nos redundant bona ac dona! Nemo sit, nemo erit, sat scio, in coetu hoc litterario, qui non exquisitissimo piae laetitiae affectu commoueatur! nemo, qui non ILLVSTRI CVRATORVM VNIVERSITATIS COLLEGIO, de sacrorum saecularium felicitate, tacita ueneratione gratuletur; qui non infinitas curas, solicitudines, consilia, gratissima mente exosculetur et agnoscat; nemo, qui non se aliosque excitet: Haec est dies, quam IEHOVA facit; exultemus ac laetemur in ea! Sed quid obstat, quo minus in praesenti nostro gaudio, in praeteritorum grata commemoratione, de *futuris* etiam cogitemus? Non equidem in arcana diuina, ausu temerario, sed et irrito atque uano, irrumpere nobis animus est. Fatorum futurorum dispensationem nobis salutarem prouidae Numinis curae deuotis potius precibus iam commendauimus, atque etiamnum commendamus. Sed de litterarum accessionibus, de quibus pios Maiores nostros tam praeclare sensisse meminimus, et nobis solicitis esse, imo et disserendi in hac panegyri argumentum inde arcessere, conuenit. Quamuis enim iucundum maxime uidebatur, ex praeteritarum rerum memoria, fata et labores eorum, qui diuiniores speciatim litteras in hoc Athenaeo publice docuerunt, repetere, et quid rei sacrae atque litterariae commodi inde accesserit, demonstrare;

factum

factum id tamen, et multo quidem ampliori, quam institutum praesens admitteret, apparatu praestitum iam esse uideo. Prostant uitae Theologorum Altorfinorum, et cum applausu exceptae leguntur. Missis ergo praeteritis, praesentem litterarum statum ita considerare, ut, num incrementa nobis promittat, num portendat decrementa, inde iudicari queat, a dignitate splendidissimi huius Auditorii non penitus alienum esse arbitror; quin mihi, intra demandati muneris limites libentissime uersanti, nunc quidem constitutum est, *de eruditione theologica et sacra* tantum idem disquirere: *utrum maiora in illa incrementa sperare possimus, num metuere debeamus decrementa?* Faciam illud strictim breuiterque, siquidem prima tantum amplissimi argumenti capita signabo; faciam modeste, praecipuis quippe, quae utrinque militant, rationibus propositis, iudicium VOBIS ipsismet deferam. Quin imo uestrum fauorem ac in audiendo patientiam, quam submissis humanissimisque precibus expeto, quamque ingenii, doctrinae, aut facundiae adminiculis assecuturum me esse sperare non possum, solo hoc pietatis, modestiae et breuitatis studio me impetraturum confido.

Qui in considerando atque diiudicando praesenti litterarum statu uersantur Autores, eos in uarias, sibique maxime aduersas, sententias incidisse deprehendimus. Nonnulli enim in tantum eundem gradum euehunt, ut parum a summo fastigio, modo ne illud iam attigerit, uideatur abesse. Alii in contrarium plane euntes, nihil nisi splendidam miseriam reperiunt, adeo ut nostra studiorum conditio, siue cum rerum cognoscendarum natura, siue cum antiquorum laudatissimis exemplis contendatur, nihil nobis nisi negligentiam nostram exprobret, imo fere ingruentis denuo barbariei metum incutiat. Alii denique eruditorum uitia ab eruditionis statu secernenda, imo uarias etiam doctrinarum partes distinguendas esse, monent, ne, quae de incrementis uel decrementis formanda sint iudicia, turpiter confundantur. *Istis* rei litterariae nauis, uti nunc imaginem sui considerantibus offert, uberrima pulcerrimarum utilissimarumque rerum copia onusta, portum suum iam uidere, imo attingere, uidetur. *Illi* eandem rebus uilibus, inutilibus, et sola nouitatis raritatisque specie se commendantibus, praegrauari, uentorumque aduersorum turbinibus, ac maris aestuosi fluctibus misere iactatam, naufragio propiorem, quam portui, conqueruntur. *Hi* denique eandem hanc nauem, Salomonaeae similem, inter auri, argenti, rerumque pretium suum habentium copiam, simias atque pauones, externa tantum specie aut raritate conspicuas uehere concedunt, maius tamen ipsi periculum, a gubernatoribus, nautis, uectoribus, de spolianda solicitis, et de mercium partitione altercantibus, imminere arbitrantur. Cum igitur praesentis status litterarum generatim, uel, ut proposito conuenientius loquar, theologicarum in specie, consideratio, coniecturis, quas de futuro formamus, sua suppeditare debeat fulcimenta, mirum non est, nunc quidem de futuris augmentis alios bene sperare, nunc de decrementis alios metuere. Quodsi de caussis, quibus nonnulli moti, statum rerum theologicarum praesentem satis felicem, futuras eruditionis sacrae accessiones promittere censent, disquiratur amplius, ad Propaedeumatum emendatam magis rationem, ad subsidiorum litterariorum maiorem copiam, ad partium ipsarum theologicarum elegantiorem conformationem, ad singularem denique ardorem, etiam hic,

 nouas

nouas detegendi ueritates, prae aliis prouocari posse uidetur. Ita enim rationes colligunt atque subducunt. Cum qui ad disciplinae sanctioris studia deducendi sunt animi *propaedeumatum*, quae ad Philologiae atque Philosophiae ambitum referuntur, cultura solidiori praeparari debeant, omnia hic, aut certe multa emendata deprehendimus. *Philosophia* nunc, missis inutilium quaestionum tricis, exclusis uerborum nihil significantium portentis, in exilium actis difficilibus nugis nulliusque bonae frugis argutiis, omni, siue Aristotelis, siue aliorum quorumcunque, auctoritae iustis limitibus circumscripta, ex rerum ipsarum attenta contemplatione sapit, ex sacrae rationis nunc certis demonstrationibus, nunc uerosimilibus coniecturis, sua deducit. Eadem praeiudiciorum morbos fontesque detegit, intellectus uitiis medetur, distinctas ideas animo formare, cogitationes aptissima methodo disponere, et plura alia ad ueritates eruendas aliisque tradendas necessaria multo luculentius docet. Per eandem uariae uoluntatis inclinationes exponuntur, recluduntur uitiorum origines, actionum humanarum natura, ut a gratiae diuinae operationibus eo melius deinde secerni queat, distinctius explicatur; ut alia huius generis plura praetermittam. *Philologia*, quicquid in linguis, eruditioni communicandae iam olim dicatis, uenusti, grauis, elegantis est, omni adhibito studio explanat ac exhibet. Illae, quas Oriens coluit, ac etiamnum adhibet, maiori in luce constitutae, omnibus sine notabili difficultate addiscendae proponuntur. Docet Critica spuria a genuinis secernere, corrupta restituere, lucemque adeo suam in omnem rem litterariam diffundit. Eruuntur rerum in Ecclesia et republica gestarum monumenta; panditur prouidentiae diuinae theatrum; enucleantur antiquitates uariarum gentium uariae. Quin imo singula haec et infinita alia ad meliorem faciliorenque sacrarum litterarum cognitionem iam applicata sunt a uiris meritorum in rem sacram atque litterariam gloria illustribus; qui, quicquid in philosophia solidi, in profanorum scriptorum lectione uenusti, deprehenderant, quicquid ex Romanorum, Graecorum, Ebraeorum ritibus, ex historiarum documentis praeclari hauserant, quicquid uel ad temporum rationes accuratius conficiendas, uel ad locorum interualla dimetienda, ullo modo facere poterat, lubentissime liberalissimeque contulerunt, hisque spoliis ex Aegypto quasi deportatis tabernaculi diuini structuram uenustiorem reddere laborarunt. Horum praeclaris uestigiis insistere, inuentis quaedam addere, eo facilius uidetur, quo plura sunt *subsidia*, quibus in eruditione theologica promouenda atque amplificanda uti possumus. Quot enim, quaeso, prostant Bibliorum Versionumque antiquiorum editiones emendatae? quot Virorum doctissimorum commentationes et obseruationes? quam amplae Collectiones Conciliorum, Veterumque Ecclesiae Doctorum, quos Patres uocant, Bibliothecae atque editiones? quot Lexica atque Glossaria, quibus genuinus scriptorum tum sacrorum tum ecclesiasticorum sensus recludi potest? quantus numerus Monumentorum ineditorum huc usque ex Bibliothecarum publicarum priuatarumque scriniis in lucem protractus est? quanta copia librorum prostat, quibus ad rerum diuinarum notitiam uberiorem ac solidiorem multo faciliori negotio, uiaque planiori, manu quasi duci possunt, qui eandem anhelant, quam illis temporibus, in quibus huiusmodi adminicula, uel omnino, uel magna certe ex parte, defecisse satis constat.

Iam

Iam ſi ad ipſius *Theologiae* conſtitutionem conſiderandam progrediamur, ſi partes ſingulas aut praecipuas tantum, quibus hoc uaſtum corpus quaſi componitur, attentius perluſtrare nobis liceret; elegantiſſima earundem conformatio, longeque accuratior, quam olim, oculis noſtris obuerſaretur, quae proinde ulterioribus incrementis promtam ſpem atque occaſionem ſuppeditare queat; ſi eos porro audiamus, quorum ſententiam adhuc recitauimus. Siue enim de interpretandis oraculis diuinis, ſiue de dogmatibus ueritatis coeleſtis inde deducendis, erroribusque contrariis refellendis, ſiue de moribus hominum formandis, uitaeque Chriſtianae regulis praeſcribendis, ſiue denique de fatis Eccleſiae ex hiſtoriarum monumentis deſcribendis, aut ex uaticiniis propheticis coniectandis, disquiratur; ubique non contemnenda deprehendi augmenta, futurorum praenuntia. Verum Scripturae ſenſum felicius nunc multo indagari poſſe, et etiamnum promtiſſime erui, difficilioribus uerbi diuini locis lucem accendi, nunc ex uocum emphaſibus et ſignificationibus felicius detectis, nunc ex ſobrio Critices ſacrae uſu, nunc ex rituum antiquorum collatione, in quibus optimis Maioribus, non ex ſua, ſed temporis, in quod inciderant, plerisque ſubſidiis deſtitutis, culpa, aqua haeſerit. Sic et coeleſtes ueritates, ex eorundem iudicio, nunquam purius enucleatae ſunt, nunquam ſapientiſſima earum connexio et analogia luculentius eſt demonſtrata. Foederum diuinorum, quibus benigniſſimo Numini, deuinctos iam ſibi mortales, arctius adhuc iungi placuit, ratio, atque ſub uariis temporibus diuerſa quoque oeconomia atque diſpenſatio diligentius expoſita, tum multis ſacrae ſcripturae locis clarius exponendis, tum et fidei articulorum catenae arctius conſtringendae uſum egregium praeſtat. Errores contra ueritatem diuinam his noſtris temporibus, magno quidem, ſi unquam, numero, uel orti, uel reſuſcitati et incruſtati, nunquam tamen ſolidius refutati; ipſius Chriſtianae religionis ueritas nunquam tot autoribus, nunquam tanto ſucceſſu aſſerta, adeo, ut aduerſariorum molimina et toties totiesque repetiti inſultus ueritati triumphos pepererint clariſſimos atque maximos. Coeptum praeterea eſt de ueritatum et oppoſitorum errorum quantitate, momento ac pondere, accuratius cogitari; disquiri de dogmatum hiſtoria et fatis, de ueritatis conſeruatione et teſtimoniis, de errorum fontibus et progresſibus; ubi quidem prudens hiſtoriae eccleſiaſticae et monumentorum magno numero ibi occurrentium diligens euolutio multa adhuc et uberiora incrementa promittit. Si uel uerbum de morali Theologia, quae et ipſa felicius iam excolitur, addere liceat, nunquam practica, methodo commodiori, et tum eorum naturae, tum auditorum conuictioni, magis conuenienti ſunt propoſita: nunquam diſcrimen naturae et gratiae ad explorationem cognitionemque tum ſui tum aliorum, tam proficuum, tam neceſſarium, maiori obſeruationum ex ipſa hominis natura et experientia deſumtarum apparatu expoſitum nouimus. His, et multis adhuc aliis, diſtinctius non recenſendis, ad rerum theologicarum ſtatum pertinentibus iungi nunc uolunt atque perpendi, ex quorum mente loquimur, *ingenii humani*, cumprimis uti nunc conſpicitur, plus ultra ſemper tendentis naturam et conditionem. Quanta, quaeſo, contentione ac aemulatione, quo zelo atque ſtudio, certatim laborarunt uiri eruditiſſimi in ueritatibus nouis detegendis, in detectis iam denuo con-

firmandis, poliendis, maiorique luce, robore, ac elegantia, perfundendis? Quot, in rebus etiam diuinis et ad Scripturae cumprimis atque Historiae ſacrae illuſtrationem pertinentibus, ſub Obſeruationum, Parergorum et huiusmodi aliis titulis, prodierunt praeſtantiſſimorum ingeniorum monumenta, non ab iis tantum conſignata, quos muneris et officii ratio ad id faciendum inſtigauit, ſed ab aliis etiam, qui rebus naturalibus uel ciuilibus alias dediti, ad diuina etiam illuſtranda ſymbolas ſuas, plaudentibus bonis omnibus, contulerunt. Haec proinde uia et aliis calcanda, his ueſtigiis inſiſtendum eſt alacriter, his ſubſidiis ita utendum, ut alii etiam ad imitationem conatuum praeclariſſimorum accendantur, et tum de rerum theologicarum incrementis plane non erit deſperandum.

Omnibus his, quae per ſumma capita eundo pro ſperandis eruditionis ſacrae augmentis allata ſunt, non quidem omne derogant pondus, *qui ſecus ſentiunt*, quique hoc noſtro rerum ſtatu imminutionem potius metuendam eſſe cenſent; ſed ipſi tamen audiri a ſplendidiſſimo Auditorio, et me quidem interprete, flagitant, eoque breuiori ſermone ſua ſe propoſituros ſperant, quo luculentiora rerum teſtimonia adeſſe et in contrarium militare arbitrantur. Iubent igitur oculos conuerti ad maximam eorum partem, qui ſacris operantur, quorumque animi rerum diuinarum notitia ſint imbuendi. Quid, quaeſo, prodeſt, ita nunc pergunt, *emendatam Propaedeumatum rationem ſubſidiorumque litterariorum* magnificum apparatum ambitioſius iactari, ubi fere deſunt, qui eodem uti uel poſſint, uel uelint, et ita quidem uti, ne abutantur, et ut reuera augmentum aliquod rei ſacrae uel litterariae accedat? Mirari ſaepius ſubit, qua uia quaque adhibita diligentia non pauci ex Maioribus ad non contemnendam litterarum ſacrarum cognitionem contenderint, omnibus fere, ſaltem praecipuis, quae a nobis iactantur, adminiculis deſtituti. Sed maiorem certe meretur admirationem, qui fiat, quod, in tanta ſubſidiorum copia, pauciores tamen his noſtris temporibus ad ſolidam genuinamque in rebus diuinis eruditionem pertingant, imo quod magis eſt, in uia admodum plana, ne quidem ſatis contendant. Negari ſane non poteſt, dari alios, qui iisdem uti non poſſint, alios, qui non uelint, alios, quibus et poſſe et uelle deeſt. Sunt, qui temerario impetu, aut coeco ignorantium iudicio, aut caſu plane fortuito potius, quam matura deliberatione, ad haec ſacra tractanda accedunt, deſtituti uiribus non fortunarum tantum, (hic enim defectus iuuenum bonae mentis indolisque capacis ſuppleri poteſt et debet) ſed et ingenii et iudicii, ſine quibus tamen nihil unquam ſolidi expectari poſſe omnes concedunt. Non deſunt, qui cruda ſtudia nullisque fundamentis innixa ex ſcholis in academias intempeſtiue protrudunt, ubi dein rerum proponendarum, quas ipſi non intelligunt, nullo ducti deſiderio, quin taedio potius abrepti, omnia alia agunt, resque theologicas illotis manibus attrectatas parum curant, reliqua ad praeparandos animos facientia ſecure turpiterque negligunt. *Ad ſapientiam quis accedit*; ita ſuo tempore Seneca: *Quis dignam iudicat*, *niſi quam in tranſitu nouerit? quis Philoſophiam aut ullum liberale ſtudium reſpicit?* quae num noſtro ſaeculo quoque conueniant querelae, aliorum iudicium eſto. Si qui animum his diſciplinis probe imbutum afferant, imo, ſi, qui in illis artibus regnare uidentur, ad ſacra noſtra accedant, per abuſum rerum artium-

artiumque, in se praestantissimarum, tantum nobis detrimenti afferre possunt, et non raro solent, quantum per genuinum usum praesidii ac utilitatis poteramus expectare. Nunc enim rationis mensura, at quam parum sufficienti! omnia dimetienda sibi sumunt; et si qua, tametsi uerbis disertis in uerbo diuino proposita, cum iis, quae sibi quisque format, Philosophiae placitis non conueniant, cum risu atque cachinno reiiciunt. Nunc arrogantia critica certissimum litteris sacris creant discrimen, in quibus ingenti supercilio, transponendo, mutando, fingendo, refingendo, saepius minori religione, quam in profani alicuius scriptoris codicibus, uersantur. Tanta ratione praeparationis et subsidiorum huc pertinentium, non minora in ipsius *Theologiae* tractatione occurrunt, quae augmentis sperandis sunt impedimento; quae si uel omnia, uel praecipua tantum, recenseri deberent, nimia certe prolixitate patientia uestra abuti ipse mihi uiderer. Theologiae incrementa, si genuina, si DEO placentia sint expectanda, in *discendo*, in *docendo*, in *uiuendo*, sese exerant, necesse est; sed ubique plura nobis obiiciuntur obstacula, quae spem de amplioribus rerum sacrarum accessionibus conceptam, si non penitus euertere, multum tamen debilitare, uidentur. Ex multis, quae *discentibus* non raro familiaria, augmentis uero theologicis plane contraria sunt, urgent, quos nunc loquentes audimus, genuinae Methodi ordinisque neglectum; defectum diligentiae necessariae non tantum in audiendo et legendo, sed etiam in meditando, frequentiora interualla, nexum rerum et conceptuum turbantia; affectatam studiorum breuitatem et uiae eruditionis compendiariae nimiam curam, qua ad suggestum multi properant, loquacitate et clamoribus mentis inopiam palliaturi. *Docentibus* exprobrant inter alia, his antiquitatis tuendæ, aliis nouitatum sectandarum intempestiuum studium, nunc amorem sectae, iam et quidem frequentissime dissensiones, iurgia et altercationes, quibus tempus, utilioribus impendendum, sine usu teratur, aliique ad cogitationes suas proferendas uix queant commoueri, sed absterreantur potius. Haec et plura alia, quae simul, quam parum in *uitae* Theologis dignae et cognitionis rerum diuinarum practicae incrementis proficiatur, ostendere possent, nolunt nunc, quorum sententiam exprimendam mihi sumsi, odiosius urgere. Quin et omnia, quae prolata sunt, aperte profitentur, non tam ad sperata nobis praeclara rerum theologicarum incrementa plane subuertenda tendere, sed eo potius spectare, ut quae simul occurrunt impedimenta, tempestiue dignoscantur, et, quantum fieri potest, ab omnibus, aut plerisque certe, remoueantur: ita enim futurum, ut, quae nobis foueatur spes augmentorum in rebus sacris, solida sit, suisque fundamentis firmiter innitatur. Accipimus hoc omen, atque eo minus dubitamus de spei nostrae uotorumque mente conceptorum complemento, quo magis sumus persuasi, diuinam benignitatem concessuram esse nobis deuote precantibus, semper et ubique uiros cordatos, qui et consiliis et auxiliis adsint, ut rerum non humanarum tantum, sed et diuinarum, cognitio augeatur magis et amplificetur. Neque illud parum hanc nostram animi fiduciam roborat atque confirmat, quod in praesenti hac panegyri solenniori liceat Ordini Theologico, qui in Academia hac diuiniores litteras docet, producere bigam Virorum eruditissimorum, quorum unus iustis ex causis nunc quidem absens, ante

 aliquot

aliquot tamen iam annos apud nos luculenta ſuae doctrinae dedit ſpecimina; alter nuper admodum ex oris borealibus, Cimbria longe hinc diſſita, ad nos aduentans eruditionem haud uulgarem multis demonſtrauit documentis, quibus ſummi in theologia honores ſunt deſtinati, quorumque in rem ſacram atque litterariam merita de futuris etiam non minoribus ſpem nobis faciunt ampliſſimam. Vt igitur ſplendidiſſimi Auditorii, quod huius ſolennitatis gratia huc confluxit, expectationi, ut Collegii Theologici decreto, ut ipſorummet denique Candidatorum honorandorum honeſtis deſideriis fiat ſatis, ad TE me conuerto,

VIR MAGNIFICE ATQVE GENEROSE, DOMINE GEORGI CAROLE VVOELKERE, ICTE CONSVMMATISSIME, DIVERSORVM S. R. I. STATVVM, CVMPRIMIS PERILLVSTRIS REIP. NORIMBERGENSIS CONSILIARIE GRAVISSIME, HVIVS ACADEMIAE PROCANCELLARIE SPLENDIDISSIME, PATRONE OMNI HONORIS CVLTV MVLTISQVE NOMINIBVS MIHI DEVENERANDE!

TEque ea, qua par eſt, obſeruantia rogo atque obteſtor, ut pro ea, qua polles, auctoritate facultatem mihi Brabeutae rite legitimeque conſtituto, concedas, Viros reuerenda maxime dignitate, amplitudine atque excellentia conſpicuos,

DN. IO. LAVRENTIVM IANVM, *Soliſbaco-Palatinum, Templi communis cathedralis Oeringenſis Antiſtitem, Eccleſiarum Comitatus Hohenloico-VValtenburgenſis Superintendentem primarium, Conſiſtorii Aſſeſſorem, et Gymnaſii Inſpectorem*, idoneis ex cauſis nunc quidem abſentem, et

DN. MARTINVM FRISIVM, *Ripenſem, SS. Theol. in Academia Holſatorum Kilonienſi Profeſſorem Publ. ordinarium*,

Doctores Theologiae renunciandi, iisque hoc ipſo conſuetos honores, iura et priuilegia, rite conferendi. Quod beneficium non ipſimet modo Domini Doctorandi gratiſſimo agnoſcent animo, ſed et Collegium noſtrum obſtrictum TIBI animum ſeruabit, egoque nullo non tempore mentem pro hoc aliisque Tui in me fauoris ſpeciminibus deuinctiſſimam declarabo.

VII. *ORA-*

VII.

ORATIO

D. IOHANNIS GEORGII FICHTNERI, ICti, DECANI ET BRABEVTAE ORD. IVRIDICI, in solenni inauguratione VII DOCTORVM IVRIS dicta.

* *

Iubilate DEO omnis terra, decantate gloriam nomini eius, date gloriam laudi eius, magnificate Dominum mecum, et exaltemus nomen eius simul!

AB his, AVDITORES, uerbis (quibus olim regius Psaltes tum se, tum alios ad debitam diuinorum beneficiorum memoriam et praedicationem pie incitare ac inflammare uoluit) non immerito auspicari conuenit actum hunc solennem, cuius celebrandi gratia hoc loco et die maxima corona conuenimus. Etenim, si qua tunc fuerunt beneficia, ut sane fuerunt incredibilia et immensa, quae hanc Dauidi orationem et gratiarum actionem diuini Spiritus et fauoris plenissimam expresserunt; ea certe nunc apud nos in hac Academia, cuius saeculare celebramus Iubilaeum, in tantum excreuerunt cumulum, ut non modo numerum, sed nostrum etiam captum longissime excesserint, ac etiamnum excedant; adeo, ut nos praui et ingrati, quin imo iniqui et digni simus, quibus uel gentilium religiosa superstitio pudorem incutiat, nisi tot ac tanta illustria beneficia, eâ, qua decet, ueneratione praedicemus, et in agendis Maiestati diuinae gratiis partes nostras agnoscamus. Quod si enim iam olim homines etiam gentiles, illos dies fastos, quibus Praetor haec tria uerba: *Do*, *dico*, *addico*, fari poterat, sacros et religiosos esse uoluerunt; quod si etiam Romani ueteres, centesimo quolibet anno, falsis fictisque suis Diis ludos singulares et saeculares instituere, epulas et lectisternia apparare, hostias immolare, et non tantum pro acceptis benficiis gratias agere, sed etiam publicae salutis ergo multis precibus supplicare, soliti fuerunt: quid, quaeso, AVDITORES, nobis ceu Christianis (qui non Numina ficta et commentitia, sed uerum DEVM, illum Patrem luminum, ueremur et ueneramur, quique non superstitione falsa capti, sed uera pietate imbuti, coelestis doctrinae ueritatem sacrarum literarum monumentis proditam profitemur,) quid, inquam, A. imprimis hoc tempore, quo tam ampla area laudis omnibus bonis aperitur, faciendum putetis? Quid nostrarum partium esse arbitremini? Quid consilii agitandum? Quid rerum agendum existimetis? Nonne nos multo magis decet assidue in hoc intuentes benignitatem et clementiam DEI T. O. M. magnopere suspicere ac uenerari, nec non ad cognitionem cultumque DEI merito inflammari? Nonne nos multo magis decet, pro tot ac tantis beneficiis immortales agere gratias et aeternis celebrare laudibus consilia et facta prouidentiae diuinae plane admirabilia? Nonne nos multo magis decet, quin imo oportet, iterum iterumque cum Psalte regio exclamare, omnique contentione animi et uocis etiam atque etiam sonare: *Confitemini Domino, quoniam est bonus, et in aeternum manet*

bonitas eius atque misericordia. Gratias agite DEO *Deorum, quoniam in aeternum manet bonitas eius atque misericordia. Laudibus celebrate Dominum, quoniam in aeternum manet bonitas eius atque misericordia.* Ne igitur nos gentilibus, qui diuinam non norunt religionem, stupidiores simus deterioresue; faciamus, A. id, quod pietas suggerit, iustitia praecipit, aequitas praescribit, h. e. agamus et habeamus DEO, ceu summo huius Academiae Praesidi, Moderatori ac Conseruatori, non quas debemus, sed quas possumus, gratias multo maximas. Siquidem fatendum nobis est, mediocritatem sermonis nostri, remuneratione dicendi aequiparare neutiquam posse gloriam tanti beneficii. Attamen in hac ipsa tanta egestate sermonis humani pro uiribus enitamur, assurgamus ac diuinum hunc honorem pia imprimis ac recta uoluntate expleamus, coniunctisque uotis humiliter precemur: Tu Academiae Praeses ac Moderator aeterne, CHRISTE optime, maxime, inferiora cuncta dicentibus ignosce; et farre quidem fictilique, sed Numini Maiestatique Tuae substratos, deditos, mancipatos, de sublimibus coeli fastigiis, propitius respice. Tibi, o aeterne, summe et maxime DEVS, PATER, FILI, et SPIRITVS S. immortales toto pectore agimus gratias, quod Academiam hanc (quae celeberrima semper multorum ingeniorum magistra fuit) instaurare, coagmentare atque inter uaria pericula, hac rerum omnium perturbatione clementer protegere, et cum aliis innumeris beneficiis cumulare, tum religionis, tum sapientiae, iustitiae, omnis denique uirtutis et ipsius Iurisprudentiae caeterarumque bonarum artium et disciplinarum studia inter nos integra incorruptaque tam benigne conseruare ac tueri uolueris. Quaesumus TE, omnipotens et aeterne DEVS, supplicesque oramus, ut nobis nostraeque Academiae et toti Reipublicae Christianae haec tam ampla tamque praeclara bona, Numine diuino facias perpetua. Age, Sator coelestis, exaudi preces nostras per Filium tuum unigenitum, Dominum nostrum IESVM CHRISTVM: defende hanc Academiam nostram, conserua perillustrem REMPVBLICAM NORICAM, protege imprimis Academiae Maecenates perquam gratiosos, CVRATORES et NVTRITORES munificentissimos, Eorum uitam, felicitatem, salutem, gloriam et dignitatem contra saeculi huius morsus tuere, Illisque largire, ut Reipublicae patriae et huic Academiae semper felicissime praeesse ac prodesse, et secunda omnium in ea statuum fata optatissime tueri, amoris et liberalitatis suae radios in has Musas suas feliciter spargere ualeant quam diutissime. Rege et guberna Sancto Spiritu tuo labores conatusque pios, tam docentium quam discentium, et ad sacrosancti Nominis Tui gloriam et Reipublicae utilitatem propagandam dirige. Tuere, foue, et auge nostros coetus et alueolos, ut continue pura ac limpida mella Euangelii, Iustitiae et optimarum artium fundant. Serua uitam et sanitatem nostram, et depelle a nostris tuguriolis ac corporibus omnia contagia funestae luis. Adiuua et fortuna labores omnium nostrum, ut perpetuo hic Verbi Tui puritas, Iustitiae sanctitas et artes quaecunque necessariae ac utiles, disciplina, pax et tranquillitas, exoptato semper nitore suo fulgeant, nec unquam conticescat uox doctrinae salutaris, nec deficiat Doctor in populo tuo. Omnium denique nostrum mentes et uoluntates rege et moderare ad intelligendum et sequendum uera et recta atque ad dicendum faciendumque Tibi grata et Academiae huic totique Reipublicae christianae et literariae salutaria. Amen.

Prae-

Praemisso hoc pio uoto fausti ominis gratia, pro solenni renouatione, h. e. noua dedicatione et inauguratione huius Academiae: nunc ut morem mori publico hic recepto geramus, pauca adhuc proferamus de argumento hoc tempore et loco commemoratione haud indigno, nimirum DE VERA IVBILAEORVM ORIGINE, EORVNDEMQVE VERO ET GENVINO FINE. Quod dum A. non ut debemus, sed ut possumus, facere conamur, a Vobis omnibus humillimi studiosissimique animi obseruantia contendimus, ut nobis de hac re breuiter et modice dicentibus, pro singulari uestra gratia ac beneuolentia benignas indulgere aures animosque ne dedignemini.

Inter gentes uetustissimas, quae Iubilaea celebrasse celebrantur, imprimis Hebraeos extitisse, uel Etymon uocabuli *Iubilaei* testari poterit. Quamuis enim quidam illud dictum esse putent a *Iubal*, primo instrumentalium inuentore, de quo sacrae testantur literae, quod Pater fuerit omnium citharam et organon tractantium; quidam uero illud deriuent ab Ebraeo *Iaphal*, quod Latinis idem audit, ac *reduxit*: Attamen in hoc omnes fere conueniunt ac consentiunt, hoc uocabulum purum Hebraicum esse, successu uero temporis a ueteribus Romanis ex lingua Hebraica in Latinam more barbaro translatum ac ciuitate Romana donatum fuisse. Quod cum nemo neget, plura de origine huius uocis differere non attinet. Quod uero ad eius uim et uirtutem spectat, non fallemur A. si ex mente Hebraeorum, Iubilaeum per annum reductionis exponamus, eo quod hoc anno omnia ad pristinum dominum reducebantur. Et sane hic maxime mirandum, quantum studium uel in praeparatione huius festi adhibuerint Hebraei; quantum laborem, quam exactam diligentiam, obseruandis ritibus et ceremoniis impenderint. Videas hic Sacerdotem cornu arietino, quàm primum dies ille mensis Tisri decimus illuxit, Iubilaeum illud inter omnes ubique euulgantem; Audias illic clangorem multarum tubarum totam regionem perstrepentem et in omnibus uiis ac per omnes Israelitarum urbes personantem, laetoque nuntio ubique significantem ac annuntiantem: captiuis gratam liberationem, seruis desideratam manumissionem, debitoribus non foenoris tantum, sed ipsius etiam debiti, exoptatam remissionem, oppressis singulis omnibus numeris perfectum auxilium, et omnimodam amissorum recuperationem; quid quod ipsi etiam terrae Cananaeae dulcissimam requiem. O quam bene Numen sapientissimum hisce populo suo consuluit, eoque ipso prudenter effecit, ut ne membra Reipublicae Iudaicae infirmiora a robustioribus luxarentur ac destruerentur, ne pauperes a ditioribus immodicis exactionibus detererentur, nec confusio tot tribuum metuenda foret, et futuro Messiae suus constaret ortus. Quae et alia sunt, quorsum Rex Regum prudentissimus in gubernando populo suo respexit, non solum ut digno cultu ab illo honoraretur, sed et his ipsis simul gratiosum futuri Messiae Regnum adumbraretur. Etenim et hoc Ebraeorum Iubilaeum typus erat Iubilaei sub Christo oriundi: Totum namque genus humanum omnia sua bona, propria culpa perdiderat, mancipiumque Satanae factum erat: Filius uero ipsius DEI, optimus noster Seruator, hos seruos manumittendos curauit, fecitque, ut amissum praestantissimae DEI imaginis donum, aliquo modo restauraretur. Buccinarum uero clangor, uerbum notat Euan-

gelii, quod totum terrarum orbem ſono ſuo perrupit et miſeris peccatoribus ex omnibus aerumnis pleniſſimam liberationem annuntiauit. Per Chriſtum enim, fideiuſſorem noſtrum clementiſſimum, omnia noſtra peccata, cum eorum culpa et poena, prorſus abolita et gratis deleta eſſe, ipſa Scripturae S. ſolantur oracula. Atque o utinam gens Iudaeorum ingratiſſima, ſalutares eiusmodi fines, debito ſemper reſpexiſſet modo, nec intra ſuperſtitioſum ceremoniarum cultum usquequaque haeſiſſet. Haec de Ebraeorum Iubilaeis ideo praemittenda duximus, non ſolum, ut uera omnium Iubilaeorum origo, ſed etiam uerus eorum finis, cuique innoteſceret.

Tranſeamus nunc ad aliarum gentium Iubilaea. Et ſane hic iterum iterumque mirandum uenit: etiam ludos Romanorum ſaeculares exinde ortum ſuum traxiſſe, et quandam cum Iudaeorum Iubilaeis affinitatem habuiſſe uideri; praeterquam, quod Hiſtoricarum rerum periti eorum originem ſuperſtitioſis fabulis tribuendam referant. Certe A. infinitum ingrederemur campum, ſi ſingula, quae ineunte nouo ſaeculo, in campo illo Martio Romae peragebantur, exponere uellemus. Sed ueremur, ne, dum fabulas iuſtae obliuioni dudum traditas refouemus, ſurdas potius quam attentas nobis aures conciliemus. Illud tamen ſicco pede praeterire non potuimus, quod, ſicut nulla gens tam uilis, tam abiectae conditionis, uel inter uetuſtiſſimos et plusquam caliginis tenebris ambulantes gentiles reperta fuit unquam, quae non ſuae religionis atque ſuorum ſacrorum Deum fecerit autorem; Ita et ſuperſtitioſa Romanorum natio eo usque deſudauerit, ut horum quoque ludorum ſaecularium originem ad Deos ſuos retulerit falſos et commentitios. Inde uero factum, ut fabuloſi uates haberent, quo libros ſuos compilarent, atque inerti plebi miſere illuderent. Igitur nos, ſaniora edoctos, ethnica haec caecitas minime morabitur, niſi in eo, ut profundam horum hominum amentiam clarius paulisper perſpicientes, DEVM pro liberrima ſua nobis facta reuelatione nunquam non praedicemus; moniti: cultum noſtrum et genuinam Iubilaea celebrandi rationem et finem non conſiſtere in ludis, ſed Ludos nobis aperire ampliſſimos, in quibus laudes DEI noſtri decantare ſemper diſcamus. Id dum agamus, ſpurium nobis ethnicorum cultum ob oculos ponere liceat, ut ſic quaſi ex tenebris, Chriſtianae religionis lux eo clarius reſplendeſcat. Videamus ergo, qua religione, ſeu ut uerius loquamur, qua ſuperſtitione ac quibus ceremoniis Ludos ſuos ſaeculares celebrauerint Romani. Aſt quemadmodum nihil eſt, cuius principia non maiora ſemper incrementa ſperauerint, et ſicut res maximae perfectionem ſuam exiguis plerumque debent initiis, ceu flumina, quo longius a primo ſuo fonte recedunt, eo maiori cum ſtrepitu latius ſemper ſerpunt; Sic etiam gens Romana, ſic eius cultus, ita et Ludi ſaeculares decurſu temporis adeo inclaruerunt, ut hodiernum etiam orbem in admirationem rapere ualeant. Certe exa-

ctiſſima tot ceremoniarum rituumque obſeruatio, tam ingentes et immenſae, quas his ludis deſtinarunt, impenſae, ſtuporem fere in animis noſtris excitabunt, praecipue ſi relatum legimus, quae de illis referunt rerum et antiquitatum Romanarum Scriptores peritiſſimi, Zoſimus, Roſinus, Demſterus, aliique, de quibus, ut paucula quaedam indicemus, Vos A. deſiderare, ex uultu ueſtro multo iucundiſſimo augurari nobis uidemur. Sic autem illi: *Inſtantibus*, inquiunt, *ludis, qui apud Romanos celeberrimi erant, tota Italia praecones miſſitabantur conuocatum ad Ludos, qui nec ſpectati nec ſpectandi iterum forent. Tum aeſtatis tempore, paucis, antequam ſpectacula edebantur, diebus, Quindecimuiri ſacris faciundis in Capitolio et Palatino templo pro ſuggeſtu conſidentes, piamina diuidebant populo, quae erant taeda, ſulphur et bitumen. Coibat autem populus, praeter alia loca, cumprimis in Dianae templum, quod erat in Auentino, et cui triticum, faba, hordeumque dari mos. Tum ad inſtar Cereris initiorum peruigilia fiebant. Vbi uero iam aduenit feſtus dies, triduum trinoctiumque ſacris intenti in ripa ipſa maxime Tiberis agitabant. Sacrificia uero Ioui, Iunoni, Apollini, Latonae, Dianae, praetereaque Parcis, et quas uocant Ilithyas, tum Cereri, et Diti, et Proſerpinae, ſuſcipiebantur. Igitur ſecunda primae noctis hora Princeps ipſe, tribus aris ad ripam fluminis extructis, totidem agnos, et una Quindecimuiri, immolabant, et ſanguine imbutis aris, caeſa uictimarum corpora concremabant. Conſtructa autem Scena in theatri morem, lumina et ignes accendi, et hymni concini, ſpectacula edi ſolenniter ſolita, data celebrantibus hac mercede, tritico, faba, hordeo, quae ſupra inter uniuerſum populum diuidi oſtendimus. Mane uero Capitolium aſcendere, ſacra ibi de more agitare, tum in theatrum conuenire ad ludos, in honorem Apollinis et Dianae faciundos, conſueuerunt. Sequenti die nobiles matronas, qua hora praecipitur ab oraculo, conuenire in Capitolium, ſupplicare Deo, frequentare lectiſternia, canere hymnos, ex ritu mos habebat. Tertio denique die, in templo Apollinis Palatini, ter noueni pueri praetextati, totidemque uirgines, patrimi omnes matrimique, Graeca Romanaque uoce carmina et paeanas concinebant, quibus imperium ſuum et incolumitatem populi Diis immortalibus commendabant.*

Habetis hic, A. breuem, aſt neruoſam, Iubilaeorum ueterum Romanorum deſcriptionem. Mirandae uero, an dolendae magis ſint miſerorum hominum tenebrae, in quas iuſtiſſimum Numen prolabi eos paſſum eſt, nos ſane neſcimus. Illud uero deteſtandum et ſacro quaſi zelo execrandum iudicamus, eam gentem, plusquam ſuperſtitioſam hunc ceremoniarum cultum, uerae literarum monumentis traditae religioni, atque ſic caliginem luci, praetuliſſe, quam tamen clariſſimum uerbi diuini ſplendorem ſequi omnino decuiſſet. Iure igitur meritoque hos ludos, quia ſapiunt idololatriam, omnium uitiorum deteſtabiliſſimum, execratur atque deteſtatur orbis Chriſtianus. Atque o uti-

nam! tales obfoleti et gentiles ritus nunquam in religionem Chriftianam irrepfiffent, uti in nonnullis terris adhuc hodienum ueftigia eorum funt ampliffima, quae hic commemorare non patitur temporis ratio. Interim tamen cum ex his, quae hactenus a nobis dicta funt, unicuiuis facile fit iudicare, quod Iubilaea ifta ueterum Romanorum, non nifi ethnicam coecitatem et amentiam fapiant; idcirco mittamus impia haec, et DEI uerbo et merito Seruatoris noftri penitus contraria et fuperftitionis pleniffima Iubilaea, atque tandem nos conferamus ad Lutherana omnibus aliis excellentiora, quae duplicis funt generis, Religionis fcilicet et Academiarum. In iis inexhauftam aeterni DEI in nos collatam mifericordiam humillimi ueneramur, quod ueritatem fuam coeleftem, multis antea umbris obfufcatam Megalandri noftri Lutheri minifterio reuelauerit, nosque fanctiffimum uerae religionis tramitem inter tot infuperabilia deuia docuerit oftenderitque clementiffime. In his autem, Iubilaeis Academicis, immortales DEO TER OPTIMO MAXIMO celebramus gratias pro tantis beneficiis, quae tum in erigendis, tum in conferuandis prouidiffime Mufarum domiciliis ac fcholis nobilioribus, nobis praeftitit, atque ab eodem Numine fupplices rogamus, ut eas in noftrum usque et futurum aeuum conferuare ac tueri non defiftat. Tantum fane abeft, ut quis, cui elleboro non eft opus, haecce Iubilaea damnet ac uituperet, ut potius ea omni laude digna iudicet.

Perlubentes igitur et nos pia religione adftricti, id, quod noftrarum hodie eft partium, agnofcimus, et Iubilaeum hoc noftrum Academicum, perquam laudabili Perilluftris SENATVS NORIBERGENSIS inftituto ordinatum, deuoto cultu celebramus, fecuti non Romanorum uanam fuperftitionem, fed piam ueterum Ebraeorum religionem. Mirati autem fupra fumus, quantam illi adhibuerint folicitudinem in peragendis fuis Iubilaeis. Quanto ergo magis nos decet, parem cum illis curam adhibere, ad debitas DEO gratias reddendas, qui fi non maiora, paria certe ab eo exhibita per faeculum agnofcimus beneficia. Terminetur ergo in eo, a quo inchoata eft oratio, nec pigeat nos hodie cumulare pia uota, cum denuo dedicamus commendamusque DEO TRINVNI Academiam hancce noftram, ut in finu fuo per omne temporis fpatium eam foueat, nobisque femper faueat. Cuftodiat itaque et praefidio et fubfidio fuo hancce Rempublicam literariam Rector coeli terrarumque fummus, eidemque tales Deos tutelares usque largiatur, quales hodienum per NVTRITORES noftros munificentiffimos fummeque deuenerandos nobis conceffit. Quorum cum fingularem pietatem, literarum optimarum quarumuis amorem, maxima de Republica, et imprimis hac Academia, merita, illuftria tum in docentes, tum in difcentes collata beneficia, ne quidem uerbis exprimere,

mere, multo minus ea omnia digne praedicare nobis liceat. Idcirco tacita admiratione, et humillimo silentii cultu uenerari ea, quam profana oratione mutilare maluimus, ad uota precesque tamen, quando omnia nos deficiunt, confugientes, DEVMque T. O. M. ex intimis cordis penetralibus efflagitantes, ut pro largissima sua benignitate, mala ac incommoda quaeuis ab Vrbis eorum tectis, templis, curiis et propriis cuique aedibus arceat, pellat profligetque longe procul; et per omnia, dum mundus erit, saecula perillustrem Eorum Rempublicam atque singulorum generosissimas Familias ac Prosapias uirescere, florescere, diurnare, imo, quatenus res humanae ferunt, perennare sinat!

Sat quidem, non tamen plus iusto temporis, ob argumenti grauitatem, orando ac gratias agendo exegimus. Ordo nunc postulat, ut etiam ad illud opus, cuius gratia insimul secundo loco illustris hic conuentus institutus est, aliquando propius nos accingamus. Cum enim Iustitiae distributiuae perpetua ac immota lex sit, ac Reipublicae quam maxime intersit, bene meritis praemia decerni, indeque sanctione iustissimâ iam pridem in Scholis et Academiis receptum uideamus, ut, qui praeclaros in artium liberalium studiis progressus fecerunt, hi publico literatae uirtutis testimonio solenniter exornentur, atque augustos augustorum honorum titulos, ceu diligentiae praemia, consequantur. Cumque hunc laudatissimum Academiarum morem, hocque honestissimum sapientissimorum hominum institutum, SACRATISSIMI IMPERATORES iam olim summa sua auctoritate confirmarint, ac priuilegiis praemiisque amplissimis condecorarint, quemadmodum constitutiones et leges ea de re ab illis sancitae testantur: quibus et potestatem faciunt scholis uniuersalibus, hoc est, Academiis, honores eiusmodi liberaliter unicuique digno conferendi; Propterea nos quoque (DEO benedicente nostris uotis) tam laudabile institutum, hodierna praeprimis nostrae Academiae natali die, laetioribus animis gratulabundi usurpabimus. Quando ergo hi septem Candidati meritissimi (quos hic seorsim in cathedra hac locatos spectatis) praeclara industriae et nauatae in studiis liberalibus operae specimina eximiosque progressus, in examinibus tum publicis, tum priuatis, ediderunt, ac proinde dignissimi iudicati fuerunt, qui primum Licentiati, postmodum et Doctores, publice ac solenniter renuncientur: Idcirco nihil restare uidetur, nisi ut summi honores Doctorales, uelut diligentiae autoramentum, et uirtutis, modestiae atque eruditionis publicum testimonium, optimo ipsorum iure ac merito, solenni ueterum ritu, ipsis tribuantur. Hanc autem ad rem cum Tua,

MAGNIFICE, MAXIME GENEROSE, PERQVAM STRENVE ATQVE EXCELLENTISSIME, DOMINE GEORGI CAROLE VVOELKERE, SACRI CAESAREI PALATII COMES, PERILLVSTRIS S. R. I. REIP. NORIBERGENSIS, ALIORVMQVE IMPERII STATVVM CONSILIARIE GRAVISSIME, VNIVERSITATIS HVIVS PROCANCELLARIE DIGNISSIME, DOMINE PATRONE OMNI HONORIS CVLTV AETERNVM PROSEQVENDE,

opus ſit auctoritate publica, idcirco ad TE orationem meam conuerto, TEque non ſolum Collegii noſtri, ſed et ipſorum Candidatorum, proprioque nomine, ea, qua par eſt, animi contentione, maiorem in modum rogo, ut pro muneris, quo polles, auctoritate Caeſarea publica, praeſentibus hisce almae Iurisprudentiae Candidatis meritiſſimis, et quidem nominatim

DN. IOHANNI ADAMO BECK, *Noribergenſi, Perilluſtris Reipubl. patriae Aduocato ordinario,*

DN. IOHANNI IACOBO STOER, *Noribergenſi, Perilluſtris Reipublicae patriae Aduocato ordinario,*

DN. IOHANNI FRIDERICO ETTMVLLERO, *Zitta-Luſato, Aduocato Zittauienſi ordinario,*

DN. GEORGIO DANIELI PRAEBES, *Noribergenſi, Perilluſtris Reipublicae patriae Aduocato,*

DN. CAROLO FRIDERICO KHOL, *Noribergenſi,*

DN. PHILIPPO LVDOVICO HVTH, *Noribergenſi,*

DN. PETRO ANTONIO BECHMANNO, *Noribergenſi,*

ſupremum in Facultate noſtra gradum, Doctoratus titulos et inſignia, publica feſtiuaque inauguratione contribuendi poteſtatem mihi ad hunc actum rite deſignato Promotori benigne largiri et concedere uelis. Ita facies, VIR MAGNIFICE, ut et totam Facultatem noſtram et cumprimis Candidatos hosce ad quaeuis officia et obſequia TIBI maximopere obliges, et cum perpetua debitaque eorundem gratulatione aeternum Nominis Tui apud eosdem TIBI erigas monumentum.

VIII.

ORATIO

IOANNIS HENRICI SCHVLZE,

MEDICINAE DOCT. ET PROF. PVBL.
DECANI ET BRABEVTAE ORD. MED.
in solenni inauguratione VIII DOCTORVM MEDICINAE
recitata.

* *

AVDITORES, QVOTQVOT AD HAEC SACRA NOSTRA CONDECORANDVM BENEVOLE ACCESSISTIS, O. O. HONORATISSIMI

VOS IN PRIMIS

PERILLVSTRIS ET S. R. I. LIBERAE REIP. NORIMBERGENSIS ILLVSTRES, GENEROSISSIMI, PRVDENTISSIMI, SPLENDIDISSIMI DOMINI LEGATI, ACADEMIAE CVRATORES MVNIFICENTISSIMI, DOMINI ET MAECENATES GRATIOSI

MAGNIFICE VNIVERSITATIS DOMINE RECTOR

MAGNIFICE, PERQVAM GENEROSE DOMINE PROCANCELLARIE

GENEROSISSIME AGRI OPIDIQ. ALTORFINI DOMINE PRAEFECTE

EXCELLENTISSIMI OMNIVM FACVLTATVM DOMINI PROFESSORES ET DOCTORES

HOSPITES DENIQVE ET CIVES GENERE, DOCTRINA ET VIRTVTIBVS ORNATISSIMI ET FLORENTISSIMI.

COgitanti mihi, de quonam potissimum argumento in hoc summorum uirorum splendidissimo consessu, medioque gaudiorum exsultantium laetitiaeque gestientis coetu, dicerem: illud quidem dubio plane carere uisum est, id eligi debere, quod nec iustissimum, quia DEVS nobis fecit, otium ulla molestia turbet, nec a persona medici nimis alienum sit, nec a sacris deinceps peragendis longius recedat.

Cuius generis quum se non pauca offerrent, ab aliis quidem me deterruit meae in dicendo infantiae conscientia; alia attingere uetuit ipsa copia rerum, temporis, cuius rationem merito habemus, mensuram longe excessura. Constitui igitur, breuiter strictimque ostendere, Altorfinam scholam medicos orbi formasse honoribusque exornatos dedisse, quibus uix ulla alia maiores, meliores, clarioresque ualebit producere.

Id uero dum conor simplicissimo dicendi genere explicare, magisque rerum testimoniis comprobare, quam uerborum lenocinio per-

ſuadere, ueſtram A. O. O. H. beneuolentiam et aequitatem ante omnia imploro, Vosque, qua decet ſubmiſſione et obſeruantia, rogo, uelitis me, non ſecundum dignitatem propoſiti argumenti, ſed pro conceſſi temporis ratione, dicturum beneuole auſcultare, et, ſi maximi momenti res praeteruolare aut pauciſſimis attingere uidebor, pro VESTRA uirtute breuitatem officio interpretari.

Quum primum perilluſtris et S. R. I. libera RESPVBLICA NORIMBERGENSIS, cui diuinitus contigit, ut ſemper moderatores haberet et ipſos optimarum litterarum ſtudiis recte imbutos, et, quod neceſſarium eſt conſequi, inſigniter earum amantes, Muſis domicilium in hoc opido commodum tranquillumque poſuiſſet, idque SVMMI IMPERATORIS, DIVI RVDOLPHI II, auctoritate confirmaſſet, ipſo hoc anno, quo ſtudiorum haec uniuerſitas ſollemnibus cerimoniis inaugurata eſt, et a quo centeſimum hunc numeramus, qui ſaecularia nobis gaudia attulit, non obſcure eluxit lectiſſimorum iuuenum, qui huc confluebant, ſingularis ardor ex hoc ueluti artium opulentiſſimo mercatu eas ingenii opes conquirendi, quas patriae quisque ſuae, quin uniuerſo orbi, apportaret.

Numerabatur tunc in medicinae cupidorum coetu HELVICVS DIETERICVS, ex Haſſia oriundus, apud nos philoſophica laurea ante aliquot annos exornatus, Caſpari noſtri Hoffmanni, quanti uiri! aſſiduus auditor: qui quidem etſi Danielis Sennerti fama poſt annum uertentem Vitebergam alliciebatur, noſtrae tamen Academiae numquam reticendam aut obliuioni tradendam, omni potius aeuo oſtendendam, gloriam peperit.

Nam quum ſe corporum ſtructurae per cultrum inquirendae diligentiſſime traderet, rectoque, quo pollebat, et acri iudicio omnia mature conſideraret, tantum profecit, ut ueriſſimum, in quo omnis medicina uertitur, cardinem, ſanguinis puto circularem motum, asſequeretur.

Atque ne nimium tribuere me tunc orienti Academiae aliquis exiſtimet, omnibus cognoſcenda indico diſſertationi ab ipſo hic editae (*) ſubiuncta corollaria, quorum uno aperte profitetur, ſanguinem e dextro cordis uentriculo ad pulmones, a pulmonibus ad ſiniſtrum cordis thala-

(*) Titulus diſſertationi eſt: *Poſitiones medicae de cerebro, ſpinali medulla et neruis.* Praeſes fuit D. Caſparus Hoffmannus. Inter corollaria, ſeu, ut ipſe auctor uocat, προσθέματα, quintum huc pertinet: *Galenici negant, ſanguinem a dextro uentriculo per uenam arterioſam et arteriam uenoſam uenire ad ſiniſtrum cordis uentriculum; ego cum Ariſtotelicis adfirmo.* Habita eſt diſputatio CIƆIƆCXXII, menſe Aprili. Dietericus hinc abiit VVittebergam CIƆIƆCXXIV. Plura de hoc uiro, hacque inuentione eius, cupiens, euoluat ab ipſo ſcriptas *uindicias aduerſus Otthonem Tackenium.*

thalamum propelli, hinc per arterias uniuerſo corpori diſtribui per uenoſos canales eo rediturum, vnde ueniſſe eum indicaui.

Quid dici poterat ab omnibus hodie quidem agnitae et receptae ueritati magis conueniens? quid autem pulcrius de medicae ſcholae Altorfinae exordiis commemorari? Et ſane dolendum eſt, iuuentutem optimi Dieterici, qui poſthaec ſummorum Regum, Principum et Electorum feliciſſimus archiater fuit, et temporum, quibus efflorescebat, iniquiorem indolem, quae a receptis Galeni uel Ariſtotelis dogmatibus uel latum unguem recedere piaculum exiſtimabat, uirorumque, quibus ſententiam ſuam propoſuerat, quorumque auctoritati plurimum tribuebat, inconſultas reprehenſiones, effeciſſe, ut quinto nondum ſuperato anno prodiens in Britannia Guillielmus Harueus tanti inuenti immortalem laudem Germaniae noſtrae, ne dicam Altorfinae ſcholae, praeriperet.

At uero ne gloriam nobis tunc quidem inuiſam et manibus excusſam nimis lugeamus, commemorabo Vobis uirum, quem ſeptimo Academiae natali inter ſeptem candidatos primum honoribus exornauit Georgius Noeslerus, numquam ſatis laudandus medicus et de noſtra Academia non minus quam uniuerſa litterarum republica praeclariſſime meritus.

Eſt autem, quem oſtendendum puto, omnibus bonis notiſſimus, et in immortalis memoriae templo iam dudum praecipuo adſcriptus loco, IO. LAVRENTIVS BAVSCHIVS, Reip. Suinfurtenſis medicus et conſul grauiſſimus, idemque per totum orbem merito celeberrimae S. R. I. ACADEMIAE NATVRAE CVRIOSORVM, quae ſub diuo LEOPOLDO fundata, eiusque diuo Filio IOSEPHO inſigni fauore et clementia fota, ſub INVICTISSIMI IMPERATORIS ET DOMINI NOSTRI, CAROLI SEXTI, felici pacatoque imperio tantis auctibus increuit, ut numquam laetius effloruiſſe aut orbi magis profuiſſe uideatur, primus, ut auctor, ſic praeſes digniſſimus.

Amoeniſſimo palmeto ſimilis uidetur mihi nobiliſſima haec uirorum per omnes fere Europae partes, ad doctrinae naturalis et medicinae incrementa omni ſtudio prouehenda, conſpirans et quaſi coniurata ſocietas. Vti uero futuro aeuo potius frugifera, quae plantatur, arbor, quam praeſenti inſeruit; gratiam uero illi omnes habent, qui teneras plantas ſeuit, curamque illarum, donec adoleſcerent, ſollicite geſſit: quis praeſentium, quas publicé res medica percipit, utilitatum et fructuum omnium uel praecipuam gratiam non habebit illi, qui tam illuſtrem ſocietatem primus coegit, primusque ſaluberrimis inſtitutis inter ſe ad communis emolumenti ampliſſimum prouentum deuinxit? Et quis uitio Altorfinae medicorum ſcholae uertet, ſi in communionem gloriae huius uenire contendit, quoniam illum, qui tanti boni

 auctor

auctor communi patriae exſtitit, ut prodeſſe et inſeruire poſſet, quam optime formauit, expoliuit, ornatiſſimumque orbi uniuerſo tradidit?

Neque uero in hoc uno incomparabili uiro triumphamus, noſtraeque ſcholae felicitatem exemplo hoc ſolo comprobamus. Decimo poſt Bauſchium dimiſſum anno in hac cathedra immortalis Caſpar Hoffmannus noſter doctoralibus inſignibus exornauit IO. GEORGIVM VOLCKAMERVM, Norimbergenſem, qui in hac patriae Vniuerſitate honores ſibi tribui maxime uoluit, quum prius florentiſſimis Italiae ſcholis, ipſum certatim expetentibus, oſtendiſſet trans Alpes etiam formari ingenia, quae diuitiis eruditionis ſuae admirationi ſint ipſis illis, a quibus ſuperioribus temporibus petendum, quicquid litterarum et artium mortalibus admirationi eſſet et uſui, exiſtimabatur.

Hic eſt, quem Doctorem apud nos renunciatum altero itinere per omnem Italiam Galliamque ſuſcepto exteri, ob raras uirtutes et eximiam doctrinam, admirati ſunt et coluerunt: hic eſt, qui amicitias noſtratibus Doctoribus conciliauit cum clariſſimo quouis in Italia aut Gallia uiro: qui rariora quaeque inter peregrinandum uiſa et collecta cuiuis petenti ſine inuidia ſuppeditauit, ut in publicos uſus illa protraherent, quum ipſi quidem grauiora negotia non permitterent, ut ſcribendo, quantum uellet aut ualeret, ſeſe tradere poſſet: hic eſt, quem Caſparus Hoffmannus, morti iam propinquus, ut ſibi ſurrogaretur, unice exoptauit: hic denique eſt, quem omnium conſpirantibus ſuffragiis S. R. I. Naturae Curioſorum illuſtris Academia PRAESIDEM ſibi, poſt Fehrii pia fata, optauit, elegit, conſtituit: et qui ſpartam, quam nactus fuerat, tanta fide, prudentia, auctoritate ornauit, ut nihil reliquum faceret, quod ad immortalem gloriam perducere poſſet.

Parcant tanti uiri manes, ſi forte nuda hac et breuiſſima tot meritorum indicatione detrahere laudibus ipſius ſummis uidebor, quum ſatis, ut decet, facere nec uires meae nec tempus permittant. Quis enim dicendi finis futurus eſſet, ſi digne exponere deberem, quanta fide et dexteritate tot aegrotantibus in patria, quae huic Aeſculapio unice fidebat, nec paucioribus extra illam, ſuccurrerit? quanta humanitate ſibi omnium terrae regionum doctos uiros, quos litterarum commercio ſibi adiunxerat, tenuerit obſtrictos? quanta apud illuſtriſſimos et principes uiros, ſummumque ſacri Romani Imperii monarcham, gratia ualuerit? quantum Academiam amplificauerit?

Haec certe magno uolumini ſuffectura mihi nunc relinquenda ſunt, ut ex reliquis noſtrae ſcholae decoribus breuiſſime commemorem, quorum gloria praeter ceteros effulget.

Tranſibo igitur ad illos noſtrae olim ſcholae alumnos laureaeque candidatos, qui digni fuerunt, quibus ab Illuſtri Academia Caeſarea

Nat.

Nat. Curiof. grauis et difficilis labor ephemerides fuas colligendi, inque ordinem redigendi committeretur. Solidam profecto et delibatam eruditionem, iudicium acre, experientiam magnam, incredibilem industriam, auctoritatem non uulgarem postulat haec cura: ut minime dubitem, omnes, uel me non monente, agnituros esse, quanti fuerint uiri, qui deliberato fociorum iudicio delecti fuerunt, ut DIRECTORIS, quin laborum fuorum arbitri, munere inter tot uiros doctissimos fungerentur.

Enimuero nostrae Vniuerfitati obtigit illa felicitas, quae nulli ex tot Germaniae fcholis alii, ut tres ordine Directores essent, qui hic ftudiis operam dederunt, necessariisque fcientiis abunde instructi lauream reportarunt.

IOANNES PAVLVS VVVRFBAINIVS primus mihi nominandus est, cui Norimberga non minora debet ob falutis et ualetudinis praesidium, cui periclitantibus et in difcrimine positis femper fuit, quam illustris Academia ob rem fuam ftrenue feliciterque gestam, quamque totus, qui litteras colit et amat, orbis, cui dulcissimum tot a confpirantibus in falutem humanam uiris congestorum laborum obferuationumque nucleum praebuit. Huic honorum infignia ante hos quadraginta fex annos contulit femper cum laude a nobis commemorandus Iacobus Pancratius Bruno.

Sed ad alterum progredior, qui decimo post iam laudatum anno in hac cathedra pulcerrime ftetit, et meritissima eruditionis uirtutisque praemia confequutus est, MICHAELEM FRIDERICVM LOCHNERVM, quique eodem pie defuncto ad Directoris ephemeridum, Archiatri Caefarei, S. R. I. Nobilis, et S. Palatii Lateranenfis, aulaeque Caefareae et Imperialis Consistorii Comitis dignitates fastigiumque euectus fuit. Quae uero tanta est facundia, quae, non dicam digne praedicare, fed leui penicillo fatis adumbrare possit tot tantasque uirtutes, quae in uno hoc uiro coierunt?

Quare filentio nunc premam reliqua admiranda aeternitatique dudum confecrata eius merita: illud tantum dicam, in uno Lochnero theologum, historicum, medicum, omnisque antiquariae doctrinae, humaniorumque, quas uocant, litterarum promum condum Norimbergam habuisse, amisisse.

Non immemor illustris uiri, qui coelitibus adfcripto Lochnero in nobilissimo munere Directoris nuper fuccessit, et eam prouinciam, quod longissime fiat, cum fumma diligentia et dignitate administrat, ab Academiae N. C. Praefidibus et Directoribus nunc progredior ad clarissimos Professores atque Doctores, qui, cum artem apud nos didicissent, comprobatique et publico testimonio muniti essent, in cele-

berrimis Academiis illuſtribusue Gymnaſiis magno diſcentium emolumento, ſcholarumque eximia gloria, ſalutis humanae praeſidem artem docuerunt.

Tam mihi ſe amplus hic pandit dicendi campus, ut multitudinem dicendorum recte quidem uideam, magnitudinem uero uirorum, pulcritudinem meritorum, gloriamque in nos cumulatiſſime redundantem uerbis, in tanta temporis breuitate, cui mea in dicendo tenuitas accedit, digne effari omnino deſperem.

Dicam itaque ſimpliciſſime, et ſine adſcititio uerborum ornamento rem, quae ſe ipſa commendat, paucis exponam. MAVRITII HOFFMANNI uenerandum nomen quis, non dicam noſtratium, ſed in uniuerſa Europa ignorat? Eum ſcilicet, qui iuuenis in Academia Patauina ductum pancreaticum primus uidit, et Io. Georgio VVirſungo praemonſtrauit, quemque uirum, ob praeclariſſimam in medendo artem felicitatemque, certatim ſummi Principes et Electores ſibi adſciſcere ſtuduerunt; quae non ultima laus eſt: ſed longe maior, quod Academiae noſtrae, ſtudiorum ſuorum matri, per quinquaginta integros annos, ſumma fide diſcentiumque incredibili fructu, maximaque gloria noſtra ſuaque, inſeruiuit, Floram coluit, per cultrum Philoſophos formauit, theatrum anatomicum fieri ab illuſtribus munificentiſſimisque DOMINIS CVRATORIBVS exorauit facileque impetrauit, impetratum ſceletis pluribus tabulisque elegantiſſimis impleuit, circulationis ſanguinis doctrinam primus huic ſcholae intulit, quum qui ante ipſum et cum ipſo tunc uiuebant, cunctarentur ueritatem hanc agnoſcere et publice profiteri.

CHRISTOPHORVM NICOLAI, Norimbergenſem, etiam formauit et Doctorem fecit noſtra Academia, eundemque Profeſſorem artis excellentiſſimum per decem admodum annos habuit: maturius enim, quam mereri uidebatur, nobis fato ereptus eſt.

IACOBVM PANCRATIVM BRVNONEM, Altorfinum, Academia haec non ſolum genuit, educauit, docuit, honoribusque ornauit; ſed Patrum deinceps numero adſcriptum per quadraginta ſeptem annos uenerata eſt optimum, celeberrimumque artis Doctorem, decus immortale et ſplendidiſſimum.

IOANNEM LVDOVICVM APINVM, Oeringenſem, doctrina, arte, uirtutibus et meritis inſigniſſimum et excellentiſſimum uirum, eadem haec cathedra, quae ipſum Doctorem olim dimiſerat, Profeſſorem diſertiſſimum ſuſtinuit; ſed, quae fatorum fuit neceſſitas inexorabilis, nondum biennio exacto, amiſimus.

Quo autem laudis praeconio ſatis exornabo opidi Academiaeque noſtrae ſplendidiſſimum maximumque decus, IO. MAVRITIVM HOFFMANNVM, Mauritii filium, tot nominibus noſtrum, tot nominibus perpe-

perpetuo uenerandum? Dies me deficeret, ſi uel intrare hanc commemorationem auderem: ſi dicere deberem, quanta ſedulitate et dexteritate anatomen docuerit, quam feliciter Chemiam introduxerit in hanc Academiam, quantum ad amplificandum hortum academicum induſtriae adhibuerit, quae praeclara in lucem ſcripta ediderit, qua felicitate artis opera apud infimos, medios, maximosque fecerit, qua auctoritate floruerit, quas dignitates et quantas meruerit et conſequutus ſit. Ab horum longa expoſitione et tempus, et mea in dicendo imbecillitas, et, quod maximum eſt, modeſtia ſumma uiri, cui ob honorificam praeſentiam obſtricti ſumus, me prohibent.

Tranſeo igitur ad excellentiſſimos medicinae Profeſſores, qui, quum apud nos didiciſſent et honoribus macti eſſent, aliis Academiis Gymnaſiisque illuſtribus inſeruierunt, aliqui etiam hodie cum ſumma laude inſeruiunt. IRENAEVM VEHR Francofurtenſis ad Viadrum celeberrima Academia nobis debuit: ANDREAM PETERMANNVM florentiſſima Philyrea a nobis accepit: PANCRATIVM VVOLFFIVM alma Fridericiana a nobis habuit: CONRADVM PHILIPPVM LIMMERVM illuſtri Gymnaſio Serueſtano dedimus: GEORGIVM DETHARDINGIVM nobiliſſima Roſtochienſium Academia nobis refert in acceptis: BERNHARDVS MATTHIAS FRANCK patriae Kilonienſi Academiae a nobis transmiſſus eſt: quos uiros, utpote toti orbi notiſſimos, nominaſſe ſufficiat.

Quod ſi deberem nunc immortalem gloriam ſcribendo nactos recenſere et laudare, ad dicendi finem haud liceret peruenire. Cogitate, quaeſo Vos A. O. O. H. quanti fuerint uiri, quantaque gloria fruantur PAVLVS FREHERVS, GEORGIVS ABRAHAM MERCLINVS, pater et filius, MICHAEL RVPERTVS BESLERVS, IOANNES GEORGIVS VOLCKAMERVS, filius, BARTHOLOMAEVS ZORNIVS, ROSINVS LENTILIVS, IO. ABRAHAM MERCLINVS, CAROLVS RAYGERVS, qui ſibi uicturis perennaturisque libris immortalem gloriam pepererunt.

Si porro ſummorum Principum et illuſtrium Rerumpublicarum florentiſſimos Archiatros oſtendere uellem, omnino fine carituram telam exordirer. Quantus olim per Franconiam et Sueuiam Aeſculapius cluebat IO. FRID. BILGERVS? quantus Norimbergae CHRISTIANVS HALBACHIVS? quis GODOFREDI STEINII eximiam gloriam ignorat? aut IO. HENRICVM BVRCHARDVM? quis tot hodieque florentes alios uiros, quos colimus et admiramur? Sed me breuitatis neceſſarium ſtudium prohibuit omnium inire numerum: quare neminem omnino uel attingere ſtatui ex tot florentiſſimis uiris, qui honores inde ab ineunte hoc ſaeculo decimo octauo petierunt, impetrarunt, ne dicendorum multitudine omnino obruerer.

Vidiſtis, O. O. H. A. quantum ſummo Numini noſtra etiam Facultas medica debeat gratiarum, cuius unius immortali beneficio grati tribuimus, quod tam proſpero rerum ſucceſſu gauiſi ſumus: non enim oſtentandi, ſed DEVM grato animo celebrandi cauſa hanc recenſionem fecimus: ſimul uero ut ILLVSTRES GENEROSISSIMIQVE DOMINI NVTRITORES NOSTRI, Maecenates munificentiſſimi, intelligant, quantopere uniuerſo orbi profuerint, et continuo proſint, Vniuerſitatem hanc ſuam tam munifice, tam gratioſe fouentes atque ſuſtentantes.

Quod ſupereſt, accingo me nunc negotio, quod mihi demandatum eſt, ut octo laureae medicae Candidatis, Viris nobiliſſimis, doctiſſimis atque experientiſſimis, honores meritiſſimos tribuam. Te igitur,

VIR MAGNIFICE, PERQVAM GENEROSE ET CONSVLTISSIME, DOMINE GEORGI CAROLE VVOELKERE, ICTE CONSVMMATISSIME, DIVERSORVM S. R. I. PRINCIPVM ET STATVVM, ALIORVMQVE IMMEDIATORVM, AC INPRIMIS PERILLVSTRIS REIP. NORIBERGENSIS, CONSILIARIE PRIMARIE, COMES PALATINE CAESAREE, VNIVERSITATIS HVIVS PROCANCELLARIE GRAVISSIME, DOMINE ET PATRONE OMNI OBSEQVIO COLENDE,

rogo, ut pro ea, qua polles, auctoritate, poteſtatem mihi, brabeutae legitime conſtituto, facias, iam antea a TE probatos uiros, licentiam ſecundum ſcita et praecepta legum nactos, Dominos

GVILIELMVM EMANVELEM FOERSTERVM, *Onoldinum*,
IACOBVM CHRISTOPHORVM SCHEFFLERVM, *Altdorfinum*,
AVGVSTINVM PVCHNERVM, *VVollino-Pomeranum*,
IOANNEM MATTHIAM FRAVENDIENERVM, *Vlmenſem*,
GEORGIVM EPHRAIM SCHMID, *Herrenſtadio-Sileſium*,
IOANNEM ALBERTVM GESNERVM, *Ahuſa-Onoldinum*,
ERNESTVM FRIDERICVM IVSTINVM HEIMREICH, *Iſenacenſem*,
SIGISMVNDVM MAYOOR, *Caſſouia-Hungarum*,

ſollemnibus cerimoniis et ritibus in Doctores Medicinae creandi, omniaque iura et priuilegia Doctorum conferendi. Hunc tantum fauorem noſtrae Facultati, Dominis Candidatis, mihi, exhibitum grata mente omnes agnoſcemus, demererique ſtudebimus.

VIIII.

ORATIO

GEORGII CAROLI VVOELCKERI,

MAGNIFICI ACADEMIAE PROCANCELLARII,

in Panegyri saeculari, pridie Cal. Iul. A. cIↄIↄccxxiii habita, qua tribus DECANIS facultatem DOCTORVM sui cuiusque Ordinis creandorum concessit.

* *

Praemissa compellatione.

QVum in splendidissima hac panegyri, solennissimoque et auspicatissimo incluti huius Lycei festo seculari, ut uerba itidem faciam, officii ab illustris REIPVBLICAE NORINBERGENSIS SENATV, in primis uero ab illustribus DOMINIS HVIVS ACADEMIAE CVRATORIBVS, mihi concrediti, ratio, spectatissimorumque Dominorum Brabeutarum et Decanorum beneuolae admodum et humanissimae compellationes exigant; quid aequius, quidue tempori, ipsiusque festiuitatis instituto, conuenientius, erit? quam de AVGVSTISSIMI IMPERATORIS nostri summa tum in Ill. Reip. nostrae Patres, tum per Hos, utpote inclutae huius Vniuersitatis Fundatores, Nutritores, et Patronos munificentissimos, nobis exhibita clementia, largissimeque collatis priuilegiis, non disserere tantum, eaque, quantum et animo et uerbis, pro uirium et eloquii imbecillitate licet, depraedicare et extollere, sed eorum etiam, et uel maxime, qui derogare SACRATISSIMAE MAIESTATIS uel potestati, uel lautissime concessorum priuilegiorum efficaciae, scriptis factisue non uerentur, irritis conatibus et obiectionibus, quantum fieri potest, obuiam ire, et exaduerso Augustissimi atque supremi Imperii Capitis iura asserere et uindicare. Et prius quidem illud, cum et hesterno die, non in aedibus sacris solum, sed hoc ipso celeberrimo et publico loco, fulgentissimoque Consessu, tum a maxime Reu. Dn. Ministerii Antistite, tum facundissimo Oratoriae Dn. Professore, imo et nunc etiam a spectatissimis Dnn. Brabeutis et Decanis, prolixe fuerit actum, humillimaeque insimul gratiae, ac deuotissimae preces, tum pro CAESAREAE MAIESTATIS saluberrima incolumitate, tum Ill. Reipubl. Patriae perennatura salute ac felicitate, nec non, sub Augustissimo tutamine, ac incluti SENATVS NORICI prudentissimo regimine ac moderamine, pro ulteriori ac perpetuo Athenaei nostri flore ac incremento, iunctis animis uotisque, fusae atque actae sint, eas hic repetere, auresque et patientiam uestram, A. H. fatigare, superfluum et molestum duco; DEVM tamen, omnium bonorum, et horum etiam otiorum, summum ac primum fontem, autorem et datorem, ardentissimis suspiriis iterum iterumque inuoco, ut piissimis hisce precibus calidissimisque uotis nostris clementissime annuere, iisque felicissimum, et ipsis etiam desideriis maius atque largius complementum mitissime uelit impertire.

Ceterum, quamuis non unanimis tantum ICtorum confenfus, fed uniuerfi Imperii noftri Romano-Germanici etiam conftitutiones et praxis, ut et fummorum Eius iudiciorum ufus ac obferuantia, liquidiffime femper docuerint, ac etiamnum doceant, AVGVSTISSIMO IMPERATORI, praeter communicata cum fingulis Statibus iura, fublimia quaedam, et ad uniuerfi praecipue Imperii gubernaculum, non uere unius tantum territorii diftrictusue regimen fpectantia, omni tempore fuiffe et adhuc effe referuata; et huc praecipue tum collationem priuilegiorum, et in fpecie Academicorum, tum dignitatum, earumque non Regalium, Principalium, et Illuftrium tantum, fed graduum et Honorum Academicorum etiam, quin et Comitiuae, quam uocant, Palatinae, et infignium, quae ei competere et benigniffime concedi folent, maximi momenti beneficiorum, pertinere conftet: non defunt tamen hodie, qui de fublimibus illis SACRATISSIMAE MAIESTATIS iuribus, alia omnia ftatuere non dubitant; ita, ut alii illa pro iuris Romani reliquiis, alii pro umbraticorum hominum commento habere, nec diftinctionem aut oppofitionem inter Imperatoria referuata et Sereniffimorum Imperii Principum, aliorumue Statuum iura territorialia admittere; alii autem, quos aliqua adhuc erga Summum ac Auguftisfimum Imperii Caput reuerentia, et uis fimul ueritatis, eo usque delabi nondum paffa eft, non pro fibi a Caefare referuatis, fed a Sereniffimis Imperii Principibus Maieftati Eius tantum non precario relictis uenditare, infimul autem, ui ac dignitati eorum detrahendo, pro leuioribus faltem, nec magni in republica momenti haberi ea ac numerari fatagant. Vt alia omnia taceam, erectionem Academiarum, creationem Doctorum, Notariorum, etc. a quibusdam haud obfcure iuribus territ. accenferi uelle, (quum tamen extra eius limites effectum eis adfcribere uix ipfi omnes audeant) quis eft noftrum, cui id non diu multumque iam innotuerit? fummae fane et referuatae AVGVSTISSIMI IMPERATORIS noftri poteftati, ius legitimandi ex illicitis congreffibus natos, nec non famae reftituendi eos, qui delictis fuis infamiam incurrerant, per Delegatos ad id Comites Palatinos, in Comitum quidem et Ciuitatum Imp. terris, ualide et cum effectu exerceri, in Principum autem aliorumque fuperiorum Statuum territoriis, nec admitti poffe, nec deberi, aliquos, non tantum intra priuatos parietes, fed et publice profiteri et in dubium uocare, quis non miretur? Quo de argumento ut paucis hac uice differam, et in eas, quae ab huius fententiae propugnatoribus afferuntur, caufas et rationes nunc aliquatenus inquiram, tanto magis non folum me obftrictum, fed et Vos, A. H. placidiori animo, benignioribusque auribus, id accepturos, arbitror, quanto magis Vobis fere omnibus ac fingulis cognitum atque compertum effe cenfeo, ab AVGVSTISSIMO, gloriofiffimae memoriae, IMPERATORE LEOPOLDO, inclutae huic ftudiorum Vniuerfitati, inter cetera, clementiffime conceffa, et ad creationem Doctorum in Facultate Theologica peragendam A. 1697 quoque extenfa priuilegia, illud etiam fingularis ornamenti acceffiffe augmentum, ut officio, quod ab Illuftri SENATV NORICO mihi collatum exerceo, ProCancellariatus nimirum Academici dignitati, poteftas et facultas, quae Comitibus Sacri Palatii et Confiftorii Caefarei tribuitur, perpetua etiam et ad fucceffores muneris uel officii noftri tranfiens, clementiffime fuerit addita; cuius iura, ut

ut contra eos, qui sine iustis rerum argumentis iis derogatum eunt, saluis per omnia iis, quae Serenissimis Principibus per leges publicas, aliasque Imperii saluberrimas constitutiones competunt ac debentur, iuribus ac summis priuilegiis, saluaque humillima, quae ipsis a me debetur, nec usquam aut unquam seponetur, reuerentia, defendam atque propugnem, mearum omnino partium esse, imo hoc praecipue tempore, quo Augustissimi in hoc celeberrimum Lyceum collata splendidissima priuilegia, gratiaeque et condecorationes, gratissimo animo subiectissimoque cultu, memorantur et recoluntur, mihi prorsus incumbere, quis dubitabit?

Inter palmaria eorum, qui SACRATISSIMI IMPERATORIS nostri summam in Imperio potestatem, et iura inde Ipsi specialiter reseruata, uel negare prorsus, uel imminuere, et inter communicata, ut communiter audiunt, cum Statibus iura omni studio referre tentant, argumenta; immeritae, quibus contra receptionem Iuris Romani Iustinianei, eiusque abusum, acerbissime depugnant, inuectiuae uel primum locum sibi uindicant; utpote cui receptioni, non tantum Reinkingii, aliorumque, formam Imperii nostri pro mere simpliciterque monarchico uenditantium, ipsi rei euidentiae et quotidianae praxi, (ne quid de Imperii Constitutionibus dicam) parum (quod omnino fatendum) congruam sententiam, sed et ipsorum reseruatorum nomen, originem, et, qui eis tribui solet, ac quotidie ipso facto sese exerit, effectum, adscribendum esse causantur. Ego, uti inter AVGVSTISSIMI CAESARIS nostri potestatem, et eam, quae Romanis olim, et Constantinopolitanis Imperatoribus, atque ante eos, in statu democratico, populo uniuerso, competebat, autoritatem, insignem intercedere differentiam, facile agnosco, nec indistinctam, quae a compluribus incongrue fieri solet, iuris Iustinianei, ad omnia et publica praesertim negotia applicationem, absolutamue et illimitatam receptionem statuere, multo minus eos, qui quosdam in eo (quanquam et hoc saepe non satis ex merito) taxant, naeuos reprobare et redarguere gestio: ita diuersimode eos, qui contra reseruata Caesarea eiusmodi telis pugnare conantur, errare animaduerto. Etenim, quum aliqui eorum prorsus negare non dubitent, Imperium nostrum Romano-Germanicum unquam uere monarchicum, sed iam CAROLI MAGNI, et subsecutis temporibus, aristocratice, ut ita dicam, quodammodo gubernatum fuisse asserant, adeo, ut iam tunc summi Proceres et successiue Status alii, non in consiliorum tantum et suffragiorum, sed etiam in potestatis consortium fuerint admissi, indeque superioritatis territorialis primordia sint repetenda: ita hos omnis aeui, inprimis uero, quae ad tempora fere magni illius interregni tradita et edita sunt, seculorum monumenta, satis non solum refellere; uerum etiam eos, numero admodum paucos, et plerumque perplexe nimis ac subobscure, quam dilucide satis animi sensa sententiamque heic proponere deprehendimus, ut et ideo in refutandis hisce opinionibus operam ulterius impendere, nec per temporis angustiam liceat, nec lubeat.

Quemadmodum uero ex iure Iustinianeo, Augustos tum uel sibi arrogasse, uel a Proceribus aut ICtis attributam eis monarchicam potestatem, non sine maximo ἀνιστορησίας naeuo asseri potest; cum illud non CAROLI M. tantum et successorum temporibus, sed usque ad

feculum XIII et fere XIIII, in Gallia aeque ac Germania, uix fatis cognitum, multo minus receptum fuerit; quin et ipfa in Italia Langobardicae magis quam Romanae leges ualuerint; Imperatorium autem nomen atque faftigium et iura CAROLVS M. iure magis belli, et ui a populo Romano per electionem poftmodum ipfi tributae fummae poteftatis, quam quopiam alio ex legibus forte Iuftinianeis defcendente, titulo acquifiuerit: ita ex hac eadem caufa dubitandum, quod referuatorum origo Romano Iuri a quopiam iure meritoque adfcribi poffit, imo etiam ab iis uelit, qui ad textus nonnullos inde depromtos prouocant, cum id illuftrationis plerumque potius caufa fieri appareat, quam ut ea, quae ex natura fummae, nec unius alteriusue Status diftrictui et limitibus circumfcriptae, fed per uniuerfum Imperium fe extendentis Maieftatis et poteftatis, neceffario et per fe fluunt, adeoque quouis tempore, ab omni imperante, cuiuscunque regni, exercita fuiffe indubium eft, demum a 300 uel 400 annis beneficio LL. Romanarum Caefaribus competere, quemquam ferio ftatuere arbitrer. Haec uero iura eius effe naturae ac qualitatis, ut neque fummis Imperii Principibus aliisue Statibus ea exercendi facultas extra territorium tribui, adeoque neque extra eorum fines, neque aliis communicari, aut foli fuperioritati territoriali adfcribi poffit, ex infra dicendis patebit.

Verum enimuero, cum plerique, qui S. MAIEST. CAES. fublimibus referuatis tantopere derogare allaborant, et rem ipfam tamen, uim ac uirtutem eorum, abnuere nequeunt, nihilo minus detrahere pro uiribus ei, et uel nomen fugillare ftudeant, dum ea non ab Auguftiffimo fibi referuata, fed a Statibus ei relicta, eoque titulo infignienda afferere conantur, inter quos iam olim perfonatus ille Hippol. a Lapide et Monzambanus agmen duxerunt: ita, quanto magis in ipforum argumenta, caufas et rationes inquiritur, eo magis deprehendere licet, quod plerique eorum ui ueritatis et lumine hiftoriarum adacti, tandem confiteri coacti fuerint, iura Potentatus et Superioritatis territorialis Principum, non fimul ac femel, multo minus fub ipfo CAROLI M. Imperio coepiffe, fed fplendorem et incrementa, quibus hodie eminent, tractu temporis, fenfim et fine fenfu quafi accepiffe; ita, ut intelligi uix potuerit, quantum quoquo temporis interuallo ipfis, per incrementum quafi latens et modum alluuionis, aliquid acceſſerit. In cuius rei maiorem euidentioremque ueritatem, licet plura adhuc et maiora, imo ex ipfis contraria afferentium fcriptis defumta argumenta proferri et adduci posfint; ftudio tamen, eoque lubentius ea praetereo, quanto minus intelligi et ex hiftoriarum feculorumque monumentis illud probari poteft, quod aliqui adhuc non fine magna in fummos ipfos Principes iniuria, uenditant, ut, licentiam nempe pro magnanimitate, imo pro libertate et iure afferentes, fublimia et complura Statuum iura, ui, armis, aliaque illicita ratione, fibi ipfis tributa, exigua uero reliquaque minoris momenti iura CAESAREAE MAIESTATI precario quafi iure, ceffa et relicta fuiffe, autument. Sicuti enim omnis et medii praefertim aeui hiftoriae, fatis affatimque teftantur, iam inde ab OTTONVM temporibus fummam Imperatorum benignitatem ac liberalitatem, iura quaedam, et fucceffu temporis plura et maiora fponte, adeoque non ui aut armis adactam (nifi forte de turbulentis HENRICORVM temporibus, et Pontificum R. uiolentis brutisque fulminibus dici aliquid

uelit,

tielit, ubi tamen, imo diu adhuc poſt haec tempora, modernus Superioritatis territorialis ſtatus et nomen ignorabatur,) Statibus conceſſiſſe et communicaſſe, at ea maxime, quae ad regendas terras, ab Auguſtiſſimo feudi nomine acceptas, ſubditosque ſuos tuendos, eorumque felicitatem promouendam pertinebant: reſeruata ſibi et retenta in iis, quae non unius alteriusue diſtrictus aut prouinciae gubernationem, ſed uniuerſi Imperii corpus ac ciues, eorumque tam emolumenta, praemia, et dignitates, quam promerita dedecora et poenas reſpiciunt, poteſtate: ita contraria ex parte, eo firmiori, quantum arbitror, talo ſtabit, Lampadii, Kulpiſii, aliorumque, ex ipſis Imp. Conſtitutionum fontibus deducta regula: Omnia imperandi iura Caeſaris eſſe propria, in quorum communionem Ordines per Capitulationes, Receſſus, aliasque Imperii leges, non ſunt adſumti; quam firmam utique, hiſtoriaeque Status in Imp. R. G. apprime conuenientem, ac proinde (non autem ex Iuris demum Iuſtinianei, quod ſiniſtre obiicitur, ſcitis,) Doctoribus quibusuis probatam nominat Itterus (*); non obſtantibus quibusdam in recte enumerandis, diſtinguendisque, reſeruatis hisce adhuc occurrentibus difficultatibus. Nec niſi fruſtra obiicitur, nomen Reſeruatorum uix, nec niſi unica uice, in ipſis Imperii Receſſibus inueniri: uel enim is ſolus locus ad eorum tum eſſentiam, tum uiridem obſeruantiam, confirmandam ſufficit; res ipſa uero per omnes fere Conſtitutiones, et aliis ſub nominibus, in ſpecie *Kaiſerl. Hoheiten*, etc. diffuſe patet ac ſe exſerit: quin et ipſi diſſentientes quidam, ea, quae in tractatibus Pacis VVeſtphalicae hac de materia actitata prolixe recenſentur, diſſimulare non poſſunt.

Non iniuria ergo obſtrepentibus id ipſum, quod illi contra eos, qui ideo Ius Romanum allegant, occinunt, reponetur: *Legem, textumue, aut in eo nomen expreſſum quaerere, ubi adeſt ratio naturalis, et euidentia rei, eſt infirmitas intellectus*. At enim, inquiunt, quid opus eſt, ea reſeruatorum Caeſareorum nomine inſigniri, quae ſummos Imperii Principes in ſuis territoriis parili iure et poſſe, et quotidie exercere, uidemus? Mirari hic primum lubet, eo quosdam progredi, et dum S. CAESAREAE MAIESTATIS ſublimia iura atque autoritatem nimium imminuere tentant, eoque potiſſimum animo in fautores ſententiae, ei Monarchicam poteſtatem tribuentis, inuehunt, in contraria propemodum commenta prolabi, ut Sereniſſimis Proceribus non analogam tantum, et Caeſareae proxime accedentem, (quam eis competere nemo eſt, qui inficias eat,) ſed uere ſummam, omnibus numeris abſolutam, Regiam, et Caeſ. Maieſtatem comiter quaſi ob ſolum nexum feudalem tantum uenerantem, aſſerere non uereantur: licet nullis uel ſanctionum Imp. uel quotidiani uſus et praxeos fundamentis fulciantur: Imperii autem noſtri formam, nec Achaicae olim aliquot ciuitatum, quod praetendunt, nec hodiernis Heluetorum Batauorumque Rebuspublicis ſolis foederum nexibus inter ſe unitis, accedere in propatulo ſit; ſed indubiam etiam ſummorum Procerum ab Imperatore et Imperio dependentiam omnes Conſtitutiones loquantur. Moderatius et reuerentius illi procedunt, qui uulgato ſaltem brocardico nituntur, tantum poſſe quemlibet Statum, imo plus in quibusdam in ſuo territorio, quantum Imperator poteſt in Imperio.

(*) *de Grad. Acad.* c. 6. §. 3.

Verum et hanc regulam iisdem, quibus aliae, fatis, limitationibus nimirum compluribus esse subiectam, quis neget? cum tamen non soli, (quod illi arguere solent) Doctores et Professores Academici, legum Iustinianearum praetenso errore ducti, sed ipsae Imperii Constitutiones pragmaticae, Aurea Bulla, Recessus Comitiorum ac Deputationum, Instrumentum Pacis VVestphalicae, Capitulationes Caesareae, et Comitiorum summorumque Imperii Iudiciorum praxis, dilucide doceant, permulta esse, quae non quoad uniuersum tantum Imperii corpus, sed etiam quoad Statuum summorum territoria, singulis et solis eorum Dominis cum effectu iuris exercere non liceat, sed multa, a solo AVGVSTISSIMO IMPERATORE intra territoria peti, nec ciuilitatis tantum, reuerentiae, aut beneuolentiae ratione indulgeri saltem a Statibus, aut conniueri, (quod quidam in specie de Comitis Palatini functionibus causantur) alia a Maiestate Eius cum Potentissimis Electoribus, demum alia non nisi Comitiali consensu accedente, expediri debere, et solere; quae singulatim et per classes recensere nec instituti et temporis ratio nunc patitur, et a Iuris publici Doctoribus diffuse dudum et distincte tradita sunt. Quin nec ea, quae uigore iuris Status inter suos, et districtus sui limites exercentur, et Imperialibus reseruatis proxime accedunt iura, eodem et parili effectu, quo ab AVGVSTISSIMO IMPERATORE, per uniuersum Imperium, et in ipsorum Principum territoriis, quandoque etiam ad ipsorum requisitionem, exercentur, gaudent. Id quod quidam admodum prudenter obseruarunt, inquientes: *Licet Imperii Status subditis suis, ui iurisdictionis territorialis, ueniam aetatis et similia concedere possint, haec tamen potestas in Imperio eo augustior est, quo purior, ut a fonte, eo amplior, quo latius se extendit, et eo dignior, in quo illustriores personas, nempe ipsos etiam Imperii Status, exercetur.* etc. Insignia sunt, sed prolixiora, quam quae integra huc transscribi possint, uerba Ill. Dn. Bar. de Lyncker, quum post longam allegati brocardici explanationem, uariasque distinctiones, ita (**) disserit: *Status fere ea in suis territoriis, aemula potestate, expediunt, quae fruendae iustitiae rationem, et necessarium prouinciarum regimen concernunt: atque eo in terris suis patrimoniali iure fruuntur: reliqua Caesari retenta sunt: neque inde quicquam per concessionem Superioritatis in Statum transit, ut nec omnia habet is, qui superiorem non recognoscit.* etc. Neque ergo idem plane potest Status, sed secundum quid, dum potestatem Imperatoris per partes exercet in suis terris, quoad iura concessa; quamuis non amplius, ut olim, uicario aut administratorio, sed proprio iure et perpetuo. Et paulo ante: *Sicut quilibet in sua domo facere potest, quod Princeps in principatu, quoad potestatem nimirum oeconomicam: ita ante omnia modus in Principum superioritate supponendus est.* etc.

At enim obiicitur: iura Status et Superioritatis priuatiue, uel subordinate saltem, non cumulatiue, cum Imperatoris concursu, concessa sunt Proceribus, quibus per praetensum reseruatorum exercitium non potest non inferri praeiudicium. Verum, ut taceam, subordinationem illam Caesareae Maiestati hactenus non officere, (uerba sunt illustris Lynckeri, p. 44.) et nihilominus illam fundatam habere intentionem in mediatos, qui et ipsi subsunt, R. A. 1564. §. 23. et sub illius protectione uiuunt, sed per ordi-

(**) in Tract. *de Superiorit. territor. p. 84. seq.*

ordinem imperii et gradus, nec illud de summa AVGVSTI aequanimitate usquam praesumendum; ut per uiam gratiae subdito in praeiudicium Domini aliquid concedere, et relegatum, uerbi causa, uel bannitum, famae patriaeue, a qua eiectus, citra Domini consensum restituere uelit: quod si autem per uiam iustitiae, oppresso ad se confugienti, et concessa iuris media adhibenti, succurrere uelit, non est, quod ex iustitiae administratione, a supremo iurisdictionis fonte profecta, de iuribus territorii uiolatis aut imminutis conqueri quisquam iure possit, et summorum Imperii Dicasteriorum cognitioni Proceres omnes, in causis etiam subditorum eo recurrentium et prouocantium, esse subiectos, nec ii negant, qui reseruata Imperatoris impugnare non dubitant: ex hac autem uel sola summae prouocationis agnitione, et ex eo praeterea, quod nec in Comitiis trium Collegiorum Conclusa, absque accedente Decreto et approbatione Caesarea, Imperii Legem constituere et efficere possint, aliisque, tum reseruatorum Maiestaticorum existentiam indubiam, tum dependentiam Procerum Superioritatis, satis colligere licet. De similibus simile erit iudicium, et prolixe huiusmodi aliisque obiectionibus dudum satisfecit, reseruatorumque exercitium in Statuum terris deduxit saepius laudatus ill. Dn. B. de Lyncker. Mihi enim hac uice diffusiorem esse non licet; ideo ad ea pergendum est, quae festi huius solennitas, spectatissimorumque Dnn. Decanorum petita, exigunt.

Tibi autem ante omnia, o aeterna atque infinita Sapientia, omnis, quae usquam aut unquam uel quaeri et exoptari, uel quaesita et impetrata depraedicari potest, scientiae, prudentiae ac doctrinae fons simul atque autor ac dator benignissime, Summe ac Triune DEVS! Tibi, inquam, primum et ante omnia ardentissimas, quae mente unquam concipi possunt, laetus lubens laudes ago, grates gratiasque habeo, quod per integrum iam seculum, sub Augustissimis SACRATISSIMORVM IMPERATORVM auspiciis, simul ac munificentissima pariter ac prudentissima, indefessa atque plus quam paterna PERILLVSTRIS SENATVS NORICI, et ILLVSTRIS praeprimis COLLEGII uigilantissimorum DNN. huius incluti Athenaei CVRATORVM directione, cura atque moderamine, hanc Musarum omnisque generis scientiae sedem ac palaestram non sartam tectam tantum conseruare, sed indies magis efflorescere, totque ac tanta in omnes terrarum partes, Ecclesiae, Curiae, Salubritatis, Scholarumque lumina ex ea prodire iusseris; nunc autem ea etiam felicitate nos beaueris, ut nouum quoque seculum ab inauguratione splendidissima tot merentissimorum Dnn. Candidatorum in omnibus, quas uocant, studiorum facultatibus faustissimo omine ordiri nobis liceat. Serua porro, SVMME DEVS, AVGVSTISSIMVM IMPERATOREM, cum SERENISSIMA ARCHIDVCALI DOMO, nec huius finem ante mundi finem accidere permitte, sed imperium potius, ac perennem, etiam uota transscendentem, prosperitatem sine fine largire: serua etiam PERILLVSTRES PATRIAE NOSTRAE PATRES uniuersos, et uigilantissimos praesertim huius almae Vniuersitatis DNN. CVRATORES atque Parastatas: quibus de felicissima, quam heri et nunc sub gloriosis Eorum auspiciis celebramus, solennitate seculari, deuinctissimo atque laetissimo simul animo impensissime gratulor; Eosque, et generosissimas Eorum Familias, cum Republica integra, quotidiano omnis generis et prosperitatis incremento perpetuo augeri ac mactari apprecor; serua denique

Nnn 2 floren-

florentissimum hoc Lyceum, cum omnibus ac singulis singularum disciplinarum atque ordinum celeberrimis Dnn. Professoribus, quibus pariter de dierum horum festiuitate ex animo gratulor, felicitatemque ad uota fluentem, ac non ad decus solum, sed inuidiam indies augescentem florem, ornatum ac incrementum, studiosae autem praesertim iuuentuti, Spiritus Tui Sancti lumen atque ductum, profectus etiam et fructus studiorum uberrimos, concede clementissime. *Saluum fac populum Tuum, DOMINE, et benedic hereditati Tuae, et rege eos, et extolle eos usque in aeternum!* Fac rata uota DEVS! quibus ita praeuiis, sub indubia, de eorundem diuina exauditione, fide, nunc, quod DEVS T. O. M. pariter felix, faustum, nobisque et posteris omni ex parte auspicatum esse iubeat, Tibi primum, Vir maxime Reuerende atque Amplissime, Domine IOH. IACOBE PFIZERE, SS. Theologiae Doctor ac Professor Publice, nec non Verbi diuini Minister meritissime, Ordinis Tui h. t. Brabeuta spectatissime, uigore priuilegiorum a clementissimis CAESARIBVS illustri REIP. NOR. et sub Eius directione inclutae huic Vniuersitati concessorum, autoritate illustr. DNN. SCHOLARCHARVM, huius incluti Lycei CVRATORVM COLLEGII, officii ratione, eam, quam desideras atque expetis, facultatem largissimam impertior, ut Viros maxime Reuerendos, atque compluribus in Ecclesiam et rem literariam meritis dudum conspicuos,

DN. IOH. LAVRENTIVM IANVM, *Solisbaco-Palatinum, Comitatus Hohenloici Superint. etc.* sonticis ex causis absentem, tanq. praesentem,

DN. M. MARTINVM FRISIVM, *Ripensem, Professorem iam Theol. in alma Holsatorum Kiloniensi Publ. ordinarium meritissimum,*

Doctores Theologiae rite crees et pronunties:

Pariter Tibi, Praenob. atque Consult. DN. IOH. GEORG. FICHTNERE, ICte consummatissime, Reip. Nor. Consiliarie grauissime, Pandect. in hac alma Palaecome Prof. P. celeberrime, Magnifici Ordinis Tui h. t. spectatissime Decane, rogatam a me ex eadem autoritate et officii ratione licentiam do atque largior,

DN. IOH. ADAMVM BECK,

DN. IOH. IACOBVM STOER, *Norimbergenses, in patria Aduocatos ordinarios,*

DN. IOH. FRIDER. ETTMVLLER, *Zittau.* iustis ex causis absentem,

DN. GEORG. DANIEL. PRAEBES,

DN. CAROL. FRIDERICVM KHOL,

DN. PAVL. LVDOVICVM HVTH,

DN. PETRVM ANTON. BECHMANN, *omnes Norimbergenses,*

in Doctores Iuris utriusque solenniter inaugurandi;

Denique Tuo etiam, Praenob. atque Experient. DN. IO. HENRICE SCHVLZI, Med. atque Anatom. Prof. P. meritissime, Ordinis Tui pariter Decane dignissime, iustissimo desiderio annuens, potestatem Tibi tribuo,

DN. VVILHELMO EMANVELI FOERSTER, *Onold.*

DN. IACOBO CHRISTOPHORO SCHEFFLER, *Altdorf.*

DN. AVGVSTINO PVCHNER, *VVollino-Pomer.*

DN. IOH. MATTHIAE FRAVENDIENER, *Vlm.*

DN. GEORGIO EPHRAIM SCHMID, *Siles.*

DN. IOH. ALBERTO GESNER, *Onold.*

DN. ERNESTO FRIDERICO IVSTINO HEIMREICH, *Isenac.*

DN. SIGISMVNDO MAYOOR, *Cassouio-Hungaro,* et

et horum quidem quibusdam pariter absentibus, tanquam praesentibus, Med. Facult. Doctorandis, honores in arte Asclepiadea summos conferendi, ita, ut hi omnes trium Facultatum Dnn. Candidati, praeuia tamen prius iuramenti fide, atque adhibitis more maiorum solennibus, omnibus posthac illis iuribus, dignitatibus, gratiis, ornamentis, eminentiis, ac immunitatibus, gaudeant, utantur, fruantur, quibus ordo et gradus Doctoralis, in sua cuiusque Facultate atque studio, de iure uel consuetudine, gaudere potest debetue.

Faxit Diuinae Maiestatis propitia benignitas, ut noua haec honorum collatio in diuini Eius nominis gloriam, Ecclesiae, Patriae et Reip. tum huius almae Academiae, incrementum, pietatis ac iustitiae augmentum, infirmorum solatium et salutem, nouorumque Dnn. Doctorum omnigenam prosperitatem non minus, quam immortale decus et gloriam, redundet!

X.

RENVNTIATIO DVORVM DOCTORVM THEOLOGIAE.

* *

QVod igitur Supremus Doctor, animarumque nostrarum Episcopus, Dominus et Seruator noster, IESVS CHRISTVS, Ecclesiae suae salutare; quod DEVS TRINVNVS rei literariae prosperum et auspicatum esse iubeat, ego IO. IACOBVS PFIZERVS, *S. Theol. D. et Prof. in hac literarum sede publ. et ord. Brabeuta h. t. legitime constitutus*, pro ea, quae mihi modo facta est, potestate, quaque nunc rite fungor,

Te, DN. IOHANNEM LAVRENTIVM IANVM, *Solisbaco-Palatinum*, absentem tanquam praesentem;

Teque, DN. MARTINVM FRISIVM, *Ripensem*,

Vos, inquam, Theologiae Doctores creo, renuncio, atque proclamo, in Nomine DEI TRINVNIVS, PATRIS, FILII, et SPIRITVS SANCTI. Amen!

Cum consuetudo sit antiquissima, iam olim in Populo DEI, deinde apud alios etiam non infrequens, in rebus grauioribus certos adhibere ritus, quibus uisui etiam subiectis, praeter uerborum apparatum, ii, quorum interest, de negotii momento et officiorum natura moneantur; Maiores nostri huiusmodi quoque ceremonias in Doctorum inauguratione obseruari uoluerunt, in speciem quidem leues, si penitius uero inspicias, non contemnendas, certe nobis nunc non omittendas; quibus, si nil aliud, *quaedam* tamen *Doctoris Theologi requisita* uirtutesque praestantiores adumbrantur.

Proinde Vos, *Maxime Reuerendi Domini Doctores*, euoco primum in *Cathedram hanc superiorem*. Locus hic eminentior non superbas Vobis, aut ad altiora tendentes, inspirabit cogitationes, nisi forte, τα ανω φρονειν, coelestia cogitare, terrena ut infra Vos posita contemnere, Christi discipulorum esse Vos commonefaciat. Equidem nunc *Circumspectionem atque Vigilantiam* Vobis propono, quae in specula constitutos omnino decet, et tum rerum in Ecclesia gerendarum curam, quantum ad Vos illud pertinebit, tum in uitae actionumque rationibus recte disponendis prudentiam, commendabit. Omnium oculis expositi

ſumus, omnes habemus actionum noſtrarum iudices, eosque oculatos admodum, plures ſatis ſeueros, qui ſibi omnia, nobis nihil, condonant; nonnullos etiam iniquos, qui leuiſſimos quoque lapſus in peiorem partem interpretari amant. Prudentia itaque opus eſt atque circumſpectione.

Dein Libros, uel *Librum* potius, (unum enim agnoſcunt Theologi librum, Bibliorum nomine inde uenientem, ex quo unice ſapiunt) eumque Vobis primum apertum trado. Hoc uero *curam Veritatis diuinae* doctrinaeque purioris cuſtodiam Theologiae Doctoribns quam maxime commendat. In hac Schola, ab hoc Magiſtro ſemper nobis diſcendum eſt. Hic Liber uoluendus ac reuoluendus, legendus et meditandus eſt, qui hominem DEI perfectum reddere et omne ad opus bonum recte inſtruere poteſt. In dubiis itaque os Domini conſulendum, aperiendus eſt liber, et qua ſenſum cumprimis recludendus, ut mens DEI nobis aliisque luculentius pateat. Vnde eundem *Librum* Vobis nunc *claudo*, *promtitudinem* deſignaturus, qua, Theologum decet ea, quae ex lectione Verbi diuini didicit, animo penitius imprimere, doctrinamque ſalutarem pectori ita infigere, ut labia ipſius eandem cuſtodire poſſint, ut ex ore eius, tanquam Angeli ſeu Legati Iehouae, lex atque uoluntas Supremi Numinis quaeri queat. Ita quaecunque docenda nobis ſunt, a Domino ipſo diſcamus, et ideo quoque diſcamus, ut alios docere poſſimus.

Praeterea *Pileum* impono, non capitis modo tegumentum et ornamentum, qua diuinae Protectionis ac Benignitatis, caput ſeruorum ſuorum gratia tanquam ſcuto coronantis, admonemur; ſed *Libertatis* etiam ſymbolum, qua Doctor publicus merito floret. Non eam nunc ego tantum intelligo libertatem, qua Chriſtiani a duro peccati iugo diriſſimaque genii infernalis ſeruitute in libertatem a Seruatore optimo ſunt aſſerti; neque illam modo uolo, qua qui rerum praeſtantiſſimarum cognitione animum imbuerunt, ex ignorantiae ac praeiudiciorum carceribus manumiſſi ſibi nunc et libertati uindicantur. Sed eam cumprimis innuo παῤῥησίαν, quae prae reliquis eos decet, quibus munus alios inſtruendi iniunctum eſt; quae tum a ſpiritu ſectario, tum ab intempeſtiuo metu aliena, in iudicando, in loquendo, ea tantum eligit, quae Verbo diuino conuenire cum conuictione deprehendit; qua quis ea ſectatur, quae ad Eccleſiae utilitatem ac aedificationem tendere eſt perſuaſus. Quae ipſa tamen libertas modeſtiae plane non aduerſatur; nudo heic capite, imprudenter, temerarie, obloqui aliis et reſiſtere, non libertas, ſed effrenis licentia eſt.

Vlterius *annulo* quoque digitos exorno; non quaſi argenti, auri, gemmarumque ſplendore Doctoris Theologi ornatum abſolui exiſtimandum ſit, quem potius doctrinae puritas, uitae ſanctitati, ut gemma auro, coniuncta, atque Chriſtum etiam qua modeſtiam, humilitatem, rerumque terrenarum contemtum, imitandi ſincerum ſtudium, quam maxime commendant. Sed, cum annulorum traditione animorum coniunctio fideique coniugalis mutua promiſſio ſignificari quoque ſoleat, *Fidelitatem*, quam Doctor Theologiae Chriſto cumprimis Domino et Sponſo ſuo debet, hoc ipſo innui arbitror; idque eo maiori iure, quo luculentius gentium Doctor in oeconomo myſteriorum diuinorum nihil magis requiri grauiter teſtatus eſt, quam ut fidem ſuam ipſi

ipſi Domino et reliquis omnibus approbet; et quo certius, qui alios docere contendunt, non tantum ipſimet Chriſto deſponſati, ſed et aliorum animas eidem adducere, atque adeo et ipſi fidem datam ſeruare, et alios, ut idem faciant, uerbis et exemplo concitare debent.

Oſculo denique et amplexibus Vos excipio; quo ipſo *fraternam concordiam* deſignari palam eſſe arbitror. O diuinam uirtutem, quae unius Domini in eodem opere conſeruos, quos iam commune Chriſtianorum uinculum intime copulauerat, arctiori nunc et nouo, ſanctisſimi muneris ſocietate connectit. O ſi haec omnium Chriſti miniſtrorum animos occuparet! O ſi uitam omnem actionesque eorum dirigeret, ſi nullae aemulationes, ſiniſtrae ſuſpiciones, nullum partium ſtudium, mentes in diuerſa raperent! quam acceptum hoc eſſet DEO, quam utile Eccleſiae, quam honorificum nobis omnibus! *Nil charitate mutua fratrum,* ita ſuauiſſimus notiſſimusque diuini Pſaltis hymnus, *nihil iucundius concordia: Non aura ſuauis balſami cum funditur Aaronis in ſacrum caput, et imbre laeto proluens barbam, et ſinus limbum pererrat aureum; Non ros, tenella gemmulis argenteis pingens Sionis gramina, Aut uerna dulci inebrians uligine Hermonis intonſi iuga: Fraterna quam pax incolit domum, iuuat Dominus benigna dextera, et opibus auget; filiorum et filios Multis propagat ſeculis.*

Tandem uotis mihi finiendum eſt. Benedicat DEVS OPTIMVS nouorum, quos nobis dedit, Doctorum laboribus, ſeruetque et augeat praeclara, quae ipſis conceſſit dona. Benedicat Eccleſiae, eamque ab inſultibus liberam multisque beneficiorum ornamentis cumulatam conſeruet. Benedicat huic bonarum mentium ac artium Sedi, et quae eam nutrit atque ſuſtentat, REIPVBLICAE NORIBERGENSI, dulciſſimae Patriae. Conſerua, O DOMINE, hanc tuam uineam, tuere ac orna amoeniſſimum hortum, quem Tua dextra plantauit; riga eundem Gratiae Tuae fluentis, ut fructus Reip. et Eccleſiae ſalutares cumulatiſſime proueniant. Auerte omnia, quae publicam quietem turbare et optatos rerum ſucceſſus interuertere poſſent, et hanc fac nobis, ſeruis tuis, gratiam, ut ſub NVTRITORVM et CVRATORVM MVNIFICENTISSIMORVM, quos eadem Tua, quae nobis dedit, Gratia felices ac incolumes diutiſſime conſeruet, auſpiciis, qui docendi ac diſcendi cauſa heic uerſantur, intendant ſemper et aſſequantur exoptatiſſima Gloriae Tuae Reique ſacrae et litterariae incrementa!

XI.
RENVNTIATIO VII DOCTORVM IVRIS.

* *

QVod igitur DEO TER OPTIMO MAXIMO ſit glorioſum, uniuerſae Reipublicae Chriſtianae fructuoſum, felix et fauſtum, huic Vniuerſitati noſtrae ſalutare ac auſpicatum, adeoque nobis omnibus honorificum, utile et ſalutare! Ego IOHANNES GEORGIVS FICHTNERVS, I. V. Doctor more legitimo promotus, Collegii Iuridici hoc tempore Decanus atque Brabeuta, pro ea, qua nunc polleo et fungor, auctoritate Caeſarea publica, Vos ſeptem Candidatos, ac nominatim:

Te, IOHANNEM ADAMVM BECK, *Noribergenſem, Perilluſtris Reipublicae patriae Aduocatum ordinarium,*

Te, IOHANNEM IACOBVM STOER, *Noribergensem*, *Perillustris Reipublicae patriae Aduocatum ordinarium*,

Te, IOHANNEM FRIDERICVM ETTMVLLERVM, *Zitta-Lusatum, Aduocatum Zittauiensem ordinarium*, absentem, tanquam praesentem,

Te, GEORGIVM DANIELEM PRAEBES, *Noribergensem, Perillustris Reipublicae patriae Aduocatum*,

Te, CAROLVM FRIDERICVM KHOL, *Noribergensem*,

Te, PHILIPPVM LVDOVICVM HVTH, *Noribergensem*,

Te, PETRVM ANTONIVM BECHMANNVM, *Noribergensem*,

in hac lectissimorum hominum corona, supremo titulo et gradu Iurisprudentiae orno, Vosque in utriusque Iuris Doctores promoueo, promotosque renuncio, et sic promotos atque renunciatos publica uoce proclamo, Vosque iam inposterum semper Doctores tales haberi, agnosci, salutari et nominari uolo, proque potestate concessa iubeo et mando, in nomine sacrosanctae, adorandae et indiuiduae Trinitatis, PATRIS, FILII, et SPIRITVS SANCTI. Amen.

Posthaec attribuo quoque Vobis omnia ornamenta et priuilegia, quae huic ordini singulariter et a summis concessa sunt Principibus: quorum concessio ut esset celebrior, sapiens antiquitas solennitates quasdam et ceremonias, ceu symbola et notas, publicae huic renunciationi addidit, quae sui Candidatos muneris officiique admonerent: quas a multis hactenus seculis receptas etiam hoc cumprimis Vniuersitatis nostrae seculari tempore retinere, optime conuenit.

Ac primo quidem Vos in CATHEDRAM hanc superiorem honestissimam euoco ac ascendere iubeo, ut tanto certius Vobiscum statuere possitis, Vos a Facultate nostra, atque adeo uniuersa Academia, in honorum et dignitatum uestrarum plenam possessionem admissos esse; atque ut, quotquot hic sunt spectatores, in celsiori hoc uirtutis throno et solio Vos constitutos rectius dignoscere, Vobisque animo pariter ac uultu gratulari possint. Adscendite itaque eo, quo constituti estis, ordine, ipsique hanc cathedram occupate.

Saluete nunc, Domini Doctores, quo optato nomine Ego Vos omnium primus saluto! saluete, inquam, et Regalia seu solennia, quae Maiores nostri non sine graui ratione Doctorum renunciationi, maioris scilicet maiestatis et mysterii innuendi gratia, annexa esse uoluerunt, accipite. Principio quidem, pro inuestitura possessionis honorum et dignitatum uestrarum, in cathedram hanc sublimiorem Vos conscendere iussi. Cathedram non ad otium molliculorum hominum, sed ad studium et laborem docentium, comparatam sedem esse, hactenus ipsi satis estis experti. In hac Vos ceu Doctores nunc stare decet, qui e cathedra hactenus docentes audiuistis alios, a Vobis e cathedra docentibus, ut in posterum discant alii: nec enim ingenium et eruditio nobis data est, ut soli in claustris nobiscum speculemur, nunquam in publicum prodire ausi: in specula positos nos esse decet, ut, quae labore, industria et assiduitate nobis comparauimus, ea in usus publicos conferamus.

Nolim igitur Vos meos Dominos Doctores in cathedra hac stare otiosos: operosa uirtus est, non otiosa. Hac de causa Vobis insigne decus cathedrae et ornamentum, nimirum LIBRVM, commendo, eumque

cumque primum Vobis offero apertum, eoque Vos commonefacio, opus esse lectione crebra et assidua: quoniam eâ, eruditio non modo alitur, uerum etiam augetur et subinde confirmatur, maxime in Iurisprudentia, in qua erubescimus sine lege loqui.

Eundem uero Librum Vobis iterum exhibeo et reddo clausum, ut intelligatis, ea, quae in libris legitis, memoriae infigenda, inprimenda et reponenda esse, quo indè tanquam e promtuaria cella depromere queatis, quoties et quando res postulat.

Praeterea PILEVM Vobis capitibusque uestris impono, quo honoratiores inferiorum respectu teguntur, hancque ob causam ueteribus non solum signum libertatis, sed etiam Insigne Nobilitatis erat. Hoc idem Insigne non immerito et Vobis competit, utpote qui a plebeculae multitudine distincti pulcherrimum uirtutis praemium, Nobilitatem, estis consecuti, quique ab omni Iuris ignorantia, ceu seruitute pessima, manumissi, inaestimabile bonum, libertatem estis adepti. Pileus ergo hic Vobis argumento erit: Vos, ceu Nobiles, uereque liberos, non decere, diuitiarum et auaritiae esse seruos, non turpis lucri et sordis sectatores et mancipia, sed uerae et non fucatae SS. Legalis Philosophiae ueros et ingenuos sacerdotes, qui non, ut diuitias colligant, sed quo iuste et pie uiuant, mortalesque iusto consilio iuuent, Iurisprudentiae penetralia et arcana summo labore inuestigare student. Sic etenim Vos, non adulterinam, sed legitimam Legalis Philosophiae nullo nummario pretio aestimandae prolem extitisse experiemur.

ANNVLO quoque, ceu singularis cuiusdam excellentiae et honoris ueraeque nobilitatis quasi symbolo, digitos uestros adorno: ut hinc itidem agnoscatis, supra uulgi conditionem, in nobiliorem ordinem Vos esse adscitos: si enim generis nobilitatem excipias, quid erit, quod nobilitatem potius mereatur, quam eruditio et uirtus? Hinc ipsi Imperatores Augusti maximam a uirtute nobilitatis causam in scientiarum abditarum ac praeclarissimarum cognitione posuerunt, eosque, qui eas assecuti fuerint, Nobilissimos in Legibus suis diserte appellarunt. Quanto igitur hoc dignitatis symbolum est nobilius, tanto magis de eius existimatione et conseruatione eritis solliciti, ne illius decus et fama apud Vos sine uirtute et literis pereat, et quasi contemta sepultaque iaceat.

Tandem OSCVLO SVAVIOque Vos gratulabundus excipio, eoque Vos ad pacem et concordiam, cuius osculum est symbolum, omnibus modis tuendam complectendamque cohortor: ut cogitetis, res uestras ita prudenter instituendas ac dirigendas esse, ut, quocunque uocati fueritis, ibi et grati sitis. Hoc etenim SS. Legalis Philosophia quam maxime requirit, ut eius sectatores, non tam ad lites serendas et instituendas, quam potius ad charitatem et amicitiam ineundam, in Legum studio se profecisse, et cum uirtutibus, Iustitia et Sapientia, indissolubile foedus et commercium iniuisse, semper et ubique omnibus et singulis ostendere et demonstrare ualeant quam luculentissime.

Postremo et Vobis, Domini Doctores, de hisce, cumprimis hoc Academiae nostrae secularis gaudii Iubilaeo, in hac publica gestientis laetitiae solennitate et centenaria festiuitate decretis honoribus et priuilegiis splendidissimis (quae uitae felicitas paucis, imo paucissimis, contingit) animitus gratulor, DEVMque T. O. M. ex intimis cordis penetralibus ueneror, ut hi honores doctorales, Vobis Optimorum con-

ſenſu conſpirante collati, atque auctoritate Auguſtali approbati et confirmati, cedant cumprimis in Diuini Nominis gloriam, Reipublicae et Eccleſiae ſalutem, Patriae communis et Academiae noſtrae ornamentum, Iuris et Iuſtitiae incrementum, et denique ueſtrum ueſtrorumque decus et emolumentum. Dixi.

XII.
RENVNTIATIO VIII DOCTORVM MEDICINAE.

* *

QVod igitur felix, fauſtum fortunatumque ſit uniuerſae hominum ſocietati, praecipue Vobis, Nobiliſſimi Domini Candidati, atque omnibus, quibus arte ueſtra umquam ſuccurretis: ego IOANNES HENRICVS SCHVLZE, medicinae Doctor legitime promotus, eiusdemque in alma hac Vniuerſitate Profeſſor publicus, medici ordinis hoc tempore Decanus et Promotor ab eodem rite conſtitutus, ex auctoritate Imperatoria a Magnifico Domino Procancellario mihi conceſſa,

Te, DN. GVILIELMVM EMANVELEM FOERSTER, *Onoldinum*, abſentem tamquam praeſentem,

Te, DN. IACOBVM CHRISTOPHORVM SCHEFFLER, *Altorfinum*,

Te, DN. AVGVSTINVM PVCHNER, *VVollino-Pomeranum*, abſentem tamquam praeſentem,

Te, DN. IOANNEM MATTHIAM FRAVENDIENER, *Vlmenſem*,

Te, DN. GEORGIVM EPHRAIM SCHMID, *Herrenſtadio-Sileſium*, et

Te, DN. IOANNEM ALBERTVM GESNER, *Onoldinum*, vos tres, inquam, abſentes tamquam praeſentes,

Te, DN. ERNESTVM FRIDERICVM IVSTINVM HEIMREICH, *Iſenacenſem*, ut et

Te, DN. SIGISMVNDVM MAYOOR, *Caſſouia-Hungarum*,

Vos, inquam, octo medicinae digniſſimos Candidatos et Licentiatos, in Medicinae Doctores promoueo, promotos renuncio, renunciatos in ampliſſima hac panegyri proclamo, atque hoc ipſo iubeo uos gaudere omnibus immunitatibus, priuilegiis et honoribus, quibus in aliis per S. R. I. Academiis promoti Medicinae Doctores gaudent et fruuntur: in nomine ſacro-ſanctae TRINITATIS, PATRIS, FILII, et SPIRITVS SANCTI. Amen!

Ceterum, quia Inuictiſſimorum Auguſtiſſimorumque CAESARVM, ex quibus priuilegia haec ampliſſima conſequuti ſumus, iuſſu et praeſcripto tenemur, ut ab erudita antiquitate traditas quasdam cerimonias, quaſi ſigilla confirmatoria, ſolennibus renunciationibus adhibeamus: tanto magis aequum eſt huic etiam imperatae conſuetudini ſatis ut faciamus, quanto clarius eluceſcit ritibus his, ſapienter ſane inſtitutis, praeclarae admonitionis et ſignificationis plurimum ſubeſſe.

Primo igitur Vos *e cathedra inferiori* ad me in *ſuperiorem* hanc euoco. Hic uero gradus Vos admoneat, uirum ad Doctoris dignitatem legitime deductum, promiſcua mortalium multitudine praeſtantiorem, et a plebe ſeparatum, in altiori autem loco conſtitutum eſſe. Aequum igitur eſt, ut omnia facta ueſtra multorum oculis expoſita memineritis, idque efficiatis, ne quidquam faeculenti moribus adhaereat; artis uero opera ſic peragatis, ut DEO, Magiſtratui, omnibus honeſtis, rationes ſolertiae, doctrinae, ſtudiique ueſtri, pateant.

Ad

Ad altiora per gradus non ſine labore adſcenditur: ſed et in illo ueſtro faſtigio ſaepe uſu ueniet, ut agnoſcatis, uere illum dixiſſe, qui medicum dixit eſſe perſonam honeſtam, officium facientem cum gemitu ſub ſtrepitu.

Eadem porro Vobis cathedra ſuperior in memoriam reuocet, quod ius et officium medicinam docendi faciendique ſimul hic conſequamini: quod ut digne exerceatis, nolite, quaeſo, hic tamquam ad Herculis columnas, gradum ſiſtere, induſtriaeque quaſi metam conſtituere. Plus ultra enitendum eſt: diſcite ad ultimum usque uitae diem, diſcite docendo et artem faciendo, diſcite ab illis, qui ante Vos ad gradum hunc euecti experiendo confirmati ſunt, horumque amicitias omni officio demeremini: diſcite denique ex illorum ſcriptis, quae tamquam diligentiae ſuae maturos fructus nobis reliquerunt.

De hoc autem porro Vos commonefaciunt *libri*, quos Vobis *apertos* offero, utque optimos conſultores commendo. Ad hos diuertendum Vobis erit, quotiescunque ab aegrotantium querelis uacui horulam quam optime collocandam nacti eſtis. Nec fruſtra Vobis afferendos curaui nouis libris intermixtos ueteres. Legite ueteres, non ſpernite nouos, ſingula ad rectae rationis examen referte, et, quod praecipuum eſt, ad experientiae Lydium lapidem exigite.

Sed quoniam erit perſaepe dies, quo ex arena, quod aiunt, capiendum ſit conſilium, nec ad libros recurrere liceat; *claudo* nunc eosdem, Vosque rogo et obteſtor, ut continuo ſtudio efficiatis Voſmetipſos περιπατοῦντα μουσεῖα, βιβλιοθήκας ἐμψύχους, ex quibus depromi, quoties res praeſens requirit, bona, noua, antiqua poſſint. Sic comparati, poteritis ipſi etiam aliquando, quibus mortalitatem effugiatis, ueſtramque memoriam omni poſteritati commendetis, libros condere, quod ipſum ius fasque Vobis eſſe ſimul ritu hoc ſignificari ſciatis.

Pileum capitibus ueſtris impono *purpureum*. Libertatis ſymbolum eſſe pileum, probe nouiſtis, inſuperque dignitatis peculiarem praerogatiuam diuerſis pileorum generibus paſſim diſtingui neminem latet. Purpuram autem impono, non leui honoribus ueſtris uel parui pendenda acceſſione. Vos uero ſtudeatis, ut uiro liberali ingenuoque dignis uirtutibus, modeſtia, ſobrietate, promta ad inſeruiendum uoluntate, prudentia, grauitate, purpuram hanc exornetis: ab auaritia, uoluptatum illecebris, arrogantia, ceterisque, quae uirorum animos ſeruituti duriſſimae innectunt, liberrimi: ſicque ſummi Numinis gratiam, ſummorumque Principum, et in uniuerſum mortalium omnium, fauorem promereamini.

Sed et purpurae ueſtrae ſplendorem augeat *annulus aureus*, quem digitis nunc ueſtris indo. Non leue ornamentum Antonio Muſae, ſuo quondam archiatro, contuliſſe credebatur Auguſtus Imp., quum ipſi annuli aurei ius tribueret. Et quum hodie multi ſibi ipſis, quod numquam acceperunt, ius hoc ſumant: in Vobis iuſtiſſimum hoc decus effulgebit, ſacratiſſimorum Imperatorum auctoritate hoc die honoribus ueſtris adiunctum.

Tandem Vos ex uetuſta conſuetudine ſingulos *amplector* et *exoſculor*, eodemque ipſo Vos Hygeae, non fabuloſae cuidam ueterum Diuae; (abſit enim ab hoc loco, uni Archiatro Chriſto conſecrato, paganorum impia ſuperſtitio) ſed honeſtorum piorumque uirorum, qui humanae ſalutis praeſidem artem liberaliter exercent et profitentur, gratioſo ordini trado, ſocietati adiungo, inque poſſeſſionem pleniſſimam omnium iurium, honorum, priuilegiorumque immitto. Saluete, Praenobiliſſimi et Experientiſſimi Domini Doctores, et rem ſummi ſanctiſſimique Numinis gratia et auxilio, in humani generis ampliſſimum emolumentum fructumque, bene feliciterque gerite!

XIII.

ORATIO

IOHANNIS HENRICI MVLLERI,

PHYSIC. ET MATHES. PROFESS. PVBL.
DECANI ET BRABEVTAE ORD. PHILOSOPH.
ſolenni renuntiationi VII MAGISTRORVM PHILOSOPHIAE
et duorum POETARVM praemiſſa.

* *

QVOTQVOT HIS SOLENNIBVS NOSTRIS INTERESSE ET ANIMIS LINGVISQVE FAVERE DIGNAMINI, AVDITORES OMNIVM ORDINVM SPLENDIDISSIMI HONORATISSIMIQVE SIGILLATIM

PERILLVSTRIS ET LIBERAE S. R. I. REIP. NORIMBERGENSIS ILLVSTRES DOMINI LEGATI ET CVRATORES ACADEMIAE MVNIFICENTISSIMI

MAGNIFICE ACADEMIAE DOMINE RECTOR

MAGNIFICE ET GENEROSE DOMINE PROCANCELLARIE

MAX. GENEROSE OPIDI AGRIQ. ALTORFINI DOMINE PRAEFECTE

EXCELLENTISSIMI OMNIVM ORDINVM DOMINI PROFESSORES

HOSPITES DENIQVE AC CIVES GENERE ET VIRTVTE ORNATISSIMI.

EA eſt rerum humanarum indoles, ea totius rerum uniuerſitatis conditio, ut illa nunquam eadem ſibique ſimilis permaneat, ſed ſubinde ex uno ſtatu in alium tranſeat, nouamque et a priori diuerſam faciem induat. Quam certum uero hoc eſt, omniumque ſaeculorum experientia comprobatum, tam certum uiciſſim et hoc habendum, eiusmodi mutationes magnas non fieri repente, nec unius alteriusue anni interuallo ſentiri, ſed poſt integras demum hominum aetates, imo poſt ſaecula euadere conſpicuas, et in oculos poſterorum incidere ea, quae ſua aetate ſecus, quam apud maiores, accidunt. Vnde, qui in antiqua ſaecula retro reſpiciunt, uarias comminiſcuntur aetates, quibus uarios temporum hominumque ſtatus deſignant atque diſtinguunt. Nata hinc eſt decantata illa diſtinctio aetatum in auream, argenteam, aeream, ferream, et tandem neſcio quam ſtramineam: quarum prima ſtatum generis humani omnium ſimpliciſſimum, uetuſtiſſimum et innocentiſſimum deſignat, altera quodammodo iam degenerem, tertia adhuc peiorem, quarta et quinta omnium peſſimum, quo uix maior innumerorum malorum colluuies, quae orbem terrarum indies magis inundare uidetur, dari poſſit. Quam quidem diſtinctionem ita generatim ſpectatam, ipſae ſacrae Literae Danielis II pluribus non obſcure confirmant. Interim, ſi quaedam ab antiqua integritate degenerant, ſunt tamen nonnulla, quae, ſine dubio, ſucceſſu temporis, in melius uergunt, et ab aetate ſtraminea, ferrea, aerea, ad argenteam et auream paulatim adſpirant; id quod praeſertim de rei literariae ſtatu, uix ullo contradicente, dici ſtatuique poteſt. Non me diffun-

diffundam in uastissimum hunc oceanum, sed oculos tantum conuertam ad emendatiorem statum Philosophiae, eiusque cumprimis naturalis et mathematicae, atque ostendam, illum in hac quoque Academia a beatis Antecessoribus nostris, per hoc seculum primum, et quod antecedit, sub ILLVSTRIVM eius NVTRITORVM ac CVRATORVM auspicio atque munificentia, insigniter auctum exornatumque fuisse. Quod ut gratiosa splendidissimi huius Auditorii uenia mihi liceat, ea, qua par est, obseruantia rogo atque contendo.

Et primo quidem inter fausta optimi successus omina refero, quod iam ante ipsam Vniuersitatis huius inaugurationem, Academia haec, Ordinis Philosophici priuilegiis Caesareis iam ultra 40 annos efflorescens, illustrem ciuem habuerit L. BARONEM ALBERTVM DE VVALDSTEIN, postea supremum exercituum Imperatoris ductorem, quem eo iam erga Musas amore, tametsi forte inscia et praeter spem, imbuerat, ut Patronus deinceps et summus Promotor euaderet auspicatissimi incrementi, quod rei literariae exoptatissimam accessionem spondebat. Cum enim hoc ipso anno cIↃ IↃC XXIII ex remotissimis Orientis regionibus, Imperio scilicet Sinarum, primum institui coepisset literarum commercium cum Mathematicis Europaeis, circa Calendarii Sinarum emendationem, et IOHANNES KEPLERVS, trium Imperatorum Mathematicus, commentatiunculam in epistolam a P. TERRENTIO hac super re ex Sinis missam, conscriberet, quae typis committenda ad Sinas transmitteretur, dici non potest, quanta gratia, quanta munificentia, ab Illustrissimo hoc Duce adiutus fuerit Keplerus, ut hoc scriptum, in mediis tumultibus bellicis, promte et mature ex nouo Sagani praelo in lucem prodiret, prout id pluribus in dedicatione ad Illustrissimum Ducem commemorat et praedicat Keplerus. *(a)*

Ornabat illo tempore Professionem Matheseos in hac Academia IOHANNES PRAETORIVS, *Ioachimico-Vallensis*, ab anno 1576 usque ad A. 1616, per integros 40 annos, ea nominis et famae celebritate, ut inter Principes Mathematicos sui temporis iure meritoque referretur, et qui uel sola illa *Mensula* geometrica, ab eius nomine *Praetoriana (b)* dicta, nominis immortalitatem consecutus est; utpote quae omnium consensu hodienum inter praestantissima praxeos geometricae instrumenta habetur. Huius si non doctrina et institutione, saltem tamen consiliis, adiutus est inter alios supra laudatus immortalis KEPLERVS, qui post multos demum annos Vir et Princeps Mathematicorum factus, horum tamen profectuum, nostri etiam Praetorii opera factorum, gratam

(a) Vid. R. P. IOANNIS TERRENTII, e Societate Iesu, Epistolium ex Regno Sinarum ad Mathematicos Europaeos missum: cum commentatiuncula IOANNIS KEPLERI, Mathematici, etc. Sagani Silesiae, A. MDCXXX. 4.

(b) Hanc gratus in Praeceptorem discipulus, et postea in munere successor, DANIEL SCHVVENTERVS, pluribus descripsit, amplissimumque eius usum demonstrauit in Geometriae suae Practicae Tractatu III integr. Vt taceam egregia eius Instrumenta Astronomica, globos scil. et alia, quae ob insigne artificium et acribiam in Bibliotheca publica Norimbergensium inter rariora asseruantur. Quanto in pretio ab aliis Viris suo tempore celeberrimis habitus fuerit, vid. in IOH. IAC. POEMERI, Patricii Norib. Orat. in HENNING. VVITTENII Memor. Philosophorum etc. Dec. 3. p. 358.

tam coluit memoriam. *(c)* Tametſi uero multum ad decus Academiae augendum contulit Noſter *(d)*, ſenio tamen confectus non attigit illam felicitatem, ut annum huius Vniuerſitatis natalem uideret, et conceptam de auſpicatiſſimo hoc incremento laetitiam publicam concelebraret. Erat tunc eius ſucceſſor uir in optimo aetatis flore conſtitutus, PETRVS SAXO, *Huſumo-Holſatus*, Mathematum ſuperiorum Profeſſor, quem coeleſtes nouitates per Tubum recens inuentum detectae ita excitauerant, ut in partem et ſocietatem laudis uenerit illorum Autorum, qui admirandum illud et antea inauditum phaenomenon, de maculis ſolaribus, ſuis quoque obſeruationibus confirmauerant. Ex ſelectis enim Altorfii a ſe A. 1616 habitis, nonnullas pulcerrimis iconibus *(e)* aeri incidi curauerat, et, tanquam rem adhuc nouam ac inſolitam, INCLVTO SENATVI NORICO exhibuerat dicaueratque; quarum Obſeruationum miror nullas facile reliquias alicubi reperiri, niſi forte fortuna inter ſchedas uetuſtiores, prout mihi bona ſorte accidit, aliquando in conſpectum prodeant.

Tametſi uero hunc Virum, cum Collega ſuo, IOH. CASPARE ODONTIO, *Norimbergenſi*, inferiorum Mathematum Profeſſore, (qui iam A. 1612 huic muneri admotus fuerat) fata diu ſuperſtitem eſſe noluerunt, quando ille anno ſuperioris ſeculi uigeſimo quinto, hic, Odontius, ſtatim ſequente uigeſimo ſexto, leges mortalitatis impleuerunt, non tamen deſtitit horum ueſtigiis alacriter inſiſtere, qui in locum illorum ſucceſſit, DANIEL SCHVVENTERVS, *Norimbergenſis*, Vir doctiſſimus ſimul et iocundiſſimus. Loquuntur id ſatis eius *Deliciae Phyſico-Mathematicae (f)*, quas deinceps duobus nouis Tomis ſupplere dignatus eſt Generoſiſſimus GEORGIVS PHILIPPVS HARSDOERFFERVS, qui ob inſignem, qua polluit, doctrinae multifariae copiam, *Eruditi* nomen in generoſiſſima ſua proſapia meruit. Ob iucundas utiliſſimasque uarii generis contemplationes et praxes in hoc opere comprehenſas, librum hunc continuari publice intereſſe iudicauit LEIBNITIVS. *(g)* Nec minoris momenti habenda eiusdem Schvventeri noſtri *Geometria Practica*, uernaculo ſermone conſcripta, quae tanto applauſu fuit excepta,

(*c*) Teſtantur hoc eius uerba in Epiſtola ad MATTHIAM BERNEGGERVM, Lincii A. 1616 d. 7 Febr. ſcripta: *Caetera*, inquit, *incertiora mitto. Etſi habet VVitteberga, habet* Altorffium, *habet et Francofordia ad Oderam Matheſeos Profeſſores, qui me aliquando iuuarunt in ſtudiis.* vid. Epiſt. I. KEPLERI et M. BERNEGGERI mutuae Argentor. 1672. 12. p. 32.

(*d*) Quorſum et illud referendum, quod b. GEORG. KOENIGIVS in Tractatu inedito, de Claris Noribergenſibus: *Alias*, inquit, *fando me percepiſſe memini, a dicto* PRAETORIO *duo inſignia beneficia in hoc oppidum collata eſſe; primo, quod uiam breuiorem monſtrauerit, qua Altorfio Noribergam proficiſci queamus, tria tantum milliaria emetientes, cum antea quatuor emetienda* (nemlich über Lauff) *eſſent: deinde, quod aquam uiuam, quae Buhlhemii e ſaxo ſcaturiginat, per canales in hoc oppidum duci fecerit: quibus beneficiis certe omnes Altorfinos, et quotquot ibi commorantur et commoraturi ſunt, aeternum ſibi obſtrinxit.* Haec ille.

(*e*) Exhibentur in illis duodecim obſeruationes a d. 24 Febr. usque ad d. 17 Martii, in quibus totidem ſucceſſiue maculae in Sole uiſae, interuallo duodecim tredecimue dierum ab uno margine ad alterum promotae, repraeſentantur.

(*f*) ſiue Mathematiſche und Philoſophiſche Erquick-Stunden / ab haeredibus eius A. 1636 editae in 4.

(*g*) in Arte combinatoria, edit. 1690. p. 45.

cepta, ut non tantum plus una uice prelo fuerit subiicienda, sed et hodienum inter principes libros circa hanc materiam referatur. Quemadmodum uero exinde utilissimo Geometriae studio multum subsidii accessit; ita tamen non aeque cum reliquis disciplinis mathematicis comparatum erat. Neglectae illae fere iacebant, non tamen ex defectu huius studii cultorum et amatorum, quorum coelum solumque Noricum nunquam sterile erat, sed ex defectu idonei systematis, in quo neruus quasi et nucleus harum disciplinarum solide facilique quadam ratione proponeretur. Huic defectui ut medelam afferret, nihil in se desiderari passus est, qui Schvventero in hoc munere A. 1636 successit, ABDIAS TREVV, *Onoldinus*, editis non solum uariis scriptis hanc illamue disciplinam mathematicam singulariter illustrantibus, sed et Directorio, ut uocabat, Mathematico *(h)*, in quo totum Matheseos systema, pro habitu quidem illorum temporum, egregie comprehendebat, atque auditoribus explicabat. Physicam quoque Professionem postliminio quasi suscepit insigniterque excoluit, quae hactenus, post VVOLFGANGVM VVALDVNGVM, Physicarum Quaestionum ab A. 1592 usque ad A. 1621 Professorem eximium, multisque scriptis et disputationibus, cumprimis uero *Lagographia (i)*, celebrem, NICOLAO TAVRELLO, ERNESTO SONERO, et GEORGIO NOESLERO, Medicinae Professoribus celeberrimis, excolenda relinquebatur. Speciatim Vraniae studium iam sub eo caput erigere coeperat, quando munificentia et auspicio ILLVSTRIVM HVIVS ACADEMIAE NVTRITORVM AC CVRATORVM nouum Obseruatorium A. 1657 erectum fuit in ea muri oppidani turricula, quae septentrionem respicit, singularem tunc Academiae curam gerentibus Viris illustribus et Generosissimis, DN. GEORGIO IMHOFF, DN. LEONHARDO GRVNDHERR, DN. IODOCO CHRISTOPHORO KRESS, et DN. IOHANNE IACOBO STARK, prout illustria haec nomina his ipsis uerbis, una cum insignibus illorum, in tabula picta Obseruatorii illius, quae etiam imagines Ptolemaei et Tychonis, Astronomiae Principum, uisendas refert, leguntur. Cumque Quadrante Azimuthali egregio, una cum Sextante, instructum fuerit, quibus post aliquot lustra, ex eadem illustri munificentia, Telescopium laudabilis praestantiae sub b. STVRMIO *(k)* accesserat, uaria tamen incommoda, quae illo iam tempore usum huius Obseruatorii difficilem reddebant, uotum b. Viro expresserant, ut, alma pace redeunte, commodior ampliorque locus Vraniae nostrae assignaretur, cum praesertim alia deinceps detrimenta ex uetustate plura accessissent. Quare A. 1711, Maiorum laudatissimo Astronomiae prouehendae instituto insistentes Munificentissimi Academiae Curatores, Viri Illustres ac Generosissimi, DN. CHRISTOPHORVS FVRERVS, ab Haymendorf in VVolkersdorf, tunc Triumuir et Ecclesiarum Ephorus, hodie uero Duumuir grauissimus; DN. GVSTAVVS GEORGIVS TEZELIVS, a Kirchensittenbach in Vorra et Artelshofen, tunc Septemuir, hodie Triumuir et Ecclesiarum

(*h*) quod, iuxta numeros praefationi adscriptos, editum est A. 1657. 4. de cuius scripti scopo non tantum praefatio Autoris, sed et alia b. DILHERRI huic praemissa, luculenter testatur.

(*i*) quae prodiit Ambergae 1619 in 4.

(*k*) Vid. eiusd. Colleg. Cur. Part. I. Tentam. XV. Phaen. XII. p. 151.

rum Ephorus ſplendidiſſimus; DN. IOHANNES CHRISTOPHORVS DE IMHOF, in Merlach et Stephansmuhlen, tunc Senator Conſularis, hodie Septemuirali Autoritate fulgens; DN. LEONHARDVS GRVNDHERRVS, ab Altenthann in VVeyerhaus, Senatoria Conſulari dignitate conſpicuus, omnes de Republica et Academia immortaliter meriti, nouum prorſus Obſeruatorium in ſupremo Collegii faſtigio, ea parte, qua auſtrum reſpicit, extruendum decreuerunt, neque ſolum ueteris ſpeculae inſtrumenta, priſtinae integritati reſtituta et emendata, huc transferri curarunt, ſed et Sphaeram quoque Armillarem, Tubumque Aſtronomicum triginta pedum, ut et inſigne horologium oſcillatorium, ſingulari et inuſitata munificentia addiderunt, eoque ipſo et ſibi et Vraniae Altorfinae immortale decus conciliarunt. *(l)*

Sed quia, ut ad Trevvium noſtrum redeam, uir iſte beatus uidebat, nobiliſſimum Aſtronomiae ſtudium omni tempore ſuperſtitioſis Aſtrologorum nugamentis fuiſſe contaminatum, quae res plerumque in ipſius huius ſcientiae coeleſtis dedecus et contemtum uergere ſolet, non ceſſauit uir hic induſtrius huic quoque abuſui pro uirili obuiam ire, ſcriptaque nonnulla uernacula edidit de emendatione Aſtrologiae *(m)*, quibus artis huius nugamenta nimis aperte in cuiusuis oculos incurrentia, reſecuit ab iis, quae qualicunque ueritatis aut probabilitatis ſpecie ſe commendarent. Quemadmodum uero ingruente aurora non ſtatim plena diei lux ſequitur, ſed tenebrae tantum gradatim dispelluntur; ita et Trevvius noſter non poterat ſimul et ſemel omnem barbariei noctem dispellere, ſed obitu ſuo, qui A. 1669 inſecutus eſt, hanc gloriam b. STVRMIO noſtro reliquit.

Erat uir iſte celeberrimus a teneris in Philoſophiae Ariſtotelicae et Scholaſticae placitis innutritus, ita tamen, ut ſemper inſigni dexteritate de doctrinis ſibi propoſitis iudicaret, nec facile quicquam in animum admitteret, quod non propriis quaſi oculis admittendum uidiſſet. Factum hinc eſt, ut innumeros Philoſophiae ueteris defectus detegeret, ſed et in recentiori Carteſiana, quae ſuo tempore caput erigere coeperat, multa humana cenſuraque digna deprehenderet; praeſertim poſtquam, abſolutis ſtudiis academicis, ex peregrinatione in Hollandiam ſuſcepta, iſtos homines intus et in cute cognouerat. Cumque a concertationibus doctorum uirorum inanibus, quas ſaepe ad meras Logomachias redire uidebat, eſſet alieniſſimus, uiam inire ſtuduit, qua diſſentientes facile conciliarentur, quam in Phyſicae Conciliatricis conaminibus *(n)* publico expoſuit. Licet uero conciliationes ab eo tentatae forte non ſemper optatum ſucceſſum habuerint, id tamen obtinuit, ut, cum nulli partium ſtudio addictus eſſet, aures tanto faciliores ipſi praeberent tum ueteri Philoſophiae addicti et iurati quaſi defenſores, tum Carteſiani, et quicunque hactenus ſectariam Philoſophiam ſequebantur. Certatim itaque tunc in Philoſophiam Eclecticam incumbi coeptum

(*l*) Plura vid. in Collegii noſtri Experiment. appendice p. 265. 285. ſeqq.

(*m*) Vnum eſt: Grund und Verbeſſerung der Aſtrologia. Noribergae 1641. 4. Alterum: Nucleus Aſtrologiae correctae, das iſt: Kurtzer Bericht vom Nativität-ſtellen. ibid. 1651. 4. vid. VVITTE Memor. Philoſophorum etc. Decad. 9. p. 543.

(*n*) edit. A. 1684. 12.

coeptum est, cuius necessitatem iam quidem alii ante ipsum uiderunt, scriptisque inculcarunt, nemo autem tanto studio excoluit, tantoque successu in Academias introduxit. Et quia in Philosophiae naturalis studio nihil sine experientia profici uidebat, magno ausu ad experimenta instituenda se accinxit, quae tanto maiore plausu fuerunt excepta, quod nemo ante ipsum tale quid, tanta dexteritate, fide, solertia, susceperat. Testatur hoc satis eius Collegium Curiosum *(o)*, quod exteri pariter atque Germani multis elogiis condecorarunt. Quemadmodum uero ex dictis sufficienter apparet, quantum Philosophiae naturalis studium huic uiro debeat, ita non minus magna sunt eius in Mathesin merita. Vix enim ullius uiri scripta mathematica tanto consensu in Academias introducta sunt; quod mirum uideri debet nemini. Sistebant enim Tabulae eius mathematicae *(p)* complexum disciplinarum mathematicarum tam completum, qualis antea uisus non fuerat. In breuitate neruus rerum numerosissimarum reperiebatur, quas ut ipse singulari prorsus facilitate et perspicuitate auditoribus explicabat, ita nec aliis deerat occasio, qua, quae ibi breuius et concisius dicta erant, uberiori explanatione illustrarent, multiplicemque studii mathematici iucunditatem et utilitatem animis discentium instillarent. Qui ulterius progredi, atque Matheseos sublimioris, ueteris et recentioris, nucleum degustare cupiebant, illis nihil exoptatius contingere poterat, quam cum b. Viri Mathesin Enucleatam *(q)* uel ab ipso, plano facilique demonstrationis filo, explanari audiebant, uel proprio etiam Marte in abstrusas illas ueritates, libro isto manuducente, penetrare conabantur. Neque enim uel illae nimis longe deductae consecutiones, quas nonnulli, b. Viri docendi methodo non satis adsueti, ibi se deprehendisse putant, apparent, uel pro obsoletis et ad genium praesentis seculi non satis accommodatis uenditanda, quae illo tempore, cum librum istum scripsisset, satis omnino noua et recentia erant. Floruit itaque singulari eius studio et Physica et Mathesis, plurimumque ille contulit, ut hodie alii haec studia cum successu propagare et ad usus ampliores proferre possint. Denique inter multa hoc unicum silere non possum, zelum eius, ut ita loquar, philosophicum, pro Diuini Numinis existentia et attributis ex consideratione naturae adstruendis ac demonstrandis. Licet enim, iuxta uetus iam dicterium, et leuis est herba, quae probat esse DEVM; uidit tamen haec argumenta, ex rebus naturalibus desumta, nequaquam ita, ut merebantur, curari, procul dubio ideo, quia euilescunt, quae quotidie obuia sunt. Nullum igitur ille caput Physices tractabat, nullam tractationis materiam finiebat, nullam denique occasionem facile praetermittebat, qua non Diuini Numinis existentiam, et animae naturam spiritualem ac immortalem, tanquam praecipuum Philosophiae naturalis scopum, fructum et usum, prolixe inculcaret. Testantur hoc, tum eius Physica Erotematica *(r)*, tum praecipue Physica

Rrr Hypo-

(o) cuius pars prima prod. Norib. 1677. pars secunda ibid. 1685.

(p) quas post Autoris mortem ultima eaque sexta uice, et iuxta beati uiri mentem, recensuit et auxit Autoris filius, LEONH. CHRISTOPH. STVRMIVS, Sereniss. Duci Megapolit. a Consiliis Camerae et Architectus primarius. 1714.

(q) quae prodiit Noribergae 1689. 8.

(r) quae prodiit Norib. 1704. 8.

Hypothetica seu Electiua *(s)*, nec non eius Moralia Physica, quae pro materia disputationum circularium scripto proponebantur, et forte etiam aliquando lucem publicam aspicient. Non possum omnia commemorare, quibus Vir beatus Philosophiam exornauit, usque ad finem anni huius seculi tertii; et quia simul series Virorum beatorum, de quibus uerba facere promisi, hic terminatur, meque ad nostra tempora propius deducit, orationis filum abrumpo, et me conuerto ad id, cuius causa praesens panegyris secularis instituta est. Quare ad Te oratio mea nunc est dirigenda,

MAGNIFICE VNIVERSITATIS DOMINE PROCANCELLARIE, VIR PERQVAM GENEROSE AC CONSVLTISSIME, DOMINE GEORGI CAROLE VVOELKERE, DIVERSORVM S. R. I. PRINCIPVM ET STATVVM, ET CVMPRIMIS INCLVTAE REIP. NORIBERGENSIS, CONSILIARIE GRAVISSIME, S. LATERANENSIS PALATII AVLAEQVE CAESAREAE ET IMPERIALIS CONSISTORII COMES DIGNISSIME, DOMINE ET PATRONE OBSERVANTER COLENDE;

Teque non meo tantum, sed totius Collegii Philosophici nomine, ea, qua par est, obseruantia, rogo, ut pro ea, quae Tibi commissa est, Autoritate, mihi potestatem facias, praesentibus septem Candidatis pereximiis atque ornatissimis,

DN. CASPARI BINDERO, *Vinariensi, illustris Gymnasii VVilhelmo-Ernestini Sub-Conrectori*,

DN. GODOFREDO LOMERO, *Augustano*,

DN. IOHANNI FRIDERICO STOY, *Vorra-Norico*,

DN. ELIAE GOTTLIEB DIETRICHO, *Vlmensi*, ob afflictam sanitatem absenti,

DN. IOHANNI DAVIDI ELLRODIO, *VVeydenberga-Baruthino*,

DN. GEORG. LVDOV. GVILIELMO FROBENIO, *Onoldino*,

DN. LEONHARDO BOHNERO, *Norimbergensi*,

summos in Philosophia honores publice ac solemniter conferendi. Rogo etiam abs Te, VIR MAGNIFICE, eadem obseruantia, Facultatis Poeticae nomine, ut ex eiusdem amplissimi muneris Tui autoritate, potestatem mihi tribuas, duobus aliis Candidatis pariter eximiis ornatissimisque,

DN. IOHANNI IGNATIO MICHAHELLI, *Norimbergensi*,

DN. ANDREAE CHRISTOPHORO GRAFIO, *Augustano*,

Lauream Poeticam solemniter et more maiorum imponendi. Pro qua beniuolentia ea Tibi pollicemur obsequia, quae uel Amplitudinis Tuae existimatio requirere, uel nostrae tenuitatis facultas ullo loco aut tempore poterit praestare.

(*s*) cuius primus Tomus partem Physicae generalem complexus, prod. Norib. 1697. 4. Secundus autem Tomus, partem Physicae specialem complectens, lucem demum aspexit post autoris fata, Norib. 1722. 4. deficiente adhuc parte specialissima, quae tamen suppleri poterit, tum ex HON. FABRI Tractatu de Plantis, Brutis, ac Homine, ut celeb. VVOLFIVS in praefat. T. 2. monet; tum etiam ex parte ex uariis ipsius b. Autoris opusculis, dissertationibus scilicet nonnullis, quae ad regnum uegetabilium et animalium spectantes Physicae eius Eclecticae passim insertae leguntur, integroque insuper tractatu de Homine, nondum edito, cui magnam porro lucem foenerabitur doctrina de Homine, prout illa in Physica Autoris Erotemat. fusius, quam pro compendio et reliqua tractationis mole, deducta legitur.

XIIII.

ALTERA PARS ORATIONIS GEORGII CAROLI VVOELCKERI, MAGNIFICI ACADEMIAE PROCANCELLARII, qua DECANO ORD. PHILOS. poteſtatem dedit creandi MAGISTROS et POETAS.

* *

Domini et Auditores, quos ante compellaui, omnium ordinum Honoratiſſimi Suauiſſimique.

DE exiſtentia reſeruatorum CAESARIS, obſeruantia, efficacia, ac cum Procerum iuribus territorii compatibilitate, ex iis, quae ante commemoraui, conſtare arbitror. Progredior iam in ſpecie ad ea, quae Sacratiſſima CAES. MAIESTAS quoad illuſtres quidem perſonas ipſa, quoad alias uero, per delectos ad id Comites Palatinos, praeſertim quoad reſtitutionem famae ac honoris, tum etiam legitimationem liberorum extra iuſtum matrimonium natorum, aliaque negotia, expedire plerumque ſolet. Originem honorum Comitum, et primos praecipue natales, diuerſi diuerſimode quaerunt, ita, ut Mundius iam a CONSTANTINO M., alii autem rectius a Francorum Regno, Carolingorumque temporibus arceſſant, in quae me nunc diffundere, auribusqus ueſtris et patientia abuti, temporis ratio non permittit. Mihi potiſſimum Mulzii uerbis * hic uti lubet: *Sacrum,* ait, *Palatium Curiam ſiue Aulam Imperatoris quondam ſignificauit, et qui in ea ius dicebat, ſiue, ut Auentinus l. 4. Annal. Bau. habet, qui uicem Caeſaris, praeſidendo Senatui Principali, defungebatur, fidem Imperatoris implorantibus aderat, fiſcum Aug., praedia Salica, reditus regios procurabat, Caeſareum cenſum exigebat, et ſine cuius autoritate nihil decernere aut ſtatuere licebat, is dicebatur Comes Palatinus: honorabilius enim uidebatur nomen Comitis, quam iudicis.* etc. An, quod ibidem ſtatuitur, Gothi ac Longobardi Comitiuae honorem, ad imitationem Romanorum, itidemque Franci, Romanorum aemuli, ſeruauerint, indeque uarios Comitum ſiue Grauionum ordines et gradus inſtituerint? an Francis, aliisque potius Germanis, qui iudices ſuos Grauionum nomine indigitabant, nomen et officium illud uerius originem debeat, aliis perpendendum relinquo. Id certum, tantum perſonis illuſtribus dignitatem illam et munus fuiſſe collatum, et complures, praecipue quinque, magnos Palatinatus in Germania numeratos, nec non Sereniſſimorum tantum Electorum et Principum Palatinorum ortum inde repetendum, ſed et Ludouicum adhuc Bauarum Caſtrucio, Duci Lucae, cum Vicariatu Comitiuam S. Palatii Later. dediſſe, ea tamen ratione, quae in eos, de quibus nunc ſermo, Comites Pal. ut priuatos, hodie non cadit. Tractu autem temporis, et ſaepius mutatis Aulae Imperialis tum ſedibus, tum forma ac facie, et Sereniſſimis Principibus, maximis Imperii officialibus, eam non aſſidue ſequentibus, ſed proprias potius ſibi for-

 manti-

* *Repraeſ. Maieſt. p. 2. c. 20. n. 166.*

mantibus et adornantibus, euenit, ut Imperatores conſtituerent quasdam perſonas, imo et Collegia, loco Vicariorum, quibus facultatem conceſſere, nomine et uice S. CAES. MAIEST. quosdam actus exercendi, qui alias e palatio ſiue aula IMPERATORIS expediendi eſſent; unde et iſtis Comitum Palat. nomen impertitum eſt. Vnde autem Lateranenſis Palatii Comites dicantur, apud Petrum de Andlo, Limn. Fritſch. Sagitt. aliosque uidere licet. Atque ita iam tum FRIDERICVS I ſtudio ſiue Academiae Patauinae Comitiuam hanc largitus eſſe fertur. Etſi ergo, ſecundum quorundam ſententiam, Gothi, Longobardi, et cum iis etiam Franci forte, (certo enim non conſtat) nomen Comitum noſtrorum a Romanis mutuati eſſe potuerunt, fruſtranei tamen rurſus ſunt labores eorum, qui ipſum illorum munus, atque hodiernum uſum, a tantopere ſibi exoſa iuris Iuſtinianei receptione repetunt, ex eoque potiſſimum capite contra illud, eiusque exercitium declamant; cum receptio dicti iuris, per ſupra memorata, officio hoc longe recentior, nec FRIDERICI I, multo minus CAROLI M. aetate illud Germaniae noſtrae innotuerit. De horum ergo poteſtate, et num eius exercitium in terris Principum Statuumque his uel deroget, uel ei, quod ipſi iure Status ac territorii expedire ac tribuere poſſunt, addere aliquid, aut efficacius operari quid poſſit? an uero ſuperuacaneum potius cenſendum, nec, niſi ex ciuilitate ac reuerentia in Caeſarem, per conniuentiam quaſi tolerandum? cum quibusdam eius oppugnatoribus quaeſtio nobis intercedit.

Innuimus autem iam ſuperius, nec de ipſo AVGVSTISSIMO CAESARE, eiusque iuſtitiae et magnanimitatis impenſiſſimo ſtudio usquam metuendum aut praeſumendum, Eum, ſola plenitudine poteſtatis ac reſeruatorum impulſum, extra uiam iuris et cognitionem cauſae, in iura Statuum manus immittere, multo minus derogare aut praeiudicare iis unquam uelle: unde nec in Statuum tertiorumue praeiudicium priuilegia (ad quorum claſſem indulta Comitibus noſtris, et per eos aliis, omni modo pertinent) impertire, ſed potius, ſi quae per ſub- et obreptionem a ſe impetrata, aliis autem damnoſa eſſe doceantur, casſare ac annullare Maieſtatem Eius clementiſſime ſolere, quotidiana docet experientia. Quod ſi ergo uel contra Imperiale diploma, uel CAES. MAIEST. autoritate a Comite Palat. exaratas literas allegari probarique poſſit, per conceſſam u. g. aetatis ueniam, natalium famaeue reſtitutionem, inſignium collationem, aliumue ſimilem actum, uel ipſius Principis iura, uel ſubditorum commoda uiolari uelle, et u. c. non quaerenda demum, ſed quaeſita iura et inflictam pro meritis poenam relegationis tolli, eiusue ueniam et impunitatem dari uelle, ego in eorum partes facile concedo, qui hoc caſu Comitem Pal. fruſtra agere, et, ſi ſciens id faciat, reprehenſionem potius, quam aſſenſum mereri contendunt. Caeterum, quum praeiudicium huiusmodi ſubeſſe non doceatur, de ſummorum Principum magnanimitate uiciſſim nec praeſumendum nec credendum arbitror, eos beneficia ab aliis, quam a ſe, ſubdito incolaeue collata adeo inuidioſe explicaturos et aeſtimaturos, ut rem non innoxiae tantum, ſed maioris etiam plerumque, quam iure territoriali tribui poteſt, utilitatis, in dubium et contentionem ideo ſaltem uocare, ſuperioritatiue ſuae inde praeiudicari credere uelint, quia eius collatio non a ſe, ſed ab alio, et quidem ſummo Imperii Capite,

pite,

pite, profecta sit. Quin nec sine iniuria et laesione, et iustitiae praeprimis denegatione, erga eum, qui ad S. CAES. MAIESTATIS eiusque delegatorum Pal. Comitum subsidium huiusmodi conuolat, male id ferre, prohibereue Principem posse, ex eadem illa ratione constat, quod uberior longe et pinguior sine dubio beneficiorum horum, quam quae a Principe, Status ac territorii iure, impertiri uel impetrari possint, sit effectus ac utilitas, utpote non inter subditos tantum se exerens, nec unius territorii cancellis clausa, sed per totum Rom. Imperium efficax et uires suas exerens: cum Statuum u. g. legitimationes, restitutiones, similesque gratiae, uix intra ipsum territorium semper scopum ac effectum suum attingant. Imperator certe ipse Principum aliorumque illustrium liberos naturales legitimat, famaeque restituit; quod Procerum Imperii quemquam sibi sumsisse, (uult tamen et hoc quidam alius) aut saltem extra ipsius terras ab aliis id attentum, non recordor: cum tamen ab Augustissimo, aut etiam Comite Palatino, factas legitimationes etiam apud Venetos effectum sortiri Mantica testetur. Quin et excels. Camerae Iudicium, quamuis iurisdictionem ordinariam per uniuersum Imperium habeat, tamen a legitimationibus famaeue restitutionibus indulgendis abstinet, easque Cancellariae Imp. Aulicae expediendas relinquit, cum non ad iurisdictionem, sed iura et Maiestatica reseruata, pertinere agnoscat. Ipsa SERENISSIMA DOMVS ARCHIDVCALIS AVSTRIACA ius illegitime natos legitimandi ex speciali priuilegio Imperatorio habet et exercet, infallibili argumento, id ipsum iure superioritatis territorialis non competere: quid enim alias speciali concessione opus fuisset? Quoad priuatos Myler. * quidem (et pauci eum sequentes) asserit, subditum, ab Imperii Principe suo legitimatum, etiam extra eius territorium, quin et in successionis materia, pro legitimo habendum esse: sed ex textibus potissimum iuris Romani huc parum applicabilibus. Caeterum idem Myler. non tantum in non subdito in contrarium magis propendet, et in restituto famae, nisi infamia lege saltem prouinciali fuerit irrogata, titubans satis respondet: alii autem fere omnes, etiam qui reseruatorum nomen et efficaciam aegre ferunt, extra territorium tum ueniae aetatis, tum legitimandi, famae restituendi, similibus, nisi ab Imperatore, aut Comitibus Palatinis, obtentis gratiis, parum aut nihil iuris et effectus tribuunt; cum generatim uerum sit, quod statuta, et sic quoque beneficia personas habilitantia, non extendantur ultra territorium statuentium. Possem me in plures et rationes et auctoritates diffundere, nisi non Romani tantum (quod dissentientibus tantopere displicet) iuris, sed omnium gentium placitis, ipsiusque rectae rationis dictamine, notissimum foret, extra territorium impune nemini pareri. Sed quid opus est uerbis, ubi rerum testimonia adsunt, atque quotidie experimur, quam parum Principum legitimationes, famaeue et honorum restitutiones, etiam intra ipsa illorum territoria, apud opificia, aliasue eiusmodi sodalitates et Collegia, roboris habere soleant. Iuuat adducere hanc in rem uerba Mulzii ** ita loquentis: *Quoad opificiorum tribus et Collegia parum proficua esset ista Statuum legitimatio, quoniam inter opifices est quaedam quasi catenata coniunctio per uniuersum Imperium, quam singuli Principes et Status, per modum huiusmodi legitima-*

 tionis,

* *de Iur. Stat. Imp. cap. 54. §. 7.* ** *d. c. 3. §. ult.*

tionis, infringere nequeunt autoritate sua, qua extra territoriorum fines impedire non possent reliquos, quo minus legitimationes istas pro inualidis haberent, atque ob id Collegia uel tribus eiusdem loci tantisper excommunicatorum loco censerent, donec legitimatio rite impetrata fuerit ab Imperatore, qui per uniuersum Imperium iure Maiestatis suae hoc ius exercet, et omnibus et singulis imperat, poenamque eo nomine comminatur omnibus in uniuersum, ne legitimato quaestionem status moueant. Et notatu digna sunt, quae de exemplo quodam, et praeiudicio in contrarium, ibidem commentatur. Notiora sunt exempla alia, non uetera tantum, sed recentissima, et seditiosus praesertim paucos ante annos tumultus, a sutorum boethis in ipsa CAES. MAIESTATIS Viennae sede excitatus, quem nec Archi-Ducalis Regiminis Decreta, nec seuerissimae a refractariis exactae poenae, sedare potuerunt, antequam Imperialis autoritas accessisset; quam ut iis recensendis tempus terere auresque uestras A. H. fatigare diutius mihi concessum arbitrer. Vnicum, sed insigne, ex ipsis Imp. Constitutionibus, et Recess. quidem Imp. 1526. §. Und wiewohl der gemeine etc. addere hic placet, restitutionem nempe famae, delictorumque etiam gratiam, seditiosis tunc, per complures Imperii prouincias, rusticis ab Aug. CAROLO V concessam: quod si iam per territoriorum iura eam potestatem nacti fuerant Proceres, quare aut quid opus fuit, eam ab Imperatore per dictum Recessum indulgeri? nisi illud felicioris successus, maiorisque efficaciae creditum et agnitum fuisset. Vnde, teste rursus Mulzio, et experientia, quia fama per uniuersum uolitat, etiam restituti a Principibus et Statibus Imperii sibi magis consultum putant, si ab Aug. Imperatore, uel Comite Palatino, recuperata fama restauretur: qua in re, et similibus, ipsi saepe Ordines apud Imperatorem intercessiones suas interponunt, eiusque gratiam implorantibus procurant.

Antequam autem orationi meae colophonem imponam, non possum non mirari opinionem eorum, qui liberis Imp. Ciuitatibus eam, quam Principibus attribuunt, circa legitimationes, famae restitutiones, similiaque iura potestatem, adeoque ipsam superioritatem territorialem, ideo minus competere, atque ea ratione Comitum Palat. in suis territoriis beneficia et exercitium facilius et aequius, quam Serenissimos Principes, eas tolerare, causantur, quia ius Status non ex inuestitura, sed priuilegiis saltem, habeant. Ego certe, uti ex modo acquirendi differentiam iuris et potestatis deducere plane incongruum autumo, nec ipsum priuilegiorum, non personis, sed Rebuspublicis et ditionibus in perpetuum datorum titulum minime debiliorem, at potius fortiorem, quam inuestiturae, cum exstinctis descendentibus exspirantis, (quo casu ipsum feudum regale ad Dominum et Imperium redit) arbitror; et Ducatus etiam Comitatusque quosdam dari, reapse et experientia comprobatum credo, qui non lege feudi recognoscuntur, iura tamen territorii, allodii titulo, adeoque nulla inuestitura, uel summi Principis beneficio praecedente, possident, sed proprio iure exercent; ita ad ipsam praxin, usumque Imp. et Instrum. etiam Pac. VVestph. art. 8. prouoco, quae quoad uim et iura potiora, superioritatem territorialem Principum et Ciuitatum sibi ueluti, iuxta prouerbium, ouum ouo similem esse manifeste docent, ita, ut ex ea superioritate semper praesumtio in dubio aeque pro Ciuitate Imp. militet, ac pro ceteris et potentioribus

Stati-

Statibus: etiamsi dignitatis gradu se inferiores libenter agnoscant Ciuitates, magnificisque titulis modeste abstineant; id quod uero neque arguit, neque infert, iurium potestatisue imparitatem.

Concludo cum uoto et uerbis illustris cuiusdam ICti, quanquam reapse ea saepius parum obseruantis, sed contra AVGVSTI reseruata strenue depugnantis: Harmonia debet esse inter Caput et membra: harmonia etiam debet esse inter iura Capitis, et iura membrorum. Non opponenda sunt ista sibi inuicem: non extollendus Imperator cum praeiudicio Statuum: non admittenda Statuum (a Ministris suis) adulatio, cum praeiudicio Imperatoris; addo ego: nec humillimae eius Maiestati et iuribus debitae uenerationis imminutione. etc.

Nunc ad id accedo, quod hodierni diei solennitas, et officii mei ratio specialiter exigit. Tibi ergo, Praenobilissime atque Amplissime DN. IOH. HENRICE MVLLERE, Phys. et Math. P. P. meritissime, incluti Ordinis Philosoph. h. t. Decane et Brabeuta spectatissime, quod iustissime petiisti, iustissime impertior, atque IMPERIALI AVGVSTI autoritate, tum PERILL. SENATVS NORIMBERGENSIS, et maxime uenerandi DNN. HVIVS VNIVERSITATIS CVRATORVM COLLEGII iussu ac mandato, facultatem ac licentiam tribuo, eos, quos nobis stitisti Candidatos, solertia et eruditione merentissimos, et plura etiam propediem pollicentes,

DN. CASPAREM BINDER, *Gymnasii Vinariensis Sub-Conrectorem*,
DN. GODOFREDVM LOMER, *Augustanum*,
DN. IOHANNEM FRIDERICVM STOY, *Norimbergensem*,
DN. ELIAM GOTTLIEB. DIETRICH, *Vlmensem*,
DN. IOHANNEM DAVIDEM ELLROD, *Baruthinum*,
DN. GEORG. LVDOV. VVILHELMVM FROBENIVM, *Onoldinum*,
DN. LEONHARDVM BOHNER, *Norimbergensem*,

honore, quem ordo uester praebere solet, Magisterii nempe supremo;
DN. autem IOH. IGNATIVM MICHAHELLEM, *Norimbergensem*, et
DN. ANDREAM CHRISTOPHORVM GRAFIVM, *Augustanum*,

iure et dignitate Laureae Poeticae condecorandi, et solenni ritu inuestiendi, ita tamen, ut prius iureiurando, quod per Tabellionem Academicum ipsis praelegetur, fidem suam ex more animoque obstringant. Nos interim iis non minus, quam modo creatis Dnn. Doctoribus, ex intimo cordis affectu de dignitate meritissima gratulamur, et prosperrima quaeque in perpetuum apprecamur.

XV.
RENVNTIATIO SEPTEM MAGISTRORVM PHILOSOPHIAE.

* *

QVod itaque DEVS T. O. M. felix faustumque, Nomini suo gloriosum, huic Academiae et uniuersae Rei literariae salutare, totique huic panegyri, quam in nouo hoc seculo primam hodie celebramus et aperimus, auspicatissimum esse iubeat! Ego IOHANNES HENRICVS MVLLERVS, Philos. Nat. et Math. Prof. P. h. t. Decanus et Brabeuta legitime constitutus,

Te, DN. CASPAREM BINDERVM, *Vinariensem, illustris Gymnasii patrii VVilhelmo-Ernestini Sub-Conrectorem.*

Te, DN. GODOFREDVM LOMERVM, *Augustanum*,
Te, DN. IOHANNEM FRIDERICVM STOY, *Vorra-Noricum*,
Te, DN. ELIAM GOTTLIEB DIETRICH, *Vlmensem*, absentem, tanquam praesentem,
Te, DN. IO. DAVIDEM ELLRODIVM, *VVeydenberga-Baruthinum*,
Te, DN. GEORG. LVDOV. GVILIELM. FROBENIVM, *Onoldinum*,
Te, DN. LEONHARDVM BOHNERVM, *Norimbergensem*,
Vos omnes et singulos Philosophiae artiumque liberalium Magistros, siue Doctores, solenniter creo, proclamo, renuncio, et uobis omnia iura ac priuilegia ab AVGVSTISSIMIS CAESARIBVS clementissime nostrae illi Facultati concessa, et in aliis Academiis exerceri solita, larga manu confero, in nomine sacro-sanctae TRINITATIS, PATRIS, FILII, et SPIRITVS SANCTI.

Ac ne haereditatem hanc sine sacris, quod aiunt, adepti esse uideamini, receptis consuetudine cerimoniis in plenam possessionem eius honoris immittendi mihi estis, Clarissimi Dnn. Magistri.

Primo in *cathedram* hanc superiorem uos euoco, quae sedes est Docentium. In cathedra enim Respondentium eos uos gessistis, ut superiorem uobis non amplius occludi fas existimem.

Secundo *Librum* uobis porrigo, eumque *apertum*. His enim imbecillitatis humanae praesidiis subleuanda est nostra inscitia, quamdiu nobis in hoc corporis ergastulo uinctis, non nisi per speculum et aenigma, καὶ ἐκ μέρους, uidere licet. Neque enim meditatione tantum, sed et lectione opus est, ad salutarem artium tractationem, nec nisi rarissimi sunt, qui sine lectionis subsidio, sola meditatione, ad insigne eruditionis culmen adspirant.

Claudo rursus *Librum*, ne frustra memoriam a natura tributam esse credatis. Et incidunt tempora, quando etiam sine istis librorum subsidiis bene prouidendum est, et capiendum nonnunquam in nocte consilium.

Pileum capitibus uestris impono. Vetus ille docentium signum est, et Romano more libertatis symbolum. Philosophiae seruias oportet, ut tibi contingat uera libertas, ait Seneca.

Annulo aureo digitos uestros exorno. Hoc enim pignore desponsatam uobis Philosophiam nostram, matronam grauem, pudicam, affabilem, in dulce consortium debetis admittere.

Osculo quoque et amplexu uos excipio, ut cogitetis, quam suauia sint labra sapientiae, in cuius complexu perpetuo deliciari potestis, imo debetis. Et quando Concordiae quoque et pacis Christianae signum est osculum, istam quoque ut perpetuo exosculemini, uobis commendamus. Atque sic nouos honores ex animo Vobis gratulor!

XVI.
RENVNTIATIO II POETARVM.

* *

HAec tribuit SOPHIE! *Nunc tu, ueneranda* POESIS,
Huc ades, et larga munera funde manu!
Non omnis periit tua laus, tua fama, decusque;
Restat adhuc aliquis, qui tibi fulget, honor.

Quan-

Quanta olim fueras Regumque Ducumque uoluptas;
Quanta olim ingenio gloria parta ſtetit!
Magnus Amyntiades, inter tot tela, tot hoſtes,
Maeonidae doctum ſaepe reuoluit opus.
Hoc in deliciis habuit, uictusque ſopore
Hoc fertur capiti ſuppoſuiſſe ſuo.
Thebas cum pugnax combureret, ille uetabat
Corruere igne tuos, Pindare clare, Lares.
Teque, Enni Calaber, quamuis domus arcta tuliſſet,
Roma potens armis iuſſerat eſſe ſuum.
Tecum Scipiades cupiebat uiuere ſemper;
Aut uno tecum mortuus eſſe loco.
Vix ita Phocaeo iuueni dilectus Oreſtes;
Vix ita Cecropio Pirithousque Duci:
Auguſto quantum, Flaccusque, Maroque, placebant;
Quam Maecenati charus uterque fuit.
Certarunt uno de uate, Ios, Argos, Athenae;
Certarunt, Colophon, Smyrna, Rhodos, Salamis.
Haec tibi uis quondam fuit, heu fuit, alma Poeſis;
Tantus ubique tibi cultus honorque ſtetit!
At, ſi moeſta tuae quae nunc ſit ſortis imago,
Reſpiciam; mihi mens aegra dolore ſtupet.
Hei, quam deſertus per terras errat Apollo,
Et ſtabilem toto quaerit in orbe locum!
Quam nunc Muſarum ſordet uenerabile nomen;
Quam nunc Pieridas tempora dura premunt!
Quam paſſim uiuunt ingloria turba, Poetae;
Quamque parum reliquis uatibus aula fauet!
Ipſe ego te uidi nuper, dilecta Poeſis,
Triſti mente tuis indoluiſſe malis.
Ritu moerentis ſciſſus ſquallebat amictus;
Squallebant ſparſae moeſta per ora comae.
Serta, ſed inuitam cingebant laurea, frontem;
Nec crinis ſolito tinctus odore fuit.
Sollicitae mentis curam lenire parabas
Cantibus; at queſta eſt tunc quoque pulſa chelys.
Sed, iam mitte metum; pallentem disiice curam;
Signaque laetitiae fronte animoque geras.

Fulget adhuc ſpes laeta ; tui ſtat gratia coetus ;
Fataque pro meritis te meliora manent.
Namque , o Pieriae , ſemper florebitis , artes ;
Dummodo uos NORIS , *quam celebratis , amet.*
NORIS *amat Muſas ;* NORIS *non carmina ſpernit ;*
NORIS *doctrinae praemia grata dicat.*
Haec uiret ingeniis ; haec Palladis auget honores ;
Haec uatum numeris nominibusque fauet.
En , adſtant praeſto , queis ſunt tua carmina curae ;
Queis tuus eſt cordi , diua Poeſis , honor !
Alma , faue , mitisque tuos cum carmine uates
Reſpice , et elata porrige ſerta manu !
Tu uehis in coelum mentes ; tu pectora uatum
Concutis , et motu feruidiore rapis.
Si tibi ſe ſacrat MICHAHELLES , *Pallade teſte ;*
Eſtque frequens illi nomen in ore tuum :
GRAFIVS *aſſiduus ſi te colit atque ueretur ;*
Ambo ſi ſtudiis ingenioque ualent :
Adſpice , ſacratas ornent ut frondibus aras ;
Nec dubitent poſito procubuiſſe genu.
Hi laurusque ſuis optant hederasque capillis ;
Implorantque ſacrum ſollicitantque chorum.
Fallor , an exaudit facilis pia uota Poeſis ;
Atque offert Helicon , quicquid honoris habet ?
Macti animis , Iuuenes Phoebeo nomine digni ,
Quorum Pegaſeus proluit ora latex ;
Macti animis igitur ; Vobis , quodcunque rogaſtis ,
Nunc exorato pectore Diua dabit.
Iam ueniunt HEDERAE , *iam circum tempora* LAVRI ; *
Hoc uatum priſco ſumite more decus.
Sic uos Phoebus amet porro , meliorque Poeſis ;
Vt tribuunt ueſtris haec ſacra ſerta comis.
Ergo , uelut laurus , ramis felicibus arbor ,
Sub quouis Phoebi climate laeta uiret ;
Illius ut florem neque hiems , neque laeſerit aeſtas ;
Nec triſtis uiolant fulmina ſaeua poli :
Sic nihil et uobis perimat uirtutis amorem ;
In quouis uigeat mens bene culta loco. *Tem-*

* Hic imponebatur binis Candidatis corona ex lauru et hedera conſerta.

Tempeſtas nec ſaeua ſacros infringat honores;
Quos animis doctis grata Thalia refert.
Vt uix ſuccreſcit laurus conuallibus imis;
Laetior at ſurgens uertice celſa petit:
Sic nec ſerpit humi, ſed tendit ad ardua uirtus;
Et ſupra uulgum mens meliora probat.
Vt laurus uirgo eſt; ſic ars, ſic turba ſororum
Pieridum caſta eſt, tetraque probra fugit.
Sancta placent Muſis; placet ipſa modeſtia Phoebo;
Ingenuas mentes uita modeſta decet.
Cernite et hic hederas, Phoebeae praemia frontis;
Frondibus hae preſſis robora magna ligant:
Sic ueſtra haud hominum disiungant carmina mentes;
Nec quemquam, duro noxia dente, petant.
Quotquot uos canitis uerſus, teſtentur amorem;
Concilientque homines, concilientque Deum.
ANNVLVS *iſte* (**) *nouum uobis dat pignus honoris;*
Conuenit ingenuis uatibus aptus honor.
Aurea libertas debetur prima Poetis;
Qui recinunt doctis aurea ſaecla modis.
Hac arrha, egregiam uobiscum iungitis artem;
Ex quo laus tandem foedere certa uenit.
OSCVLA *do uobis, ut ueſtris moribus ipſae*
Adſpirent Charites carminibusque decus.
Sic mihi, ſic ſaluete noui, *ſaluete*, Poetae!
Hos uobis titulos gratulor ore pio.
CAESARIS *auſpicio ornati ſaluete Poetae!*
Apprecor, ut uobis hic bene uertat honos.
Ite bonis auibus, cumulateque praemia parta;
Palladiasque artes uos coluiſſe iuuet.
Decantate DEI *ſacro miracula plauſu,*
Veſtraque diuinis laudibus ora flagrent.
Vos Maecenatum meritis aſſurgite promti;
Veſtris laetetur Patria chara modis.
Carminibus ueſtris uirtus ornetur, ouetque;
Poeniteatque malos expetiiſſe nefas.
At tu nunc breuibus, Michahelles, *concine grates*,
Quas mea Muſa, ſuo feſſa labore, nequit.

(**) Hic induebatur Candidatorum digitis annulus aureus.

SECTIO VII,

SECTIO VII,

QVAE PERTINET AD ACTA

TERTII DIEI FESTI,

QVO CONSVLATVS ACADEMICI MVNVS SVCCESSORI TRADITVM EST.

I.

ORATIVNCVLA

RECTORIS ACADEM. IO. IAC. BAIERI,

dicta in Templo, cum ipse Magistratum deponeret.

* *

TAmetsi bene sciam, A. O. O. H. me nunc in tali constitutum esse loco, in quo tacere neutiquam conueniat, exiguam tamen disserendi opportunitatem, in praesenti temporis breuitate inuenio; quanquam, si nullum aliud suppeteret dicendi argumentum, *sacra nostrae Academiae saecularia*, feliciter nunc peracta, copiosissimam orationis materiam suppeditare uideantur. Sed quis ego sum, qui post eloquentissimos Ecclesiae et Academiae Oratores, de rebus tam magnis splendidisque dignum aliquid commemorare sustineam? cum etiam, si quid omnino reliquum ab iis factum fuerit, hoc gratae posteritati, ut aliquando adiiciatur, permittendum esse existimem. Mihi ergo nunc liceat reuerti ad me, posteaquam negotiis alienis sat diu distractus, et *annuo Academiae consulatu*, si non laudabiliter admodum, certe bona fide et conscientia defunctus sum. Ast profecto ingrati hominis notam titulumque mererer, nisi occasione hac fateri uellem et praedicare publice, per quos profecerim.

Inprimis igitur *genua mea flecto ad* DEVM ET PATREM DOMINI NOSTRI IESV CHRISTI, *qui dedit mihi, secundum diuitias gloriae suae corroborari per Spiritum eius*, (*) ut in rebus arduis ac dubiis consilium, in aduersis auxilium, inuenerim, in afflictis animum non dimiserim: qui nos omnes in pace et tranquillitate publica, florenteque rerum statu conseruauit, nullis ciuium nostrorum funeribus, alioue grauiori casu,

(*) Ephes. III.

casu, intra totum hunc annum conturbatos; cum nec Diabolus *homicida ab initio* (**) intentatas, per suos filios, turbas caedesque potuerit perficere. Illi propterea *Seruatori nostro, et adiutori meo benignissimo*, cum nihil habeam aliud, quod gratum deuouere queam, me totum trado, simul et salutem uniuersae Academiae nostrae piis precibus commendo.

Proximum a DEO IMMORTALI locum, propter opem mihi praestitam, tribuere par est INCLYTO FLORENTISSIMAE REIP. NORIMBERGENSIVM SENATVI, et seorsim PERILLVSTRI COLLEGIO DOMINORVM CVRATORVM ACADEMIAE. Sub eorum enim tutela muneris mei autoritas firma stetit, et non solum sarta tecta hucusque seruata est haec Studiorum Vniuersitas, uerum etiam ipsorummet incredibili fauore et liberalitate, magnis sumptibus ac beneficiis exornata et amplificata existit. Quae omnia cum longe maiora sint, quam ut per infantiam meam digne collaudari queant, sacro inuoluam silentio, memori autem tenebo pectore, quamdiu spiritus hos reget artus, neque cessabo uberrimam a DEO remunerationem ipsis exorare.

Iam uero uestram quoque, PATRES ACADEMIAE CELEBERRIMI, prudentiam atque humanitatem grata mente recolo. Vos enim optimorum, ad regendam ciuitatem nostram, consiliorum promptissimos autores, ac in iisdem rite exequendis adiutores beneuolos habui. Quid ergo magis optandum mihi est, quam ut porro fruatur saluberrimis consiliis et auxiliis uestris haec nostra Academia? cuius adeo praecipue in gratiam, Vobis omnibus uitam longam et incolumitatem perpetuam, et quicquid insuper optabile est, ex animo apprecor!

Minime autem Vos, sine omni alloquio et salutatione possum dimittere, CIVES GENEROSI, MVLTAQVE VIRTVTIS AC ERVDITIONIS LAVDE ORNATISSIMI: cum Vobis etenim potissimum mihi agendum fuit, quamdiu Academiae magistratum gessi. Vestrum omnium salutem supremam mihi legem fuisse, DEVM testor meamque conscientiam. Feci autem illius causa, quicquid potui, tanto alacrius, quanto impensius ad id me obligauit modestia, pietas, humanitas et

(**) Ioh. VIII.

induſtria ueſtra. Pergite igitur, quaeſo, laudabilem iſtam tenere uiam, quae Vos ad uerae felicitatis faſtigium perducet. Habebitis praelucentem diuinam gratiam, moderatorem uero morum, et aſſertorem iurium ueſtrorum, per noui huius anni Academici periodum, ab AMPLISSIMO SENATV legitime conſtitutum RECTOREM MAGNIFICVM, *Virum Nobiliſſimum atque Excellentiſſimum*, DN. IAC. VVILH. FEVERLINVM, *Philoſophiae primae et rationalis Profeſſorem Publ. celeberrimum.* Huic ueſtram, Ciues optimi, fidem, ſicuti par eſt, addicite; hunc decenti obſequio colite et obſeruate!

Tu uero, MAGNIFICE DOMINE RECTOR, ſalue mihi iterum, et ſuſcipe, poſteaquam purpura Academica indutus es, reliqua etiam dignitatis et muneris Tui inſignia. Quo nomine *Sceptra* primum porrigo, quibus ciuitatem noſtram opportuna, modo grauitate, modo lenitate, gubernandam Tibi concreditam eſſe optime intelligis.

Hinc *Legum et Statutorum Codicem* trado, utpote quorum cuſtodem ac uindicem Te iam conſtituit SENATVS AMPLISSIMVS, ut Iura Vniuerſitatis ac ſingulorum ciuium rite tuearis, et ſuum cuique tribuas.

Porro *Sigilla* exhibeo, quorum eſt neceſſitas in obſignandis et autoritate muniendis, quae Academiae nomine ſcribuntur, literis, publicisque tabulis.

Tandem et *Claues* accipe, quae Tibi datam declarant poteſtatem carcerum et adminiſtrationem cuſtodiamque rerum ad fiſcum Academiae pertinentium, abs me propediem bona fide exhibendarum.

Quod ſupereſt, ego Tibi, RECTOR MAGNIFICE, primus omnium publice de ſuſcepto munere honorifico gratulor; quod quanto maiori cum onere coniunctum eſſe ſolet, tanto magis apprecor, ut DEVS omnipotens, qui me plus, quam praedicare poſſum, in eodem iterum gerendo clementer adiuuit, Tibi pariter opitulari, et uires corporis animique ſufficientes, Senatum concordem ac beneuolum, Ciues quietos et obedientes, et quicquid praeterea Tui muneris felicitati conueniens optari poteſt, benigniſſime largiri dignetur!

II.

ORATIO

IACOBI VVILHELMI FEVERLINI, P. P.

RECTORIS ACADEMIAE in primum noui saeculi annum constituti.

* *

MAGNIFICE DOMINE PRORECTOR
PATRES ACADEMIAE EXCELLENTISSIMI
HOSPITES VENERANDI
CIVES OPTIMI
DOMINI ET AVDITORES OMNIVM ORDINVM HONORATISSIMI.

QVod precati a DEO OPTIMO MAXIMO sumus omnes, ut festum Academiae saeculare feliciter et tranquille celebrare liceat, id diuino et per omnia saecula non intermorituro beneficio nobis obtigisse laetamur, atque, dum in noui saeculi limine nos iam constitutos sentimus, non possumus non sanctissimum Numen, summum bonarum litterarum Statorem et Conseruatorem, ardentissimis denuo uenerari precibus, ut non per hoc tantum saeculum integrum, sed etiam ad ultimum usque huius uniuersi finem, florem et splendorem almae huius Musarum sedis tueri et augere uelit. Hoc ipsum cogitare, optare, sperare, oportet nos omnes. Mihi sane, qui primus in hac noua periodo Academiae Rector uestris, Patres Academiae Venerandi, suffragiis electus sum, qui munus hoc oratione solenni ad Vos inprimis, Ciues optimi, pertinente auspicari per leges iubeor, praeter felicitatem cum Academiarum in uniuersum, tum huius praesertim bonarum mentium officinae, argumentum succurrit nullum. Pio igitur affectui indulgere, atque de ipso hoc uotorum nostrorum scopo disserere, mecum constitui, certo sperans, fore, ut, quo melius, o Ciues dilectissimi, quae sint Academiae bona, intellexeritis, eo impensius mecum eadem a DEO apprecaturi, et, ubi uoti damnati erimus, eo prudentius iisdem usuri sitis. Vos autem omnes, Domini et Auditores omnium ordinum honoratissimi, ut eo fauore, quo Academiam prosequimini, me, qui uota eius interpretari

nunc conabor, audire uelitis, humaniſſime rogo et contendo. Studebo breuitati, daboque operam, ne aures ueſtrae, elegantioribus orationibus audiendis per feſtum ſaeculare aſſuefactae, incomta ſimul et prolixa oratione defatigentur.

Qui rebus publicis bene conſulere uoluerunt, ſaepe tales ſibi effinxerunt fortunatarum ciuitatum ideas, ut, ſocietatum humanarum obliti, neſcio quibus Solis Lunaeue incolis inſeruire uoluiſſe uideantur. Nec alibi quaerendae ſunt ſocietates litterariae, quas nonnulli, uariis Academiarum noſtrarum uitiis atque defectibus medicam manum adhibituri, bono animo ſed imprudenter, erigi optarunt. Ne in eandem incidamus Scyllam, ex hiſtoriarum monumentis eas adumbrabimus Academiarum ideas, quas pii Maiores noſtri apud exteros obſeruatas ſibi in Germania imitandas propoſuerunt, ut ex ſapientiſſimis autorum intentionibus, quae deſint, et quae ad perfectionem earundem requirantur, liquido pateſcat. In eo enim contra prudentiae regulas plerique impingunt, quod, neglectis negotii indole atque fine, ex quibus tamen perfectio et imperfectio unice dignoſcuntur, quae meliora uidentur, perfecta; quae uota haec ſua non attingunt, imperfecta, exiſtimant. Non excurram in antiquiſſima tempora, quibus non defuiſſe litteraria Gymnaſia notiſſimum eſt; non reuocabo in memoriam antiquas Germaniae ſcholas, quas corruptas atque neglectas omnino interiiſſe Maiores noſtri docuerunt: illius tantum mentionem faciam aetatis, qua tribus quatuorue abhinc ſaeculis pleraeque Germanicae Academiae ſuum celebrarunt diem natalem. Senſerant Caeſar et ſummi Imperii Proceres ſummam eruditorum neceſſitatem, quibus ſiue in ciuilibus, ſiue ſacris negotiis rite gerendis, carere non poterant; doluerant maximis ſumtibus paribusque moleſtiis apud exteros, Gallos inprimis atque Italos, doctrinas patriae inprimis minus apte accommodatas bonis ſuis ciuibus eſſe petendas; uiderant nec ſine commiſeratione, optima ſaepe ingenia ob inopiam inculta atque rudia permanſiſſe: his de cauſis communibus conſiliis ampliſſimisque priuilegiis complures in Germania erigere Academias ſapientiſſime decreuerunt. Comparandi in eo ſunt indefeſſis Botanices cultoribus: ſicut enim hi ſemina peregrinarum plantarum, quae

olim

olim ſtupendis ſumtibus ex Indorum regionibus ad nos fuerunt deportandae, nunc magnis cum impenſis, magnoque labore, maiore tamen cum lucro, in ſuis plantare atque alere ſolent hortis; ita prudentiſſimi Imperantes utiliſſima bonarum artium ſeminaria in ipſis ſuis ditionibus inſtruenda et fouenda eſſe cenſuerunt, certa ſpe freti, neque ſumtus, neque operam, male collocatum iri. Habemus hic breue illorum bonorum compendium, quae uel ipſam exornant Academiam, uel inde in Rempublicam redundant. Academiam ſummi Proceres uoluerunt eſſe eruditionis ſedem, bonarum mentium officinam, uirorum iuuenum grauiſſimis negociis deſtinatorum Gymnaſium, largis ſtipendiis enutritum, imperiique parte munitum, inſigni dignitate ornatum, et facultate dignos ſummis honoribus condecorandi inſtructum, ad coercendos intra ditionis terminos ciuium ſtudioſorum numos, ad accerſendas exterorum, qui ſtudiorum gratia alliciuntur, pecunias, atque hinc non ſingulorum tantum ciuium quorumcunque opibus augendis, ſed ipſis etiam aerarii rationibus, utiliſſimum. O felicem igitur, terque quaterque beatam Academiam, quae tantorum capax eſt bonorum, eademque et tuetur et auget!

Abſit autem, ut ſingula haec felicitatis genera in uno eodemque habeamus precio, aut ex iis, quae minoris ſunt momenti, felicitatem unice aeſtimemus, aut maiora minoribus poſtponamus. Primum et praecipuum eſt, ut omnia eruditionis genera uigeant et propagentur. Si huius uitae felicitas in eo conſiſtit, ut ſit mens ſana in corpore ſano, ſi mentis cultura corporis curae eſt anteferenda, ſi denique omnis ad depellendam miſeriam et obtinendam felicitatem inſtituta actio accuratiorem et cum ultimis fundamentis arctiſſime connexam requirit notitiam; eruditio ſane maximum cenſeri debet bonum: haec enim mentem perficit, haec actiones dirigit, haec felicitatem unice reſpicit. Quo maius autem hoc eſt bonum, eo maiorem deſiderat eiusdem propagatio circumſpectionem. Non ſufficit, eos conſtituiſſe ſcientiarum doctores, qui ſibi aliisque non ſine nominis celebritate uidentur doctiſſimi, quamuis celebri-

tatem Professorum, si cum meritis sit coniuncta, inter bona haud postrema referendam esse censeam; sed solida et ampla cognitio, insignis prudentia didactica, indefessus labor et non fucatae uirtutis splendor, in docente cumprimis requiruntur. Non fingam sapientem Stoicum, neque tales desiderabo doctores, qui sint ueri polyhistores, omnis erroris, defectus, labis expertes: modo naturali gaudeant iudicii praestantia, communissima exuerint praeiudicia, quarundam etiamsi paucarum ueritatum fundum attigerint, in iis doctrinis, quas maxime excolendas sibi sumserunt, multa multumque sciant, a sectae studio alieni, neque antiquitatem caeca ueneratione adorent, neque noua et singularia affectent, connata facilitate cogitationes suas exprimere sciant, honesti aeque ac decori sint tenaces; hi satis felicem reddent suam Academiam. Etenim his instructus praesidiis non ipse tantum docendo plura subinde discet, sed discentes etiam, qui neque inepti, neque imparati, accesserunt, ex ipsis docentis sui erroribus proficient, siquidem pauca ueritatum semina ita solent esse foecunda, ut errores interspersi subinde corrigantur, nouaeque ueritates adiiciantur. Hac enim, nec alia, ratione propagari potest eruditio; ut quisque sit sententiarum suarum autor, necessarium est; qui coecam discentium erga docentes obedientiam uolunt et imitationem, eruditionis indolem ignorant. His etiam uarietas Praeceptorum displicere solet, quae mihi ad euitanda autoritatis praeiudicia, ad proprias eo commodius instituendas meditationes, ad amplificandam denique scientiam, uidetur aptissima. Vt paucis multa complectar, nonnisi unum est eruditionem promouendi subsidium, nempe εκλογη· haec primum opus habet ampla litterariorum conatuum notitia; deinde experimenta efflagitat, quibus crassissimi eiiciantur errores, primaeque inueniantur ueritates; his denique succedit meditatio, alma doctrinarum mater. Ast quantae hunc in finem requiruntur Bibliothecae! quantus pro experimen-

rimentis faciundis apparatus! quanti ſumtus! quantus labor! Quo difficiliora tamen haec ſunt, eo etiam ſunt pulchriora. Sed ſupereſt alius Herculeus labor, debellare uitiorum belluas, atque uirtutem rectamque uiuendi rationem diſcentium animis inſtillare.

Abhorreo ab illorum inſania, qui doctrinarum florem ad Academias ita unice pertinere exiſtimant, ut uirtutis propagationem ab hoc loco alienam eſſe putent. Multo potius, cum haec aetas, quae ſtudiis eſt aptiſſima, mores etiam formet et firmet, atque conſuetudines adſciſcat per omnem reliquam uitam uix iterum deponendas; cum ſine uirtute ad ſcientiarum culmina aſcendere ſecure non liceat; cum maior ſit felicitas, bonum eſſe, quam doctum; cum denique omnis omnino eruditio ad uitae humanae felicitatem tendat: id ſibi officium iniunctum ſentiunt boni doctores omnes, ut omni ſtudio, doctrina, admonitione, exemplo, ipſaque conuerſatione, ad ueram uirtutem eiusque pediſſequas, prudentiam et morum elegantiam, diſcentes ſuos excitent atque manuducant. Vnum ſupereſt felicitatis genus, quod corporis concernit culturam: in ipſo enim aetatis flore corpus agile reddere uariisque honeſtis exercitiis firmare oportet. Quemadmodum uero his aliisque innumeris bonis benigniſſimorum Nutritorum prouidentia Academias exornare ſolet; ita, ut fines ſuos haec aſſequantur, ut ſummum felicitatis apicem attingant, a ſtudioſorum expectari debet bonitate. Miſera eſt Academia, quae pauciores numerat diſcentes, quam docentes, quae ciues uidet naturali ingenii bonitate atque eruditionis capacitate deſtitutos, quae dolet, feliciſſima ſaepe ingenia praefixi oblita ſcopi alienis tempus terere, et ſtudia negligere, quae rixis, pugnis, aliisque uitiis, ſub ſpecioſo libertatis et peculiaris ſtatus rationis titulo graſſantibus, turbatur; quae denique ciuibus prodigis, pecunias ſuas male adminiſtrantibus, et aes alienum conflantibus, moleſtatur. Ex his facile pateſcit, in quibusnam momentis

 felici-

felicitatem Academicam a ciuibus promotam uelim. Non deſidero ingentem ſtudioſorum numerum, qui millibus computari poſſit, (quamuis haud contemnendum felicitatis additamentum in eo poſitum eſſe exiſtimem) ſufficit mihi mediocris et docentium numero conueniens diſcentium numerus. Id uero inprimis deſiderandum eſt, ut non niſi bene praeparati atque ad maiora apti accedant, ut ſuam felicitatem ament, deſiderent, ſtudioſe quaerant, ut ſcopi ſui ſint memores, ut non audiendo tantum, ſed experiundo etiam, legendo, meditando, ſolidam ſibi comparent eruditionem, ut uerae liberaeque a ſectae ſtudio philoſophiae operam nauent, ut in uirtutis ſtudio, elegantioribus moribus et legum obſeruatione libertatem ſuam collocent, ut prudentes ſint oeconomi, ut denique ad ſuam aliorumque, inprimis integrarum ſocietatum, felicitatem promouendam, ſeruandam, augendam, idoneos ſe reddant, omnique ſtudio, labore, contentione, praeparent. Sed quid opus eſt uerbis, ubi rerum adſunt teſtimonia? Noſtra enim Academia ea bona, quae Academiis necaſſaria ſunt et utilia, egregio compendio exhibet. Per DIVINI enim NVMINIS gratiam, et ILLVSTRIS SENATVS NVRENBERGENSIS munificentiam, nihil deeſt, quod ad uos, o Ciues optimi, optimis ſcientiis, uirtutibus et artibus imbuendos, excolendos, perficiendos, deſiderari poſſit, neque in poſterum ceſſabit ILLVSTRIVM CVRATORVM cura, augendae noſtrae felicitati unice inuigilans. Vos autem, Generoſiſſimi et Nobiliſſimi Ciues, licet numero multis aliis coetibus Academicis ſitis inferiores, uirtute tamen nulli eſtis inferiores. Tanta enim eſt ueſtrae in ſtudiis aſſiduitatis, ueſtraeque honeſtatis et elegantiae laus, ut exemplum aliis, qui uos imitentur, proponi poſſitis. Gratulor igitur ex animo Academiae Altdorfinae de tanta felicitate, atque, ut per omnia ſaecula floreat atque creſcat, opto precorque. Tu, IMMORTALE NVMEN, Fons Sapientiae, curae cordique porro habebis hanc

Musarum sedem, auertes porro ab eadem belli et morborum pericula; diriges docentium et discentium labores Spiritu tuo Sancto, ut in sanctissimi Nominis tui gloriam, totiusque orbis Christiani felicitatem, cedant certissime. Protege AVGVSTISSIMVM CAESAREM, CAROLVM, ut sub felicissimo eius regimine omnis Germania sit porro felicissima. Serua ILLVSTREM REMPVBLICAM NVREMBERGENSEM, almam nostram matrem; benedic prudentissimis PATRVM PATRIAE consiliis; remunerare omni felicitatis genere indefessam ILLVSTRIVM CVRATORVM pro salute nostra solicitudinem. Largire excellentissimis huius Athenaei Professoribus animi corporisque uires, ut per maximam noui huius saeculi partem Academiae praeesse, eiusque felicitatem promouere possint. Exorna laetissimis rerum suarum successibus HOSPITES honoratissimos, qui nobiscum hilaria saecularia celebrarunt, nobisque bene precati sunt. Tandem etiam Tibi, TER OPTIME TERQVE MAXIME IEHOVAH, ardentissimis commendo precibus Ciues Academiae optimos; serua eosdem saluos incolumesque, conserua atque auge eruditionem illorum atque uirtutem, eorumque studia praemiis largissimis corona. Ita per DIVINI NVMINIS gratiam, ILLVSTRIVM CVRATORVM autoritatem, PATRVM ACADEMIAE uenerandorum auxilium, CIVIVM dilectissimorum uirtutem, non tam dirigam, quam spectabo et admirabor, Academiae Altdorfinae felicitatem.

DIXI.

SECTIO VIII,

QVAE REFERT

SOLENNIA QVAEDAM GRATVLATIONIS MONIMENTA

EX

ILLVSTRIBVS ACADEMIIS

LIPSIENSI ET TVBINGENSI

TRANSMISSA.

I.

CARMEN GRATVLATORIVM

INCLVTAE ACADEMIAE LIPSIENSIS.

SECVLARE SACRVM
ILLVSTRI
NORICORVM ACADEMIAE
ALTORFFIO
ANNO R. S. MDCCXXIII
III KAL. IVL.
SOLENNI PIETATE
CELEBRATVM
AVSPICATISSIMVM ESSE IVBET
ACADEMIA LIPSIENSIS.

NVnc ſancta mecum ſub roſeum nemus
Ad lenta caſtis murmura fontium
Subnixa palmis, Muſa, fronti
Nunc tilias uiridemque laurum

Impone, multo turgida Cynthio
Pulſetur apto pollice barbitos;
Et turba coniurata tecum
Pliſſa pater ſonet, ac Elyſter.

I nunc, amores iunge ſororios,
Quos ipſa quondam Muſa Academiis
Cum lacte materno ſororum
Indiderat geminos labellis.

Viden' paternis efferat ut iugis [a]
Caput corollis ſplendida Noricis
Sacrum, triumphalesque uultus,
Laeta SOROR, *cupidasque palmas*

Coeli ad propinqui ſidera porrigat,
Et concinentes inter Oreadas
Faunosque, uicinasque Muſis
Inter Hamadryadas, ſuorum

Exacta centum temporis orbibus
Per mille rerum ſollicitas uices
Et fata et ambages dierum
Voce canens memori reuoluat.

Feralis inter murmura claſſici [b]
Vt ſit potentum ſub manibus diu
Iactata circum, praeda magnis
Regibus et pila parua uentis,

Donec furentis ſaeuitiae maris
Erepta puppim tuta reduceret,

Pup-

(a) *Nam totum Altorffium montibus cingitur et ipſum in loco ſatis edito aedificatum.*

(b) *Nam per multos annos de eius poſſeſſione diſceptatum, cum Ruprechtus banno imperii afficeretur, et Norimbergenſes hoc exſequerentur. Tum hic locus ad Norimbergenſes conceſſit.* Conf. D. IOH. IAC. BAIERI *deſcriptio Academiae Altorffinae, Cap. I. p. 4.*

Puppim emerentem; dum corollis
Cingeret, et statione certa

Esset seuerae dux sapientiae (c),
Mox iure laesos, (d) *atque Machaonis*
Sanaret aegros arte, tandemque (e)
Arma Deo pareret uirosque.

Fertur, superbis cum fureret minis (f)
Miles cruento saeuus acinace,
Ignesque caedesque atque centum
Ingenia et facies malorum

Dirasque saeuo pectore uolueret
Mortes, feroci et conciperet manu;
Adstans Camoenarum ad penates,
Auribus attonitis Dearum

Hausisse cantus, et studia, et choros
Diuiniores; intus at horridum
Fluxisse robur, pectus, ensem
Carminibus, stupidaque mortem

 Non

(c) *Primo Philosophiae magistros.* BAIER. *C. V. p.* 27.
(d) *Deinde ICtos et Medicos Doctores.* BAIER. *l. c. Cap. VI. p.* 32. *sqq.*
(e) *Mox et Theologos creare permissum est.* BAIER. *Cap. VIII. p.* 50.
(f) *Conf.* BAIER. *l. c. Cap. III. p.* 13. *ubi ostendit, in tricennali bello hostes Academiae caussa urbi pepercisse.*

Non ante uicta terribilem manu
Sensisse; qualis dicitur Orphea
Vidisse Lethaeus trifauci et
Gutture diriguisse custos.

Hoc Musa sacris carminibus potest;
Hoc cantat urbi praesidium suae,
Centumque lauros, mollibusque
Promeritos studiis triumphos.

Si nos et HESSVS *primitiae tuae,*
Diuina uirtus et CAMERARII (g)
Spectaret, et Deos secundos
Is caneret, loqueretur alter,

Et spiritu intus magnanimo enthei
Coeleste nobis consocient melos;
Vt robur et uires et ignes
Flammiferis caperem medullis;

O quam sonora perstreperem lyra
Venis calescens ipse etiam piis,

Ac

(g) EOBANVS HESSVS *et* IOACHIMVS CAMERARIVS *in hoc Lyceo, cum illud Norimbergae floreret, docuerunt.* BAIER. *l. c. Cap. V. p.* 20.

Ac in tuas laudes canorum
Muſa daret numeroſa carmen!

Demitte coelo ſydereum caput
Diuina turba, et iunge nouos modos:
Metire, STVRMI,(h) *tempus, orbem*
Ac uariae monumenta ſortis;

Ac quae futuris millia ſeculis
Notaſtis olim, candida Nomina,(i)
Transferte longos ad nepotes
Fata uicesque prioris aeui;

Famamque ſeris porrigite aemulis;
Faſtos futuris pandite diuitem
Tot plauſibus fontem, bonaeque
Materiem ingeniumque linguae.

Dilecta terris et ſuperis SOROR,
O uiue longum, ac ingenuam ſinu
Prolem fouens, maius decoris
Sparge Tui iubar atque nomen.

(h) *Celeberrimus Mathemat. Altorff.* IOH. CHRIST. STVRMIVS.
(i) *Celeberrimi hiſtorici & ICti*, RITTERSHVSIVS, WAGENSEILIVS, *alii.* BAIER. *l. c. cap. XII. p. 72. ſqq.*

Auguſta conſtet Gratia CAESARIS,
NVTRITIORVM *ſplendida Nomina*
Cultam Tuis cernant in ulnis
Progeniem generoſiorem.

Laudes Tuorum perpetuo emicent
Sereniori lumine : praemia
Doctorum & illuſtris per orbem
Gloria cum meritis perennet.

Ac NORIS *alma urbs urbium ut incluta eſt*
Commerciorum laudibus ; audiat
Sic ciuitatum Pallas, ingens
Te ſibi Palladiumque ſeruet.

Seruent ſalutis Te PROCERES *ſuae*
Coeleſte pignus MAGNIFICI, *& colant:*
Natique natorum frequentes
Sacrum agitent Tibi Seculare!

II.

PROGRAMMA TVBINGENSE.

* *

IOHANN. MICHAEL HALLVVACHS,

IN

PERANTIQVA STVDIORVM VNIVERSITATE TVBINGENSI

Historiarum, Eloq. ac Poeseos Prof. Publ. Ordinarius

L. S.

PArum omnino abest, quin uertens effluxerit biennium, ex quo florentissima Academia Hasso-Schaumburgica, singulari supremi Numinis fauore per integrum clementissime conseruata seculum, multisque ornamentis aucta et accessionibus egregiis, primum festum suum seculare, quod Iubileum uocant, laetissima insignibus celebrauit sollemnitatibus. Ad quod quum excellentissimi eiusce Lycei Professores eo ipso tempore nostratis quoque Vniuersitatis Proceres atque Ciues quam humanissime inuitarent, piam beneuolamque Ipsis mentem, cum Amplissimus noster Senatus Academicus priuata gratulatione, tum Ciues etiam nostri publicis precibus, testatissimam fecerunt. Produximus nimirum eo ipso die, quo gaudiis suis uacarunt Rinthelenses, duos ex nostris politissimos iuuenes, qui eundem sermonibus probe elaboratis nostrae quoque sollemnem reddiderunt, suamque simul pietatem in publica panegyri iubilanti Academiae amplissimis uerbis & uotis probare contenderunt. Neque horum speciatim institutum Patribus istius scholae conscriptis displicuisse tum, ingratumue accidisse, uti reconditae, eiusque amplissimae eruditionis Vir, Cl. BIERLINGIVS, plus simplici uice humanissime significare nobis grauatus non est, ita & inde quam certissime collegimus, quod celeberrima Academia, cui Deus numquam non bene uelit, qualescumque, et nostras, et discipulorum nostrorum lucubrationes eodem cum reliquis Iubilei sui monumentis fasce complecti, atque posteris, si qui futuri sint, tradere nihil dubitauerit.

Ceterum, hocce ipſum et nos et praeſtantiſſimam e ciuibus noſtris trigam accendit, ut *Altorfinae* etiam Muſarum ſedi paria pietatis officia, publice praeſtanda, in craſtinam diem decreuerimus. Et hoc enim *celeberrimum Noricorum optumarum litterarum emporium*, *auſpiciis* (concepta uerba, ex litteris inuitatoriis excellentiſſimorum dominorum Profeſſorum *Altorfinorum* ad Ampliſſimum Senatum noſtrum haud ita pridem miſſis, repetimus) *auguſtiſſimi inuictiſſimique Romanorum Imperatoris*, CAROLI VI. *glorioſiſſimi ſalutis tranquillitatisque publicae conſeruatoris*, et auctoritate ſummaque munificentia *Perilluſtris et S. R. I. liberae* REIPVBLICAE NORIMBERGENSIS, ſigillatimque *Illuſtrium ac Generoſiſſimorum* CVRATORVM, hac ipſa die ſacrum ſeculare pio feſtoque ritu celebrat: propterea quod iam centeſimus labitur annus, ex quo illud, liberaliſſime procurante PERILLVSTRI SENATV NORIMBERGENSI, conditore atque nutritore ſuo benigniſſimo, amplioribus iurium priuilegiorumque Caeſareorum honoribus ornatum eſt, ac decus dignitatemque litteratae ſocietatis, inter uarias rerum humanarum uiciſſitudines, Dei immortalis benignitate atque prouidentia, ſemper feliciter retinuit, hodieque ſartam tectamque ſeruat. Cuius in ſecularis ſacri partes non *Ampliſſimus* tantum *Senatus noſter*, abs quo celeberrimi *Profeſſores Altorfenſes* priuatis nuperrime litteris, ad quas ſingularem quoque gratulationem iam tum repoſuimus, amiciſſime id contenderunt, uotis et precibus, pro ſua in bonas litteras et *Altorfinum* litterarum ſacrarium uoluntate, ipſe ueniet; ſed ciues quoque noſtros, ut idem facerent, publico e loco grauiſſimis excitauit uerbis. Atque hoc pacto duobus primum *duorum Celeberrimorum noſtrae ſcholae Iureconſultorum*, eorumdemque Dnn. Patronorum noſtrorum obſeruanter colendorum, GRASSI et MOEGLINGI, amoeniſſimis ſoceri et generi uinculis feliciſſime iunctorum, florentiſſimis maxumaeque ſpei filiis,

DN. CHRISTOPHORO VLRICO GRASSO,

et

DN. IACOBO FRIDERICO MOEGLINGIO,

Philologiae et Philoſophiae Cultoribus perſtrenuis, pietatis, ut bonarum mentium adoleſcentes ſunt ambo, faces fuerunt ſubiectae, ut ſollemnibus declamationibus et uotis diem *Altorfinae* ſcholae uere natalem etiam inter nos feſtum facere in animos inducerent ſuos. Quod pium, omniumque bonorum fauore ac laudibus dignum ſuum conſilium, quum ſuperioribus diebus uterque mihi aperirent, *tertius* quoque, duorum iſtorum, in Oratorio, quod aliquamdiu iam apud me habent, Collegio Practico commiles, feliciſſimae idem indolis et pie compoſiti moris iuuenis,

DN. FRIDERICVS CHRISTOPHORVS DIZINGERVS, Neuffenſis, *Philoſophiae et Theologiae*, cui nuper demum operari coepit nomenque dedit, *ſtudioſus diligentiſſimus*, acceſſit, eamdem ſibi mentem ſediſſe, eodemque ſeſe pietatis officio, me moderatore, defungi uoluiſſe, adfir-

adfirmans. Equidem facere non potui, quin omnino inſtitutum probarem. Neque tamen committendum fas duxi, ut unus ex tribus, pari pietate motis, excluderetur. Poſtquam igitur, quodnam, pro ſuo quisque genio et ingenio ac futuro uitae genere, argumentum dicendi delegerint, cognoui: non incommode omnibus tribus, eodem in actu, perorandi facultatem concedi poſſe exiſtumaui. Quo etiam ita conſtituto, ſua ſinguli ex compacto, paucis fere diebus, magna diligentia elaborauerunt, mihique promptiſſimi exhibuerunt. *Primus* prodibit, quem ultimo loco nominauimus, *per-eximius atque praeſtantiſſimus*, DN. DIZINGERVS. Exponet is oratione, latina ſatis et cum iudicio conſcripta, memorabilia praecipua, quae in ALTORFINORVM THEOLOGORVM, *inde a prima ſcholae origine, fato iam functorum, omnium*, hiſtoriis obſeruauit. Vſus, quod ipſi uitio uerti non poteſt, eam in rem eſt elegantiſſimo elegantiſſima ac ſolida eruditione *Clariſſimi Viri, Venerandi Dn. Guſtaui Georgii* ZELTNERI, Theologi Altorfini etiam nunc ſcriptis et meritis mirifice florentis, opere, quo *uitae Theologorum Altorphinorum a condita academia omnium, una cum ſcriptorum recenſu plenius et adcuratius, ad hiſtoriae Eccleſiaſticae et litterariae uſum, deſcribuntur.* Vbi autem fateri debeo, quod Declamatori noſtro *tria* potiſſimum, grauiſſima quidem ea, ac fortaſſis inter ea, quae omnium maxume in toto *Zeltneriano* uolumine notanda ueniunt, primo collocanda loco, a reliquo Orationis ſuae, ſine illis iam iuſto prolixioris, corpore, inuitus quidem, reſecuerim. *Primum* quidem eorum fuit, *Cl.* ZELTNERI *delineatio diſtinctorum Formulae Concordiae, mediae* (quae primorum fuit Profeſſorum Altorfinorum, certe plerorumque, Philippi amore adhuc magnopere ductorum, ea inprimis aetate, quae Formulae Concordiae uicinior fluxit,) *et Caluinianae ſententiae, placitorum*, de Perſona Chriſti, de libero arbitrio, de Euangelio: an concio ſit poenitentiae? de Coena Domini. Curate illa collecta et propoſita ſunt a Cl. Auctore, ac digna, quae a Veteranis Viris Theologis ſerio expendantur. *Alterum*, quod decerpere debui, fuere uariae obſeruationes, ex priori praeſertim *Zeltneriani* libri parte congeſtae, quae illis Eccleſiaſticae hiſtoriae capitibus, quae *Crypto-Caluiniſmum*, quem uocant, ac *Sociniſmum*, lites item *Helmſtadienſes* inter ac *Saxonici Electoratus Doctores Theologos* acerrime olim agitatas, exponunt, multum adfundere lucis potuiſſent. *Tertium*, quod expungere noſter neceſſum habuit, fuit iucunda *Cl.* ZELTNERI obſeruatio *de familiis, quae ſub initium emendationis ſacrorum publico Eccleſiae Miniſterio iam perfunctae et adhuc noſtra aetate in eodem munere continua ſerie ſuperſunt conſeruatae*. Quo nomine OSIANDRINAM tantum, FABRICIANAM et LYSERIANAM, laudare audet. De quibus notatu dignum et illud cenſemus, quod *Lyſeriana* et *Fabriciana gens* ortum in agro VVurtembergico ſuum; *Oſiandrina* uero, inde a LVCA OSIANDRO, A. CIƆIƆXXXIV nato, continua ſerie ſedes in

eodem suas, coetusque purioris diuinaeque ueritatis curam, habuerit. Quae ut luculentius, omnibusque pateant, *Osiandrinae* atque *Fabricianae* adiicere gentis seriem, in paucis admodum a *Zeltneriana* diuersam, hacce tabella licebit:

GENEALOGIA OSIANDRINA:

ANDREAS OSIANDER,
Andr. Fil. Antist. Norib. dehinc P. Theol. Prim. Regiomont. n. 1499. ob. 1552.

Lucas Osiander, Sen.
Theol. D. Abb. Adelb. antea Conc. Aulic. et Consistor. Adsessor. n. A. 1534. d. A. 1604.

Andreas Osiander, D. Canc. et Praepos. Tub. n. 1562. denat. 1617.

Iohannes Osiander, Superint. Gen. et Abb. Murrhart. postea Adelberg. n. 1564. ob. 1626.

- *Io. Bathasar Osiander*, Vayhing. Past. et Superint.
 - *Io. Adam Osiander*, Cancell. et Praepositus Tubing. n. 1622. den. 1697.
 - *Iohannes Osiander*, Abb. Hirsaug. Reg. Maiest. Suec. ac Polon. Consil. Eccles. ut et Sereniss. VVurtemb. D. Consil. Intim. Consist. Eccl. Director et Eberhardinae nostrae Visitator.
 - *Io. Rudolph. Osiander*, D. et Prof. Theol. Ord. Tubing. Eccl. Pastor ac Stipendii Theol. Superadtendens, *Secundi nostri Oratoris Sororius*.
 - *Io. Adam Osiander*, Med. D. et Prof. Tubing.
 - *Io. Adam Osiander*, SS. Theol. Cult. et in Illustr. Stip. Repetentis, quod uocant, munere fungens.

Lucas Osiander, D. Iun. Cancell. et Praepos. tandem Tubing. n. 1571. ob. 1638.

Ioseph. Osiander, tandem Abb. Blabyr. et Consiliar. Eccles. nat. 1589. ob. 1635. In uet. gentili Stemmate MS. in Osiandrina familia a multis inde annis conseruato fil. *Andreae* et nep. *Luc. Osiandri*.

GENEALOGIA FABRICIANA:

IOHANNES FABRICIVS, *Schmid* quoque dictus,
Stuttgard. Diaconus, deinde Schorndorff. Past. et A. 1548. loco Osiandri Andr. profugi Antist. Norib. Laurent. n. 1496. ob. 1558.

Andreas Fabricius, †

M. Io. Baptist. Fabricius, Diac. Aegid. et Pastor Furth. ob. 1571.

- *M. Io. Fabricius*, Past. Sebald. et Minist. Norib. Antist. n. 1560. den. 1637.
 - *M. Io. Fabricius*, Prof. Th. Altorph. et Diac. denique ad D. Mariae Norib. Antist. n. 1618. den. 1676.
 - *D. Io. Fabricius*. De quo Cl. Zeltner in Vit. Theol. Altorph. p. 410. sqq.
 - *Rudolph. Anton. Fabricius*, Philos. Mag. et S. Th. Cult.
 - *M. Georg. Fabricius*, Past. ad S. Leonhardi Norib. nuper fato suo defunctus, & liberorum plurium pater.
- *Io. Bapt. Fabricius*, Arithmeticus Norib.
 - *Io. Georg. Fabricius*, Med. D. et Physicus Norib. n. 1593. ob. 1668.

Dauid Fabricius,

Denique

Denique et illa semouere breuitatis studium iussit, quae de *eruditis praecocibus*, uirisque Theologis ante annum uigesimum tertium, quartumue, aut saltim aliquot ante trigesimum, annos, uel ad Theologicam Professionem, uel insignem aliquem pastoratum euectis, *Cl.* collegit ZELTNERVS, nosterque nonnullis auxit exemplis. Ceterum, in *exordio* orationis eleganter satis de iis dixit disciplinis, quibus, nisi illotis, quod aiunt, ad ea sacra accedere uelint manibus, operari ante, animumque excolere suum omnino debeant, quotquot sanctiorum litterarum, rerumque, interpretes agere aliquando constitutum habent. Huic autem succedet *Praestantissimus et Pereximius* DN. GRASSVS, qui, ut praedecessori suo palmam dubiam redderet, nihil fecit reliqui. *Maiorum* praecipue, ac Consultissimi *Dn. Parentis*, illustribus ductus exemplis, iurium sacris, breui ex instituto tractandis, mentem is uitamque destinauit suam. Vnde et sibi et praesenti instituto conuenientissimum iudicauit, si in eadem panegyri IVRECONSVLTORVM, qui *Altorfinum* Musarum delubrum illustrarunt olim, auxeruntque, *Dodecadem* oratione sua in scenam produceret: *Philippum Camerarium*, *Iohannem Christophorum Oelhafen de Schoellenbach*, *Iohannem Thomam Freigium*, *Obertum Giphanium*, *Hugonem Donellum*, *Scipionem Gentilem*, *Petrum VVesenbecium*, *Conradum Rittershusium*, *Guilielmum Ludvvellum*, *Nicolaum Rittershusium*, *Io. Guolffgangum Textorem*, *Io. Christophorum VVagenseilium*, celebratissima toto orbe nomina. Pauca admodum ex iis, quae mihi obtulit, et quidem maxume propterea, ut orationem breuiorem redderem, eliminaui. Paullo autem laboriosior eius fuit opera: quod, quae in rem conuertere suam poterat, ex quamplurimis conquirere Scriptoribus necessum habuit. Sed eam ipsam ob rem maiorem etiam meretur laudem: quum, prudenti rerum ubique facto delectu, dispersa apte inter se coniunxerit, paucisque, iis uero significantioribus uocibus, quamplurima expresserit. De cetero, in orationis *exordio*, praedecessorem imitatus suum, *de collocando bene a Iurium studioso in Academiis tempore ante, quam ipsas Iustiniani Scholas adeat*, disserere adgredietur; non ea quidem mente (id quod pro ea, qua floret, modestia totidem ipse uerbis adiecit) ut alios doceret, sed ut profiteri posset, quae uel ab Excellentissimis in Eberhardina nostra sapientiae bonarumque artium magistris uel doceatur iam, uel imbibere adhuc aueat ante, quam ipsa sacrae Themidos limina salutare audeat. *Tertius* denique adscendet *Praestantissimus atque Pereximius*, DN. MOEGLINGIVS, *Grassianus ex nobilissima eaque ornatissima Dn. Matre, nepos florentissimus*, adolescens mirae alacritatis, praestantissimisque singularis ingenii dotibus, quam qui maxume, ualens. Canet is, pro insigni uenae suae poeticae felicitate, heroico uersu *Altorfinae* et *Vrbis* et

 Acade-

Academiae origines, *incrementa*, *florem*, *Viros omnium ordinum doctiſſimos*, *aedificia*, *hortos*, atque id genus alia eiusdem Heliconis ornamenta, actis auditorio, quod ſperamus, ſplendido, pro fauentiſſima praeſentia et in audiendo patientia, non quas debebit, ſed quas poterit, gratiis, in uota, ut pro re litteraria in uniuerſum omni, atque alma etiam Eberhardina noſtra, ita pro *Altorfina* ſpeciatim ſtudiorum Vniuerſitate, religioſiſſima deſinens. Superſedere ampliore huius carminis commendatione eo magis heic poſſumus, quo certiores confidimus fore, ut ipſum nemini, cui eius audiendi copia fiet, ſeſe non oppido probaturum ſit. Quo pacto nihil iam reliqui eſt, quam ut *Magnificum Dn. Rectorem*, *Reuerendiſſimum Dn. Cancellarium*, et reliquos *Patres Eberhardinae noſtrae conſcriptos*, *omniumque ordinum Profeſſores*, *litterarum Patronos & Cultores*, ea, qua par eſt, obſeruantia et humanitate maiorem in modum rogemus, ut *craſtina die hora pomerid. I.* ad audiendos oratores noſtros, *quorum nullus multum ultra quinctum et decimum*, *immo ultimus uix ultra decimum quartum*, *progreſſus annum eſt*, non de ſcripto, ſed ex memoria, promptiſſime ſua omnia dicturos, *in auditorio Philoſophorum aeſtiuo* fauentiſſimi confluere ne grauentur. Date id fauoris humanitatisque, *Patres Venerandi*, *Vosque commilitones honoratiſſimi*, *Per-illuſtri* NORIMBERGENSIVM REIPVBLICAE, *celeberrimaeque* ALTORFINORVM *Academiae*, quibus hac inprimis feſta die pietatem, uota, precesque debemus! Date id *parentibus*, quibus ampliſſimis uerbis ſingularia haec gaudia gratulari fas eſt, *Oratorum noſtrorum nobiliſſimis*, imo ingentibus *Graſſianae* pariter ac *Moeglingianae familiae*, cuius utriusque florem atque incrementa in filiis ac nepotibus laeti contueamur, meritis in publicam aeque atque academicam rem noſtram omnem! Date, iterum iterumque contendimus, uel ipſis etiam *declamatoribus noſtris*, qui beneuolentia hac eximia macti non tantum ad maiora idemtidem ſubeunda et ſuo tempore praeſtanda accendentur; ſed et gratiſſimam mentem, pietate, obſequiis et reuerentia, dum uixerint, teſtabuntur. Neque apud nos tanti honoris fauorisque memoria umquam intermorietur. Perſcript. Tubingae, Anno, quam Salus hominum reſtaurata floret, cIɔ Iɔccxxiii, Die diuis, *Petro* ac *Paullo*, in Chriſtianorum coetibus ſacro.

III. *ORA-*

III.

ORATIO

FRIDERICI CHRISTOPHORI DIZINGERI,

Philoſophiae Candidati et SS. Theologiae cultoris,

in

INCLVTA ACADEMIA TVBINGENSIVM

SACRIS SAECVLARIBVS ALTORFINIS

dicata.

* *

ALMAE HVIVS EBERHARDINAE

MAGNIFICE DOMINE RECTOR

REVERENDISSIME DOMINE CANCELLARIE

VIRI MAXVME REVERENDI, CONSVLTISSIMI, AMPLISSIMI, EXCELLENTISSIMI, RERVM LEGVMQVE DIVINARVM PERINDE AC HVMANARVM INTERPRETES, PATRONI AC SACERDOTES FELICISSIMI

SALVBERRIMAE MEDENDI ARTIS MAGISTRI PERITISSIMI

OPTVMARVM SCIENTIARVM, ARTIVM ET LITTERARVM PROMI CONDI PERSPICACISSIMI

PATRES LYCEI NOSTRI CONSCRIPTI OMNIGENAE SAPIENTIAE PROFESSORES CELEBERRIMI

DOMINI, PATRONI ET PRAECEPTORES DEMISSO PIETATIS CVLTV VENERANDI

TVQVE RELIQVA VEL NATALIVM NOBILITATE VEL MORVM ELEGANTIA VEL ERVDITIONIS SOLIDIORIS ELEGANTIORISQVE VARIETATE VT CVM MAXVME COMMENDABILIS FLORENTISSIMORVM COMMILITONVM IN COMMVNEM PVBLICAE REI VTILITATEM SVCCRESCENTIVM CORONA.

QVam graue, quamque difficile illorum ſit munus uirorum, qui DEVM docent, diuinam mentem pandunt et uoluntatem; qui conſilia aeternae ſapientiae et molimina enarrant, ueraeque felicitatis rationes ſoli perfecte exponunt; exploratius ſcient, qui eo defuncti iam ipſi ſunt, quam uel diſertiſſimus orator exprimere ualebit. Audiendi proinde illa de re diuturnae experientiae uiri potius ſunt, queis longior rerum iſtarum uſus mentem ſubegit, quam homines heri aut nudius tertius nati, nudiue ſpectatores. Interim tamen de grauitate etiam ac difficultate muneris uirorum, quos Theologos adpellamus, eminus quaſi aliquid mente praecipiunt, qui animos ad ſacra ſacrorum Doctorum praeparant, deſtinantque, ſuos. Nimirum, ſi qua diſciplina mente bene compoſita, curate praeparata, excultaque, addiſci ac tractari debet; ſanctior certe diuinarum rerum doctrina debet. Hanc rite adire Corinthum qui cupit, non uno antea in loco ſapientiae cauſſa laborauerit: hoc mare ingredi qui cum animo ſtatuit ſuo, quam plurima iam multiplicis ſcientiae aequora traiecerit: excellenti iſthac margarita, diuino hocce theſauro, qui delectari, qui frui, ac exornari auet,

 diu

diu ante ſudauerit, multumque conſumſerit operarum, omnino oportet. Intelligitis, AVDITORES OMNIVM ORDINVM VENERANDI HONORANDIQVE, intelligitis, quid iſtis uelim. Scilicet, ut plane, citra uerborum inuolucra et figurationes, mentem efferam meam: quisquis uirum Theologum recte aliquando agere, felicemque diuinarum litterarum, rerumque, interpretem exquiſite referre, contendit, animum omnigena optumarum quarumuis ſcientiarum et artium ſupellectile inſtructiſſimum ad iſtud adferat negotium, neceſſum eſt. Nulla ſane eſt in uaſtiſſimo uerae eruditionis ambitu diſciplina, ars nulla, qua carere commode poſſit, quisquis cum fructu, in DEI laudem et hominum ſalutem eualituro, in diuina coeleſtis diſciplinae, quam Theologiam ſalutamus, officina operari contenderit. Patientia ueſtra ac fauore ueſtro turpiter abuti iure cenſeri poſſem, ſi iam amplioribus uerbis ſyrmata eorum adducere uellem, qui grauiſſimis id rationibus pasſim requirunt, adſeuerantque. Vno etenim ore illud ex inſtituto ii praeſertim loquuntur, qui uel *Bibliothecas ſtudioſi Theologiae*, uel *introductiones in Theologiam*, uel *praecognita Theologica*, et quos id genus alios, monumentis ſuis, hanc in rem conditis, titulos fecerunt, erudito reliquerunt orbi. Facillimo etiam, ſi in rem ire praeſentem adlubeſcat, probari illud negotio poteſt. Quotus, amabo, quisque, niſi rei diuinae ignariſſimus plane fuerit, eſt, qui *linguarum*, (liceat heic breuiſſime omnia elaturo incipere) *ſacrarum* praecipue, notitiam haut leuem requirendam in doctrinae ſublimioris alumno exiſtumet? Quomodo uoluntatem diuinam, ſanctiorum codicum paginas, recte uereque interpretabitur, qui ſermonis, quo exaratae ſunt, expers eſt? Quidquid translationum in Germanicam, Latinamue, linguas in promtu habemus, humanae, multis adeo erroribus obnoxiae, opus induſtriae eſt, quo ſaepiuſcule quidem commode recteque gratiſſimus utetur ſacrarum linguarum gnarus, ſed non raro incommode, ſaltim nunquam ſecure, iſtarum ignarus. De *Latii* idiomate, quod eruditis dudum proprium, cuſtosque omnis humanae ſapientiae, euaſit; de *antiquitatum*, quas uocant, *hiſtoriarum* item, ſacrarum perinde ac ſecularium, diſciplinarumque, uel *temporum*, uel *familiarum*, uel *terrarum* regionumque rationes exponentium, ſtudio, idem fere ſentiendum duco: ſenſeruntque dudum, magna ſuperioris pariter ac uoluentis ſeculi nomina, *Eraſmi*, *Bezae*, *Scaligeri*, *Caſauboni*, *Salmaſii*, *Grotii*, *Heinſii*, *Voetii*, *Cocceii*, *Heideggeri*, *Gerhardi*, *Seldeni*, *Bocharti*, *Relandi*, *Clerici*, aliique huiusce commatis Apollines innumeri. Iam uero quid de *Philoſophia*, qua patet, *omni* dicam? An ſacro-ſanctae Theologiae, diuinae illi uitiorum expultrici, uirtutum ſolidarum omnium indagatrici, nutricique, utiliter operari quis poterit ſine *Logica?* medicina illa intellectus, Ariadnaeo illo ueritatis cognoſcendae, diiudicandae, probandae, defendendaeque, filo? ſine *Hermeneutica* et *Methodologia*, (liceat, quaeſo, uocibus uti receptis ad euitandas ambages) quae ſalutares quasuis doctrinas, ad ſignata apta et ſigna, quibus mentis ſenſa, uel a nobis uel ab aliis exprimuntur, recte exponendi, et cognitas iam ueritates cum aliis quoque facile communicandi ratione, non tantum e monumentis aliorum eruere, ſed et in mentes aliorum, uel uiua uoce, uel ſcripto, inſtillare docent? Sine *Metaphyſica*; qua ad bene diſtinguendum, ad ſolide ordinateque docendum, ad acuendas armandasque mentes

tes

tes contra quosuis quorumuis aduersariorum insultus, nihil est adcommodatius efficaciusque? Sine *Physica* et *Mathesi*, et, quae eo spectant, disciplinis? quibus destitutus, in ipso limine et sacri codicis et Theologiae caecuties, praecipuorumque sacrae doctrinae fideique capitum miserrimum ages interpretem. Sine *morum et status doctrina?* quae uoluntatis morbos et uitia emendat, quae fontes omnis miseriae nostrae detegit, miseros nos esse ex rationis lumine conuincit, ex miseriae luto nos expediendi cupiditatem in nobis adcendit, eoque ipso ad Theologiam nos manuducit, reuelationis diuinae ueritatem inuicto argumentandi genere comprobat, et ad impios gentilesque conuincendos, tela nobis subministrat; quae animos ad sanctiorem disciplinam praeparat, et huius regulas facile ac feliciter ad cuiusuis statum et indolem adplicare docet? Sine *naturalis prudentia iuris?* quae solidissimas subministrat rationes ad pie, iusteque ac temperanter uiuendum, ad ea in omnibus societatibus et statibus facienda, quae fieri fas atque ex hominum re est: imo, quae, nisi haec omnia faciamus, ne homines quidem nos esse, inuicte commonstrat?

Non patitur, AVDITORES OMNIVM ORDINVM VENERANDI HONORANDIQVE! instituti mei ratio, ut ad alia digrediar, atque per singula porro eam. Ex dictis iam facillime de aliis etiam colligere ualetis, atque abunde perspicitis, fieri nequaquam posse, ut quisquam quidquam recti solidiue in sacro-sanctae Theologiae studio proficiat, qui non omni fere optumarum litterarum genere delibutus praeparatusque sit. Compellate, si placet, eos Viros Theologos, (qui — qui — qui — dicere uolui, qui in hisce fulgent subselliis; sed metus, ne notissimam illorum, Theologis uiris plane dignam, modestiam grauius iusto laedam, uocem intercludit, Auditores, cogitationesque perturbat) qui in paucis praecipui habentur, qui primas ornant caueas, maxumaque eximiae eruditionis gloria clarent. Sciscitamini ex iis, qua uia? quibus mediis? ad tantum eruditionis sacrae fastigium adspirauerint: enumeratas abs me disciplinas laudabunt certissime ad unum omnes. Vel, si mauultis, uitas in coelo triumphantium id genus uirorum, typis exscriptas, curatius perlegite: idem uno cuncti loquentur ore. Agite, pace uestra, speciminis loco, ipse iam quosdam eum in finem breui oratiuncula depingere instituam. Videlicet, *uitae studiorumque rationes* et *memorabilia celeberrimorum*, ex ALTORFINORVM speciatim THEOLOGORVM catalogo, reliqua iam orationis meae parte repetere in publico hoc, eoque illustri confessu, in animum induxi meum; partim, ut, praeter alia, inde discatis, Commilitones suauissimi, non alio istos modo, quam quem commendaui, solumque securissimum existumant maxumi sapientiae Magistri, tantos euasisse Viros: partim, ut in partes *gaudii secularis*, quod hoc ipso die *Altorfini Lycei Excellentissimi Domini Professores* persentiscunt, atque ad communia uota pro celeberrima ista Vniuersitate ac bonis litteris omnibus uobiscum, AVDITORES VENERANDI HONORANDIQVE, religiosa mente descendendi ansam haberem. Quod dum iamiam facere adgredior, sine sententiarum phaleris et lautiori sermonis fucati supellectile, sed simplicitatis tantum cultu, atque ad praesentis instituti rationes respiciens; ut perbreuis temporis patientiam auribus uestris iniungatis, a uobis, AVDITORES OMNIVM ORDINVM HONORATISSIMI, obsequiosissime, decenter et officiose contendo.

 Dum

Dum iam in eo ſum, ut *inſignioris* prorſum *commatis Virorum Theologorum* proferam exempla, ad almae noſtrae matris uenerandum Theologorum celeberrimorum chorum oculos conuertere ueſtros et poſſem et deberem, AVDITORES OMNIVM ORDINVM VENERANDI, HONORANDIQVE, ſiquidem iſti praeſentes non eſſent. Quum uero praeſentem laudari, laudis fere parum habere, praeſentemque in os laudare, oris haut ſatis uerecundi eſſe, uideatur: peregrinorum potius *ſacri ordinis Virorum aliquos* in ſcenam producere, iam uiſum eſt. At quid eſt? Cur ALTORFINOS? *Altorfinae* ſcilicet in *Academiae* honorem praeſens omnis actus oratorius eſt inſtitutus. Quum enim *centeſimus iam labatur annus, ex quo ea amplioribus iurium priuilegiorumque Caeſareorum honoribus ornata eſt, ac decus dignitatemque litteratae ſocietatis, Dei immortalis benignitate ac prouidentia, ſemper feliciter retinuit, hodieque ſartam tectamque ſeruat: Natalem illa ſuum heſterno die recoluit, ſacrum feſtúmque habuit*, uti publicis nuper nos ea de re litteris fecit certiores. Vt igitur qualemcunque ipſi pietatem meam, ad quam uos, PATRES CONSCRIPTI VENERANDI, e loco nos publico grauiter excitaſtis omnes, ſollemni probarem ſigno; breui oratiuncula *uitas quorumdam e* THEOLOGIS ALTORFINIS *Virorum doctorum* complecti ac recitare, mecum conſtitui. Id quod, uti nec ab inſtituto meo, ita nec abs me, nuperrime demum ad SS. Theologiae ubera admiſſo, alienum, nec Auditoribus, quum uitarum recenſus moleſti raro ſint, meis ingratum prorſus futurum exiſtumaui. Ante uero, quam iam rem adgredior ipſam, monere liceat, me *paucos* tantum, eosque *praecipui nominis*, uel *quorum hiſtoria memorabile quid habet*, producturum; ac ne horum quidem omnia, quae nemo non, ut audit eos umquam inter homines fuiſſe, de ipſis et poteſt, et debet animo praecipere; ſed ea tantum memoraturum, quae *ſingularia* mihi ſunt uiſa. Quo pacto iam multus non ero in laudando IOH. PICCARTO, qui anno ſupra milleſimum quingenteſimum octogeſimo, adeoque tum, quum primae Academiae *Altorfinae* acceſſiones fierent, catecheſeos Profeſſorem, licet *Philippiſmi*, quem uocant, forte non prorſus uacuum, interim et *ritus ſacrae initiationis* in Eccleſia Altorfina *reſtaurati*, iuxta cum aliis, promotorem egit Altorfii, filiumque reliquit magnum iſtum Polyhiſtorem, MICHAELEM PICCARTVM: in laudando GEORGIO SIGELIO, cuius in docendo ſinceritatem multi ſuſpectam habuere adcuratiores Lutheri ſectatores, ſingularem etiam eius in *Iacobum Andreae* acerbitatem uehementer improbantes: EDONE HILDERICO DE VAREL; de quo id inprimis notamus, quod eorum in indicem referendus ſit, qui ſacrarum litterarum culturam curatiorem, publicamque in ſcholis profeſſionem; natalium ſplendorem haut quidquam obſcurare rectisſime adgnouerunt, quorum farraginem bene amplam praeter alios etiam peculiari ſcripto exhibet Cl. *Rollius*: ceterum, et hic *omnipraeſentiam* (fas, quaeſo, mihi iam ſit cum ſacri ordinis uiris eodem ſubinde dicendi genere uti) carnis Chriſti concoquere haut potuiſſe dicitur: de GEORGIO VOLCARTO, multiplicis, at parum purae doctrinae, nec optumae mentis, uiro: de IACOBO IORDANO, de IOHANNE CHILIANO SPREMBERGERO, IOHANNE DEVBELIO, IOHANNE VNGERTO, IOH. CONRADO HEDENO, ob peregrinationes inſignes memorabili; de IOH. LEONHARDO SCHVVAEGERO, non indocti,

ſed laeſi tandem capitis, et multa miſeratione digno uiro: qui omnes, uel minus recte de praecipuis fidei capitibus ſenſerunt, uel certe multum celebritatis conſequuti non ſunt. Immo, neque aliis, quorum memorabilior, laudibusque dignior, omnino fuit uita, maiorque et fama et eruditio, prolixius deſcribendis uacare iam poſſumus. Quam in claſſem referimus hosce decem: GEORGIVM RITTERVM, doctum quam plurimorum piorum ſolidorumque ſcriptorum auctorem, maioremque futurum, niſi Noribergam iuſto citius uocatus fuiſſet: CHRISTIANVM MATTHIAE, amplae eruditionis uirum, caſtigatique moris magiſtrum ad inuidiam usque exactum; qui uariis uaria doctrina refertis ſcriptis ſuis oſtendit, ſe ad illuſtriorem, cum nominis celebritatem, tum honorum ſplendorem, adſcendere potuiſſe, niſi munera ſibi demandata frequentius iuſto ipſe deſeruiſſet, in *Daniam* usque et *Belgium* tandem diſcedens: CORNELIVM MARCIVM, qui, quum iuuenis ipſe *Socini* ueneno infectus fuerit, diuina gratia ad meliorem reductus mentem, et *Socinismum* et *VVeigelianiſmum* fortiter impugnauit, ſcriptis etiam clarus non indoctis: CHRISTOPHORVM CRINESIVM, ob Syriacas inprimis Chaldaicasque, ac Theologicas etiam, Romani coetus ſcitis oppoſitas, lucubrationes, nec non inſignes calamitates plurimas, memorabilem: IOHANNEM VVEINMANNVM, ſemiſecularem fere, eumque eruditiſſimum non minus, quam facundiſſimum, quod ſcriptis perinde ac uiua uoce docuit, Theologiae Profeſſorem, hautquaquam quidem Tubingenſem, ut *Vhſeus* ſomniauit, at *Altorfinum*, Philoſophicae rei, Metaphyſicae praecipue, omnis peritiſſimum, ſed paullo forte rigoroſiorem durioremque *Fabritii*, *Durrii*, et *Hackſpanii*, cenſorem: CHRISTOPHORVM ALTHOFERVM, celeberrimae Ienenſium trigae Aquilarum, *Maioris*, *Himmelii*, *Gerhardi*, genuinum diſcipulum, uirum, uti multum cum uariis tricennalis belli tempore calamitatibus, ita et cum teneriore conſcientia, uehementer conflictatum, quippe qui, ob uarios circa audiendas poenitentium confeſſiones et abſoluendos peccatores ſcrupulos, Paſtoris officium depoſuit, ſolo Profeſſorio contentus munere, quo defunctus eſt diligentiſſime; uaria quoque, eaque eriſtica inprimis, quae uocant, confecit ſcripta: IOHANNEM FABRICIVM, cuius eruditio et ſcripta, pauca licet, egregia tamen, prolixiſſimum merentur Panegyricum; de quo autem hoc tantum per breuitatis ſtudium notare poſſumus, quod, licet moderationis Theologicae moderato prudentiue ſtudio maxume claruerit, cum collega *VVeinmanno* tamen ipſi tam non bene conuenerit, ut tandem, *Altorfino* Athenaeo relicto, paſtoris officium *Norimbergae* amplecti debuerit: ubi etiam, magno ab omnibus in pretio habitus, in ipſa cathedra, quum ad piam concionem de *uitae humanae termino* uerba faceret, apoplexia, ut medici loquuntur, finito iam orationis exordio, correptus eſt: LVCAM FRIDERICVM REINHARTVM, elegantiſſimorum monumentorum auctorem, Virum, uti *Fabritius*, pacis amantiſſimum, qui hoc ſingulare habuit, quod a botellis atque ſuffocato per omnem uitam abſtinuerit, nullamque auiculam, niſi ab ſe ſuisue, effuſo diligenter ſanguine, Iudaeorum in morem, enecatam, unquam comederit: IOH. CONRADVM DVRRIVM, Polyhiſtorem ſummum, qui in Philologiae diſciplinis, inque hiſtoria et poeſi exercitatiſſimus, orator incomparabilis, in Theologia omni et Philoſophia incredibiliter uerſatus fuit, atque eo ſolo nomine nonnullis

uapulat, quod iuſto mitius de illorum aeterna ſalute ſenſerit, qui Romana ſequuntur ſacra: CHRISTOPHORVM denique VVEGLEITERVM, rarae et reconditae, in itineribus litterariis pariter ac ex optumis quibusque libris collectae, eruditionis, maſculae item eiusdemque iucundiſſimae eloquentiae, uirum; qui non niſi ſelecta et docuit et elaborauit, et multa in eruditi orbis *Altorfinae*que ſcholae commodum et ornamentum effecturus fuiſſet, niſi extraordinaria ſucculenti nimis corporis plethora laboraſſet, ſuisque ac publicae rei citius iuſto praematura morte fuiſſet ereptus.

Super uero eſt *hexas Altorfinorum Virorum Theologorum*, quorum *paullo iam latius* res ex inſtituto reddemus, SCHOPPERVS ſcilicet, KOENIGIVS, SAVBERTI, HACKSPANIVS, et SONTAGIVS. Neque in hisce tamen recenſendis breuitatis nullam habebimus rationem. SCHOPPERVS igitur primus prodeat, cuius quidem hiſtoria tantum non prae omnium reliquorum *Altorfinorum Virorum Theologorum* memoria, maxuma momenta continet. *Biberaci* eſſe coepit, patre uſus cognomine, eoque Paſtore magnorum meritorum, *Lutheri*, *Philippi*, *Pomerani*, et *Crucigeri*, diſcipulo. Prima litterarum rudimenta hauſit ex *Cruſio* noſtrate, et *Memmingenſis Gymnaſii moderatore* et *Eberhardinae noſtrae Profeſſore*: Philoſophiae autem et linguarum praecepta, ex *Georgio Hizlero*, *Iacobo Schegkio*, *Ioh. Mendlino*, *Georgio Lieblero*, *Sam. Heylandio*, *Sam. Syderocrate*, *Ioh. Scheubelio*; ſacras denique doctrinas, ex *Iacobo Andreae*, *Theodoro Schnepfio*, *Iac. Heerbrando*, et *Ioh. Brentio*; beneficiis inter haec *Hochmannianis* et *Martinianis* liberaliter ſuſtentatus. SS. autem Theologiae, eiusque diuini uerbi regulae examuſſim conuenientis, capita omnia a magnis iſtis purioris doctrinae propugnatoribus tam ſolide imbibit, ut per omnem uitam ſuam, licet miris praeterea calamitatibus ubique uexaretur, ſtrenui admodum Theologi, errorumque omnium, contra formulam, quam uocamus, concordiae inprimis admiſſorum, acerrimi impugnatoris, menſuram expleuerit. Probauit ſe talem *Memmingae* per nouem annos in Collegio Hornbacenſi, *Heidelbergae*, *Haydeci*, et in Sereniſſimi Principis, GEORGII FRIDERICI, Marchionis Brandenburgico-Onoldini, *aula*: *Lehrbergae* poſtea, et in *Altorfina* tandem Academia, ſingulis in locis hisce, cum a Pontificiae aulae, tum a Caluini ſectatoribus duriſſime habitus. Finem inuentura ſuum mea haut foret oratio, ſi lites, ut de *Crypto-Socinianis* taceam, cum *Altorfinis* Collegis tantum omnes, maxume ſuper propoſitionibus, uti loquuntur, de abſtracto, ſuper capitibus de communicatione idiomatum, et ſacra coena, diu multumque agitatas, enarrare inſtituerem. Diſcedere iſta ex contentionum arena ipſi etiam haut contigit ante, quam ad aeterna halcyonia diſcederet, populoſae familiae, ſeu plurimorum, uti librorum, ita et liberorum, pater. Pone iam *Schopperum* ſequatur GEORGIVS KOENIGIVS, ea ingenii felicitate qui floruit, ut uix quatuor atque uiginti natus annos, primarius iam Paſtor et Theologiae celebraretur Profeſſor: id quod et ſuperius memorato *Althofero*, ut *Saubertum* iuniorem iam taceamus, contigiſſe obſeruauimus. Puer KOENIGIVS *Solisbaci*, iuuenis uero *Altorfii*, litterarum imbutus ſacris fuit a *Michaele Piccarto*, *Erneſto Sonero*, *Georgio Queccio*. Theologiam ibidem, *Schoppero* magiſtro; *VVittebergae* tum, *Huttero*, *Balduino*, *Franzio*;

Ienae

Ienae poſtremo, *Maiore* ac *Grauero*, praeceptoribus, didicit. Qui omnes uti puritatis ſtudioſiſſimi et ſolidiſſimi pariter uiri exſtiterunt; ita effecerunt etiam, ut, DEO iuuante, docilis admodum excellensque *Koenigii* indoles breui ita excoleretur, ut, quod iam monuimus, nondum uirilem adſequutus aetatem, Paſtoris item et Profeſſoris munus exornare potuerit feliciſſimus. Ceterum, pacis et quietis amantiſſimus fuit. Vnde, licet ueritatem inprimis curae habuerit cordique, extra lites tamen telorumque iactum, quoad potuit, numquam non ſeſe continuit. Ingenii monumenta, uti innumera fere, ita non niſi ſelecta et ſolida, reliquit omnia. Ante autem, quam ad *Saubertos* pergimus, bina mortis praeſagia, quae ultima doctiſſimo uiro portenderunt, tacere nolumus. Alterum quidem fuit, quod in amico Amicorum conuiuio in fundo poculi, ex quo bibebat, ſe mortui hominis cranium uidere conſtanter contendit: alterum, quod ultimam, quam ex cathedra ad populum habuit ſacra orationem, illa Romanis cauſſarum patronis familiari uocula, *dixi!* obſignarit. De SAVBERTIS uero, *patre ac filio*, ex memorabilibus quam plurimis haec potiſſimum notanda uidentur, quod, qui ſub ſeptimi et decimi ſeculi initia floruit, ob parentum inopiam, ſedecim annorum adoleſcens in piſtrinum, ut molitor fieret, datus, ex eo autem, *Schopperi* praeſertim munificentia, liberatus, anno tamen aetatis decimo et ſeptimo primae, ſequenti uero ſecundae, egregiis profectuum in Philologia omni et Philoſophia editis ſpeciminibus, laureae honoribus ornatus fuerit. In Theologia noſtrae Academiae uenerandos uiros, *Haſenrefferum* praecipue ac *Oſiandrum*: *Gieſſenſis* porro ſcholae lumina *VVinkelmannum*, *Menzerum* et *Heluicum*: *Salanae* denique decus, *Ioh. Gerhardum*, praeceptores coluit; cui ultimo ad perficiendum uaſtae molis opus, ſub *confeſſionis catholicae* titulo celebratiſſimum, et exemplum praeiuit, et ſymbolam contulit non contemnendam. Iunioris eruditio non minor, immo ſi Ebraicam ſpeciatim litteraturam ſpectaueris, in qua *Dilherri*, *Hackſpanii*, *Friſchmuthi*, *Boſii*, *Hildebrandi*, uſus inſtitutione, maior omnino illuſtriorque fuit. Decimo quinto iam aetatis anno eruditiſſimi de ſacrificiis libri prima poſuit ſtamina, et anno uiceſimo tertio linguarum orientalium euaſit Profeſſor, et poſtea Theologiae *Helmſtadii*. Omnium eo in loco in ſe conuerterat oculos; ſingulari *Auguſtiſſimi Brunſuicenſium et Luneburgenſium Ducis*, AVGVSTI, cuius etiam iuſſu nouam Bibliorum uerſionem, adfectam tamen relictam, ſuſcepiſſe dicitur, ualens gratia. Eodem tandem Theologi Profeſſoris munere defunctus inter *Altorfinos* eſt, ſed nec diu, nec alacriter ſatis, ob ingraueſcentem iuſto citius corporis molem, quam nec aliis remediis, nec herbae nicotianae largiori fumo, quo plurimum delectabatur, impedire poterat. Ceterum, ſcriptis ambo inclaruerunt *Sauberti* incomparabilibus, aeuum omne omnino laturis. Sed unicum de *Senioris*, quod fere mihi excidiſſet, ualetudine atque acerbis de hac querelis, memorandisque uocibus, mentem ipſius penitius pandentibus, addere liceat. Ita uero ipſe ad familiarem aliquando ſcribebat: *Lecto me adfixere per aliquot ſeptimanas podagra, calculus, et colici dolores. Et quid hac triga grauius?* Ich habe in meiner Jugend GOtt offt angeruffen / Er wolle mir auf der Welt die Hölle / und dort

 den

den Himmel geben. *Bene est!* Ich werde erhört/ GOTT läßt mich die Hölle wohl versuchen / an allerhand Anfechtung ist kein Mangel/ und da ich nicht GOTT zum Trost hätte / müste ich aus der Haut fahren. THEODORICI HACKSPANII encomium *Saubertianis* eo rectius adiungitur, quo magis et hic, praeter Theologiam, in litteratura inprimis orientali omni, uersatissimus fuit, praeceptoribus usus *VValthero*, *Glassio*, *Sleuogto*, *Schvventero*, *Horneio* et *Calixto*; fama etiam, meritis, eruditione ac scriptis, nulli *Saubertorum* sequundus. Maxume illi debemus duo. Primum est, typorum Rabbinicorum, Syriacorum, et Arabicorum, qui admodum rari eo adhuc tempore conspiciebantur, maior copia. Alterum uero, Lippmannianum *Nizzachon*, seu *trophaeum Iudaicum contra Christianos erectum*, clam, manuscriptorum ope, inter Iudaeos hucusque propagatum, et typis numquam ante subiectum; singulari uero arte, ac pia *Hackspanii* nostri fraude, Iudaeo cuipiam subductum, descriptum ac uulgatum. Qua uero arte et qua uia opusculo hoc noster potitus sit, breuibus narrare atque audire, iniucundum, spero, non erit. Res, uti celeberrimus DN. ZELTNERVS prodit, ita gesta est. Degebat ea tempestate *Schnattachi* Iudaeus quidam, idemque Synagogae, nisi fallimur, ibidem Praefectus, uir certe non indoctus; cum quo iam ante aliquoties conuersatus *Hackspanius*, de controuersiis, Iudaeos inter et Christianos obuiis, priuatim disputauerat. Inter has disceptationes autem, cum Rabbinus ille multoties non tantum responsiones ex Lippmanno suo depromeret, sed sine tergiuersatione ad *trophaeum* illud *Iudaicum contra Christianos erectum* saepenumero prouocasset; saliuam mouit nostro, ut, si qua fieri posset, uel praesente Iudaeo, id euoluere liceret. Rogauit etiam obsecrauitque possessorem, inspiciendi eius perlustrandique ut potestatem coram ipse faceret, enixe: sed frustra fuit omnis labor, Iudaeo id peruicacissime abnuente, nullisque argumentis et pollicitationibus, dextra licet data, interpositis, locum faciente. His ergo rebus in maiorem cupidinem adcensus, amicam compellationem ad extremum in fraudem, si ita dicere fas est, piam, noster conuertit, atque Iudaeum denuo cum studiosis quibusdam aliquando inuisens, sermonem eo dedita opera inflexit, ut libelli huius iterum mentio iniiceretur. Quo facto, cum is manuscriptum codicem rursus produxisset, non desiit instare, ac diu multumque obtestari, donec ostenderet, et in manus quoque inspectandum traderet. *Hackspanius* autem, comitibus, ut erat ex compacto constitutum, Iudaeo uaria obiicientibus, eumque distrahentibus, reuoluens ad tempus libellum, sed possessorem tandem ad alia mente esse infixa aduertens, et spatium sibi elabendi datum putans, foras progressus iam paratum carpentum conscendit, et, remis uelisque adhibitis, citato gradu cum eo auolauit. Triste id fuerat Iudaeo spectaculum, cui, praeter oculorum aciem in proripientem sese intentam, et clamores gemitusque, nihil erat reliquum, quam spes ablata postliminio recuperandi, qua etiam animum erigebat ualde concussum. Nec mora intercessit longa, quum *Hackspanio*, *Altorfium* interea contendente, scriptumque in partes dissectum discipulis quibusdam, ut ocyssime describerent, exhibenti protinus et proximo a fuga die superueniret Verpus, idque ut sibi redderet, morose identidem urgeret expostularetque. Quod etiam tandem,

tandem, postquam a studiosis descriptum erat, cum praedicatione patientiae amplissima et gratiarum actione decenti restitutum impetrauit. Quo iure quaue iniuria haec, uti diximus, actitata sint, neque uacat, neque scopus etiam praefixus, ut diiudicemus, permittit. Illud uero satis, ut arbitramur, aperte constat, antequam hostibus ueritatis praestigias hasce offuciasque scripturae inductas, *Lipmannum*, inquam e manibus Rabbini saepe memorati, eriperet noster, praelum numquam subiisse: primumque adeo *Hackspanium* fuisse, qui eius Christianos omnes compotes reddiderit. Quo minus iam et de CHRISTOPHORO SONTAGIO, uiro eruditione omnis generis, Graeca inprimis, ardore ac pietate ueteribus pari, ab omni orbe litterato magni semper aestumato, nuperrime demum non ita multo post, quam orationem sacram in publica panegyri recitarat, humanis exempto rebus, prolixiori commentari audeam sermone, metus facit, AVDITORES OMNIVM ORDINVM VENERANDI HONORANDIQVE, ne, qui uerecundiae limites transgressum iam esse me sentio, diutius uos tenendo omnem deposuisse pudorem uidear. Vnde iam filum dicendi abrumpo, Tibique, MAGNIFICE DOMINE RECTOR, REVERENDISSIME DOMINE CANCELLARIE, uobisque, PATRES CONSCRIPTI VENERANDI, ac AVDITORES OMNIVM ORDINVM HONORATISSIMI, pro beniuolentissima in audiendo patientia gratias ago habeoque, quas mente concipere ualeo, maxumas: uobis me, ueστroque patrocinio, demississima deuotissimae mentis religione etiam atque etiam commendans. Seruet Vos, augeat, omnisque boni largissima adfluentia Vos perfundat SVPREMVM in coelis NVMEN, ut Ecclesiae columina, iustitiae Patroni, salutis conseruatores, et sapientiae omnis statores et Promotores uigeatis, diu diuque inter nos floreatis!

Sed et tu, *incluta Noricorum Academia*, quod sincera uotorum pietate contendo, commendatissima DEO, ac, ut tribus omnia complectar, omni felicitatis uerae, solidae ac duraturae genere nunquam non cumulatissima exsistas! Floreat ac augescat PERILLVSTRIS NORIMBERGENSIS RESPVBLICA, *Nutrix* tua et *Fautrix* benignissima! Bene illi sit, dum res erunt hominum! Salui, sani, incolumes et laeti ad Nestoreos usque annos uigeant Illustres DOMINI CVRATORES, et Excellentissimi PROFESSORES Tui! Prodeant ex Te perpetim uiri probi, docti, pii, sacrae et secularis rei omnis Statores, Promotores, Praesides! Faxit immortalis DEVS, ut omnia, quae quidem orbis uidebit Secula, TIBI exoriantur ex omni parte felicia, exoptata et laeta! Bene sit TIBI; bene sit rei litterariae, rei sacrae, rei ciuili numquam non omni!

DIXI.

IIII.

ORATIO
CHRISTOPHORI VLRICI GRASSI,
Philol. et Philoſ. Cultoris,

de

QVIBVSDAM IVRECONSVLTIS ALTORFINIS,
Tubingae dicta.

* *

AVDITORES OMNIVM ORDINVM, SVIS QVISQVE TITVLIS COMPELLANDI, VENERANDI, HONORANDI.

Sua quemque trahit uoluptas, ſuum quemque delectat ingenium, ſui quemque mores, et ſtudia quemque ſua, queis animum potiſſimum adplicuit, eorumque longiori uſu proprium quaſi fecit, iuuant.

Nauita de uentis, de tauris narrat arator;
Enumerat miles uulnera, paſtor oues.

Suos Archimedes circulos collaudat, ſua Tullius roſtra, ſua Conon caſtra, ſuam Roſcius ſcenam, ſuas Homerus Iliadas, ſuos Ouidius elegos, Heroica ſua Virgilius. Theologiae ſacrarumque rerum ſtudio nomen ſuum operamque ſacram fecit, quem ſtrenue perorantem, Auditores honoratiſſimi, audiuiſtis, commilito meus, quo cum in arenam hanc, cum ipſo hodie mihi communem, conſcendi. *De tempore is a ſtudioſo Theologiae ante, quam ipſum diuinarum litterarum campum ingrediatur, bene collocando* breuiter ad uos dixit, atque perſpicue. Quin iam et mihi, qui DEI, ſupremi omnium rerum arbitri, parentum item uenerandorum meorum, nutu, uoto atque conſilio, proprio denique genio atque maiorum exemplo impellente, iurium legumque ſacris deſtinatus conſecratusque ſum, in dicendo licet parum exercitato, *de collocando bene a futuro iurium ſtudioſo in Academiis tempore,* paucula praefari liceat, nihil arbitror prohibere. At enimuero, haec dum facere adgredior, ne, quaeſo, Auditores honoratiſſimi, exiſtumetis, ut ſi alios docendi animo hunc locum conſcenderim, quum profiteri tantum uelim, quae ab excellentiſſimis in Eberhardina noſtra ſapientiae Magiſtris, uel docear iam, uel imbibere adhuc aueam ante, quam ipſa ſacrae Themidos limina ſalutare audeam. Quotquot igitur non illotis, quod aiunt, manibus, ad ſacratiſſima Iuſtiniani delubra recte accedere anquirunt, non, ſi Murciae deuote litare, uel Mauortia arma ſtrenue tractare, uel ſaltando exercere ſeſe, didicerint, ſed tum demum ſuum bene collocaſſe tempus, ac pro eo, ac par eſt, mentes praeparaſſe ſuas, exiſtimandi ſunt, ſi omnium primo *linguarum*, ſingulari adcuratione perdiſcendarum, Romanae imprimis; (nec Graecam ego excepero, ob non contemnendas iurium uoluminis partes graeco idiomate ſcriptas) aliarumque, quae apud nos magni fieri conſueuere, ſtudio, oppido diligentem nauauerit operam. *Latina* quidem lingua, an futuro aliquando iurium ſacerdoti neceſſaria ſcitu ſit? ſi quaeras, eſt, igne ne, an aqua, opus homines habeant? quaerere. Scilicet Papinianum, Vlpianumque, Iulium, Paullumue, iurium ſcientiſſimos, Iuſtinia-

nianumque ſacratiſſimum, compellare, codicemque et digeſta intelligere, explicare poteris, et tamen latina ignorare? Multum rei in ſingulis quandoque continetur uocibus, quas penitus cognitas habere, quas premere et exprimere rectiſſime poſſe, plurimum iuuat. Et quid honoris laudisue colliges? ſi ultra tria, quatuorue uerba latina, ruſticorum locutuleiorum in morem, adſurgere non audeas; uel, ſi palpitante corculo, tremulaue uoce, eo audaciae procedas, Priſciani illico circulos turbes et Orbilii iras accendas? Neque *graeca* commode neſcire, uti iam monitum, immo nec ſine Gallica et Italica inprimis lingua cum cultioribus noſtrae aetatis hominibus eſſe poteris. Porro, quum in mouendo trahendoque iudice praecipuae cauſſarum patroni partes abſoluantur, quid in eo *perſuadendi* ualeat *facultas*, nemo ueſtrum non facile animaduertet, niſi qui de ſtatu eam ac poſſeſſione deiicere uelit, et cum tota ſimul antiquitate contendere. Sed eae quoque paginae nocturna diurnaque uerſandae ei manu ſunt, qui felix iurium euadere cultor cupit, quibus *ritus*, *agendi modi*, *ordines* et *magiſtratus* gentium, et quae ad *antiquitates* uulgo referunt omnia: immo res toga ſagoque ab illuſtribus uiris, uti in uniuerſo terrarum orbe, ita penes Romanos, omni aeuo geſtae exponuntur.

Cum inſigni damno turpiter ſexcenta ignoret, neceſſum eſt, quisquis in his negligentior fuerit. Vel ſola de Iuris origine capita argumento ſint. Ex *philoſophicarum* circulo *diſciplinarum*, *Dialecticam, Logicamque* ſibi omnino commendatas habeat. *Etiamſi enim quis omnes iuris Codices uerbotenus recitare poſſet, hac ſtudii parte neglecta, nihil ſolidi rectius profecerit*, celeberrimus inquit OLDENDORPIVS, *in locorum ſuorum legalium praefatione*, et *capite ſtatim primo*. Cuius quidem in ſententiam pedibus, quod aiunt, ibit, quisquis et iurium alumnum, ut uerum a falſo rite ubique internoſcat, quid unaquaque de re pronuntiandum ueniat, quid ex unoquoque ſequi, uel non ſequi poſſit, peruideat, ut fucum mendaciis artificioſe conflatis obductum feliciter detergere, ac moroſiori cuique rationum ponderibus ſilentium imponere norit, omnibus nauibus ac quadrigis contendere debere, perſpectum habet. *Arte ſigna*, *quibus homines mentis cogitationes exprimere amant ſuas*, *ſapienter explicandi*, eo minus carere iurium amator poterit; quo certius eſt, munus ipſius omne in legibus recte explicandis, riteque adplicandis, conſumi. Et, licet male uulgo audiat, noſtro imprimis delicatulo, iucundos fumos & mollia otia ſectanti ſeculo, nobiliſſima illa ſapientiae omnis Regina, *Metaphyſica*, et mihi tamen illam commilitonibusque meis perdiſcendam eſſe, ſaepiuſcule iam a ueteranis accepi Iureconſultis: quod, ut alia iam ſicco pede tranſeam, ſine illa ſyſtemata & compendia, quae omnibus prae manibus ſunt, legi uel intelligi nequeant, et nulla fere ſit ex iis, quas diſciplina iſta ſubtiliter facit et utiliſſime commendat, diuiſionibus ac diſtinctionibus, quae non in ſchola et foro cottidie neceſſaria, ſi quidem res rite tuas agere cupias, ingeminanda ſit. Quaerere, an Iurium tyroni *naturalis iuris diſciplina* neceſſaria etiam ſit? idem eſſet ac quaerere, an, qui aedes in aeuum duraturas exſtruere cogitat, fundamentum iis ſubſternere ſolidum neceſſum habeat. Gerrones, ſtatuae certos edere ſonos, uniformi ſemper ratione, edoctae, legum uomitores, ſtomacho laborantes, quoties legis cuiuspiam ratio expetitur, euadunt potius,

quam legum interpretes et custodes, quotquot hacce sine disciplina Themidos accedunt edita ad adyta. Et, quum iurium cultor emendatae uoluntatis homo esse, ac quam maxume cum hominibus et elegantioribus et ad quasuis artes praecipue compositis, per omnem fere uitam suam uersari debeat, qui millies ipsi nocebunt, nisi ipsorum indolem penitissime perspectam habuerit, eaque ad sua commoda prudenter ac opportune uti sciuerit; demum etiam aliarum utilitatibus et statibus non raro praeficiatur: *morum et status prudentiam* non perfunctorie excolat, opus est. *Physica* porro et *Mathesis* omnis centies ipsi proderit. Immo, quidni et *Theologiae* culturam sibi reputet commendatissimam. Et ipse enim recte scire Deum ac pie colere debet; nec non saepissime de erroribus contra salutarem doctrinam censere. Alia aliis utilissimis de artibus et scientiis, silentii ut iam inuoluam sipario, ad institutum meum facit festinatio. Haec uero iam ea sunt, quibus excultissimum animum adferre omnino debeas, si quidem cum fructu sacra iurium limina salutare, atque feliciores in Iustiniani scholis profectus colligere, exoptaueris. Haec ipsa ea sunt, queis excellentem adeo iurium scientiam, scientiae famam, famae celebritatem, celebritatisque immortalitatem consequuti celeberrimi omnis aeui Iureconsulti sunt. Quod ut luculentius iam uestris pateat oculis, uestroque omnium suffragio iam et calculo comprobetur atque confirmetur, in rem, quod aiunt, praesentem iturus ergo, ICTORVM ALTORFINORVM MAXVME CELEBRIVM DODECADEM, siquidem et patientia uestra et beneuolentia, qua in praedecessorem meum fuistis summa, benigne adnueritis, in medium citra ulteriores ambages producam.

Cur iam ALTORFINORVM praecipue IVRECONSVLTORVM quorundam exemplis ostendere decreuerim, quantum eruditionis, quantusque praestantissimarum disciplinarum adparatus requiratur ad felicem iurium culturam, non est, ut pluribus dicam rationibus. Quae Dominum praedecessorem meum, ut *uenerandam uirorum Theologorum*, qui *Altorfinam* Academiam ornarunt, coronam laudare oratione sua instituerit, mouerunt, eadem et mihi subdiderunt faces.

Quidni enim celebris istius scholae *memoria natalitia* recte colatur, si et *praecipuorum Iureconsultorum*, qui eam auxerunt olim, illustraruntque, eximie, *laudes* et *memorabilia* in illustri hac concione repetantur? Ex iis autem, quos laudare inprimis (omnium enim rationem, quod quidem ex aequo omnes, *praecipue ii, qui hodie in celeberrimo isthoc Athenaeo uigent, docentque, quorumque illustria nomina dudum super aethera nota sunt*, mererentur, habere per instituti nostri et temporis conditionem hautquidquam poterimus) praesenti sermone in mentem induxi, primo compareat loco PHILIPPVS CAMERARIVS, *Ioachimi Camerarii*, Polyhistoris seculo sexto et decimo summi, haud degener filius, ILLVSTRISSIMAE NORIMBERGENSIVM REIPVBLICAE, cui et pater olim in schola instituenda inseruiit, Consiliarius excellentissimus iuxta et Academiae primus Procancellarius. Quem incomparabilem uirum ipsa haec Musarum sedes, tot tantorumque uirorum foecundissima mater, e gremio suo felicissime progenuit; ubi, quod ipse inter praecipuas felicitatis suae partes, quoad uixit, semper retulit, nec nobis heic silentio praetereundum uidetur, nactus est *Philippum Melanchthonem*, e san-

e sanctissimo Baptismi lauacro susceptorem. Quem autem dedit orbi, eumdem huic utilem quoque reddere laborauit suauissima *Eberhardina* nostra: praeter *Lipsiam* enim, ea ipsum primum statim formare contendit. Accessit postea et *Argentoratense* Athenaeum, ubi sub *Francisco Hottomanno*, in iure, ac *Io. Sturmio*, in oratoria, profecit; in *Italia* deinceps, *Ferrariae*, *Bononiae* et *Romae*, ubi famigeratissimum audiuit *Muretum*, sua perficiens. Inter plurima diuersorum per Regna regionesque diuersas, inprimis Italiam, itinerum incommoda, haud sane postremum illud est, quod Romae quum degeret, ab saeuo illo, quod uocant, inquisitionis tribunali carceri primum una cum equite *de Cornburg* inclusus, ignis postea supplicio indignissime destinatus; per Legati tamen Imperatoris preces, nec non Doctoris *Cuchii*, Cardinalis *Delphini* tum Cancellarii, talionem timentis in Germania, fata, diuina iterum gratia liberatus fuit. *Basileae* primum *iuris professionem* cum summis honorum praemiis; postea apud *Norimbergenses* ac *Landgrauium Hasso-Cassellanum* Consiliarii; tandem in Academia *Altorfinorum* recens erecta, primi *Pro-Cancellarii*, munus summo cum adplausu suscepit. Dici non potest, quanta dexteritate, fide ac felicitate, officiis praefuerit suis omnibus. Quantum in literatura uniuersa ualuerit, tres horarum subcisiuarum centuriae in Gallicam, Italicam, et Germanicam linguam translatae testantur. Quartae Centuriae immortuus est.

Claruit post hunc IOHANNES CHRISTOPHORVS OELHAFEN *de Schellenbach*, Academiae *Altorfinae Pro-Cancellarius* maxume celebris, uir litteratissimus, ideoque et ad summum dignitatis culmen euectus. Ortum is traxit ex *Oelhafiorum*, generis antiquitate ac splendidissimorum munerum nobilitate dudum celebratorum familia generosissima, quam inde ab initio quinti decimi seculi gloriosissimi Imperatores, *Fridericus III*, *Maximilianus I*, et *Carolus V*, inprimis egregiis priuilegiis et honoribus mirifice auxerunt. Id quod, praeter *Aeneam Syluium*, *Besoldum*, *Birkenium*, *Silesiacarum inprimis rerum Scriptores* amplissime exponunt. In uariis Germaniae et Belgii scholis noster omnem litterarum meliorum elegantiam imbiberat, quum, Anglia etiam uisa, in Italia, *Bononiensi* praecipue in Vniuersitate, per biennium substitit. Tantam iis in Academiis de ipso summi uiri opinionem conceperant, ut pro more illius scholae non Consiliarius modo Daciae, sed et Senior, imo tandem Praeses Teutonicae nationis, euaserit. Peragrauit discendi cupidissimus iuuenis tantum non omnes Europae partes, ne Hispaniis quidem insalutatis. Tandem insigni eruditionis praestantia et omnium uirtutum delectu exornatus ac in patriam redux, laborum praemia et sudorum fructus consequutus est, non ab Imperatoribus tantum, aliisque Principibus, sed patria etiam ciuitate amplissimos. Donec tandem aliis publice ac priuatim pro uiribus, imo supra uires, multiplici ratione inseruiendo sese ita consumsit, ut Ratisbonae, conuentui Electorali, tamquam pars Euangelicorum Franconici Circuli statuum legationis uacans maxumo omnium bonorum dolore celeri fato opprimeretur. Elogia uiri, supra laudes positi, passim canuntur; atque in ipsis, quae reliquit, eruditionis egregiae monumentis continentur praestantissimis.

Sed iam *Oelhafio* IOHANNES FREIGIVS succedat, *philosophus* iuxta et *Iureconsultus* celeberrimus, Friburgo Brisgoiensis, felix

 magno-

magnorum uirorum, *Vlrici Zasii*, *Henrici Glareani*, *Petri Rami*, discipulus, et tandem ex *Hieronymi VVolffii* commendatione Rector Altorfinus. Non admodum diu quidem eo in loco in poëtas, institutiones iuris, et scriptores historicos commentatus est, quum Basileam concessit, ibique tandem peste exstinctus fuit; doctissimis de cetero praeter alia in Ciceronis orationes, pandectas ciuilis iuris et plurima historicorum scripta, lucubrationibus clarissimus.

Ad OBERTVM, seu HVBERTVM, GIPHANIVM, Geldria Burensem, nominatissimi Argentoratensium Theologi *Io. Marbachii* generum celeberrimum, dum mea sese uertit oratio, facere non possum, quin primo statim loco in ipso collaudem positam in elegantioribus litteris diligentiam, cuius non Louanium modo, sed et Parisii, ac in Lucretium commentationes, luculentissimum praebent testimonium. Neque tamen in Iurium cultura infelicior fuit. Aurelianum Athenaeum, quod Doctoris honoribus ipsum auxit, tantam de eo spem faciebat omnibus, ut a uariis statim Academiis peteretur Professor. *Argentoratum* primum eo moralium, politices atque institutionum, deinceps *Altorfium* Iurium Professore publico gauisum est, dum *Ingolstadium* sub lautioribus conditionibus, et tandem in ipsam *Rudolphi secundi* aulam imperatoriam uocaretur. Laudes *Giphanius*, quas concipere possumus, mereretur quasuis, nisi auaritiae incredibilis, quam sorditiem potius dixeris, labe, ac sacrorum inconsulta mutatione, eruditionem et famam contaminasset suam. Scriptorum eius longe elegantissimorum numerus maior est, quam qui iam adtexi heic a nobis possit. Plura interim de ipso dant *Teissierius* et *Svveertius* in Athenis Belgicis.

Atque iam HVGONEM DONELLVM dicere animus est, qui Cabillonum, Burgundionum urbem non incelebrem, natalibus suis reddidit celebriorem. A litterarum quidem studiis tanto primum opere abhorruit, propter intempestiuum morosi Orbilii rigorem, ut nec minis, nec blanditiis, adduci ad illa se passus fuerit, donec pater subulci se ipsum traditurum propediem magisterio esse simularet. Ita enim terrebatur, ut in Tolosana uniuersitate *Ioanni Corrasio* et *Arnoldo Ferrerio:* postea in Bituricensi, *Duareno* et *Balduino*, traditus in disciplinam, breui ita proficeret, ut Doctoris mitra ultimo loco ornaretur, ac nondum uiginti quatuor annos natus ibidem iuris professor crearetur. Quum ea ipsa inciderit in tempora, quibus nuptiae, quas uocant, Parisienses institutae fuerant, uix ac ne uix quidem crudelissimorum hominum saeuitiae, Germanorum quorumdam, habitum ipsi suum concedentium ope, sese subduxit, *Geneuam* primum, tum *Heidelbergam*, postea *Lugdunum Batauorum*, ac *Altorfium* tandem, celeberrimi personam, magna cum admiratione omnium et exterorum concursu, agens Professoris. Plura de te merito, nulli Iureconsultorum superioris seculi secunde, adiicere partium censerem mearum, nisi *Crassus* et *Teissierius* in elogiis hominum eruditorum, *Thuanus* item et *Iacobi* de claris Cabilloni scriptoribus nomen tuum ad aethera extulissent.

Neque sane tacere diutius te possum, doctissime SCIPIO GENTILIS. Tenellum te, matremque tuam, religionis caussa reliquerat in Italia pater; sed uoluit te prouidentissimum Numen nostrorum sacrorum hominum commodis inseruire. Vnde felicissime Italis ereptus nostrae *Eberhardinae*, *Crusii* imprimis nostratis, cura; *VVittbergae* item

tem et *Lugduni*, praestantissimarum disciplinarum adparatu cumulatus es, quo tantam tibi peperisti existumationem, ut non tantum, *Donelli* imprimis fauore, inter *Altorfenses* cooptareris Professores, sed etiam in Galliam, in Heidelbergensium emporium litterarium, imo, quod mirabile dictu, a Pontifice Clemente Octauo *Bononiam*, conditionibus prorsum singularibus tibi oblatis, inuitareris. Haec de *Scipione Gentili* in compendio, cuius reliqua *Mundi* manes Gentiliani, et *Michaelis Piccarti*, apud VVittenium, plena dat manu oratio.

Dum uero ad clarissima toto orbe nomina CONRADI et NICOLAI RITTERSHVSIORVM depropero, nihil prius in illis celebrandum mihi uidetur, quam quod Latinarum, Graecarum et Hebraicarum litterarum, philosophiae item omnis et Theologiae, sacraria non a limine tantum salutauerint, sed penitissime penetrauerint. Quibus, si addas, quod celeberrimorum Helmstadiensis praesertim athenaei iuris professorum fuerint Auditores, praecipuas item Europae terras, prudenter institutis peregrinationibus, fuerint emensi, immensosque eruditionis omnigenae thesauros undiquaque collegerint: quid mirum, si uterque professorio mactus sit munere, maxumasque *Altorfinae* scholae accessiones procurarit? Quae, si quemquam ignorare posse arbitrarer, pluribus ea iam uerbis prosequerer, aut, Vos Auditores Honoratissimi, ad *Freheri* Theatrum, uel *Gebhardi* manes Rittershusianos, uel *Pansae* uitam Conradi Rittershusii, ablegarem.

Nobili huicce pari, nobilissimum iungere Altorfini Heliconis *Pro-Cancellarium* liceat, GEORGIVM RICHTERVM, philosophiae et historiarum, politicae item et Theologiae studiosissimum, in ipsa ciuitatum imperialium Metropoli, *Norimbergae* natum. Adeo praecox in *Richtero* illuxit ingenii praestantia, ut decimo iam aetatis anno publice de utilitate Grammatices et necessitate, summa peroraret cum laude, et, quod rarum hodie est, quum Logices et Ethices, Physicaeque et Metaphysicae studio probe imbutus esset, primum quoque philosophiae gradum, Baccalaurei nimirum, merito suo paullo post adipisceretur. In graecis tantos fecit progressus, ut orationem graecam scribere, et, si opus fuisset, non ineleganter loqui potuisset, *altero pede ambulabis*, inquiens subinde, *nisi graeca didiceris*. Insigni iam suos inter floruerat eruditione, quum et Musas, alieno sub sole clarentes, uirosque praecipuis in locis bene merentes, inuiseret. Quo facto patrios lares repetiit, Aduocati primum functus munere, mox Consiliarii, Delegati deinde ad *Ferdinandum secundum*; Pro-Cancellarii postremo dignitate ornatus. Scripta reliquit et iuridica, et philosophica et theologica, nonnisi cum mundi interitu interitura.

Atro autem carbone notandus recte essem, si uirum profundissimae iurisprudentiae cognitione incomparabilem, GVILIELMVM LVDVVELLVM, patria *Elbingensem*, genere nobilem Anglum, professorem Iuris celebratissimum, reique Noricorum publicae consiliarium, silerem diutius. Ita enim in patrio primum Gymnasio, *Regiomontana* deinceps Academia, et ultimo in *Altorfina*, excultum nactus animum est, ut non dignus modo, qui Professorem ageret, sed *commune* etiam *eruditorum oraculum* iudicaretur. Et certe, quis est cordatorum iuris sacerdotum siue in scholis, siue in aulis? qui *Altorfinae* Academiae, ob solum *Ludwellum* multum se debere non fateatur; si uel solae exercitationes ad

quatuor inſtitutionum libros, quae ab ipſo *Catechiſmus Iuris* adpellabantur, exſtarent.

Non incommode huius haeret lateri IO. GVOLFGANGVS TEXTOR, quem antiquae illae Muſarum ſolidiorum ſedes, *Iena* et *Argentoratum*, omnibus ſapientiae uniuerſae et Themidos ſpeciatim praeceptis tam feliciter imbuerunt, ut in Comitum Hohenloicorum primum aula paterna premere ueſtigia et ornare officia, ac deinceps iurium ſacra etiam in *Altorfina* Academia, in quam ultro euocabatur, cum ſumma laude omniumque adplauſu docere potuerit. Quum uero non ita multo poſt Heidelbergam, tandemque Francofurtum diſceſſerit, ultimoque in loco uiuere deſierit, heic de illo prolixiores non ſumus, ſcriptis ipſius exaſciatis in omnium uerſantibus manu.

Agmen, quum ipſa ad finem praecipiti deflectat curſu oratio mea, iam uel tandem claudat illuſtriſſimum illud eruditi orbis lumen IO. CHRISTOPHORVS VVAGENSEILIVS, de quo, ſi memorabilia omnia carptim tantum referre uellem, rem aggrederer finem orationi meae prorſus denegaturam. Liceat igitur praecipua, quae fatiſcenti ultro ſuccurrunt menti, uel tribus adſpergere uerbis. Atque, ſi *VVagenſeilium* ſummum dixeris Polyhiſtorem, ſi omnis eruditionis compendium, ſi omnium diſciplinarum Magiſtrum; ſi *VVagenſeilium* omnium populorum linguas calluiſſe, omnis generis doctorum doctrinas mente complexum fuiſſe, omnesque docere potuiſſe, pronunciaueris; nihil, quod a uero diſcedat, extuleris. Verbo: *VVagenſeilium* nominaſſe, eſt eloquentiſſimum oratorem, acutiſſimum philoſophum, Ictum praeſtantiſſimum et Theologum dixiſſe profundiſſimum.

Dixi itaque iam hactenus de ſplendidiſſimis Iurisprudentiae ciuilis luminibus, quae uniuerſitatem *Altorfinam*, omnemque orbem eruditum per longum annorum tractum clariſſime illuſtrarunt, eorundem ſtudia, queis ad tanta dignitatum eruditionisque plane ſingularis faſtigia feliciſſime euecti ſunt, fideliter recenſui: eadem ipſa opera docuiſſe me confido, queis excultus literis rerumque adiutus ſubſidiis eſſe debeat in ſolide eruditum Ictum quisquis aliquando euadere cupiat. His ego ad diſcendum Magiſtris utar, hos ſequar duces, haec ad imitandum exempla mihi proponam, e mari ad portum, ab aſperis ad aſtra, a carceribus ad calces tandem, feliciter eluctaturus. Id quod eo certius feliciusque conſequuturum me confido, ſi antiquioribus demortuorum dudum *recentiora hodieque uigentium, etiamnum mirifice florentium Altorfinorum Ictorum exempla prae oculis habere licuerit*. Tam enim felici almae iſti Muſarum ſedi eſſe licet, ut uix ac ne uix quidem pronunciare poſſis, utrum ſuperiore, an praeſenti aetate, illuſtrioribus praeſtantioribusue gauiſa Iureconſultis ſit? Dabo, meritoque ac lubenter dabo: inſignia fuerunt olim nomina *Camerariorum*, *Giphaniorum*, *Donellorum*, *Rittershuſiorum*, *Ludwellorum*, *Textorum*, *VVagenſeiliorum*, reliquorumque, quorum memoriam hactenus breuiſſimis noſtra recoluit oratio; ſed numquid obſcuriora dicere audeas, minora exiſtumare non dubites, *Hildebrandorum*, *Fichtnerorum*, *Rinckiorumque?* ut alios iam taceam, oppido multos. Minime profecto gentium. O beatam ergo Te, terque quaterque beatam, illuſtris *Altorfinorum* ſchola!

Felicem Te, immo feliciſſimam omnium depraedicamus, cuius ob *ſollemnia natalia* heſterno die celebrata, noſtram hanc ſollemnitatem

uolui-

uoluimus institutam, cui tot tantisque rerum gerendarum ornamentis, tantisque eruditi orbis decoribus, florere, atque ornari contigit, quibus si et deinceps floreas, fiet, ut, quod a supremo in Coelis Numine ardentissimis efflagitamus precibus, sis maneasque legum felicissima nutrix, sacratissimum iustitiae delubrum, celebratissima celeberrimorum Iurisperitorum schola, firmissimis Iurisprudentiae fulcris atque columnis semper innixa. Floreat perpetim *Noriberga:* filia eius, *Altorfina* Iurisperitorum schola, aeternum floreat! Vos autem O. O. H. A. quorum prolixius dicendo fauentissima abusum me uideo patientia, ut mirifica uestra, qua hactenus immerentem me non dedignati estis, deinceps quoque beneuolentia me complecti uelitis, est, quod submississimis precibus oro, rogo, flagito.

DIXI.

V.

ORATIO LIGATI GENERIS
IACOBI FRIDERICI MOEGLINGII,
Philol. et Philos. Cultoris,
DE ORIGINE ET INCREMENTIS ACADEMIAE ET VRBIS ALTORFINAE,
Tubingae habita.

* *

MAGNIFICI, SVMME REVERENDI, IVRE PERITI,
PAEONIVM DOCTI STVDIVM, DOCTIQVE SOPHIAM
PRIMORES: TVQVE, O STVDIIS DECORATA IVVENTVS!
AVRES DICTVRO FACILES ADVERTITE, QVAESO.

ALme Pater, rerumque Sator, Diuumque potestas,
Qui mare, qui terras, coelique decemplicis orbes
Aeternis regis imperiis, et numine torques.
Si mihi sint centum linguae, sint oraque centum,
Si uenae cunctae, si quaeuis guttula fontis
Nostri uitalis, qui toto corpore manat,
Clamosae fierent linguae, haud tamen omnia possem,
Queis nos concumulas, benefacta aequare canendo.
Quis tibi iusta ferat meritarum munera laudum,
Quod nobis densa tectis caligine callem
Signes, atque bonis, minime mortalibus illis,
Sed quae praecipue spectant coelestia, dites?
Nos Tibi grande nefas et inexcusabile crimen
Primi hominis, uetita uitiantis guttura fruge:
Id quod nos etiam merito fecisse putamur,
Quod caput is nostrum fuerat, quod sanguinis auctor;
Reddidit inuisos, ut, queis tua dextera mentes
Eximie nostras uix tum perfuderat ante,
Irarum flammis accensus, lumina rursum
Deleres, coecam inducens in pectora nostra
Noctem, quae tenebras nobis minitata perennes,
Eripuit, quidquid poterat nos reddere laetos.

Inde illae lacrumae ! uah, ſyrmata quanta malorum !
Terribiles foetus ſceleris, faciesque, nefandi!
Aufugere pudor, pietas, uerumque, fidesque;
In quorum ſubiere locum, fraudesque, dolique,
Inſidiaeque et uis, et amor ſceleratus habendi,
Seditione, dolis, ſcelere atque libidine, et ira,
Iliacos intra muros peccatur, et extra.
Viuitur ex rapto, non hoſpes ab hoſpite tutus,
Non ſocer a genero, fratrum quoque gratia rara eſt;
Lurida terribiles miſcent aconita nouercae.
Victa iacet pietas, et uirgo caede madentes
Vltima coeleſtum terras Aſtraea reliquit.
Sed dum ſic toto ſcelus omne uigebat in orbe,
Dum ſibi perniciem proprio molimine quiuis
Praeparat, atque tibi totus reus incipit eſſe,
Omni dum mundo et noſtris nox incubat atra
Pectoribus, dum grande malum dominatur ubique,
Qui ſolus tantis poteras, DEVS alme, mederi
Vulneribus, lucemque iubes, uitamque reuerti.
Quae per nos cecidit, per te fortuna reſurgit.
Tu nobis Ariadnaeum ad noua fata retexis
Filum, tuque nouos, Pater optume, pandis aquarum
Viuarum fontes nobis, noua lumina ſpargis.
Quid ſunt, quas homini tua dat ſapientia, quaeque
Expolit in nobis, coeleſtis quam Pharos, artes
Ac diſciplinae, felici ſidere monſtrans,
Ad fortunatas ſedes quorſum ire queamus?
Theiologia quid eſt, quam uerbi gaza recluſa
Diuini, Ganges decurrens flumine largo,
Aurifluisque undis? Quid et eſt *prudentia iuris*,
Quam qui tellurem nigra foecundat arena
Aegypti Nilus? uel quid *Medicina* ſalubris,
Quam Tigris exundans? Quid denique *docta Sophia*,
Quam celer Euphrates, qui triſtes irrigat agros?
Theiologia docet cultum praeſtare ſupremo
Rectori, ueram panditque iubetque ſalutis
Ire uiam. Leges *Iurisprudentia* diua
Iuſtas ferre parat, moderari iurgia plebis,
Atque inter ſocios placidam ſeruare quietem.
Tu, *Medicina*, graues morbos curare laboras,
Multiplicare dies hominum. *Praeclara Sophia*
Expendit, quae norma boni, quis limes honeſti,
Indagat cauſſas et prima exordia rerum.
Has magis at uideas artes floreſcere nusquam,
Ac in ſacrata Muſis *Academia* amoenis:
Quae florens hortus pretioſum et molle uiretum eſt,
Quo iuuenes plantae ſuccreſcunt, atque laborum
Percipiunt fructus; quae rite parata palaeſtra,
Qua diſciplinis iuuenum formanda caterua
Diſcit bella, manus corroborat, atque lacertis

Robu-

Robuſtis uarios hoſtiles excipit ictus:
Iam reddit, pugnaeque uices conuertit in hoſtem.
Atque eadem de te merito iam dicere poſſum,
ALTORFINE HELICON, tu florentiſſima ſedes
Muſarum, *Noricae* gentis clariſſima gemma,
Deliciae ſummae, quid? honosque decusque perenne.
Tu dulce aureolum diuino munere uertens
Iam ſeclum flores, felix, tua lumina ſpargis,
Natalemque tuum felici ſidere laetum
Iam celebras; laeto celebrabo pectore tecum,
Pro *flore* ac *incrementis* et *origine*, Numen:
Dicturus pariter *nomen laudesque tuorum*.
Heic equidem dubiam ducit ſententia mentem,
Tam tenui liceat tua num ſermone referre?
Sed tamen incepto quoniam deſiſtere turpe eſt,
Atque ubi deficiunt uires, laudanda uoluntas:
Non me poeniteat iam de *natalibus* amplis,
Deque tuis *incrementis*, de *flore*, *ſtatuque*,
Enarrare tuo breuiter, *pia fundere uota*,
Denique proſequier laeto tua gaudia plauſu.
Huc ades! o Phoebe alme, mihi tu ſuffice uires.
En! age ferque pedem, atque audacibus annue coeptis.
Et *tu!* qui noſtras ſceptro moderaris Athenas,
Vosque ſacratae animae Muſis! deuota Camoenis
Pectora SEMIDEVM, et uos, quos commendat Auorum
Nomen, et extollit radioſa ad ſidera uirtus.
Et tu uenturi ſpes o certiſſima ſecli,
Flos Charitum, iuuenes, lectiſſima corcula Phoebi,
Aure fauete, rogo, placidi adſpirate labori.
Vrbs eſt, quae *Noricis* iam per duo ſecula floret
Sub ſceptris, ALTORFVM, ignoto nomine, dicta,
Quo de non concors doctis ſententia ſedit,
Illius ueteres nec prima cubilia produnt.
Illud ab *Adolpho* haud dubitant deducere quidam,
Aſt alii *pagum* dicunt ſignare *uetuſtum*
Naſſouiae Comitum primo; poſt *Burggrauiorum*.
Deinde Ducis, Dominum quem tum Pomerania nacta eſt,
Suantibaris iuſſis locus olim paruit ille.
Porro *Palatini* Comitis fuit additus auro
Terris haud magno: donec per bella *Ruperti*
Perfuneſta *Norimbergenſibus* ante ducentos
Vigintique annos conceſſit. Nempe *Rupertus*,
Electore Palatino tum Patre *Philippo*
Vſus, Bauariaeque Ducis gener ille *GeorgI*,
Albertum ad finem terris priuare *GeorgI*
Contendens, ſeuit funeſti ſemina belli.
Nam quum Legatis *Albertus* nollet opimis,
Rupertum, precibus tentatum ſaepe, potiri:
Hic fera ad arma uiros, ad bellum triſte uocauit.
Edidit hinc ſtrages multas, ut ſanguine fuſo,

 Colla-

Collatis ſignis Martis, fera flamma micaret
In terris. Bellona truci fremebunda tumultu
Verberibus concuſſit equos, Mars impius ipſe
Exſultans diro bello, gaudensque cruore,
Admouit ſtimulos ipſi, bellique furorem
Iniecit. Verum *Maxaemilianus* acerbas
Perſpiciens iras, clades atque arma nefanda,
Illum frenat, ei quam multas eripit urbes.
Iuxta alios *Noricorum* immittit et arma *Ruperto*,
Qui ALTORFVM capiunt fortes, uicinaque rura,
Quae data ſunt ipſis poſthaec pro ſumtibus amplis.
Iam, quae prima canam? quae ſint exordia laudum?
O ALTORF! quo me uerto, magna agmina rerum
Magnarum ſeſe obiiciunt, urgentque ſtupentem:
Non aliter, quam ſi niueae per culta uireta
Pomonae calathis cupidus fragrantia ſerta
Collecturus erat, manet is defixus in uno
Obtutu, primum carpat num ſuaue comantem
Narciſſum, aut flores Hyacinthi ſuaue rubentis;
Illic luteolam pingunt uaccinia caltham:
Heic ſpicatus honos Amaranthi effulget, et iſthinc
Pallentes uiolae, uel purpura blanda roſarum;
Heic noua flamma micat, ſed ibi ſe argentea iactant
Lilia, diuerſi radiant modo flore colores,
Et modo iucundo flauens crocus halat odore:
Sic quoque millenos ALTORFVM oſtendit honores.
Adficit hinc mentem pulcris urbs ſedibus apta,
Adficit atque ſitus, totus quoque tractus amoenus.
Eminet adcliuis iucundo uertice collis
Vrbs, ubi perpetuo recreat purgatior aer:
Commoda temperies, coelique ſerenior aura:
Et non unius montis ſublime cacumen:
Atque uigent docti ueneranda palatia Phoebi.
Heic uer adſiduum, placidique, tepentibus auris,
Heic toto Zephyri ſpirare uidentur in anno.
Heic omnis Florae ſe gratia pandit odorae:
Heic raro nocuae fulſerunt axe Kalendae:
Omnia ſed rident: heic formoſiſſimus annus:
Heic grauidae fruges: heic indulgentia terrae:
Heic tellus felix: heic ſunt Saturnia regna.
Non equidem nullo poſcente heic omnia tellus
Liberius profert, et ſurgit ſpicea meſſis;
Sed redit agricolis ſemper labor actus in orbem,
Ne ſegnes terrae iaceant his maxuma cura.
Optuma frumentis terra eſt, pinguedine terras
Vicinas uincit, uix ullo ex aequore plura
Inde domum uideas decedere plauſtra iuuencis.
Mirentur ſegetes Samii, mirentur et Indi,
Ipſa opulenta ſuas mirentur Gargara meſſes.
O felix nimium ante alias *urbs*! moenia fauſta!

Quid

Quid nunc prata canam? quid roſcida paſcua uerſu
Proſequar: aut laeti uiridaria florida ruris?
Heic uiridi ſemper ueſtit ſe gramine tellus,
Et quantum longis carpunt armenta diebus,
Obſcura tantum gelidus ros nocte reponit.
Heic mire rident uiridantes picta per herbas
Prata, atque aureolis diſtincta coloribus arua.
Heic centum teneri tondent dumeta iuuenci,
Et depaſcuntur timidae uirgulta capellae:
Heic fruticum ſentes carpuntur et arbuta paſſim,
Et ſemper glauca canentia fronde ſalicta.
Queis licet ALTORFI ſublimis gloria ſurgat,
Ante alias tamen inprimis caput extulit urbes:
Quantum lenta ſolent inter uiburna cupreſſi,
Quod *Proceres* illud *Noricorum* auxere *Lyceo*,
Egregio prorſus, dudum celebrique per orbem.
O quantum tua nunc adcreuit gloria! quantum
Res omnes, ſplendorque tuus Reſpublica gentis
Florentis *Noricae!* ſic fortunata tuorum
Conditio euaſit, ſic omni parte beatam
Altorfina cohors, prudentis ſumma SENATVS
Gratia te fecit NORICI, populique fauentis.
Eſt cur grata colas illos, ſacrataque ſacri
Imperii Germanorum capita iſta, RVDOLPHVM,
Et FERDINANDVM, quibus adſpirantibus omnis
Eſt conflata tuae compages, auctaque mire
Ac munita ſcholae, quin confirmataque iura.
Inprimis CAROLI noſtri (uenerabile nomen
Deuota deuoti animi pietate colendum)
AVGVSTI AVGVSTVS GENITOR, MAGNVS LEOPOLDVS,
Quo certe numquam nobis praeſtantior alter
Vel pietate fuit, uel bello maior et armis,
Adiecit tandem decus hoc inſigne Lyceo,
Vt doctrinarum ſacrarum poſſet alumnis
Doctorum titulos etiam conferre *ſupremos*.
Sicce renaſcentes Regum clementia Muſas
Erigit, et ſceptris auroque oſtroque potentes
Ad ſua ſigna iubent ſpretas reuireſcere lauros,
Claraque Pegaſeis donant ſuffragia curis.
Doctorum foecunda domus, ſubuerſa Cleanthis
Atria, Socraticique lares, Tritonidos arces,
Antraque Pieridum, Parnaſſeique receſſus
Heic ſunt, heic florent, heic iam ſic omine laeto
Maxuma Phoebeae ſurgit reuerentia genti,
Quam cecidiſſe alibi ſcimus. Iam neſcia rerum
Barbaries foedo populi praecordia coeno
Obruit et ſeptemgemino ignorantia Nilo
Incubat, Inachiaeque latent arcana iuuencae.
Cecropidum periere lacus et docta Cleanthis
Limina, degenerique ſilet Stagira Pelaſgo.

 Nec

Nec iam rixantem praeluſtris Stoa Meliſſum,
Aut atomos, Leucippe, tuas magnumque laceſſit
Parmenidem, non, ille negans ſe ſcire, ſuperbis
Inſultat Patribus Pyrrho, uerumque reuellit,
Ancipiti ratione potens. Tot regna, locosque,
Torpor habet, ſpiſſisque inuoluit corda tenebris.
Aſt laetum ALTORFVM ac ex omni parte beatum
Floret, nec lapſu ſeclorum labitur, ullum
Aut decrementum patitur, quin maxuma felix
Incrementa capit, Muſarum commoda ſedes,
Solertes ipſae Muſae, illarumque Patroni,
Nobile praeſidium, egregia et nutrimina, fama,
(Qua cum principibus de palma certat Athenis)
Pulcer alumnorum numerus: ſic tempore centum
Annorum creuit, quantum exoptare licebat.
Aduolat ad famae totus praeconia mundus,
Inque *Altorfina* celebres tellure Camoenas.
Quaeuis terra colit, ueniunt qui muſtea Celtae
Pocla bibunt, quos mittit Arar, rapidusque Garumna,
Veliuolusque Liger. Picti uenere Britanni,
Quosque ferox longis abigit Germania bellis,
Pannonius, potorque Padi, Dacusque, Gothusque,
Vandalus et nobis iam mitia nomina Cimbri.
Heic quid *Doctores*, queis curae eſt laeta iuuentus,
Quos uirtus artesque citis et fama quadrigis
Celſius euectos ad prima ſedilia et amplis
Quaeſitum meritis culmen de iure locarunt,
Laudibus extollam, quos gloria uexit ad aſtra?
Ecquid *Schopperos*, *Saubertos* atque *Matthias*,
Crineſios, *Ritteros*, *Weinmannos et Hedenos*,
Koenigios, *Durios*, *Hakſpanos* atque *Rheinhardos*,
Fabritios, *VVegleiteros*, uah nomina quanta!
Sonntagos, *Langios*, *Zeltneros*, atque *Baieros*,
Atque alios, *qui diuini myſteria uerbi*
Pandere, et pandunt, ueterumque oracula uatum.
Ecquid *Giphanium*, *Rittershuſium* atque *Donellum*,
Gentilem, *VVeſenbeccum*, *Ludwell*, *Kobiumque*,
Quidue *VVagenſeilum*, *Textorem*, aliosque *peritos*
Iuris, quos totidem theſauros dicere iuris
Malles, edoctos quosuis bene ſoluere caſus.
Et, quam ſumma uiget tua laus, *Hofmanne* celebris?
Hippocratis non iam dicam fili, ſed ocelle,
Sed decus atque inſignis honos et ſaepe Magiſter.
Vt taceam *Baieros*, *Taurellos* et *Apinos*.

Quin

Quin et tu, *Quecci*, solers *Piccarte*, *Ruperte*,
Clapmari, et *Sturmi* praestans, tu *Moller*, *Omeisi*,
Roetenbeck, *Schwarzi* celebris, *Koelere* diserte.
Vos omnis *ueri iustique* scientia et omnis
Historia et *natura* suos et *suada* Patronos,
Et decora adpellat. Queis fallor, an omnibus addam,
Quae porro ALTORFVM reddunt uenerabile nobis,
Ornamenta, *aedes*, nempe *Auditoria* Phoebo
Et doctis magno sumtu deuota Camoenis.
En *hortum Medicum Altorfinum!* en frigida tempe!
Heic laeti uere Paradisi efficta uoluptas:
Inde Semiraméos certo aspernaberis hortos,
Et rura Hesperidum, uel culta rosaria Florae,
Alcinoi campos uirides, et Adonidis arua.
Sed claudam tandem riuos, sat prata biberunt.

Ast tu grande decus patriae, *Rectorque Paterque*
Huius Athenaei, quem totum fama per orbem
Iactat, tuque *Scholae Senium uenerabile nostrae*,
Qua ratione *tibi* iam grates reddere dignas
Possum, pro summo facilis praesentiae honore.
Et uobis *magni Proceres*, tibi *concio Patrum*,
Vobis o praeclara scholae et fidissima fulcra!
Vobis o *sacri Mystae!* clarique *Magistri*,
Et uobis *grex Pieridum*, flos auree terrae!
Quas, inquam, grates grato de pectore promam?
Quod faciles dignati aures praebere loquenti.
Non opis est nostrae, grates persoluere dignas,
Nec tantis meritis iam uerba referre ualemus.
Quod solum possum, uobis, o lumina magna,
Singula sponte fluant, exopto, ut munere uestro
Defungi placida composti pace queatis.
Adprecor et uobis, nitidissima germina Phoebi,
Vt non in studiis tantummodo crescere detur,
Ast etiam fructus possitis carpere gratos,
Et tandem Patriae uos commoda mille feratis!

Tu uero, ALTORFVM, plaude, et moerore serena
Depulso frontem, quum iam tibi sidere laeto
Natalis uerus rediit. Sol, sparge rubentem
Iam meliore coma lucem, crinemque repexi,
Blandius elato surgant temone iugales,
Efflantes roseum frenis spumantibus ignem.

Nunc animos libate DEO, nunc pectore laeto
Exultate *Altorfini*, iam pandite coetus
Vos Muſae, et uiolis totam praetexite frontem.
Aſt tu, *ſumme Parens*, immenſi Conditor orbis,
Qui clemens omnis Moderator et Arbiter aeui es,
Conſerua *Noricam* claro de ſanguine gentem.
Alme Deus, faxis Norici domus incluta ciuis
Cottidie creſcat donis felicibus aucta,
Pieriamque domum defende potentibus umbris.
Eia, age, Muſarum coeleſtibus ignibus imple
Heroas, ſemper docili praecepta iuuentae
Inſtillent, et Caſtalidum de fonte liquores
Propinent, iuuenum clementer dirige greſſus!
Artibus et pietate illorum pectora forma.
Da, precor, ut fauſta felix uertigine Coelum
Defluat, et placitis adſpirent omnia fatis!
Fac referant tumidi cerealia munera campi!
Foecundo quiuis deſtillent nectare colles!
Denique tecta manu praeclari noſtra Lycei
Protege, fac ſemper maiore nitore reſurgant.
Sis facilis placidusque tuis, o! *Maxume Chriſte*,
Conſerua ſacri diuina oracula uerbi!
Huius Athenaei fac ſemper templa uigeſcant!
Vt tandem paucis complectar ſingula uerbis;
Fac, bonitas et priſca fides ſibi mutua figant
Oſcula, et has terras coelo petat alma relicto
Proſperitas aeterna parans habitacula!

D I X I.

SECTIO VIIII,
qua proferuntur
GRATVLATIONES QVORVNDAM NORIMBERGENSIVM.

I.

ΤΡΙΑΚΑΣ
CHRONOSTICHORVM

IN
SACRA
VNIVERSITATIS ALTDORFINAE
IVBILAEA PRIMA

INVENTORE
IOACHIMO NEGELINO
AEDIS BEATAE VIRGINIS PASTORE
ET POETA LAVREATO.

* *

IMPERANTE CAROLO NORIDIS PARNASSVS EXSVLTAT.
PERILLVSTRIS SENATVS NORIMBERGENSIS SAPIENTI DECRETO ET FAVORE PROPITIO,
AGIT FESTVM SAECVLARE ALTDORF. VNIVERSITAS.
ALTORFINA ACADEMIA INTER PIA VOTA ET SVSPIRIA IVBILAT.
MVSA ALTDORFI VNO TRANSACTO IVBILAT AEVO.
LAETATVR TETZELIO, IMHOF, GRVNDHERRO, EBNERO, CVRATORIBVS.
IOHANNES IACOBVS BAIER, RECTOR MAGNIFICVS FASCES HELICONIS NORICI GERIT ET REGIT NON SINE GLORIA.
SPLENDET PARNASSVS ALTDORFINVS PROCANCELLARIO GEORGIO CAROLO VVOELCKERO.
CHRISTOPHORVS ELIAS OELHAFEN A SCHOELLENBACH GENEROSVS OPPIDI NOBILIS ALTDORFINI EST PRAEFECTVS.
GVSTAV GEORG ZELTNER THEOLOGIAE PROFESSOR PRIMARIVS, DECANVS ET PASTOR.
IOHANNES VVILHELMVS BAIERVS DOCTOR.
IOHANNES IACOBVS PFITZERVS, NORIBERGENSIS, DOCTOR ET VERBI MINISTER.

heInrICVs hILDebranD, aLtDorfInae VnIVersIta-
tIs senIor.

Iohannes georg fIChtner, IVrIs Interpres et Ve-
neranDI orDInIs DeCanVs.

eVCharIVs gottLIeb rInk Magnae erVDItIonIs
poLIhIstor.

georg heInrICh LInCk aLtDorfInVs patrIs
heInrICI ICtI et anteCessorIs haeres, IVrIs
DoCtor et professor.

Iohannes IoDoCVs beCk, norIMbergensIs
IVrIs Interpres egregIVs.

Iohannes IaCobVs IantkIVs, MeDICVs InsIgnIs.

Iohannes heInrICh sChVLtze, gratIosae faCVLta-
tIs IatrICae aLtDorfInae soLers DeCanVs.

ChrIstIan gottLIeb sChVVarz, phILosophIae
MoraLIs professor, orator aC poeta
neC non faCVLtatIs senIor.

Iohannes heInrICh MVLLer, CeLebrIs faCVL-
tatIs phILosophICae aLtorfInae
brabeVta.

Iohannes DaVID koeLer, hIstorIae professor et
fIDVs bIbLIotheCarIVs.

IaCob gVLIeLM feVerLeIn, LogICes aC aLtIo-
rIs phILosophIae professor speCtatVs.

Iohannes CaroLVs beheIM, aL. et oeCon. In LICeo
aLtorfIno rIte ConstItVtVs InspeCtor.

heInrICh ChrIstoph bIttner, VnIVersItatIs MoDo
notarIVs.

*

* *

stasqVe, paLaeCoMe, VIgIntI LVstraqVe aDornas!
InCreMenta tVI DeCorIs pax tVta serenet.
eXsVrgat seMper per seCVLa gLorIa pInDI.
Laeta aLtorfInae MVsae DeVs oCIa faXIt.
saLVa sIt aLMa parens, DVret qVoqVe fILIa Laeta!

* *

II. ME-

II.

METRVM SECVLARIBVS ALTDORFFINIS ACCOMMODATVM.

C*Entum* Feſta Ioui ueniant, Altaria fument
Tot, *Centum* cultris Hoſtia caeſa cadat; [1.]
Molliat ac Hecaten, [2.] Coeloque Ereboque ualentem,
Fabula, *Centeni* Victima ſeu numeri;
Atque uetus Thebe *Centum* quoque turgeat, ante
Quam totidem Portis [3.] obruta larga iacet,
Centum ſiue Vias Hecatompylos [4.] illa frequentet,
Et petat et repetat quisque Viator eas;
Centum ſiue Vrbes habitent uberrima Regna,
Vrbibus aut *Centum* Creta [5.] ſit una potens;
Pondera [6.] ſuſpendat uel *Centenaria*, tollat
Libertos [7.] Opibus Roma ſuperba pares;
Concutiat Muros Balliſta [8.] Machina, *Centum*
Bellica quae pondo grandia ſaxa dabat;
Gabalus exponat Cyathos, laſciuaque Vaſa [9.]
Helio, ſed Coenae Fannia [10.] Lexque Dapes;
Porticus [11.] illuſtris, quae *Centenaria* dicta,
Ampla ſit et *Centum* paſſibus usque ſuis;

1.) u. Iul. Capitolin. in Balbin. c. 11. et Sil. Ital L. 12. u. 331. Vnde Hecatombe ſ. Ἑκατόμβη appellabatur illud Sacrificium, quod in eo *Centenae* ſui generis mactabantur Victimae, *Centum* uel oues, uel aues, uel ſues.

2.) u. Virgil. VI. Aeneid. u. 247. Ἑκάτη dicta, quod *Centum* placaretur Victimis; ἑκατὸν enim *Centum* eſt.

3.) u. Iuuenal. Satyr. XV. u. 6.

4.) u. Curt. L. VI. c. 2. n. 15. et ad eund. Commentat.

5.) Virgil. III. Aeneid. u. 106.

6.) u. Plin. Lib. VII. c. 20.

7.) Scil. *Centenarios*, ſ. qui *Centena* Seſtertia, uel potius *Centena* millia Seſtertiûm poſſidebant. u. L. XVI. D. de Iure Patronat. et ibi Gothofr.

8.) u. Caeſar II. Ciu. c. II. ac Lipſ. Lib. III. Poliorceticῶν, Dialog. 3.

9.) Argentea et *Centenaria* dicta, quorum nonnulla libidinoſiſſimis Schematibus inquinata habuit. u. Lamprid. C. 19. Vitae Heliog.

10.) Alluditur ad Coenas *Centenarias* a *Centenis* Seſtertiis ita appellatas, nec non L. Fannia frugaliores imperatas, quam ideo Lucil. in Satyr. nouo nomine *Centuſſem* uocauit. Conf. Baſ. Faber in Theſ. E. Sch. cum Addit. Buchn. et Cell. uoc. *Centenarius*.

11.) u. idem Faber d. l. ut et Sueton. in Calig. cap. 50.

Sint *Centena* Viro [12.] cordi Seftertia, foli
Pallas facundo cui dedit ore loqui;
Sit *Centena* modus, diuifit qui Regiones [13.]
Olim, Militiae [14.] fit decus atque Scholae; [15.]
Et generet frugem, quae audit *Centefima*, terra; [16.]
Vfuras [17.] fimiles det Pretium uetitas;
Annis quin etiam *Centum* Praefcriptio [18.] currat,
Quam faepe ex Aequo Iureque Myfta docet;
Militiae imponat Vectigal [19.] tale uocatum
AVGVSTVS, taxat fi, bonus ipfe, Manus;
Iudicio celebres fint *Centum* quippe Virorum [20.]
Aulae, quae nomen, Iulia, Porcia, habent;
Et quando Populus non uult concurrere in unum, [21.]
Curia uel *Centum* ftet patefacta modis;
Denique, ceu narrant, indeclinabile *Centum*
Sit tritum [22.] Gallis Hefperiisque diu: No-

12.) Intellige Eloquentiae Parentem Cic. Paradox. VI. c. 3.

13.) u. Befold. in Thefaur. Pr. Lit. C. n. 25. Voc. Centbahrliche ꝛc. et in Tr. de Comit. et Baron. n. 7. et omnino Gylmann. Symph. P. 1. T. 1. de Reconu. n. 58. fol. 77. Meichfner. T. 2. Decif. L. 1. Dec. 8. n. 4. it. T. 2. l. 2. Dec. 2. n. 171. Arum. T. 1. Difc. 24. θ. 4. cum feqq. atque Limn. in I. P. Lib. 6. c. 3. fol. 127. feqq.

14.) u. L. III. C. Theod. de Cohortal. Princip. Cornicul. et Rofin. Antiqq. Rom. L. X. c. 7.

15.) u. L. I. de Caefarian. L. I. de Murilegul. et L. V. de Decurion. eod. C. Theod.

16.) u. Plin. V. 4. i. e. *Centies* tantum, quantum Sementi accepit, 100fältige Frucht bringend.

17.) *Centefimas*, quae *Centefimo* menfe fortem aequabant. Conf. Cui. in ff. et C. p. m. 109. Ant. Auguft. Lib. 2. c. 10. et I. Voet. in Comm. ad ff. Tit. de Vfur. Add. Nouell. 130. L. 40. ff. de R. C. ibique DD. et Struu. in Synt. I. C. Exerc. XXVII. θ. 52.

18.) de Praefcriptione hac *Centenaria* u. laud. Struu. d. l. Exerc. XLIII. θ. 33. feq. et ibi P. Muller. in Addit.

19.) Fuit Vectigalis genus numo *Centefimo* ab eodem impofitum et quidem inftituendo Aerario Militari, bellis cum Ciuilibus functus. Dio L. LV. et Tac. I. Annal. cap. 78. et II. eorund. cap. 42. praefertim uero Capitolin. Macrino, cap. 12. ibi: Milites faepius decumauit, aliquando etiam *Centefimauit*, quod uerbum proprium ipfius eft, quum fe Clementem diceret, quando eos decimaret, qui digni effent decumatione atque uicefimatione.

20.) Litibus iudicandis, praecipue in Bafilicis f. Aulis iam memoratis, praeerant apud Romanos; u. Rofin. d. l. Lib. VII. cap. 30. et omnino Lib. IX. cap. 15.

21.) Notiffima funt Rei Antiq. et Iurium peritis bina Comitia Magiftratuum Rom. *Centuriata* et Curiata, quorum Autor Seruius Tullius. Rofin. d. l. Lib. VI. cap. 8. cum multis feqq. Adde §. 5. Inft. de I. N. G. & C. ut et §. 1. Inft. de Teftam. Ord. ibique DD.

22.) Res Exemplis comprobatur in II. Sendschreiben der so genannten geheimen Briefe. p. 39.

NOSTRAM laudemus tantum, quae Academia *Centum*
Inter tot reliquas erigit alta caput;
Quae dudum dulci Musarum nomine macta,
Quae tenuit rarum Virgineumque Chorum!
Aucta RVDOLPHINO FERDINANDIque [23] Fauore,
CAESARIS hunc alium iam Pietate colit;
Dinumeratque Annos isthinc a tempore *Centum*,
Centum uel PATRIAE Munera magna PATRVM;
Egregias *Centum*, doctas numero quoque Curas
En! CVRATORVM *Centuplicique* refert,
Plus *Centum*, gaudet queis quaelibet alma Facultas,
Praeclaros nobis indicat Arte Viros:
Centenas Studiis celsas et laude Cohortes
Excitat, ut resonent Curia, Templa, Scholae.
Haec Sacra Parnassi, haec Heliconis IVBILA NOSTRI
Sunt, his complentur Lusibus illa Iuga!
Maturate igitur, quotquot procul inde, Forenses
Aduentum, Ciues condecorate Locum;
Vosque uicem geritis qui Rhetoris atque Poetae,
Cantibus, ut uerbis, reddite Vestra simul:
FESTO huic et SECLO date nunc, date nempe futuris,
Perpetuam lucem, perpetuumque Iubar.
Nil ego, cui nimium per Iurgia Vena Fororum
Aruit, in praesens concinuisse uolo;
Nil ego praeterquam NOSTRVM memorabile CENTVM,
Siue quod AVGVSTVM Litera prima [24] beat;
Nil ego quam PATRIAE semper laudabile FESTVM,
Siue quod (hinc celebre est,) EGIT [25] agetue modo!

Id quod
GENTE ET MENTE
Per-Illustribus ac Generosissimis
DN. DN. DN. DN.
GVSTAVO GEORGIO, IOANNI CHRISTOPHORO,
LEONARDO, ut et HIERONYMO GVILIELMO,
Piis, Prouidis, Fortunatis,

 imo

23.) Antep. producta legitur in Metro Georg. Sabini apud Hieron. Megiserum in Theatr. Caesar. Histor. Polit. et quidem Imp. Rom. CLIIX. p. 356.

24.) Puta in CAROLO VI. IMP. GLORIOSISS. cuius sub Aquilae tutelaribus Alis nobis DEVS haec otia fecit!

25.) Retrorsum namque legendo Grammata Initialia Cabbalae Nominalis mox seq. prona Minerua indicatur.

imo praeter alias easque fere innumeras etiam vIrtVtes, aut omni laude ſuperioribus, aut extremo duntaxat digito excellentibus ipſorum ſignificatis Nominibus ſatis ſuperque perſpicuis, nimirum

Anno

quo

tetzeLIVs	56.
IMhofIVs	1007.
grVnDherrVs	510.
ebnerVs	5.
CVratores	105.
VnIVersItatIs	13.
VIrentes	6.
patresqVe	5.
patrIae	1.
eX	10.
Voto	5.

iunctim

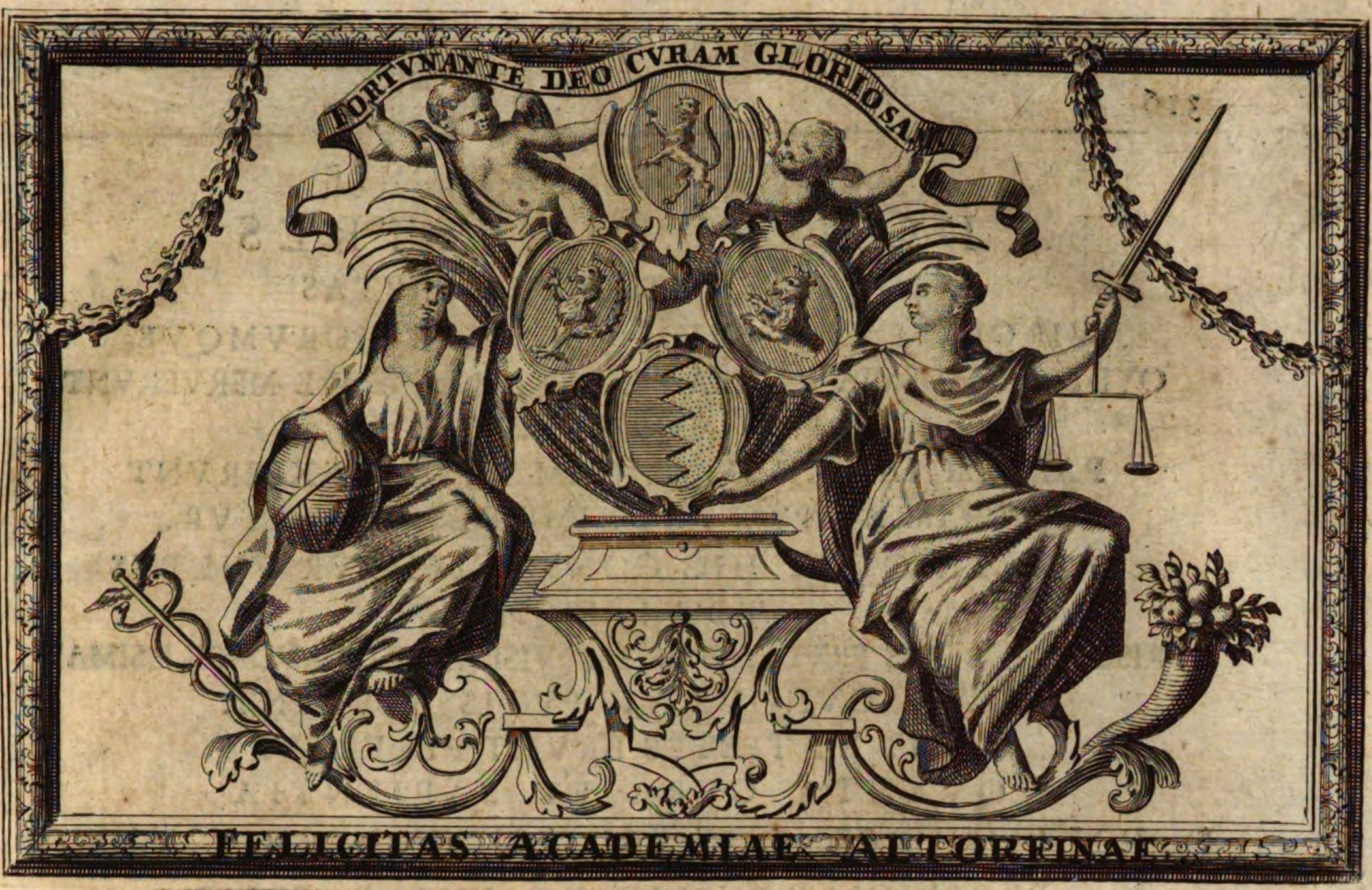
MDCCXXIII. uel 1723.

Inter alios aliorum Applauſus Ludosque IVBILAEI Academicos
III. Cal. Iul.
ſub Regimine EORVNDEM inſtitutos,
iuxta
NVMISMA CHRONICO-MNEMONICVM,
a ſe recens quoque inuentum,
tam ex perenni Animi Religione
quam pridem pariter Merito
demiſſe conſecrat
Ciuis et Cliens
Chriſtoph. Auguſtus Laemmermannus, V. I. D. et Aduoc. Ordin.
AVGVSTAE NORICORVM.

III.

DEDICATIO
omnium imaginum
PROCANCELLARIORVM ET PROFESSORVM ACADEMIAE ALTORFINAE,
quas in memoriam ſacri ſaecularis Academici
aere exſcribi curarunt
HEREDES TAVBERIANI,
Bibliop. Norimb. et Altorf.

ILLV-

ILLVSTRIBVS ET GENEROSISSIMIS DOMINIS

DOMINO

GVSTAVO GEORGIO TEZEL

A KIRCHENSITTENBACH IN VORRA ET ARTELSHOFEN

SACRAE CAESAR. MAIEST. CONSILIARIO ACTVALI

PERILLVSTRIS ET LIBERAE S. R. I. REIPVBL. NORIMB. TRIVMVIRO

CVRIAE TVTEL. ET CANCELLAR. PRAESIDI

ATQVE ECCLES. EPHORO

DOMINO

IOHANNI CHRISTOPHORO AB IMHOF

IN MERLACH ET STEPHANSMVHLEN

EMINENTISS. ELECT. MOGVNT. ET EPISCOP. BAMBERG.

ITEMQVE SERENISS. PRINCIPIS MAGN. DVC. HETRVRIAE

A CONSILIIS INTIMIS

PERILLVSTR. REIP. NORIMB. SEPTEMVIRO

DOMINO

LEONHARDO GRVNDHERR

AB ALTENTHANN IN VVEYERHAVS

PERILLVSTRIS REIPVBL. NORIMBERGENSIS

SENATORI CONSVLARI

DOMINO

HIERONYMO GVILIELMO EBNER

AB ESCHENBACH IN GVTTENBVRG ET ERLENSTEGEN

PERILLVSTRIS REIPVBL. NORIMBERGENSIS

SENATORI CONSVLARI

CELEBERRIMAE VNIVERSITATIS ALTORFINAE

CVRATORIBVS

IMMORTALIVM MERITORVM GLORIA CONSPICVIS

DOMINIS SVIS PERQVAM GRATIOSIS

S.

ACCIPITE SERENA FRONTE
DOMINI ILLVSTRES
IMAGINES AERE EXSCRIPTAS
VIRORVM INSIGNIVM CELEBERRIMORVMQVE
QVI DE ACADEMIA VESTRA BENE PRAECLAREQVE MERVERVNT
ET QVORVM VITAE
PARTIM IAM IN PVBLICAM LVCEM EXIERVNT
PARTIM ADHVC PROXIME DESCRIBENTVR.
INTEREA QVOT HIC CONSPICIVNTVR VVLTVS
TOT EFFIGIES
PRISCI CANDORIS ERVDITIONIS EXQVISITAE ET LAVDABILISSIMAE
CVIVSCVNQVE VIRTVTIS ELVCENT.
TOT ET TESTES ERVNT PERPETVI
QVANTA CVRA ET SAPIENTIA
PERILLVSTRIS SENATVS NORIMBERGENSIS
PROSPICIAT PVBLICAE SALVTI PATRIAE
AC QVANTA MVNIFICENTIA FOVEAT ORNETQVE
BONAS ARTES ET EARVM CVLTORES.
VOBIS IGITVR
BENIGNISSIMI PATRIAE PROCERES PATRESQVE
PVLCHERRIMOS IVCVNDISSIMOSQVE TANTAE GLORIAE FRVCTVS
OMNEMQVE FELICITATEM
ET CELEBERRIMAE ACADEMIAE VESTRAE
SACRVM SAECVLARE
VESTRA CVRA VESTRAQVE AVCTORITATE PROXIME AVSPICATO
CELEBRATVRAE
PROSPERRIMA QVAEQVE FATA
EX ANIMO APPRECANTVR
SIMVLQVE
ILLVSTRIBVS NOMINIBVS VESTRIS
HOC QVALECVNQVE MONIMENTVM
IN MEMORIAM NOVI SAECVLI ACADEMICI
ET IN ARGVMENTVM DEMISSISSIMAE PIETATIS
RELIGIOSISSIME DEDICANT

HEREDES IO. DAN. TAVBERI
BIBLIOPOLAE NORIMB. ET ALTORF.

* *

SECTIO X,
qua comprehenduntur
GRATVLATIONES QVAEDAM ALTORFINAE.

I.
PROGRAMMA
CHRISTIANI GOTLIB. SCHVVARZII, Eloqu. Prof.
ad orationem publicam de Schola aulica CAROLI M. audiendam, et ad uota pro auſpicata ſacri ſaecularis celebratione facienda, inuitantis.

* *

REBVS HVMANIS DVDVM EXEMTVS EST
AT OMNIVM SAECVLORVM MEMORIA VIVIT
VIVETQVE
GLORIOSISSIMVS GERMANICI IMPERII CONDITOR
CAROLVS
QVEM FORTITVDO INCREDIBILIS
MAGNVM
IMPERII CONSTITVTI AMPLIFICATIQVE FELICITAS
MAIOREM
AMOR SAPIENTIAE ET BONARVM ARTIVM
MAXIMVM
EFFECERE.
CVM ENIM IDEM
EIVSMODI TANTVM PRINCIPES IN OPTATIS HABERET
QVI FORTITVDINE ALEXANDRVM
AVGVSTVM IMPERIO
IVDICIO PERICLEM
EXAEQVARENT
IPSE
AVGVSTISSIMIS VIRTVTIBVS SVIS REBVSQVE GESTIS
OMNIVM HORVM GLORIAM LONGISSIME SVPERAVIT.
HVNC
IN BELLO MARTEM VICTOREM
APOLLINEM MVSAGETAM IN PACE
AESTIMARET POSTERITAS
NISI IPSE
SANCTIORE GIDEONIS EXEMPLO
DEBELLASSET IMPIETATIS ET SVPERSTITIONIS MONSTRA
AC VELVT ALTER ESDRA
LEGVM DIVINIORVM MELIORVMQVE ARTIVM STVDIA
ORBI CHRISTIANO FELICISSIME VINDICASSET.
ITA NIMIRVM
OPTIME SERVATVR PROVEHITVRQVE SALVS PVBLICA
VBI COELI MVNERE VIRTVTES ARTESQ. PRAECLARAE SERVANTVR
ATQVE PROVEHVNTVR.

NEC ALII LIBENTIVS AMANT FOVENTQVE MVSAS
QVAM QVI RES MVSARVM PRAECONIO DIGNAS GERVNT.
QVANDO AVTEM OPPORTVNIVS
TANTI TAMQVE PII HEROIS MEMORIA VIDEATVR RECOLENDA
QVAM VBI ACADEMIARVM ET SCHOLARVM IN GERMANIA FLORENTIVM RECOLVNTVR ORIGINES
PROPTEREA QVOD
QVIBVS IN LOCIS OLIM HODIEQVE PVBLICA APERIVNTVR
VIRTVTIS ET DOCTRINAE SACRARIA
CAROLVS M.
NON POTEST NON SCIENTIARVM BONARVMQVE ARTIVM INTER
GERMANOS INSTAVRATOR DEBITIS LAVDIBVS
CELEBRARI.
BENE IGITVR RECTEQVE AGET
VIR IVVENIS PEREXIMIVS NOBILISSIMVSQVE
IO. ALBERTVS SPIES, NORIMBERGENSIS,
QVI
SINGVLARIS INDVSTRIAE AC DOCTRINAE SVAE
SPECIMEN QVODDAM PVBLICVM EDITVRVS
INTER IPSAM APPARATIONEM SACRI SAECVLARIS
HVIVS ACADEMIAE
ORATIONEM PIAM CONCINNAM ET SVO IPSIVS MARTE
ELABORATAM
DE
SCHOLA AVLICA CAROLI M.
RECITABIT
VOTA RELIGIOSA SIMVL ADDITVRVS PRO FELICITATE
CAROLI VI,
AVGVSTI OMNIVM AVGVSTORVM
GLORIA MAIORIS,
AC PRO PATRIAE ET ACADEMIAE INCOLVMITATE
QVIBVS VT
MAGNIFICVS ACADEMIAE RECTOR
GENEROSISSIMVS OPIDI ALTORFINI PRAEFECTVS
CELEBERRIMI OMNIVM ORDINVM PROFESSORES
CIVES ATQVE HOSPITES GENERIS ET DOCTRINAE
NOBILITATE FLORENTISSIMI
HODIE PERACTIS SACRIS VESPERTINIS
INTERESSE
ET OPTIMI SPIESII ANIMVM AD PRAECLARA QVAEQVE CONNITENTEM
HONORIFICA PRAESENTIA SVA CONFIRMARE NE GRAVENTVR
PEROFFICIOSE ET PERAMANTER ROGAT
CHRISTIANVS GOTLIBIVS SCHVVARZIVS
COMES PALAT. CAES. MORAL. ORATOR. ET POET. PROF. PVBL.

P. P. DOMINICA V POST TRINIT. A. R. S. CIↃIↃCCXXIII.

II.

IOHANNIS ALBERTI SPIESII,

Norimbergensis,
Philos. et Legum Cultoris,

ORATIO

paucis diebus ante solennitatem saecularem
publice dicta.

* *

MAGNIFICE VNIVERSITATIS RECTOR,
GENEROSISSIME OPPIDI PRAEFECTE,
CELEBERRIMI OMNIVM ORDINVM PATRES ACADEMIAE,
VIRI SVMME REVERENDI, CONSVLTISSIMI, EXPERIENTISSIMI, AMPLISSIMI ATQVE EXCELLENTISSIMI,
VOS ITEM CIVES ET HOSPITES GENERIS AC DOCTRINAE LAVDIBVS FLORENTISSIMI.

Etsi multa omnino sunt, quae bene temperatis ciuitatibus, non decus solum immortale conciliant; uerum etiam tantum afferunt praesidii, ut nullis grauioribus calamitatum procellis iactatae, ad maius subinde fastigium, maioremque ac longe eminentiorem felicitatis gradum, prouehantur: tamen ex his omnibus, nihil mihi ad ornandas eas pulchrius, ad conseruandas efficacius, esse uidetur; quam si, et literarum iusta habeatur ratio, et scholis Academiisque, qui debetur, honos, publice apud omnes constet. Ac in literis quidem et bonarum artium disciplinis, quanta sit uis, quantumque ad salutem publicam tuendam positum momentum; facile possem, tum adhibitis rationibus, tum etiam exemplis, atque omnium saeculorum memoria, euincere et demonstrare: si uel instituti mei ratio, uel mea in dicendo inopia, pateretur. Sed neque illud mihi nunc propositum est, ut in laudes excurram earum artium, quas nemo unquam, nisi ineptissimus, uituperauit; neque uero etiam is ego sum, qui literarum praestantiam, fructusque ex iisdem in rempublicam redundantes, satis exprimere, dignaque cum iis ipsis, tum uestris, Auditores, tantorum uirorum auribus, oratione exponere atque commendare queam. Scholarum autem in republica utilitatem, tantam esse merito iudicamus; quantum inde ad culturam scientiarum, adque fouendas tuendasue Musas, momenti et commoditatis accedit. Neque enim audiendos illos existimo, qui, cum omnem in societate atque rebus humanis ordinem indignantur et euertere satagunt; scholas quoque et bonarum artium officinas insectari, minime uerentur. Quorum quidem nonnullos eo constat dementiae processisse, ut nescio quam diuinam e coelo institutionem expectantes, scholarum non modo usum nullum, sed ob uarios, quos in iis culpant, defectus, multa etiam incommoda et nocumenta esse, contendant. Atque horum uti, uel ex temeritate, uel malitia summa, profectus est error: ita, qui mitius sentientes, scholis saltem in republica non admodum opus esse, perhibent; propterea quod familiarior sit doctrina atque eruditio, quam ut intra paucorum parietes ludorum, intraque publice

docentium auditoria, includi se patiatur: hi quidem mihi parum nosse hominum conditionem et naturam uidentur. Nam cum sapientissimum Numen, cui, et quod sumus, debemus, et quod possumus, sicut omnia bona, ita maxime uires animi ingeniique dotes, ea inter mortales ratione diuiserit, ut, quemadmodum uere cecinit Poeta, non omnia possimus omnes, sed semper unus alterius egeat auxilio: tantum abest, ut ad docendum promiscue omnes sint idonei; ut potius multos, imo plurimos, adeo hebeti et obtuso uideas natos ingenio, ut scitu quaeque dignissima atque utilissima, uix ipsi percipere, nedum alios docere, queant. In tanta igitur discentium copia, docentium uero inopia, magnam quandam et eximiam publicarum scholarum utilitatem esse, quis non uidet? Quis non intelligit, aeque reipublicae interesse, scholas, quam literas, florere? Proinde stat literarum decus; stat honos scholarum; quicquid etiam impudentes audacesque homines contra moliantur. Habent profecto, semperque habuerunt, patronos, uti maximos, ita optimos ac benignissimos; qui, cum ad gubernacula reipublicae sedeant, Academias scholasque ad peculiarem curam suam pertinere, satis ostendunt. Possem huius rei complura ex historiarum monumentis exempla commemorare: sed, cum iam longior forte in exordio fuerim; ad illud tandem, quod propositum mihi est, progredior. Scilicet CAROLVS ille, Romanus Imperator, uirtutibus et rebus gestis uere MAGNVS, tanto hac quoque in re aliis praestat; quanto nimirum ceterarum uirtutum laude omnes fere Reges ac Principes antecellit. Non iam de illis agam optimarum artium officinis, quas passim magno studio in Occidente instaurauit: eam tantum Vobis, AVDITORES OMNIVM ORDINVM HONORATISSIMI, scholam proponam, quam in ipso regio palatio sapientissime constituit. Quae quidem materia, cum, et ipsa dignitate sua se commendet, et neque a tempore aliena, neque ab hoc loco sit; facile mihi gratiam Vestram atque audientiam pollicetur: nisi mea me uirium imbecillitas et infantia moueat. Itaque huius memor, illud Vos, AVDITORES OPTIMI, antequam ulterius prouehar, maiorem in modum rogo atque oro; ut, quando Vestra mihi inusitata humanitas sola animum addit, tenuitatem meam Vestro fauore benigne subleuetis: mihique DE CAROLI M. SCHOLA AVLICA differenti, faciles et attentas aures commodare, ne dedignemini. Dabo operam, ut, si non eloquio, grata tamen breuitate, fortassis placeam.

Si, quod nunc facere pulchra me moneret occasio, in laudes CAROLI M. excurrere, et summas eius uirtutes, non quidem complecti orando, sed percensere numerando, uellem; facile mihi sese tam amplus aperiret campus, tamque copiosa ad dicendum materia offerret, cuius sane difficilius futurum sit exitum, quam principium, inuenire. Quis enim nescit, usque adeo, in magno illo Romani Imperii moderatore, ea omnia conspirasse pulcherrime, quae summos imperantes decent, ut fere perfectissimum boni Principis exemplar nobis exhibeat? Est hic uirtutum omnium inter se perpetuus nexus, et indissolubile uinculum, ut nulla unquam sola mortalibus adsit; sed, ubicunque una uere in pectore residet, comitari eam semper reliquas uideas: contra, si uel unius quaedam pars neglecta aberit, inde ceteras quoque exulare in uniuersum fere deprehendas. Itaque, cum pietatem CAROLI nomino,

no, omnes eius nomino uirtutes: hoc quidem magis, quod illa, tanquam fundamentum omnium, reliquas in se continet ac comprehendit. Et de hac certe uirtute CAROLI M. nemo quisquam dubitauerit. Quid enim aliud sunt, nisi summae erga DEVM uenerationis, summaeque pietatis monumenta, tot adornata et exstructa templa; tot condita monasteria; tot celeberrimae scholae; Turonensis, Fontanellensis, Lugdunensis, Fuldensis, Osnabrugensis, Metensis, aliaeque, quas uiri eruditi iam alibi recensuere: quae omnes suas CAROLO M. origines acceptas referunt? Quemadmodum igitur, praeter pietatem maximi Imperatoris, tam luculentis indiciis declaratam, illud hic praecipue miramur; quod inter perpetua fere, eaque grauissima bella, pacis tamen artes et Musarum studia adeo curae cordique habuit, ut fixas iis sedes atque domicilia publica, insigni munificentia, procuraret: ita hoc, meo quidem iudicio, singularem plane omnium admirationem meretur; quod in ipso Palatio regio peculiarem scholam instituit, adeoque bonas literas in gremio quasi suo fouere, clementissime est dignatus. Huius itaque scholae rationes ut rite intelligamus; nonnihil, tum de praeceptoribus; tum de discipulis et auditoribus; tum denique de disciplinis et artibus, quae ibi traditae fuere; seorsum erit differendum.

Ac mihi quidem primo sic uidetur, sicque animum induco meum; nihil esse, quod maiorem scholis gloriam et celebritatem conciliare possit, quam si idoneis floreant et inclarescant magistris: et in hac re omnium maxime iis est elaborandum, qui scholas uel constituunt; uel curam earum gerunt. Quem igitur possumus praeceptorem aliquo in numero putare? qui, cum ad quaeuis alia ineptus sit, ad docendum animum appellit? qui nouam profitetur *methodum*, optimamque docendi rationem? Quid hunc hominem magni aut eximii praestiturum, qui uix ultra primas literas, primaque scientiarum elementa, progressus, omnem aliis doctrinae thesaurum recludere, sapientiaeque intimos recessus aperire se uelle, gloriatur? Equidem sic existimo; in eo, qui doctoris fungitur munere, duo haec praecipue adesse oportere: exquisitam eruditionem et uitam honestam. Haec sunt, quibus si excellant formandis adolescentiae studiis publice praefecti; tunc suum et scholarum nomen celebratissimum reddunt. Est enim quidam omnibus hominibus erga doctrinam et uirtutem insitus amor, et ingenita ueneratio: ut uiros eiusmodi, quoniam propius ad diuinum, ex quo ducti sunt, exemplar accedunt, non tam prognatos terra, quam coelo demissos, suspicemur. Hos igitur, et miramur, et libenter audimus: horum praecepta auido haurimus pectore: his ducibus et moderatoribus, libenter in quocunque genere proficimus. Hinc ille non ad doctores solum eiusmodi concursus et frequentia auditorum; sed illa etiam fecunditas optimorum ingeniorum, quae ex talibus scholis prodeunt. Iam uero, quantum haec res utilitatis habeat, e contrario quoque intelligitur. Quomodo enim uiam aliis recte commonstrabit, qui, uel claudicat ipse; uel uiarum est ignarus? Quomodo ad sapientiam et uirtutem alios ducet, qui aut disciplinas modo a limine salutauit; aut cum uirtute parum habet commercii? Proinde recte Antoninus Philosophus, Imperator, gratias agebat DEO, quod sibi iam a primis annis optimos praeceptores dedisset: bene item ac sapienter CAROLVS M. omni studio curauit, ut in Schola sua Aulica praestantissimi illius aeui uiri docerent.

rent. Atque hic ſe mihi laudandum, unus ante omnes, offert *Flaccus* ille *Alcuinus*, ſiue *Albinus;* uir ſine controuerſia aetatis ſuae eruditiſſimus: Anglus natione, et auditor *Bedae* illius Presbyteri, qui, morum doctrinaeque grauitate, *Venerabilis* cognomen promeruit. Ipſe cum *Clemente*, uiro itidem literatiſſimo, et Bedae diſcipulo, poſtquam mercatoribus ſeſe adiungentes, e Britannia in Galliam nauibus ueniſſent; omnium in ſe ora atque oculos conuertiſſe feruntur: eo quod ſe nihil, praeter bonas literas, ex patria uenum exportaſſe profiterentur. Quod ubi comperiſſet CAROLVS; ut erat hominum ſcientia excultorum amantiſſimus, et magno in haec ſtudia fauore; ſtatim uiſendorum eorum cupiditate accenſus, utrumque ad ſe iuſſit uocari: et tum uero, cognita uirorum ſapientia, rerumque cum diuinarum, tum etiam humanarum, cognitione haud uulgari, in magno eos honore habuit. Adeo tunc temporis Muſae ex Europa uidebantur relegatae, et in ultimas quaſi terrarum anguſtias compulſae; ut ſola fere Britannia haberet, quos cupidi doctrinae et ſapientiae amantes uenerarentur. Quid igitur in Alcuino primum mirer? quid prae reliquis ſingulari ac uelut propria extollam laude? Pietatem eius; an doctrinam? modeſtiam; an grauitatem? ingenium; an iudicium? rerum; an linguarum, notitiam? quibus omnibus ita excelluit, ut qui maxime. Nam quid de ceteris dicam? de inſigni oris facundia? de ſermone, pro illorum temporum ratione, ſatis terſo atque puro? de facultate uerſuum pangendorum, et ſimilibus? quae, etſi laude ſua neutiquam ſint fraudanda; tamen haud aeque apud omnes ſolent aeſtimari. Illud autem minime ſilentio praetereundum uidetur, quod iſta aetate rarum admodum et inuſitatum fuiſſe nouimus: uidelicet, quod in ea quoque Philoſophiae parte egregie uerſatus fuit, quae coelum, et coeleſtia tractat corpora; quae ſiderum magnitudines, interualla, ſitus, progreſſiones, ſcrutatur: quae res, uti in ſe ipſa multum dignitatis habet atque excellentiae; ita, quum ad culturam mentis reliquam acceſſerit, dici non poteſt, quam et ornet hominem, et mirifice commendet. Quanta demum apud CAROLVM auctoritate fuerit Alcuinus; cum ex literis illius, quae DAVIDI Regi ſunt inſcriptae, luculenter patet: tum ex hoc maxime, quod Imperator eum Praeceptorem ſuum, et ipſe appellauerit, et apud alios audire uoluerit. O rem celebratu digniſſimam! Satis profecto, ſatis, uel hoc nomine, gloriae conſecutus es, Alcuine! Etenim ſi, uiris principibus placuiſſe, laudem non ultimam uocauit merito Lyricorum Princeps, Horatius; quanti hoc erit putandum, magiſtrum dici Imperatoris maximi ac potentiſſimi? Hoc igitur tanto uiro uti multum ſeſe effert Palatina CAROLI M. Schola: ita proximum ab eo locum iure ſibi uindicat *Claudius*, alius eiusdem magiſter. Equidem fateor, in tuenda propagandaue *Claudii* huius, aeque ut literatorum plurium, memoria adeo ſupinos atque negligentes fuiſſe ſcriptores, ut inertiae iſtius ſaeculi ſatis nequeamus indignari. Fuiſſe tamen uirum, et doctrinae elegantia, et morum grauitate, maxime conſpicuum, etiamſi aliunde non conſtaret, uel ex hoc colligere licet, quod a CAROLO dignus fuit habitus, qui ſcholae aulicae praeeſſet. Quantam enim in eiusmodi uiris deligendis curam adhibuerit Imperator ſapientiſſimus; qualesque ad ornandas regendasue ſcholas praeceptores quaeſiuerit; ipſe, in epiſtola quadam ad *Baugulfum*, Abbatem Fuldenſem, ſcripta, egregie decla-

declarauit. Verum extant adhuc alia quoque eruditionis Claudii documenta atque monimenta: nimirum commentarii, quos de imaginum cultu edidit; liber, magna cum religione, et doctissime conscriptus. Ceterum natione Hispanum fuisse legimus, et postea, cum aliquamdiu in Palatio Imperatoris docuisset, Taurinensis Ecclesiae Praesulem constitutum. Sic igitur nihil dubitauit CAROLVS, ex uariis gentibus regionibusque, honestis stipendiis uiros inuitare, qui ornarent scholam aulicam, literarumque ac honestae disciplinae decus in imperio suo propagarent. Non enim omnis fert omnia tellus: neque ulla facile regio magnorum ingeniorum ita ferax est, ut peregrina, et quae alio maturuerunt sole, omnino respuat. Praetermitto nunc alios, quorum minus celebratur nomen: ne in longius, quam par est, spatium mea excurrat oratio. Illud autem nemini mirum debet uideri; quod potissimum eiusmodi uiros scholae aulicae CAROLI M. praefectos inueniamus, qui sacerdotali dignitate eminuerunt: etenim, quicquid aestimabatur eruditionis, pro more illius aetatis, ad solos fere Clericos, ut uocant, pertinere putabatur.

Sed quoniam, sicut opus ipsum maxime commendat artificem; ita de scholarum, et, qui in iis docent, uirorum praestantia, nisi cognitis disciplinae eorum alumnis, uix probe licet iudicare: ipsa quidem nunc re monente, ad discipulos et auditores scholae, quam tractamus, progredior. Hic uero rursum grauiter utique dolemus, nihil fere in illorum temporum scriptis reperiri, unde, qui illi fuerint, quaeue et quot pulchra ingenia ex augusto hoc Musarum sacrario prodierint, certo definiri queat. Tanta fuit in hominibus istius aeui socordia, tanta negligentia et incuria; ut de rebus memoratu dignissimis in historia literaria, uix quidquam, aut omnino pauca, consignata posteris relinquerent. Neque tamen hoc mirum cuiquam esse debet. Erat enim adhuc tum magna Germaniae Galliaeque barbaries: et nobilitas, non tam eruditione; quam belli robore, aestimabatur. Quisquis ad gloriam, et magnum in his terris condendum grassabatur nomen: non Musis; sed Marti, litabat: non Mineruam togatam; sed Pallada sagatam, colebat. Hinc bellica facta digna habita, quae posteris traderentur: literis quod accidisset, aut uiris doctis; id uero interire, aequo animo passi sunt. At enim, ne de auditoribus tam illustris scholae plane nihil uidear dixisse; illud hic monere libet, quod ab Alcuino saepius in Epistolis Pueri palatini dicuntur. Nimirum elegit CAROLVS M. iam teneris annis idoneos pueros, qui scholae aulicae committerentur. Quae enim aetas, et discendis bonis artibus, et moribus ad honestatem formandis, aptior? quae magis accommodata? Minime tamen hoc eo potest ualere, tanquam si non alii insuper accesserint, qui summorum uirorum curam et industriam exercerent: fuerunt utique iuuenes et adultiores, quorum illi sapientiae praeceptis animos componerent. Atque hic nihil inter se distabant nobiles atque ignobiles; sed pari ambulabant passu: nemo excludebatur: omnibus aditus patebat; modo alacre ingenium, animumque discendi cupidum, afferrent. Qua quidem ex re cum magna consilii uis, multumque prouidentiae, elucet; tum ex hoc maxime, quod, in aula sua, florem iuuentutis Francicae atque Germanicae, educari informarique uellet CAROLVS: ut, ueluti in conspectu tantae maiestatis, sanctius feliciusque instituerentur: ut etiam

iam singulorum animos ac profectus propius explorare posset, quos uel ministerio suo, uel ornandis amplissimis sacerdotiis, aliisque muneribus publicis, destinaret. O egregium prorsus ac praeclarum institutum! O scholam omnium felicissimam! O fortunatos auditores! Felices, inquam, uos magistris, quorum ab ore pendebatis! felices tanto inspectore atque studiorum arbitro; ipso Imperatore Augusto! felices denique etiam doctrina, cuius ad cognitionem strenue perducebamini!

Ea enim (ut iam ad illud, quod extremum pollicitus sum, accedam) in hac schola discentibus proponebantur, eaque tractabantur studia, quorum ingens se per omnem uitam exserit utilitas: quae, Tullio teste, adolescentiam alunt; oblectant senectutem: secundas res ornant; aduersis perfugium et solatium praebent. In hoc amplissimo pulcherrimarum rerum campo, diligenter exercebantur felicissimi palatinae scholae alumni: eo quidem maiore animorum contentione; quo magis eos Imperator, et adhortationibus, et ipse suo exemplo, excitabat. Etenim CAROLVS M. plura excoluit scientiarum genera: utpote qui non erubuit, Petrum Pisanum in Grammatica, Alcuinum, itemque alios, in ceteris disciplinis, audire. Quid? quod maximus Caesarum rebus eiusmodi ita delectabatur, ut inter coenandum etiam saepius aliquod acroama iuberet recitari. Haec igitur liberalium artium studia, si uel sola in palatio suo excoli uoluisset sapientissimus Imperator; nihilo tamen minus laudandum foret egregium institutum: quod sepultas tunc quasi literas et humanitatem ab inferis reuocare, magno animo, est annisus. Nunc cum adhaec ipsam quoque Theologiam ibidem tradi iusserit: illam diuinarum rerum scientiam, quae tanto ceteris omnibus anteponenda; quanto aeterna natiuis, immortalia caducis, humanis diuina, praestant: quibus laudibus, aut quibus uerbis, merita eius non modo exaequare, sed utcunque exprimere, quisquam ualet? Mirum profecto, in aula uiguisse artium et pietatis studia; unde alias exire iubentur, qui uolent esse pii. Mirum, non armorum strepitus, non bellorum tumultus, Imperatorem ab amore literarum retrahere potuisse. Enimuero ita demum intelligimus, cur tam prospero rerum, cum immortali gloria gestarum, successu usus sit CAROLVS M. Pietate maxime bonisque artibus, et se, et aulam suam, et regna populosque sibi subiectos, muniebat ornabatque. Haec sacra erant imperii eius praesidia: haec publicae salutis fulcra et stabilimenta.

O diuine CAROLE! omnia sunt TVA facta praeclara! TV Magnus: TV Augustus: TV Pius: TV Felix: TE ueneratur orbis: TE miratur omnis posteritas. Per TE enim fundamenta iacta Christianae inter Germanos religionis: fundamenta noui in Occidente Imperii: fundamenta illius felicitatis, qua non Germania solum, sed Europa uniuersa, hodie exsplendescit. Nam ante miserabilis erat rerum ubique facies. Iacebant bonae literae, per diuturna Romani orbis bella oppressae atque sepultae: non erant scholae publicae; non Academiae: nihil denique eorum, quae ad utilissimas scientias propagandas pertinent. Hinc illa subnata ignorantia: ignorantiam secuta barbaries; barbariem stupor; stuporem superstitio; superstitionem mala omnia, quae publicam felicitatem turbare ullo modo possunt. At, postquam per TE, optime CAROLE, literarum studia caput rursum extollere, et in animis

mis hominum uires suas tandem explicare coeperunt; tum uero omnia quasi laetiore uultu nitere atque efflorescere uisa sunt. Atque hinc perspicere licet, quantum literis et bonarum artium culturae in republica tribuendum; et quam impense illis gratulandum sit regionibus, quibus ea diuinitus contingit felicitas, ut scholis Academiisque floreant. Haec enim uere sunt salutis publicae optima praesidia: haec otii et quietis decora et honestamenta. Certe, si non ad splendorem solum, uerum etiam ad robur firmamentumque ciuitatum, pertinere putamus, ut instructae sint armorum atque aliis cuiuscunque generis officinis; si reipublicae interest, ut mercatura et commercia uigeant; quantam demum Academiarum scholarumque utilitatem esse credamus? Nonne hae sunt pietatis et uirtutum omnium officinae? nonne sapientiae armamentaria? nonne huc, tanquam ad bonarum artium mercaturam, ueniant necesse est, qui patriae utilem aliquando nauare operam uolunt?

Quae cum ita sint; quid, quaeso, salutarius ac laudabilius? quid magno Principe dignius esse possit; quam si Musarum et humanitatis studia liberaliter foueat, scholasque et Academias paterno amore prosequatur? Neque tamen Reges solum ac Principes hoc apprime decet; sed omnes eos, quibus cura salutis publicae, a summo orbis uniuersi moderatore, est commissa. Id dico, nullam esse rempublicam, maximam, minimam, quae literarum cultura aequo animo carere debeat: quin potius, quo et DEVM colunt religiosius ciuitatum rectores, et de suorum perpetua felicitate impensius sunt soliciti; hoc magis ipsos allaborare fas est, ut ne quid desit eorum, quae animis honestate et doctrina excolendis inseruiunt. Nam, uti ea demum uera est pietas, curare, ut et alii pii sint: ita haec fructuosissima salutis publicae cura; prospicere, ut etiam alii ad ornandam iuuandamque patriam idonei euadant.

Illustre huius rei exemplum miramur ipsam, in qua uiuimus, REMPVBLICAM NORIMBERGENSEM: quae, cum optimis legibus, sapientissimaque gubernandi forma, nulli quidquam concedit alii; tum praecipue literarum prouehendarum ardore cum omnibus facile contendit. An uero, Auditores Honoratissimi, quod uiget hodie Incluta haec Respublica; quod floret; quod beata est; quod omnes temporum iniurias eluctata persistit; post DEVM, aliunde fieri creditis, quam quod nihil omni tempore prius sanctiusque habuit, pietatis artiumque utilium cultura? quod ei, et praesunt uiri, sapientiae et doctrinae amantes; et semper eorum simillimi praefuerunt? Testes sunt scholae publicae, propagandis literis destinatae: testis, splendidum Gymnasium, illud sanctiorum Musarum egregium domicilium: testis denique omnibus maior, haec ipsa Celeberrima Academia; quae ante hos centum annos, prouidentia Diuini Numinis, Augustissimique Imperatoris, DIVI FERDINANDI II, indulgentia, ab ILLVSTRI SENATV NORIMBERGENSI excitata, saecularia nunc parat sacra atque solennia, et propediem celebrabit. O quis non tanta Academiae huius felicitate commoueatur! quis non exporrigat frontem! non in gaudia atque plausus exsurgat! Mente iam praecipio publicam festiuitatem et laetitiam: uidere mihi uideor hilares omnium uultus: uideor audire iubila, et laetas inuicem congratulantium uoces. O quanta tunc dicentur diuinae

laudis praeconia! quae grates pro ſeruata Academia perſoluentur! quae uota pro ſeruanda nuncupabuntur! O igitur ades, exoptatiſſima lux! ades, o dies, quem merito omnes impatientius expectamus.

At vos, PATRES ACADEMIAE VENERANDI, patiamini, quaeſo, me, pietate ſtimulatum, primitias libare precum, et finem orationis meae ab initio uotorum capere. Ipſa hodiernae diei ſolennitas, qua magno illi ſaeculari Sacro praeluditur, hoc a me poſtulare uidetur. Viuat igitur CAROLVS VI, Imperator noſter Sacratiſſimus Inuictiſſimusque; cui parem orbis non uidit; maiorem uero, tum in rebus gerendis, tum in Muſarum pacisque ſtudiis ornandis, nunquam uidebit! Viuat cum AVGVSTA Coniuge, per longam annorum ſeriem, continuo felix: neque prius, poſt expletam mortalitatem, reuertatur in coelum, quam relicto filio ARCHIDVCE, paternarum uirtutum aemulo atque herede, totque et tantorum Regnorum digniſſimo ſucceſſore! Poſt Imperatorem, cuius ſub auſpiciis haec noſtra uiget atque perſtat Academia, TIBI florem ac perpetuam ſalutem precamur, Illuſtris NORIMBERGENSIS RESPVBLICA: quae, cum omnium ſtudiorum diſciplinarumque dudum nutrix fueris benigniſſima, tam ſanctam, tamque ſplendidam, religionis omnisque ſapientiae aedem tueris. Seruet TE ille Rerumpublicarum Regnorumque STATOR Optimus Maximus ſartam ſemper atque tectam; praeſtet ab hoſtium, omniumque malorum, inſultu tutam; reddat unam omnium fortunatiſſimam! Aurea TIBI redeant tempora, o dulciſſima patria, et priſca Saturni aetas: ut nouis ſubinde auctibus cumulata felicitas TVA, maior identidem atque pulchrior exſplendeſcat! Tandem, o aeterne DEVS, faueas porro et Muſis noſtris Altorfinis! Fac, ut, quae in nos larga manu contuliſti munera, ea propria nobis ac perpetua ſint: ut coeleſtis doctrinae ueritas intemerata maneat, et una cum aliis utiliſſimis ſcientiis ad poſteros noſtros fideliter propagetur. Da uiros ſemper horum, quos uidemus, ſimillimos; hoc eſt, ſummos atque incomparabiles: nec magis unquam deſint egregiae indolis iuuenes, qui uirtutis ſapientiaeque amore inflammati, ad optima et praeclara quaeque enitantur. Denique, quae noſtrorum ſumma eſt uotorum; diem illum Academiae natalem, eumque centeſimum, feſto ritu concelebrandum, non illuceſcere ſolum feliciter, ſed, ex uoto omnium bonorum, etiam placide et hilariter tranſigi iube: utque, exacto demum altero, quod fauſto ſic auſpicabimur omine, pluribusque deinceps aliis ſaeculis, ſemper melior candidiorque redeat, clementiſſime largire. Sic aeternitatem feret Incluta haec Academia, et cum ea, alma mater, RESPVBLICA NORIMBERGENSIS: ſic florebit utraque: ſic, quod omnes boni nobiscum precantur, uigebunt quam diutiſſime.

III.

PROGRAMMA

CHRISTIANI GOTLIBII SCHVVARZII, P. P.

post sacra saecularia feliciter peracta, ad *Orationem eucharisticam* nomine Beneficiariorum Noricorum dicendam inuitantis.

* *

DIV MVLTVMQVE SE EXTVLIT ANTIQVITAS
TROPAEIS
QVAE VIRIS MAGNIS ET FORTIBVS IN IIS ERIGEBANTVR LOCIS
IN QVIBVS FORTITVDINIS SVAE FELIX FECERANT
EXPERIMENTVM.
NEQVE BONIS MENTIBVS INVIDENDA ERANT MONIMENTA
QVAE MAXIMIS LABORIBVS PERICVLISQVE
ET IPSA ALIQVANDO VITA NIMIS CARE CONSTABANT
NE TORPESCERET TANDEM ANIMORVM SOLERTIA
SI NON QVIBVSDAM HONORIS CALCARIBVS
EXCITARETVR.
ETENIM
QVAM IVCVNDAS PRAEMIA HABENT ILLECEBRAS AD MAIORA AVDENDA
TAM FACILE ELANGVESCIT MARTIA ATQVE TOGATA VIRTVS
QVAE NVLLA AESTIMATIONE NVLLISQVE LAVDIBVS
ACVITVR.
AT ENIMVERO
QVANTACVNQVE ERAT ILLA TROPAEORVM VETERVM GLORIA
INGENTES TAMEN ISTAE ARMISQVE ONVSTAE MOLES
NON NISI COELO QVASI INGEREBANT QVICQVID EXPAVERAT TELLVS
NEC MINVS TRISTEM CLADIVM PROFVSIQVE SANGVINIS HVMANI
QVAM REI BENE GESTAE SERVABANT MEMORIAM.
QVAPROPTER
LONGE SANCTIORA ET IPSIS TROPAEIS PVLCHRIORA
HABENTVR MONIMENTA
QVAE NON HOSTES CAESI PROFLIGATIQVE
SED CIVES CLIENTESQVE BENEFICIIS DEVINCTI
EORVM NOMINIBVS PIE CONSECRANT
QVORVM SVMMAM AVCTORITATEM MERITO SACRAM
SANCTAMQVE HABENT
QVORVMQVE BENEFICIA BONIS ANIMIS ACCEPERVNT
BONISQVE DEBENT.
BENE IGITVR ET IN TVTO COLLOCARVNT IMMORTALIA
BENEFICIA SVA
PERILLVSTRIS SENATVS NORIMBERGENSIS,
NVTRITORES ET CVRATORES HVIVS ACADEMIAE
BENIGNISSIMI,
QVI
QVANTA MVNIFICENTIA IN VNIVERSVM FOVENT ALVNTQVE
OPTIMARVM ARTIVM ATQVE SCIENTIARVM STVDIA
TANTA ETIAM BENIGNITATE PROVIDENT ATQVE OPITVLANTVR
INDIGENTIORIBVS MVSARVM CVLTORIBVS.

ITA NEMPE
NVLLVM IMPENDII GENVS MODERATORIBVS RERVM PVBLICARVM
EST DIGNIVS
QVAM QVOD EROGATVR IN VIRTVTIS ET DOCTRINAE INCREMENTA
ET QVO SVBLEVATVR INIQVIOR BONARVM MENTIVM FORTVNA
VNDE DEMVM PVLCHERRIMA PVBLICAE VTILITATIS PERENNISQVE
GLORIAE SEGES EFFLORESCIT.
QVA DE CAVSSA
INTER IPSA SAECVLARIA ACADEMIAE NOSTRAE SACRA
PROXIMIS DIEBVS PER DEI GRATIAM FELICITER TRANSACTA
NIHIL PRIVS SANCTIVSQVE HABVIMVS
QVAM VT TAM INGENTI MVNIFICENTIAE
SI NON QVEM DEBEBAMVS QVEM TAMEN POTERAMVS HONOREM
CONSENTIENTIBVS OMNIVM ANIMIS
PVBLICE TESTAREMVR
VT CVI SOLVENDO NVNQVAM ERIMVS PROFITENDO SALTEM
NOMEN RENOVARE STVDEREMVS.
QVOD EXEMPLVM LAVDABILI STVDIO ETIAMNVM IMITATVR
FLORENTISSIMVS BENEFICIARIORVM NORICORVM COETVS
QVI
NVTRITORIBVS AC MAECENATIBVS SVIS
MVNIFICENTISSIMIS
TROPAEORVM LOCO
ANIMOS OBSEQVII ET DEBITI CVLTVS RELIGIONE EXCITATOS
VOTORVMQVE PIETATE PLENOS OFFERRE CONSTITVERVNT.
ERIT IGITVR ERVDITI ET BENEFICIARII CONVICTVS INTERPRES
VIR IVVENIS PEREXIMIVS ET DILIGENTIAE DOCTRINAEQVE
LAVDE NOBILISSIMVS
IO. BALTHASAR STARCKIVS, NORIMBERGENSIS,
QVI
CRASTINO DIE HORA VIIII MATVTINA
ORATIONEM EVCHARISTICAM
PVBLICE RECITABIT
NON MAGIS AMORE BENEFICII QVO FRVITVR
QVAM SENSV PIETATIS QVAM DECLARARE CONATVR
INDVCTVS
CVI VT
MAGNIFICVS ACADEMIAE RECTOR
GENEROSISSIMVS OPIDI ALTORFINI PRAEFECTVS
PATRES ACADEMIAE VENERANDI
HOSPITES CIVESQVE NATALIVM DIGNITATE
DOCTRINAEQVE STVDIIS FLORENTISSIMI
ADESSE NE DEDIGNENTVR
EA QVA PAR EST OBSERVANTIAE ATQVE HVMANITATIS SIGNIFICATIONE
ORAT
CHRISTIANVS GOTLIBIVS SCHVVARZIVS
COM. PALAT. CAES. MORALIVM ORATOR. ET POETICES PROF. PVBL.
ET BENEFICIARIORVM NORICORVM INSPECTOR.

P. P. VIII IVLII A. R. S. CIↃIↃCCXXIII.

IIII.

IO. BALTHASARIS STARCKII

Philoſ. et Theol. Cultoris,

ORATIO

nomine Beneficiariorum Noricorum in fidem demiſſi cultus gratique animi erga NVTRITORES MVNIFICENTISSIMOS dicta.

* *

INCLVTAE HVIVS ACADEMIAE PATRES CONSCRIPTI LONGE CELEBERRIMI,

VIRI SVMME REVERENDI, CONSVLTISSIMI, EXPERIENTISSIMI, AMPLISSIMI ATQVE EXCELLENTISSIMI,

VOSQVE CETERI AVDITORES NOBILITATE, VIRTVTE, ET ERVDITIONE, FLORENTISSIMI ORNATISSIMIQVE.

Quanta fuerit feſtiuitas Sacri huius ſaecularis, quo alma haec Altorfina natalem celebrauit diem; nemo noſtrum eſt, cui non ob oculos iucundiſſima recordatione uerſetur. Diuina ſummi Numinis benignitate, prouidentiaque ſingulari, contigit, ut pie feliciterque hoc anni centeſimi tempus feſtum peragere poſſemus. Affulſerat illa dies iamdudum deſideriis noſtrorum beatae memoriae Maiorum expetita. Aderat ipſa lux, uotis omnium, quotquot proſpera et benigna fata huic Muſarum ſacrario adprecantur, diu multumque euocata. Exultaſſe animos bonorum, et maxumo cumulatos fuiſſe gaudio, non uagi hominum ſermones, ſed uera, ſed fide digna et illuſtria, praeſentium teſtimonia comprobarunt. Neque adeo nos noſtra, et eorum omnium, qui Reipublicae huius literariae incolumitatem perennaturam cupiunt, ſpes fefellit, quam de feſtiua huius Academicae ſollemnitatis celebratione conceperamus; ſed ea omnia, quae ſperabamus, ipſa expectatione meliora atque maiora nobis eueniſſe, omnino eſt, cur gaudeamus. Vidimus PATRES PATRIAE ſaluos atque incolumes, et ob inſignem, quam DEVS huic Coetui erudito indulſit, felicitatem, laetos; qui, praeter plurimas benigni animi ſignificationes, quas ediderunt, etiam illuſtri ſua praeſentia ſacris hiſce ſollemnioribus maxumum decus et ornamentum addere non recuſarunt. Vidimus PATRES ACADEMIAE multis modis gaudia ſua mirifice declarantes. Videre licuit SPLENDIDISSIMORVM HOSPITVM, in communionem conſortiumque huiusce ſollemnitatis admiſſorum laetiſſimas congratulationes. Videre fuit Ciuium Muſis dicatorum exultationes. Vidimus denique neminem hominum, cui ulla laetandi materia defuiſſet. Neque uero concepti ex ea re gaudii uis hiſce tantum noſtris, aut uicinarum ſe regionum, finibus continuit; ſed et ad remotiſſima locorum interualla mira quadam ratione penetrauit. Vnde aduenae etiam laeti animi teſtandi, uiſendaeque celebritatis, gratia huc confluxere, qui et ipſi ingenue profitebantur, huius Sacri ſollemnitatem ita fuiſſe praedicatam, ut famam illius expectatio, expectationem ipſius feſtiuitatis aſpectus admiratioque, ſuperaret. Neque adeo id Academiae ſacra ſaecularia cele-

brantis famae continget, quod uentis ſolet euenire, qui cum, unde o-riuntur, ibi uehementiſſimi ſint, ad longinqua loca fere fracti debilitatique perueniunt; ſed quod in fluminibus magnis animaduertimus; quae, cum ab ortu ipſo magna ſint, perpetuo tamen aucta, et tumefacta progreſſu, eo maiores undas uoluunt, eo amplioribus et capacioribus feruntur alueis, quo a fontibus et capitibus ſuis longius receſſerunt. Sic et almae huius Altorfinae nomen eo celebrius euadet; eo eniteſcet pulchrius; quo longius latiusque eius felicitatis fama peruenerit. In dies magis praedicabunt exteri gloriam immortalem et munificentiam INCLVTI SENATVS POPVLIQVE NORIMBERGENSIS, et cumprimis maximam erga Muſas benignitatem ſingularemque curam cumulatiſſimo laudum praeconio proſequentur, horumque ſollemnium ſacrorum memoriam grata piaque ſemper recordatione ad uentura ſaecula propagabunt. Quidni igitur noſtros etiam Academiae Ciues publici huius gaudii conſortes excitauerit pietas, ut PATRIBVS PATRIAE CONSCRIPTIS, ea, qua par eſt, obſeruantia, animum teſtentur memorem beneficiorum, quorum neque numerum inire, neque magnitudinem dimetiri, poſſumus? Ecquid nos moretur, quo minus potiſſimum in hoc publico Patrum huius Athenaei uenerandorum conſeſſu, et Auditorum, nobilitatis genere, uirtutumque decore, ornatiſſimorum frequentia, ſubmiſſiſſimum pietatis noſtrae cultum declaremus, qui nos ingenue obſeruantiſſimos demiſſiſſimosque ILLVSTRIVM NVTRITORVM clientes profitemur? Hominem exuiſſe uideremur, aut minimum eius culpae expertes non eſſemus, quam incurrunt, quicunque plane nullam referendae gratiae curam ſuſcipiunt, ſi eo potiſſimum tempore, quo ſeſe optima offert occaſio, grata animi ſignificatione in memoriam nobis reuocare dubitaremus, quanta pietate colendi, quanta religione ſuſcipiendi ſint Benigniſſimi Academiae CONSERVATORES, quantaue reuerentia tam illuſtrium Nominum celebritas, quibus modis fieri poteſt, ſit enuncianda. Cui enim noſtrum non obuerſentur tot et tanta beneficiorum genera, quae hoc ipſo ſaeculari ſacro in lucem publicam prodierunt, quaeque iam a prima huius ſtudiorum uniuerſitatis origine a benigniſſimis Maecenatibus in eos fuerunt collata, quos ex ſingulari munificentia alumnos ſemper publicosque conuictores habuerunt? Abſit igitur omnis ſiniſtra ſuſpicio; imo, ut ſollemniter conſtet, quantus ſit grati animi noſtri publice declarandi ardor, Vos omnes, AA. O. O. H. teſtes uocamus, nos non furtiue, aut in angulo, nec in aurem, gratias agere uoluiſſe; cum iſta non ſit uerecundia, ut Senecae uerba mea faciam, ſed inficiandi genus, atque is maxume ingratus cenſeatur, qui, remotis arbitris, gratias agat: ſed nos potius in publica huius Academiae luce, in ore et conſpectu Patrum Ciuiumque Academicorum, teſtatum facere optaſſe, quanta ſint, et quam multa, quae SPLENDIDISSIMO NORIMBERGENSIVM SENATVI, et cum primis ILLVSTRIBVS huius Athenaei CVRATORIBVS, ſumma cum ſubmiſſione debeamus. Harum igitur obſeruantiſſimarum mentium qualiscunque interpres nunc ego in hunc locum conſcendi, non, quantas debeo, ſed, quantas poſſum, gratias ſummo pietatis cultu, et demiſſiſſimo erga NVTRITORES noſtros obſequio, meo meorumque commilitonum nomine, qui iisdem mecum fruuntur beneficiis, tenui et ſimplici loquendi genere declaraturus. Quod ſi uero eorum, quae

oratione

oratione tractantur, magnitudo et praestantia non aliunde, quam ex eius, qui de iis differit, ingenio et dicendi copia penderetur; magnopere mihi uerendum esset, ne hodierno die in hoc amplissimo dicendi genere splendor ac dignitas maxumarum pulcherrimarumque rerum, quarum explicandarum munus in me suscepi, ingenii mei tenuitate et orationis inopia imminueretur. Verum enimuero, quum BENIGNISSIMI MAECENATES nostri in tam illustrem dignitatis atque amplitudinis gradum communi omnium uoluntate et iudicio sublati, et ultra laudum nostrarum praeconia positi sint; ignoscendum mihi potius, quam succensendum, arbitror, si beneficiorum magnitudinem uerbis exaequare non potuero. Nam cum ea dicendo tractanda sint, quae nullo uerborum genere satis exprimi possunt; acris et intelligentis aestumatoris est, non dicentis imbecillitatem accusare, sed ex ipso potius argumento cognoscere, singulare quiddam et eximium esse, quod ad exprimendum nulla potuerit satis apta atque uehemens oratio reperiri.

Fortunatam nomino beatamque illius Ciuitatis Rempublicam, cuius moderatores non tantum liberalium artium atque sublimiorum disciplinarum studia fouent; sed qui etiam ex his ipsis doctrinarum ornamentis, quibus imbuti erant, immortalem sibi gloriam famamque illustrem pepererunt. Inde uero nostrum Reipublicae statum eo feliciorem praedicare fas est; quo illa sapientiores semper et elegantiorum literarum amantiores Patriae Patres summa cum admiratione uenerata est, qui non solum omne genus optimarum artium alendum ornandumque facili patrocinio, sunt complexi; sed et ipsi cum uetustae nobilitatis publicorumque honorum splendore identidem praestantissimarum scientiarum ornamenta coniunxerunt. Equidem in praesenti non a primordiis repetam insignia nostrae ciuitatis decora, tot magna et illustria SENATORVM NORIMBERGENSIVM nomina. Non recolam beneficentissimorum huius Athenaei CONDITORVM CVRATORVMQVE memoriam, qui, uel inter turbulentissimas bellorum tempestates, huius Academiae fundamenta felicissimo omnium omine iecerunt; quique ipsam temporis successu ad altiorem felicitatis gradum, inque maiorem amplitudinem, et insigniorem gloriam, euehere summo studio sunt connisi. Vos, PATRIAE PATRES, quorum nomina et uirtutum decora praesens aetas demississimo pietatis cultu ueneratur, Vos absentes, tanquam praesentes, mea reuerentissime compellat oratio, O BENIGNISSIMI MAECENATES ATQVE HVIVS ACADEMIAE AMPLIFICATORES MVNIFICENTISSIMI. Vos compello, qui bonis artibus statuistis praemia, eaque et maiora et ampliora, quique ipsi praestantiores doctrinarum scientias non primis, ut aiunt, labris attigistis, nec a limine salutastis; sed in reconditos studiorum recessus, atque interiora penetralia ingressi, et ex assiduo usu maximarum pulcherrimarumque rerum periti, summam Vobis gloriam et immortalem comparastis. Bene enim cognitum perspectumque habetis, eam inesse in literarum studiis, non modo iucunditatem, ut uix maior in uotis haberi possit; uerum et tantam uim, tantumque ornamentum, ut sine his ignoremus, quibus legum institutis, quibusue moribus, temperandae sint ciuitates; quibus illae modis fundari atque institui, quibus augeri atque amplificari, quibus denique copiosissimae, locupletissimaeque, uno uerbo, beatissimae effici possint. Artes enim ingenuae non tantum ornamenta

ſunt Reipublicae, ſed et fulcra et auxilia. Tollantur; quid, niſi ſqualor et tenebrae occupabunt ciuitatem? Quid, niſi ferox quaedam, aut, ut uerius dicam, ferina ciuium uita, et bruti hominum mores, ex hac ſtudiorum ignorantia, tanquam ex Lernaea hydra, propullulabunt? Atque adeo tamdiu felicem fortunatamque auguror fore Rempublicam Norimbergenſium; quamdiu ea optimarum artium atque ſcientiarum ſtudia ſinu ſuo complectetur. Vnde ueſtri beatae memoriae MAIORES, ut barbariem, quae rem omnem literariam miſere antea foedauerat, eo tutius e finibus ſuis propulſarent, reuocatas contra ab exilio in patriam Muſas eo certius benigniſſimo retinerent hoſpitio; publicas excitarunt ſcholas, et hic Altorfii ſumtibus multo maximis, nullique ſilenda ſaeculo munificentia, annuente cumprimis ſupremo Numine, Diuisque Imperatoribus ſucceſſum exoptatiſſimum indulgentibus, nobilem extruendam curarunt Academiam, uiris omni doctrinarum genere celeberrimis ad eam ornandam per ampliſſima praemia euocatis. Vos autem Illuſtrium usque Maiorum exempla imitati, haec publica Muſarum ſacraria, et inſignia uirtutum templa, pro mirifica benignitate ueſtra, glorioſaque cura, ad Patriae perennaturam gloriam, et ciuium incolumitatem, perpetuo uigentem, integra adhuc et florentia conſeruatis. Eſt enim Lyceum hoc diſciplinarum omnium officina, in qua praeclarae iuuenum ingenuorum mentes excuduntur ad euehenda ſcientiarum incrementa, et conſequendam nominis aeternitatem: eſt inſtructiſſimum armamentarium, ex quo omne telorum genus ad debellanda ignorantiae monſtra, ac munienda firmius bonarum artium pomoeria depromitur: eſt nobiliſſimum liberalium doctrinarum emporium, in quo ultro citroque commeantes aduenae et ciues ſtudiis atque laboribus negotiantur immortalitatem: eſt quoddam Apollinis templum atque oraculum, unde reſponſa ſortesque Senatus Populusque petit eruditorum: eſt palaeſtra nobilis, e cuius umbratili exercitatione in lucem publicam producuntur tot fortes ac ſtrenui, tam in toga, quam in ſago, athletae: eſt fertiliſſimum denique Reipublicae ſeminarium, ex quo tot nobiles ſurculi ad gloriam Ciuitatis et Patriae decus efflореſcunt; et alii quidem maturo tempore in aulas, alii in curias, quidam in templa, nonnulli in ſcholas, transferuntur, non locis tantum atque regionibus patriis, uerum perpetuis humani generis aetatibus temporibusque uenturis profuturi. O ergo felicem Rempublicam, quae tanto gaudet theſauro, tantoque praeſidio prouehendae gloriae et ſalutis ciuitatis uniuerſae! O incomparabilem ſapientiſſimi SENATVS NORIMBERGENSIS et illuſtrium CVRATORVM non in ciues tantum ſuos, ſed et horum natos, et qui naſcentur ab illis, liberalitatem benignitatemque; qua magnae fortunae uirtutisque exemplis inſiſtentes, Academiam hanc Altorfinam tam magnifice condiderunt, conditam tam munifice amplificarunt, amplificatam tam clemente praeſidio, tamque ſingulari ſubſidio, tueri, conſeruare, atque propagare, ſummo ſtudio contenderunt! Hoc ipſum eſt, quod antiquiſſimis temporibus ſapientiſſimae florentiſſimaeque ciuitates fecerunt, quae Apollini et Muſis certa extruxerunt dedicaruntque loca, in quibus ingenua iuuentus liberalium artium ſcientiis inſtrueretur. Quid Alexandriam, Athenas, Capuam, Syracuſas, memorabo, quae non tam ciuium multitudine, mercimoniis, opibus, potentia, inclaruerunt; quam iis diſciplinarum

ſtudiis,

ſtudiis, quibus aetas iuuenilis ad humanitatem ſolet informari? Quid dicam illam gentium terrarumque dominam, Romam? annon ſibi gloriam immortalem ex ſtudiis bene feliciterque cultis comparauit? Quanta hinc lux dignitatis ac ſplendoris laudatiſſimo SENATVI noſtro, longe lateque exorta? quantus laudum ac gratiarum cumulus? quanta gloria? quam poſteritas alet, quamque ipſa intuebitur aeternitas. Neque uero ſatis uiſum fuit illuſtribus PATRIAE PATRIBVS apta Muſis domicilia conſecraſſe, easque tot tantisque ornaſſe beneficiis; ſed eo usque progreſſa eſt eorum munificentia, ut non tantum publici conuictus locum pararent, quo, qui rerum inopia laborarent, facili annona ex IPSORVM permiſſu cibum caperent; ſed et ſigillatim Lyceum contuberniumque conderent, quo duodecim iuuenes cuicunque liberalium doctrinarum rationi dediti, ſine ullo impenſarum genere, ſuſtentari, et ad ſectanda uirtutis doctrinaeque ſtudia, certo ordine, certa cura, certoque moderatore uitae ſtudiorumque, uiro ſemper ſpectatae eruditionis atque uirtutis, induci poſſint atque debeant. (*)

Profecto, ſi quod ueſtram ueſtrorumque MAIORVM prudentiam fere diuinam totius orbis coetui erudito tam plena luce conſpiciendam exhibet, id certe eſt hoc inſtitutum, quo tenuioris fortunae iuuenes, bona tamen ſpe et indole commendatos, publico ſumtu alitis, ſingularique cura fouetis. Quoties enim contingeret, ut paupertatis onere proſtrati adoleſcentes, ſui ingenii dotes, a benigniſſima omnium bonorum Matre, Natura, ſibi conceſſas, ſqualore atque inertia obruere cogerentur; niſi, hoc tam eximio ueſtro beneficio adiuti, ſtudiorum bene proſpereque inceptorum curſum proſequi, feliciſſimoque ſucceſſu ad metam ſolidae eruditionis penetrare, atque adeo dulciſſimae omnium Patriae tandem uberes ſuauesque doctrinarum fructus, largiſſimo cum foenore, referre poſſent. Neque uero VOS VESTROSQVE MAIORES fefellit ſpes, neque inutilis et ſuperuacua fuit cura, quam VOS, NVTRITORES BENIGNISSIMI, in iuuenum felicis ingenii laude florentium ſtudia prouehenda impendiſtis; cum non adeo ſterile ſit et infecundum huius Lycei ſeminarium, quin identidem quosdam ſurculos emittat, qui maturiori tempore doctrinarum ferant exoptatos dulcesque prouentus.

Atque, ut in praeſenti ex omni copia quaedam duntaxat exempla proferam, nulla uel temporis, uel dignitatis ſingulorum, ratione habita; talem uidit charumque habuit Patria priore ſaeculo, IOANNEM CONRADVM DVRRIVM, uirum doctrina et incredibili quadam uarietate rerum ac copia abundantem. Is Norimbergae natus, iam et in iuuentute adeo mature fingi coeperat, ut nihil, niſi praeclarum, de ſe polliceretur. Iamque exquiſita artium ingenuarum ſupellectile inſtructus, in hoc Muſarum domicilium, et, ex ueſtra benignitate, in eximium hoc bonarum mentium ſeminarium, ſe contulit, totus excellentiſſimorum philoſophiae et humanitatis doctorum ſcitis deditus atque intentus. Poſthaec uero idem utraque propagauit ſtudia in alma Salana. Et cum ipſe iam plena ingenii uela explicare, atque largos eruditionis ſuae theſauros recludere occiperet; regendis Alumnorum Noricorum ſtudiis moribusque, quorum ipſe olim numero adſcriptus fuerat, publica aucto-

Pppp ritate

(*) **Nomina Inſpectorum, qui Contubernio XII Alumnorum Noricorum usque adhuc praefuerunt, mox** *pag.* **339 recenſebuntur.**

ritate datus, et paullo poſt digniſſimus habitus eſt, qui in hac Academia primum morum doctrinam, poeſeosque artem, atque tandem ipſius diuinioris ſapientiae decreta, publice profiteretur. Quae munia, qua fide, cura, ſolicitudine, quanto rei literariae incremento, quanta literatae huius Ciuitatis gloria et celebritate ſuſtinuerit; uberrima dicendi copia foret atque occaſio, niſi celebratiſſima per eruditum orbem fama, ſcriptis iam plurimis confirmata, officium hoc noſtrum dudum anteuertiſſet.

Neque uero hic ſolus eſt, quo ſe efferre poteſt haec Alumnorum Noricorum ſodalitas. Sunt multo plures, qui ad literas ornandas, et ad ſacra ciuiliaque munia, magna perpetuaque cum laude obeunda, hinc prodierunt. Appello nunc nominatim illud ſummum Iuriſprudentiae, omnisque praeclarioris eruditionis, ornamentum, literarum denique, quam diu uixit, amplificatorem, IOANNEM CHRISTOPHORVM VVAGENSEILIVM. Quanta in hoc uiro uis ingenii et doctrinae, quanta ſapientiae gloria, quanta rerum peritia atque experientia, quanta denique, quod eſt omnibus eius laudibus iure meritoque anteponendum, et quam admirabilis, cum recondita omnis generis eruditione coniuncta iudicii acies, ac uitae mentisque integritas fuerit; dicendo ſatis conſequi haud me poſſe intelligo. Ecqua uero tanta eſt ingenii uis, et quae tanta dicendi facultas ac copia, quae VVagenſeilii noſtri laudibus ex aequo reſpondeat? Vtcunque uero eſt, MAECENATES BENIGNISSIMI, tantas VOBIS ille gratias, de beneficiis ueſtris largiſſime acceptis, retulit; quantas, religioſa pietate, conſtanti in Patriam amore, labore et induſtria, huius Academiae ornandae cauſſa lubentiſſime ſuſceptis, referre potuit.

Simili ſtudio ac diligentia beneficentiſſimis huius Academiae CVRATORIBVS mirificam beneficiorum gratiam reddere ſuo aeuo contendebat uir inſigni eloquentia et orationis ſuauitate ornatus, MAGNVS DANIEL OMEIS, fama, et doctrinarum laude, uere magnus; qui, cum poſtea publici Doctoris ſpartam adeptus, elegantiores literas, ſimulque inſignem illam philoſophiae partem, quae de rebus expetendis et fugiendis praecipit, in hac Academia eximio cum applauſu traderet; omnem ſibi operam ſuſcipiendam, omnem laborem perferendum, omnem denique aliarum rerum curam ex animo dimittendam, nec ad aliud mentem intendendam exiſtimauit, quam ut patriae pro tot tantisque beneficiorum acceſſionibus gratum piumque animum declararet. Vnde, quum Patriae Academiaeque bono prouehendo omnem ſuam deuouiſſet operam, non modo ſibi multum gloriae et nominis per orbem literarium parauit, ſed et huic coetui ingens ornamentum ac decus conciliauit.

Iam uero, quid de IACOBO IORDANO, et LVCA FRIDERICO REINHARTO, theologiae Profeſſoribus Publicis Altorfinis; quid de ANDREA VNGLENCKIO, religioſiſſimo et facundiſſimo Norimbergenſium Antiſtite; quid de CHRISTOPHORO LVDOVICO DIETHERRO, Iuriſconſulto eruditiſſimo, multisque ſcriptis celeberrimo; quid de CHRISTOPHORO NICOLAO, Medicinae Doctore experientiſſimo, ac Profeſſore Publico hic quondam longe meritiſſimo, dicam? Quid referam de poeſeos et oratoriae Profeſſoribus, CHRISTOPHORO ADAMO RVPERTO, Poeta feliciſſimo, Oratore diſertiſſimo, Hiſtorico plane inſigni; et de LEONHARDO

SCHVVAE-

SCHVVAEGERO, non uulgaris eruditionis uiro? Quid de CHRISTOPHORO MOLITORE, singularis doctrinae et acris diligentiae fama celeberrimo uiro, et eloquentiae atque sanctiorum linguarum Professore Publico Altorfino, enarrem? Omnes ii, ex eodem contubernio progressi, quicquid in diuina Pieridum sede, sapientiae domicilio, securissimo literarum sacrario, suo labore atque industria feliciter excogitarant, feliciusque praestiterant; id omne Patriae ac benignissimorum NVTRITORVM laudi et existimationi dedicarant. Sicut enim flumina ex immensa Oceani amplitudine profluentia, ad eandem illam, ueluti matrem suam, citato ac perenni redeunt cursu; ita, qui ex uberrimis benignitatis MVNIFICENTISSIMORVM NVTRITORVM fontibus hoc in Lyceum Altorfinum emanarant riui, ad eos uicissim cum nouo gloriae augmento quasi reuerterunt.

Neque propiore tempore defuerunt, qui his insignioribus benignissimorum MAECENATVM beneficiis sustentati, omnem operam suam et ingenii laborem Patriae commodis, et perenni gloriae, consecrarunt. Cuius enim in memoria non adhuc uersantur egregia merita grauissimi INCLVTAE REIPVBLICAE Consiliarii, IO. GEORGII DREZELII? Cui ignotum est, quantam diligentiam GEORGIVS PAVLVS ROETENBECCIVS, uir singulari acumine et perspicuitate praeditus, in excudendis Ciuium nostrorum Academicorum ingeniis adhibuerit, quantamque operam ad euehendam Musarum Altorfinarum gloriam impenderit? Quis nescit CHRISTOPHORI VVEGLEITERI, Doctoris theologi, summam et eximiam in explicandis diuiniorum literarum studiis dexteritatem? Quis ignorat IO. GEORGII FVCHSII, incluti Norimbergensium Gymnasii Rectoris, fidem et industriam, qua iuuenum animos ad solidiora doctrinarum studia praeparauit? Hi igitur, quicquid in ipsis esset ingenii, quod certe non exiguum, sed singulare quoddam et eximium fuit; quicquid humanarum et diuiniorum literarum doctrina, in qua eos non mediocriter uersatos fuisse, scripta et dicta comprobarunt; aut quaecunque ratio ab optimarum artium studiis et disciplina proficisci posset, a qua nullum aetatis suae tempus abhorruisse, ipsi confitebantur: earum rerum omnium fructum et gloriam uel inprimis Patriae rependendum iudicarunt. Sed neque hic reticere debeo charissimum Patruum meum, PAVLLVM IACOBVM STARCKIVM, qui, quanquam ad SERENISSIMI PRINCIPIS BRANDENBVRGICO-CVLMBACENSIS aulam, consentiente PERILLVSTRIVM SENATORVM NORIMBERGENSIVM ordine, ad sacra munia obeunda euocatus sit; nunquam tamen tot et tantorum beneficiorum memoriam deposuit; sed eo omni opera allaborauit, ut obseruantissimum deuinctissimumque animum beneficentissimis atque omni pietatis cultu uenerandis MAECENATIBVS semper testaretur.

Nunc uero, recensitis piae memoriae uiris, et post fata plurimum uenerandis, qui MAIORVM benignitate uestrorum, et suo ipsius ingenii labore, se suaque nomina immortalitati iamiam consecrarunt; ad eos se conuertit oratio mea, qui in uiuis adhuc, et in ore omnium eruditorum uersantur. Viros compello, summa reuerentia dignissimos, GVSTAVVM PHILIPPVM MOERLIVM, et IOACHIMVM NEGELINVM, Norimbergensium Antistites, itemque IOANNEM IACOBVM PFIZERVM, nostratem Theologum, singulos multis meritorum nominibus inclytos. Hi certe,

o BENIGNISSIMI MAECENATES, ſeſe ueſtrorum numero alumnorum quondam adſcriptos, ueſtrisque beneficiis aeternum fuiſſe deuinctos, grato pioque animo profitentur. Hi, ueſtra munificentia, et optima ſui ipſorum ingenii indole, ad tantam, quantam nunc maxuma cum laude obtinent, nominis celebritatem et amplitudinem ſeſe prouexerunt. Hi de Patria, et coetu Chriſtianorum, et orbe literario, egregie promerentur. Quanta uero ſint eorum merita et digniſſima elogia, non fas eſt mihi recenſere. Verendum enim eſt, ne ſimplici hoc dicendi genere maximarum pulcherrimarumque rerum laudes potius detriuiſſe, quam exornaſſe, uidear. Malo igitur meam ingenii tenuitatem et culpam uiris maximopere uenerandis, ea, qua par eſt, modeſtia, excuſare, quam fines uerecundiae et eius obſeruantiae limites tranſilire, quam illis me pro mirifico fauore aeternum debere confiteor.

At, quum uiri tot eximii, VOBIS tantas reddiderint, et adhuc reddant, gratias; quasnam, BENIGNISSIMI PATRIAE PATRES, nos, qui iam iisdem fruimur beneficiis, in praeſenti agamus, habeamusque? Fatemur inopiam, fatemur ingenii imbecillitatem, cuius culpa uobis eas, quas decet, gratias dicere prohibemur. Interim uero, quum in hac ſollemnitate temporis tam honorificam beneficiorum, quae in hanc Muſarum ſedem contuliſtis, memoriam, ab aliis honoratioribus uiris publico dicendi genere ſaepius celebrari audiremus; minime condonandam ingrati animi culpam admitteremus, ſi ueſtrorum munerum gaudia in tam arcanae laetitiae conſcientiam coerceremus, neque VOBIS publice, in hac publica Academiae luce, gratam piamque mentem teſtaremur. Malo igitur, quum aut indiſerti, aut ingrati, eſſet fama ſubeunda, eloquentiam potius, quam meam meorumque commilitonum pietatem erga VOS, et grati animi ſtudium, deſiderari. Agimus quidem uobis gratias, BENIGNISSIMI NVTRITORES, ſi poſſemus, etiam redderemus. Sed nec ueſtra fortuna deſiderat remunerandi uicem, nec noſtra ſuggerit reſtituendi facultatem. Priuatorum iſta copia eſt, inter ſe eſſe munificos; ueſtra beneficia, uti magnitudine cetera praecellunt, ita mutuum non repoſcunt. Quod ſolum igitur noſtrae opis eſt, gratias agimus; uerum ita, ut in magnis fieri ſolet, ſentiendo copioſius, quam loquendo. Socrati, Philoſophorum grauiſſimo, quum multi multa ex grati animi ſtudio munera pro ſuis quisque facultatibus offerrent, Aeſchines ipſius auditor, at inopia laborans, et ab eodem plurimis iam tum ornatus beneficiis; nihil, inquit, dignum, quo te tuamque doctrinam remunerari poſſim, inuenio apud me, atque hoc uno modo pauperem me eſſe ſentio. Itaque tibi do, quod unum habeo, memet ipſum. Hoc munus rogo, qualecunque eſt, bene conſulas, cogitesque, alios, cum te multis cumularent praemiis, plus tamen ſibi reliquiſſe. In iisdem nos, ac Aeſchines, uerſamur iam difficultatibus, eademque laboramus nunc penuria rerum, ut omni mutuam referendi gratiam facultate deſtituti, nil aliud omnino habeamus, quod VOBIS ingentium beneficiorum loco retribuamus, quam nosmet ipſos. Totos igitur VOBIS, quibus tantum debemus, nos mancipamus, et quid ex nobis fieri uelitis, ueſtro arbitrio relinquimus. Omne interim negotium, omne otium noſtrum literarium in celebrandis rebus ueſtris ponetur; neque ſolum uiuentibus no-

bis

bis atque uigentibus grati animi beneuolentia declarabitur, sed etiam, cum anima defecerit, monimenta uestri in nos beneficii permanebunt. Id autem, BENIGNISSIMI MAECENATES, VOBIS sanctissime pollicemur, semperque praestare connitemur, nobis neque in praedicanda uestrorum beneficiorum magnitudine ueritatem, neque in uirtutibus uestris summo cultu prosequendis pietatem, neque in laboribus perferendis industriam, neque in fide summa Patriae probanda, grati animi significationem defuturam; hocque omni uitae nostrae tempore summis opibus effecturos esse, ut beneficia in nos uestra bene recteque posita, et cum ratione collocata, uideantur. In opido Athenarum celeberrimo locus erat, quod Prytaneum uocarunt, in quo sacer et perpetuus ignis ad cultum Vestae alebatur. Nos, BENIGNISSIMI CVRATORES, VOBIS pectora nostra, tanquam Prytaneum, consecramus, in quo sacrum et aeternum pietatis ignem ad immortalem uestrae benignitatis honorem colemus. Graeci extruxerunt templum Mnemosynes, in quo ab iis, qui immortalia Deorum beneficia consecuti fuerant, anathemata suspendebantur. Nos uero, pace uestra, VOBIS extruemus templum Mnemosynes, cui donaria grati piique animi nostri dedicabimus. Habetis ideo, MAECENATES MVNIFICENTISSIMI, animos VOBIS deditos atque in aeternum dedicatos. Habetis, qui grati animi studium publice testari connituntur. Nam, si cum Seneca loqui licet, gratus is etiam dici promeretur, qui bono animo accepit beneficium, bono debet. Vt enim omnium aliarum uirtutum, ita huius ad animum tota aestimatio redit; hic si in officio est, quicquid defuit, fortuna peccat. At quid tam inhumanum, quid tam immane, tam ferum, quam committere, ut ingratus quis et beneficio indignus censeatur? Erunt homicidae, tyranni, fures, adulteri, raptores, sacrilegi, proditores, infra ista omnia, Seneca sic loquente, ingratus est, nisi quod omnia ista ab ingrato animo sunt, sine quo uix ullum magnum facinus creuit. Absit igitur a nobis deterrimum illud uitium; at contra praesto sit una uirtus non solum maxima, sed etiam mater uirtutum omnium reliquarum. Quamuis autem nullum referendae gratiae maius sit officium: tamen, quum malignior fortuna nobis omnem referendae gratiae facultatem ademerit; is uero etiam gratus haberi soleat, qui lubenti animo beneficium accipit, grata magis uoluntate, quam reipsa, VOBIS, NVTRITORES BENIGNISSIMI, gratias referre, et in publico consessu testari necesse habemus.

Quamobrem summum rerum Parentem, cuius tot nomina sunt, quot gentium linguas esse uoluit, oramus et quaesumus, ut compenset uestram, O BENIGNISSIMI MAECENATES, munificentiam singularem aeternis beneficiorum diuiniorum accessionibus. Tueatur VOS, ac florere iubeat, quae est ipsius bonitas, ad seram usque posteritatem, quos ad gubernacula Reipublicae Norimbergensium admouit pietas, firmauit prudentia, et altius extulit auctoritas! VOBIS enim sospitibus, sospes erit patria, nec lugendi dolendique caussas habebit. Seruet inprimis Deus optimus maximus, qui prouida circumspectissimaque de PERILLVSTRIS SENATVS NORIMBERGENSIS uoluntate constituti estis huius Academiae CVRATORES, quorum beneficio, et ope, felicitas Musarum Altorfii commorantium perenni uigebit incolumitate!

 Indul-

Indulgeat VOBIS ſupremus rerum humanarum moderator proſperam perpetuamque, et ſecundo uitae ſine ulla offenſione curſu fluentem fortunam! VOBIS enim ſaluis, ſaluae etiam ſunt Muſae noſtrae, ſalui earum Cultores et Alumni. Merito VOBIS acclamamus priſcum illud feliciter! nec ſemel tantum, ſed, quod a Romanis fieri ſolebat, ſepties, imo uero ſeptuagies; acclamamus, quod Graeci Imperatori Conſtantinopolitano, ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΟΝ! Quod olim Plinius Traiano Imperatori, diuinitus dato, adprecabatur; idem nos repetimus, Deum obſecrantes, ut omnia, quae VOS, BENIGNISSIMI CVRATORES, facitis, quaeque facietis, proſpere cedant VOBIS, REIPVBLICAE, et nobis! Floreatis ergo, Illuſtria Muſarum decora et ornamenta! uigeatis incolumitate perpetua! fruamini aeterna uirtutum ueſtrarum laude, et immortalitate nominum ueſtrorum ſplendidiſſimorum; ſic enim ex animo VOBIS deuinctiſſimo DEVM religioſiſſime oramus, et quam ardentiſſime obſecramus. Votis igitur pro Salute ueſtra nuncupatis, VOS BENIGNISSIMI NVTRITORES, ea, qua par eſt, obſeruantia rogamus, ut has noſtras, tenues quidem pro beneficiorum magnitudine, at demiſſi cultus et innocentiae teſtes, gratias benigno uultu reſpiciatis, nec inpoſterum nobis noſtrisque doctrinarum ſtudiis fauere dedignemini!

Ante uero, quam hancce meam relicturus ſum ſtationem, pietas omnino, atque mira in hanc Academiae ſedem propenſio me hortatur, ut pro eius etiam incolumitate publica uota repetam. Vigeat haec Altorfina ſtudiorum Vniuerſitas, Norimbergenſium decus et ornamentum, deliciumque orbis eruditi! Progerminet, et quam plurimas laetae iuuentutis propagines emittat hoc Reipublicae literariae ſeminarium! Stet in perpetuum ſedes haec Muſarum exoptatiſſima! Splendeat hoc Apollinis Virtutisque templum! Fecunda porro inſignium doctrina hominum Mater ſit, et alma Nutrix iuuenum, nobilitatis genere ac doctrinarum laude florentiſſimorum! Immo uero ſaepius celebret ſacri huius ſaecularis ſollemnitatem, ea ſemper feſtiuitate, qua nos ſacra nuper ſaecularia ſub prouida circumſpectiſſimaque INCLVTORVM SENATORVM NORIMBERGENSIVM cura peregimus; ea Hoſpitum ſplendidiſſimorum et aduenarum frequentia, qua nos hoc feſtiuo tempore cohoneſtati ſumus; ea Ciuium Academicorum exultatione, qua optimus quisque proſperos fatorum ſucceſſus almae huic Altorfinae adprecabatur; ea tandem nominis fama, quae per ora omnium eruditorum celebrata, immortalitatem gloriae huic Muſarum domicilio conciliet! Sic uero, ut perennis et perpetua haec felicitas Patriae noſtrae Academiae eueniat, contingatque, pio animo uouens opto. Viuite et uos ſemper felices, Patres Academiae uenerandi, qui ſumma eruditione ueſtra, ſummisque uirtutibus ueſtris, non ſolum hanc Academiam, ſed et in uniuerſum Rempublicam ſacram atque literariam, egregie ornatis! DEVS immortalis uobis ueſtrisque omne genus felicitatis uolens propitius impertiatur, ut ſuauiſſimos uberrimosque ueſtrarum curarum, ueſtrorumque meritorum, fructus percipere ſumma animi cum uoluptate queatis! Idem ille bonorum omnium Auctor uos incolumes florentesque in ſeriſſimos annos conſeruet, ut de re ſacra et literaria ornanda quam diutiſſime adhuc bene immortaliterque mereri poſſitis! Sed et uos, o deliciae Muſarum, ſpesque Patriae, res ueſtras feliciter ſemper atque ex animi ſententia agite, ut ea praemia laeti hilaresque conſequamini, quae ſumma Cultoribus ſuis uirtus et doctrina propoſuit! Denique, quae uotorum noſtrorum ſumma eſt:

VIGEAT VSQVE FLOREATQVE ACADEMIA ALTORFINA!

INDEX INSPECTORVM

qui moderandis studiis Contubernii XII Alumnorum Noricorum ab anno cIↄ Iↄ LXXV (*) praefuerunt, consignatus a I. C. B.

M. Caspar Odontius, *postea Praecept. Class. Gymnasii Altorfini, obiit A.* cIↄ Iↄ LXXXIIII.

M. Henricus Risius, VVertheimensis, *postea ab A.* cIↄ Iↄ LXXVIII *Professor poetices, obiit A.* cIↄ Iↄc VIIII.

M. Iohannes VVeidner.

M. Iohannes Stamler.

M. Iohannes Ingolstetter, Norimbergensis, *A.* cIↄ Iↄ LXXXVIII *Ambergensis Paedagogii ProRector ; ab A.* cIↄ Iↄc I *Medicus Ambergensis. Ob. A.* cIↄ Iↄc XVIIII. Vid. Freherus, *p.* 1340.

M. Iohannes Preu.

M. Iohannes Geislinger, Dunckelspilensis, *simul Academiae Notarius, discessit A.* cIↄ Iↄ XCII.

M. Iohannes Hagendorn, Heresbruccensis, *Alumnorum Noric. per quadriennium Inspector, deinde per duodetriginta annos Diaconus Eccl. Nor.*

M. Iohannes Zunner, Heresbruccensis, *access. A.* cIↄ Iↄ XCVI, *postea Rector Scholae Sebaldinae. ob.* cIↄ Iↄc XVI.

M. Christophorus Leibniz, Misnicus; *postea Sacerdos Russelbacensis, deinde ad D. Sebaldi Diaconus. ob.* cIↄ Iↄc XXXII.

M. Leonhardus Lemmermann, Norimbergensis, *ab A.* cIↄ Iↄc V ; *postea ab A.* cIↄ Iↄc VIII, *Praeceptor Classicus ; A.* cIↄ Iↄc XI, *Rector Scholae Xenodochianae ; A.* cIↄ Iↄc XXVIIII, *Rector Scholae Sebaldinae Norimbergensium.*

M. Ieremias Hoelzlinus, Norimbergensis, *aliquando etiam Latine* Ligellus *dictus, postea Rector Paedagogii Ambergensis ; deinde Lugduni Batauorum Professor Graecae Linguae, et Vossii successor. ob. A.* cIↄ Iↄc XLI. Vid. Bayle, *diction. T. II, p.* 1485, *edit. tert.*

M. Iohannes Albinus, *siue* VVeis ; *access. A.* cIↄ Iↄc XI, *postea Scholae Laurentianae ConRector.*

M. Iohannes Saubertus, Altorfinus, *acc. A.* cIↄ Iↄc XVI ; *mox Diaconus Altorf. et Prof. class. deinde Antistes Norimbergensium, ob.* cIↄ Iↄc XLVI.

M. Iohannes Schaefer, Rotenburgensis, *acc. A.* cIↄ Iↄc XVIII ; *deinde Prof. class. postea, A.* cIↄ Iↄc XXVI, *Doctor Iuris creatus, et Syndici Reipublicae patriae munus adeptus est.*

M. Cornelius Marci, Norimbergensis, *acc. A.* cIↄ Iↄc XX ; *deinde Prof. Theolog. et Diaconus. Postea Norimbergam uocatus, Pastor ad D. Mariae, ac tandem ad D. Laurentii, ob. A.* cIↄ Iↄc XLVI.

M. Iacobus Bruno, Megalopolitanus, *acc. A.* cIↄ Iↄc XXII, *mox Prof. Class. et A.* cIↄ Iↄc XXVIII, *Prof. moral. et Graecae Linguae, ob.* cIↄ Iↄc LIIII.

M. Iohannes Weinmann, Sueofurtensis, *acc. A.* cIↄ Iↄc XXIIII. *postea theolog. Prof. et Diacon. Altorf. et tandem theol. Doctor et Prof. primar. atque Antistes Altorfinus. ob. A.* cIↄ Iↄc LII.

M. Marcus Kraeer, Norimbergensis, *acc. A.* cIↄ Iↄc XXVIII. *postea Diaconus Norimb. ad D. Laurent.*

(*) Equidem iam a primis initiis hoc sodalitium, de cuius origine iam supra, *p.* 9, dictum est, curae et fidei certi Inspectoris fuerat commissum ; sed praetereunda sunt ceterorum nomina, quae nobis non innotuerunt ; nisi quod ab eo tempore, postquam A. cIↄ Iↄ XXVI contubernium hoc coniunctum fuit cum Gymnasio Aegidiano, potissimum commemorentur, *Ioachimus Camerarius, Michael Rotingus, Hieronymus Wolfius, Io. Schelhamer, et Andreas Bohemus.* vid. *Io. Heldii Histor. enarrat. de Gymnasio Aegidiano* ; Freheri *Theatrum vir. erudit. p.* 1543, *et p.* 1481. Queccius, *in Append. Orat. p.* 295. etc.

M. Iohannes Paulus Felvvinger, Norimbergensis *acc. A.* cIↃ IↃc XXXVI. *postea Prof. Logices, Metaphys. et Polit. ab A.* cIↃ IↃc XXXVIII, *ob.* cIↃ IↃc LXXXI.
M. Ioh. Henricus Blendinger, Norimbergensis, *acc. A.* cIↃ IↃc XXXVIIII. *postea ad D. Georgii in Hungaria Antistes*, *ob.* cIↃ IↃc XLVIII, vid. Freher. *p.* 541.
M. Martinus Beer, Norimb. *acc. A.* cIↃ IↃc XLIII. *postea Diaconus Norimb. ad d. Mariae*, *ob.* cIↃ IↃc VIIII.
M. Sebaldus Snell, *siue* Schnell, Norimb. *acc. A.* cIↃ IↃc XLVI; *in eodem munere ob. A.* cIↃ IↃc LI.
M. Ioh. Conradus Durrius, Norimb. *acc. A.* cIↃ IↃc LI, *postea Prof. Philos. mor. et poes. item Theolog. ob.* cIↃ IↃc LXXIIII.
M. Iohannes Held, Aurbacensis, *acc. A.* cIↃ IↃc LIIII. *deinde Rector ad D. Aegidii Norimb. & postea Diaconus ad D. Laurentii. ob.* cIↃ IↃc XCIII.
M. Iohannes Ehe, Norimb. *acc. A.* cIↃ IↃc LVI. *ob.* cIↃ IↃc LVIII.
M. Ioh. Elias Revv, VVerda-Noricus, *acc. A.* cIↃ IↃc LVIII. *designat. Professor. orat. ob. A.* CIↃ IↃC LXVII.
M. Iustus Iacobus Muller, Norimb. *acc. A.* cIↃ IↃc LXVII. *ob.* cIↃ IↃc LXXXVI.
M. Georgius Paulus Roetenbeck, Norimbergensis, *acc. A.* cIↃ IↃc LXXVI. *deinde Logices et Politices Prof. Publ. ob.* cIↃ IↃcc X.
M. Georgius Albertus Hagendorn, Norimbergensis, *acc. A.* cIↃ IↃc LXXXI. *deinde Diaconus Norimbergensis ad D. Laurentii*, *ob.* cIↃ IↃc XCV.
M. Ioh. Fridericus Durrius, VVeidenbachio-Francus, *Facult. Ien. Adiunctus*, *acc. A.* cIↃ IↃc LXXXV. *postea Sereniss. March. Onoldino-Brandenb. a concionibus*; *et deinde Decanus Vffelbeimensis*.
M. Iohannes Schubart, Norimbergensis, *acc. A.* cIↃ IↃc LXXXVIII. *deinde Diaconus Altorfinus*, *et adhuc Norimb. Pastor ad D. Iohannis*.
M. Andreas Christianus Eschenbachius, Werda-Noricus, *acc. A.* cIↃ IↃc XCI. *deinde Diaconus Norimb. ad D. Mariae*, *et in Auditorio Aegidiano Oratoriae*, *poeseos*, *historiae et Graecae Linguae Prof. Publ. ob.* cIↃ IↃcc XXII.
M. Gustauus Georgius Zeltner, Hipolsteinio-Noricus, *acc. A.* cIↃ IↃc LXXII. *deinde Norimb. in Audit. Aegid. Metaphysices Prof. et Diaconus ad D. Iacobi*; *mox ad D. Sebaldi*; *nunc in hac Acad. Theolog. Prof. primar. et Sanctae Linguae Prof. Ecclesiaeque opidanae Antistes*.
M. Gustauus Philippus Moerl, Norimbergensis, *acc. A.* cIↃ IↃc XCVIII. *deinde Norimb. Diaconus ad D. Sebaldi*; *postea Antistes ad D. Aegidii, et mox ad D. Laurentii.*
M. Ioh. Michael Sonntagius, Oppurgo-Variscus, *acc. A.* cIↃ IↃcc III. *postea Norimb. in Auditorio Aegidiano Logices et Metaphysices Prof. P. et Ministerii Vicarius. ob.* cIↃ IↃcc XVI.
M. Iohannes Iacobus Pfizer, Norimbergensis, *acc. A.* cIↃ IↃcc XI. *postea Diaconus ad D. Aegidii*, *et ab A.* cIↃ IↃcc XVII. *in hac Acad. Theol. Prof. et Eccles. Altorf. Diaconus*.
M. Iacobus VVilhelmus Feuerlinus, Norimbergensis, *acc. A.* cIↃ IↃcc XIII. *hodie in hac Acad. Logices et Metaphys. Prof. Publ.*
M. Iohannes Colmarus, Norimbergensis, *acc. A.* cIↃ IↃcc XVI. *ab A.* cIↃ IↃcc XX *Norimb. Rector Scholae Xenodochianae ad Spir. S.*
M. Sigismundus Iacobus Apinus, Heresbrucco-Noricus. *acc. A.* cIↃ IↃcc XX. *ab A.* cIↃ IↃcc XXII, *Norimb. in Auditorio Aegidiano Logices et Metaphys. Prof. publ.*
M. Iohannes Carolus Beheim, Norimbergensis, *acc. A.* cIↃ IↃcc XXII.

V.

CARMEN GERMANICVM
ILLVSTRIBVS ACADEMIAE CVRATORIBVS

a Beneficiariis Noricis, festiuitate sacri saecularis feliciter finita, declarandae pietatis caussa exhibitum.

Ver=

Verpflichtetes Danck-Opffer/

welches

Einem

Hochlöbl. Magistrat

bey der ILLVSTRen und des H. Röm. Reichs freyen REPVBLIQVE

Nürnberg/

als

gütigsten Stifftern und NVTRITORIBVS der Löbl. Universität Altdorf/

insonderheit

Salv. Tit.

Denen Hochansehnlichen und Hochverdienten

Herren

CVRATORIBVS VNIVERSITATIS ALTORF.

als allerseits

Ihren gnädig-hochgebietenden Herren und hohen Wolthätern/

bey Gelegenheit

des durch GOttes Gnade im Jahr 1723/ glücklich celebrirten

ACADEMIschen IVBILAEI,

unterthänig-gehorsamst abstatten sollten

Sämtliche Conuictores Oeconomiae.

So mancher Danck-Altar sich noch allhier befindet/
worauf die Andacht erst den Weyhrauch ausgestreut;
So manches Opffer man vor kurzen angezündet/
und zu des Höchsten Ehr in Demuth eingeweyht:
So mancher treuer Sinn wird noch im Geist beweget/
wenn er Vergnügungs-voll der Zeiten Glück betracht.
Die Freude/ die er längst in stiller Brust geheget/
wird aus der Dunckelheit ans helle Licht gebracht.
Es ist ein Fest vorbey/ das keiner hier gesehen/
und keiner unter uns noch einmal sehen wird.
Euch/ **Vätter** dieser Zeit/ ist dieses Glück geschehen/
Ihr Musen! euch ist es zum Denckmahl aufgeführt.
Der Himmel liebet euch/ drum greiffet euren Tempel
kein Moder langer Zeit/ kein Rost des Alters/ an.
Ihr seyd der Tugend Bild/ der stillen Ruh Exempel/
in der sich euer Fleiß ganz sicher üben kan.
Erfreute NORIS! sieh/ wie Palaecome grünet/
und unter Deinem Schutz beliebte Früchte trägt.

Diß ist der Sorgfalt Lohn/ den Deine Treu verdienet/
daß Blüth und Frucht zugleich in Deinen Schooß sich legt.
Die Lieb zur Wissenschafft die Künst empor zu bringen/
macht Deinen alten Ruhm durch frische Proben neu.
Ganz Palaecome weiß von Deiner Huld zu singen/
und rühmt/ daß sie allein der NORIS Schooß-Kind sey.
Denn/ daß ein ganzes Volck durch GOttes Seegen blühet/
daß sich Gerechtigkeit und stiller Friede küßt/
daß man die Bürgerschafft zu guter Ordnung ziehet/
diß bringt ein Staat/ wo Kunst und Klugheit Führer ist;
Wo man der Pallas Sitz/ der Musen Wohnung bauet/
wo man den Studien den Werth zu setzen weiß;
wo man auf kluge Leut sie zu belohnen schauet/
wo man die Tugend krönt/ nach wohlverdientem Fleiß.
Wenn nun der NORIS Zierd für andern Städten pranget/
wie sonst der Diamant für vielen Steinen blitzt/
wie für der Sternen Glanz der Mond den Preiß erlanget/
so ist der Klugheit Licht/ was ihren Ruhm beschützt.
Sie will in ihrem Schooß des Friedens Kinder nähren/
drum legt Minerua sich in ihre Arme hin.
Sie will in ihrem Land des Fleißes Tempel ehren/
drum wohnt der Helicon mit seiner Schaar darin.
Und dieses theure Glück der Nachwelt zu erhalten/
aus dem ihr jederzeit so viel Vergnügung quillt;
So lässet sie ihr Lob durch keine Zeit veralten/
und setzt zu ihrem Rath der Klugheit Ebenbild.
Beglücktes Vatterland! das diese **Vätter** nennet/
auf denen noch der Bau der grauen Ehre steht/
daß/ wer sie auch allein nach Ihren Namen kennet/
schon Ihre Klugheit rühmt/ und Ihre Güt' erhöht.

Sie

Sie sind der Kirchen Schutz / an die sie sich ergiebet /
Sie sind der Schulen Trost / der Musen wahre Zierd.
Sie sorgen / daß uns nie ein Ungemach betrübet /
Sie wachen / daß uns nichts in unsrer Stille irrt.
Diß ist / was jederman leicht in die Augen fället /
ein Licht / das Stadt und Land mit seinem Strahl beleucht /
Doch / wenn der blöde Kiel sich etwas näher stellet /
so merckt er einen Glanz / der höher aufwärts steigt.
Der ist der seltne Ruhm durch Wohlthat groß zu werden /
die Crone / welche auch die höchsten Häupter schmückt.
Die Hohen dieser Welt entreissen sich der Erden /
und sind durch Gütigkeit zum Sternen-Chor gerückt.
Ihr Vätter unsers Staats! Hier legt ein Blat sich nieder /
das Zeuge Eurer Gnad und unsrer Treue ist.
Ist Eurem grossen Geist diß Lallen nicht zuwider /
so wißt / daß unser Herz für lauter Danck zerfließt.
Ihr macht / daß wir ein Theil der Pallas-Söhne worden /
daß Palaecome uns als Ihre Bürger liebt.
Apollo führet uns in den Gelehrten Orden /
weil Eure Mildigkeit uns Krafft und Wachsthum giebt.
Ihr macht / daß wir allhier von Eurer Güte leben /
daß uns der Kummer nicht an Fleiß und Arbeit stört.
Wir dörffen nicht zu sehr an Nahrungs-Sorgen kleben /
weil Eure Kost uns speist / und Euer Tisch uns nährt.
So will das Vatterland der Musen Kinder säugen /
so wird die Dürfftigkeit mit milder Hand erquickt:
So kan ein Armer auch auf Pindus Höhen steigen /
da sonst den muntern Geist der Mangel niederdrückt.

Doch schweige/ schwacher Kiel/ dein ungeübtes Schreiben
erreicht den Inbegriff von dieser Wohlthat nicht.
Du must anjetzo nur bey treuen Wünschen bleiben/
die auf der Vätter Wohl der Andacht Flehen richt.
Zwar/ wirst du auch allhier wohl schwerlich fassen können/
wie sich die Schuldigkeit in aller Herzen regt/
Wie so viel heisse Trieb' in aller Seelen brennen;
doch schreibe/ was die Pflicht dir in die Feder legt.
Ihr seyd den Musen hold: Ihr seyd die Lust der Zeiten/
die Ihr für Kirch und Schul mit tausend Sorgen wacht.
Der Himmel wacht für Euch/ und stehet Euch zur Seiten/
wenn er die schwere Last Euch ganz erleichtert macht.
Ihr laßt von milder Hand viel Gutes uns genießen/
durch Euch steigt unser Glück in höhern Grad empor.
Der Himmel selbst laß Euch die Seegens-Quelle fließen/
Blüht! Wachst! Steigt langsam auf zu aller Engel-Chor!
So glücklich müße sich die späte Zeit verneuen/
wenn Palaecome einst das andre Hundert sieht.
Wir wollen uns indeß/ so lang wir leben/ freuen/
wann auch ein jedes Jahr mit neuem Glücke blüht.

VI.

CARMEN EVCHARISTICVM

quod finita inaugurationis Doctorum et Magistrorum Poetarumque caerimonia

IO. IGNATIVS MICHAHELLES

Poeta recens creatus

recitauit;

ad *pag.* 259 referendum.

O DEVS *omnipotens, qui numine cuncta gubernas,*
Quique iubes canum procedere tempus ab aeuo,
Magnas testamur curuo TIBI *poplite grates,*
Gaudentesque tuum ferimus super aethera nomen.
Candida maiorum tu mitis uota precantum
Auribus attentis audisti, nosque nepotes
Nunc uoti damnas. Laetis Academia nostra
Floribus et docta musarum exuberat arte.
Quanto candidior, quam cetera sidera, fulget
Luciferi uultus, roseis cum surgit ab undis;
Tanto splendidior reliquis augusta renidet
Artibus Eusebie, quae nobis dogmata tradit,
Queis tua, summe DEVS, *possunt oracula nosci,*
Et queis monstratur cunctis, qua uoce rogari,
Quoue coli cupias animo, quo turis honore.
Alma Themis pariter praeclara luce coruscat,
Illius et proles praesens Astraea uidetur,
Scilicet in nostris superest rectumque, fidesque,
Terris, et quando discordia iurgia feruent,
Iudicis arbitrio promte sedantur et aeque;
Nil datur iratae menti, nil gratia pollet,
Ne qua suo supplex fraudetur iure caterua,
Nec sine uindictis scelus ullum possit abire.
Haud minor est Themidi radiis Hygiea serenis,
Tristia quae grauium morborum nubila pellit,
Aut adhibens teneris sanas cum floribus herbas,
Vel quae Paeonios Thetys progignit ad usus,
Aut quaecunque ferunt medicamina, uiscera terrae.
Nec modo praesentis rabiem compescere morbi
Arte potest, uerum quoque corpora nostra tuetur,
Vt multos uigeant annos immunia noxis.
Non aliter Sophie deformes discutit umbras

Errorum, mentesque ſuo ſplendore ſerenas
Reddit, nunc ſatagens prauos expellere mores,
Nunc monſtrans, quae norma boni, qui limes honeſti
Naturae firma cunctis ſit lege ſtatutus.
Non opis eſt noſtrae, leuibus comprendere uerbis
Laudes, quas ſemper TIBI *nos debere fatemur,*
O DEVS, *humanae gentis ſpes fonsque ſalutis!*
Nam non amne ſuo rutilas tot uoluit arenas
Pactolus, miſcens Hermi cum fluctibus undam,
Nec tot fecundae Libycis numerantur in aruis
Spicae, nec radiant puro tot ſidera coelo:
Quam miſeris quot TV *nobis benefacta refundis.*
Aſt, quae reddemus pro tantis munera donis?
Quoue tuas cultu digne uenerabimur aras?
Non TE *delectat Panchaei turis aceruus,*
Nec perfuſa diu Clitumni uictima lymphis:
Obſequium, pietas, et ſeruantiſſima recti
Corda placent, gratique TIBI *ſunt inſtar odoris.*
Ergo haec, nilque aliud, TE *depoſcente, feremus;*
Acceptisque bonis uita ſapienter in omni
Vtemur, nobis ne rurſus commoda demas.
Maxime poſt ſummum celebro TE, CAROLE, *numen,*
Gloria Teutonici populi, mundique uoluptas,
Quo nil terrarum maius reperitur in orbe,
Et quo non melior ualidisque potentior armis
Vllus ab Auguſti tractauit tempore frena
Imperii. Quacunque extendit Nereus undas,
Et qua purpureo ſurgunt temone iugales
Solis, quaque petunt prono praeſepia curſu,
Haud aliter nomenque tuum uirtusque timetur,
Quam quae ſaepe domos percuſſit fulminis ira.
Nimirum Gallus pugnaci iunctus Ibero
Terga tuis fugiens oſtendit, CAROLE, *ſignis;*
Atque pharetrati ciciderunt agmina Thracis
Infauſto geminam pugnam ſubeuntia Marte.
Ambigo, an antlatos Alcidae Iuno labores
Sit mirata magis, quam nunc Europa ſecundo
Bella tot euentu per TE *finita ſtupeſcit.*
Nam, quae TV *uictor reſeraſti limina Iani,*
Inuictus rurſum potuiſti claudere firmo *Ob-*

Obiice, ſicque omnem pacatam reddere terram.
Nec uero ſolum iuſtis conniteris armis ;
TV *quoque pacis amas artes, miteſque Camenas,*
Praeſidioque tuo noſtrae laetantur Athenae.
Dulcia TV *placidus dono das otia nobis,*
Otia, queis illi magno decorantur honore,
Qui gnaui doctas animum coluere per artes.
O quis promerito poterit TE *dicere uerſu,*
Aut aequare tuis factis praeconia, CAESAR!
Talia, TE *regnante, ualemus condere ſaecla;*
Qualia Saturno currebant ſceptra tenente.
Scilicet ingenuae doctrinae porro uigeſcent,
Atque ſuus conſtabit honoſque decorque Camenis.
Macte tuis igitur uirtutibus, OPTIME PRINCEPS,
Et tutando artes TIBI *ſummam perge parare*
Famam, perpetuum quae ſit manſura per aeuum.
Sic etenim cunctae gentes TIBI *fauſta uouebunt,*
Proque ſalute tua ſemper ſic carmina fundent:
Viue diu felix, uiue, auguſtiſſime CAESAR,
Donec grandaeuus caeleſtia regna reuiſes,
Et Patri ſimilis mittetur ab aethere proles,
Proles, quae poſt TE *multis dominabitur oris.*
Votis, ceu decuit, pro noſtro CAESARE *factis,*
VOS *dulcis* PATRIAE PATRES *mea Muſa loquetur,*
Sub quorum iuſſis urbs Norimberga uireſcit,
Noſtraque Palladiis Academia rebus abundat.
Nunc ſileat ſanctos illuſtris Roma Catones,
Spartaque deſiſtat iuſtos iactare Lycurgos:
VOS *aeque niueis ſuperatis moribus illos,*
Cetera ceu uincunt denſae uiburna cupreſſi,
Creſcendo atque ſuum tollendo culmen in altum;
Hos uero recti tantum praeſtatis amore,
Noctiuagis quantum ſtellis ſplendore coruſco
Clara ſolent rutili praecellere lumina ſolis.
Si mihi ſufficeret Thymbraeus Phocidis undas;
Dicere ueſtra tamen non poſſem carmine digno
Nomina. VOS *etenim generoſo ſanguine creti*
Laurigerum Pindi numen, blandaſque Camenas,
Aedibus his ſemper magno decoratis honore,

Vos alitis doctas permagnis ſumtibus artes,
Vt uariis pariter doctrinis noſtra Lycea
Floreſcant, ueluti ſtudiis urbs Cecropis olim
Floruit, et clarum tenuit per ſaecula nomen.
Hic etenim linguas haurit ſtudioſa iuuentus;
Hic aut ueridicas ſortes exponere diſcit,
Aut ſontes grauibus legum compeſcere poenis,
Aut medicaminibus triſtes depellere morbos,
Aut ueris turmas errorum uincere uerbis.
Si quis auet celebres uates aequare canendo;
Limpida noſter ei Parnaſſus flumina praebet.
Si quis ſubmota ſe uult cute, noſcere, quis ſit:
Illi dat noſtrum ſpectacula mira theatrum.
Si quis ſcire cupit uires et nomina florum;
Illi ſe noſter cultis Epidaurius hortis
Oſtendit facilem. Quod ſi cui ſidera caeli
Aſſidue luſtrare placet, motusque notare
Solis et errantis Phoebes; en, ſplendida quouis
Vranies illi panduntur tempore fana.
Tardius ire dies ſolito, curſumque morari
Deberet Phoebus, PATRES, SVMMIQVE PATRONI,
Carmine ſi uellem nunc munera larga referre,
Queis noſtras artes maiorum more fouetis.
Haec igitur mitto, ueſtrumque imploro fauorem,
Vt curae porro ſint uobis noſtra Lycea.
Nam ſic magnificis uos tollent laudibus omnes,
Veſtraque digna cedro cenſebunt nomina Muſae.
Ad TE *me tandem uerto,* VENERANDA CORONA!
Et TIBI *promeritas promo de pectore grates.*
TV *noſtris aderas etenim proniſſima ſacris;*
TV *nobis biduum linguisque animisque fauebas,*
Atque bonis dicebas optima uerba diebus.
Siue ferebamus laetas ad ſidera uoces;
Tu quoque mulcebas fauſtis concentibus auras:
Siue precabamur clementi proſpera fata
AVGVSTO, *et* PATRIBVS PATRIAE, SVMMISQVE PATRONIS;
TV *placido uultu flagrantia uota probabas.*
O igitur ſeruet TE *ſemper Rector olympi,*
Atque tibi placidae fortunae munera ſoluat!

ACCES-

ACCESSIO.

RECTORIS SENATVSQVE ACADEMIAE ALTORFINAE

PROGRAMMA

de ordine Praelectionum et Acroasium publicarum in posterum obseruando.

* *

RECTOR ET SENATVS VNIVERSITATIS ALTORFINAE.

QVod haud ita pridem diuinis auspiciis exorsi sumus, alterum huius Academiae saeculum, ut rei sacrae et literariae in uniuersum, ac nostris praecipue Musis Altorfinis, ex omni parte faustum fortunatumque procedat, iterum iterumque DEVM IMMORTALEM religiosissime precamur. Verum et nos, quantum quidem in nobis est, nihil scientes prudentesque praetermittemus, quod ad pristinum huius Academiae decus retinendum faciat, et iuuentuti studiosae maiori fructui esse possit. Quo consilio, de uoluntate ILLVSTRIVM huius Academiae CVRATORVM, qui pro immortali nominum meritorumque suorum gloria, huius coetus eruditi incrementis procurandis nihil prius sanctiusque habent, nouum quendam laborum Academicorum ordinem in posterum seruandum censuimus. Et enim, cum constet, plurimas Germaniae Academias, itemque Gymnasia, atque scholas, operam suam eruditam ita plerumque dispertiri solere, ut circa ueris et auctumni tempora, absolutis doctrinae suae pensis, nouos labores ingrediantur; in hoc quoque literarum uirtutisque domicilio posthaec easdem recitationum Academicarum, cum finiendarum, tum denuo inchoandarum, rationes habere constituimus, ne, si qui aliunde ad nos accesserint, Academiae huic nomina sua daturi, identidem non nisi in me-

dium operarum Academicarum curſum incidant, aut magno ſaepe cum incommodo ſuo expectare neceſſe habeant, usque dum ſcholae nouae ſtudiorumque ſuorum rationibus accommodatae aperiantur. Itaque, quod DEVS optimus maximus bene uertat, operam dabimus, ut non ſolum ſingulis futuris annis binos Acroaſium Academicarum indices, ſiue catalogos, alterum quidem uerno tempore, paullo poſt diuini Paſchatos ſacrum, alterum poſt diem diuo Michaeli in faſtis Chriſtianorum adſcriptum, euulgemus; ſed etiam, ut circa eorundem temporum articulos, ſuae quisque diſciplinae tradendae noua curricula, quantum fieri poſſit, ineamus, initaque nauiter continuemus. Etſi enim publicos labores noſtros ſtatae quaedam eaeque ceteris etiam Academiis uſitatae feriae diſtinguant; iis tamen non facile priuatas ſimul ſcholas interrumpi patiemur. Id unum Ciues noſtros Academicos adhuc peramanter monemus, ne, Doctoribus ſuis inſalutatis, fere pro more illaudabili parumque honeſto, ingrati diſcedant; ſed potius, ut, ad ueras laudes excitati, in poſterum honorarium aequis conditionibus conſtitutum ſtatim ſub initium quarumuis ſcholarum ſoluere et *praenumerare* ne detrectent. Ita enim futurum eſt, ut et ipſi, DEO fauente, multo uberiores ſtudiorum Academicorum fructus capiant, et docentes eo alacriori animo munere ſuo perfungantur. Ad extremum, Numen diuinum ſupplices oramus, ut adſit honeſtis Patrum Ciuiumque Academicorum coeptis, et hanc ſedem diuinae humanaeque ſapientiae conſecratam ab omni temporum atque hominum iniuria porro clementiſſime defendat.

P. P. XVIII Auguſti, A. S. R. CIↃ IↃ CC XXIII.

Bayerische StaatsBibliothek

Münchener DigitalisierungsZentrum Digitale Bibliothek

Schwarz, Christian Gottlieb, 1675-1751

Acta Sacrorum Saecularium Quae Favente Deo Immortali Sub Auspicatissimo Gloriosissimoque Imperio Caroli VI ... Romanorum Imperatoris Ex Auctoritate Et Munificentia Illustris Senatus Norimbergensis A.D. III Kal. Quinctil. A.S.R. MDCCXXIII Pio Solennique Ritu Celebravit Academia

[Altdorf] 1723

Passau, Staatliche Bibliothek -- S nv/a Yge 28
urn:nbn:de:bvb:12-bsb11348891-7
VD18 14784734-006